

LA VYRLLE SPENCER

LE LOI

Thông tin ebook

Tên truyện : Lê Loi

Tác giả : Lavyrle Spencer

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

Chương 1

Tình cảnh là như vậy đấy, thật mỉa mai là ngoài cái tên Clay Forrester ra Catherine Anderson chẳng biết gì thêm về con người này. Chắc hẳn anh ta là người giàu có, cô thầm nghĩ khi đưa mắt quan sát một lượt căn phòng đợi của gia đình anh ta.

Cô đang ngồi trong một căn phòng khá lớn và sang trọng được trang trí bởi hai màu chủ đạo, vàng nhạt và vàng thẫm. Phía trên đầu cô là một bộ đèn chùm đồ sộ bằng thủy tinh trong suốt. Phía sau cô là cầu thang tuyệt đẹp dẫn lên tầng hai. Trước mặt cô là cánh cửa đôi, chiếc bàn chân quỳ tiếp mặt thảm bằng những cái chân thanh thanh như những ngón chân của một vũ nữ ba lê và chiếc đèn để bàn cổ bằng đồng soi mình trong tấm gương mạ vàng lớn. Bên cạnh cô là một chiếc bình có chiếc cổ cao ôm chít lấy một bó khuynh diệp khô.

Cái mùi khuynh diệp hắc hắc ấy bắt đầu khiến cô buồn nôn.

Cô đưa mắt nhìn đôi cánh cửa được làm bằng gỗ sồi với những đường nét trạm trổ tinh vi. Đôi cánh cửa đó cso những núm cửa trông rất lạ mắt không giống bất kỳ núm cửa nào cô từng nhìn thấy. Chúng được tiện công phu đến nỗi trông chúng giống như cán của những chiếc muỗng của một bộ đồ ăn giá trị. Catherine tự hỏi không biết nhà này phải mất bao nhiêu tiền mới có được những thứ cầu kỳ như những cái núm cửa đó, ấy là chưa kể tới chiếc ghế dài sang trọng mà cô đang ngồi lên. Chiếc ghế ấy được bọc bằng một loại vải nhung mịn, không có tay vịn - một thứ đồ nội thất xa xỉ mà chỉ những người rất giàu có mới dám bỏ tiền ra mua.

Đúng, toàn bộ căn phòng là một công trình nghệ thuật và là một nơi phô trương sự phong lưu, giàu có của gia đình này. Mọi thứ trong căn phòng đều hòa hợp với nhau... ngoại trừ Catherine Anderson.

Thực ra cô gái cũng rất hấp dẫn. Làn da hồng hào và mái tóc vàng óng mượt của cô tạo cho cô một vẻ đẹp khỏe khắn, tươi mát. Những đường nét trên khuôn mặt cô mang nét đẹp quyến rũ truyền thống của người gốc Scandinavi - mũi thẳng với hai lỗ mũi xinh xắn; cặp môi cân xứng và đôi mắt xanh được viền bởi hàng mi cong vút.

Bộ quần áo cô mặc trên người khiến cô trở nên lạc lõng trong căn phòng. Cô mặc chiếc quần màu hoa thạch thảo và chiếc sơ mi đã cũ. Chúng đều là đồ tự may lấy và đều được may bằng thứ vải rất thường. Chiếc áo khoác ngoài của cô đã đồ dáng và sờn gấu. Cô đi đôi giày được làm bằng chất liệu giả da, cũng đã mòn đế và sờn mũi.

Tuy nhiên vẻ đẹp trong sáng tự nhiên cùng là da tươi tắn đã khiến cô trông không hề có vẻ tầm thường chút nào. Và cả vẻ kiêu hãnh toát lên từ con

người cô cũng vậy.

Thế nhưng về kiêu hãnh đó giờ đây đang dần mất đi khi mà cô phải ngồi đợi quá lâu trong căn phòng này. Bởi lúc này đây cô đang cảm thấy mình như một đứa trẻ hư bị bỏ lại đây để chờ người lớn trách phạt.

Cô thở dài nhún nhục và tựa đầu vào tường. Cô lơ mơ không biết liệu những người nhà Forrester có bức mình khi thấy một cô gái như cô để đầu lên bức tường thanh nhã của nhà họ hay không. Tin là họ sẽ bức nhưng cô vẫn ngoan cố để đầu nguyên ở đó. Cô nhắm mắt lại, cố xua đi những hình ảnh sang trọng của căn phòng, nhưng cô không sao có thể bỏ ngoài tai những tiếng nói giận dữ vọng sang từ phòng đọc sách; giọng nói của bố cô, thô lỗ và hiếu chiến, theo đó là tiếng đáp trả lúng túng nhưng không kém phần nóng nảy của ông Forrester.

- Tại sao mình lại ở đây chứ? Cô thầm hỏi mình.

Nhưng cô biết câu trả lời; cổ cô vẫn còn đau và chắc là vẫn còn dấu vết của những ngón tay thô bạo của bố cô. Và, tất nhiên, cả mẹ cô cũng ở bên phòng kia. Mẹ cô cũng có mặt ở đó cùng với những người nhà Forrester xui xẻo, và dù giàu có hay không, họ cũng chẳng làm gì nên tội mà phải đối mặt với một lão điên như bố cô. Catherine không hề muốn điều này xảy ra. Cô vẫn còn nhớ về mặt sừng sốt của ông bà Forrester khi bố cô xuất hiện phá vỡ buổi tối yên bình của họ bằng những lời buộc tội trần trụi. Thoạt đầu họ đã cố gắng đáp lại những lời thô bỉ của bố cô bằng thái độ lịch sự và họ đã đề nghị mọi người cùng vào phòng đọc sách để nói chuyện bình tĩnh với nhau. Nhưng chỉ trong chốc lát họ đã hiểu ra rằng họ đang làm vào thế bất lợi và khi Herb Anderson chỉ tay vào chiếc ghế dài, quát vào mặt con gái ông ta, hãy để cái mộng của mày xuống đó, con kia, và đừng có bỏ đi nếu không tao sẽ đập chết, thì họ đã phần nào hiểu được họ đang phải đối mặt với loại người nào. Không, ông bà Forrester chẳng làm gì nên tội mà phải chịu đựng con người điên khùng đó.

Đột nhiên cửa trước bật mở, một cơn gió thu ùa vào trong phòng và vào cùng với cơn gió đó là một người đàn ông ăn vận trang nhã rất tương xứng với căn phòng. Anh ta ăn mặc rất hài hòa: chiếc quần may bằng vải phai len nhẹ màu lông lạc đà, hai ống quần may bó đùi rất khéo léo và dài vừa đủ để lộ một phần đôi giày màu lông bóng loáng; chiếc áo jacket được may bằng vải len có sọc màu nâu nhạt pha màu lông lạc đà buông nhẹ quanh vai anh ta như lớp đường caramen mịn phủ trên kem; một chiếc áo len mỏng dệt bằng len lông cừu màu nâu nhạt hơn mặc bên trong áo jacket; chiếc cổ áo sơ mi trắng không cài cúc để lộ sợi dây chuyền vàng lấp lánh ôm quanh cổ. Dù cách ăn vận như thế trông có vẻ tự nhiên, song rõ ràng trang phục của anh ta đã tạo nên một sự hài hòa về màu sắc, rất hợp với nước da rám nắng và mái tóc màu vàng đỏ óng mượt của anh ta.

Anh ta vừa đi vừa huýt sáo, không hề biết Catherine đang ngồi đó khuất sau

những cánh khuynh diệp. Cố dán lưng vào tường lợi dụng sự che chắn mỏng manh ấy, quan sát anh ta đi ngang qua chiếc bàn vừa huýt sáo vừa liếc vào một chỗ mà cô đoán là chỗ để thư từ mới chuyển tới. Cô liếc nhìn gương mặt mang vẻ đẹp cổ điển của anh ta được phản chiếu qua gương, cái mũi thẳng, đôi gò má rộng và đôi hàng lông mày đẹp như vẽ. Cái miệng của anh ta – Ôi, nó quá hoàn hảo, quá sinh động, quá tươi tắn đến khó mà quên được.

Vẫn không nhận ra Catherine đang ở đó, anh ta kéo chiếc áo jacket xuống, hờ hững gỡ một bên tay áo ra rồi bước một lúc hai bậc lên thang gác.

Catherine thả lỏng hai vai.

Nhưng rồi cô lại ngồi như dính vào tường ngay bởi cánh cửa phòng đọc bỗng bật mở, và ông Forrester đứng tựa bên giá sách với đôi mắt xám chìm dưới hàng mi rậm và vẻ mặt phần nộ thật khó tả.

Ông liếc nhanh qua chỗ cô gái đang ngồi rồi cất tiếng gọi.

- Clay! - Giọng nói đầy uy lực ấy khiến người thanh niên đang đi lên thang gác phải dừng lại ngay.

- Vâng, thưa ngài?

Catherine vẫn nhớ giọng nói đó, mặc dầu cách xưng hô trang trọng đó khiến cô ngạc nhiên. Cô chưa thấy ai gọi bố mình là ngài bao giờ.

- Tôi nghĩ là anh nên xuống đây một tí.

Nếu ở vào hoàn cảnh khác thì Catherine hẳn phải cảm thấy thương cho Clay Forrester. Tiếng huýt sáo của anh ta ngừng bật. Tất cả những gì cô nghe thấy bây giờ là những tiếng bước chân ngập ngừng dội lên thang gác.

Cô xiết ngón tay đang ôm quanh sườn, cố kiểm soát nỗi sợ hãi đang dâng trào trong cô. Đừng để anh ta nhìn thấy mình! Cô nghĩ. Cầu cho anh ta đừng đi qua! Cầu cho anh ta đừng quay đầu nhìn lại! Thế nhưng linh tính báo cho cô biết rằng cô không thể trốn thoát anh ta mãi được. Sớm muộn gì thì anh ta cũng biết cô đang ở đó.

Anh ta lại xuất hiện ở chỗ để thư và hành động mặc áo khoác trở lại của anh ta cho cô biết thêm về quan hệ của anh ta với bố anh ta.

Tim cô đập thình thịch và cô cố nín thở nhưng không giấu được vẻ bối rối trên hai gò má. Anh ta bước tới trước gương, chỉnh lại cổ áo. Nhìn anh ta từ phía sau như thế này chúng ta chợt cảm thấy anh ta thật yếu thế không biết cô có mặt trong phòng và không biết điều gì đang đợi anh ta ở trong phòng đọc kia. Nhưng cô tự nhủ, anh ta không chỉ giàu có, anh ta còn là kẻ hư đốn; anh ta đáng phải nhận những gì đang đợi anh ta.

Anh ta đột nhiên di chuyển và hình ảnh của cô bỗng hiện ra trong gương. Mắt anh ta mở to đầy ngạc nhiên, rồi anh ta quay đầu lại nhìn cô.

- Ô, xin chào, - anh ta lên tiếng. – Tôi không nhìn thấy cô.

Cô cảm thấy những nhịp tim hoảng loạn của mình, nhưng cô vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh và chỉ gật đầu chào anh ta. Cô không hề có ý định gặp lại anh ta nên cô không chuẩn bị trước cho tình huống này.

- Xin lỗi, - Anh ta nói thêm một cách lịch sự như thể anh ta thường làm thế với những khách hàng ngồi đợi bàn công việc với bố mình vậy. Rồi anh ta đi sang phòng đọc.

- Đóng cửa lại, Clay! - Bố anh ra lệnh.

Catherine nhắm mắt lại.

Anh ta không nhận ra mình, cô nghĩ. Cô bỗng nghẹn ngào muốn khóc mặc dầu điều đó thật vô lý khi mà cô đã hi vọng anh ta đi qua cô như một người xa lạ, và đúng là anh ta đã làm vậy.

Đó chẳng phải là điều mình muốn sao? Cô thầm mắng mình. Cô triệu hồi nổi tức giận để ngăn chặn những giọt nước mắt mà Catherine Anderson không cho phép mình giả phóng. Cô không cho phép mình khóc như một con bé yếu đuối và ngốc nghếch. Nhưng Catherine không yếu đuối cũng không ngốc nghếch.

Ngay vào lúc này tình cảnh có thể đã khác đi, nhưng trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa mọi chuyện sẽ còn khác nữa.

Từ sau cánh cửa phòng đọc tiếng Clay Forrester vọng ra, “Ai ạ”, và cô mở choàng mắt.

Anh ta không nhớ ra mình, cô, nghĩ, và nhấn nhục chấp nhận sự thật đó một lần nữa, tự nhủ rằng điều đó chẳng thành vấn đề.

Cánh cửa phòng đọc bật mở, và cô thấy Clay xuất hiện ở đó, đứng yên nhìn cô rất giống cách cha anh ta đã nhìn cô lúc trước. Đôi mắt anh – đôi mắt xám, cũng làm cô muốn chết đứng vì kinh ngạc. Vẻ cau có của anh nói cho cô biết rằng anh ta chẳng hề tin một lời nào mà mình vừa nghe thấy! Nhưng cô nhận thấy một điều khiến cô hài lòng là tóc anh ta giờ đây trông có vẻ như vừa được chải bằng những ngón tay. Gạt vạt áo khoác về phía sau, chống hai tay bên hông, anh ta đứng đó nhìn cô bằng đôi mắt giận dữ. Anh ta nhìn lướt qua cô một lượt từ đầu đến chân và có lẽ đã nhận thấy vẻ lạnh lùng của cô.

Cô chịu đựng cái cách quan sát bất lịch sự đó - giống như một cái tát thẳng vào mặt cô – và trả đũa bằng việc cố tình nhìn trân trân vào đôi môi đỏ thắm của anh ta, đôi môi cô nhớ rất rõ, rồi nghĩ tới quãng thời gian ngắn ngủi họ ở cùng nhau và nghĩ tới sai lầm mà hai người đã phạm phải. Nhưng, vì chẳng biết gì về con người này hết nên Catherine quyết định phải thận trọng khi đối phó với anh ta và thế là cô đành làm thỉnh thoảng để mặc anh ta nhìn cô.

- Catherine phải không? - Cuối cùng anh ta cũng mở miệng. Cô tưởng sẽ thấy một cảnh xúc động của anh ta, song lời anh ta nói ra thật lạnh lùng.

- Chào, Clay- Cô đáp bằng giọng lạnh lùng không kém.

Clay Forrester nhìn cái dáng mảnh mai nhưng rắn rỏi của Catherine khi cô đứng dậy. Có vẻ kiêu hãnh, anh ta nghĩ, rõ ràng là không hề sợ hãi... và chẳng có gì chứng tỏ cần được ban ơn.

- Cô cũng vào đây một lát, - anh ta nói ngắn gọn, giữ nguyên vẻ lạnh lùng

trong khi cô ném về phía anh ta một cái nhìn mà cô hi vọng thể hiện sự bình tĩnh.

Rồi cô bước qua chỗ anh vào phòng đọc. Cô cảm nhận được mỗi ác cảm anh ta dành cho cô. Cô gần như có thể ngửi thấy nó khi cô bước qua trước mặt anh ta.

- Căn phòng trông giống như một thư viện thu nhỏ: một lò sưởi đang hoạt động, những ly đồ uống bỏ dở trên những chiếc bàn bong lộn, những bức tường với những giá sách dài viền quanh, một bức tranh sơn dầu của Terry Redlin treo trên bức tường phía sau chiếc ghế bọc da, sàn phòng trải thảm êm. Khôa khoắn, nhưng ấm áp, mọi thứ trong căn phòng cho thấy một sự ấm cúng vừa bị xâm hại, và rõ ràng Herb Anderson đã tính toán trước nên mới chọn thời điểm cả nhà Forrester đều có mặt ở nhà để hiện diện. Trước khi đến đây ông ấy đã nói: “tao sẽ tóm lũ nhà giàu âys khi cả nhà nó cùng có mặt trong cái biệt thự lòe loẹt đó, lũng lảng với những đồ trang sức đắt tiền của bọn nhà giàu, và để rồi xem ai sẽ phải nộp tiền ra cho vụ này!”.

Sự tương phản giữa bố mẹ của Clay và bố mẹ của Catherine thật đáng buồn cười. Bà Forrester ngồi trong chiếc ghế có tay vịn ở một bên lò sưởi. Bà ấy đang bồi hồi, nhưng vẫn rất mực đàng hoàng trong kiểu ngồi vắt chéo chân của mình. Bà ấy vận quần áo thật thanh lịch và hợp thời, mái tóc được uốn rất khéo khiến bà có một vẻ đẹp trẻ trung, duyên dáng. Trên cổ tay của người phụ nữ ấy có một chiếc vòng ngọc thạch lấp lánh cái thứ mà Herb Andeson đã nhạo báng.

Ada Anderson, trong chiếc ghế đối diện ở phía bên kia lò sưởi, đang mân mê gấu áo khoác đã sờn của mình với đôi mắt rầu rĩ. Tóc bà màu lông chuột, người bà thấp lùn. Trên cổ tay bà chỉ có một sợi dây bằng vàng mỏng teo đã bị những năm tháng lao động vất vả làm mòn đi những đường nét trạm trổ.

Ông Forrester mặc một bộ vét của một nhà may cao cấp, đứng đằng sau chiếc bàn bọc da mềm bên trên để những cuốn sách có bìa da được xếp gọn gàng.

Và kia là cha cô, hờm hĩnh trong chiếc áo hoác may bằng vải nilon với mấy chữ “Quán rượu của Warpo” in trên lưng áo. Catherine tránh không nhìn xuống cái bụng phệ chứa bia, không nhìn cái bộ mặt phát phì của cha mình, không nhìn vẻ mặt áo ý thường trực lúc nào cũng hằm hè như thể muốn thách thức cả thế giới đó.

Catherine dừng lại sau ghế của mẹ cô, biết rằng Clay đã đứng sau lưng mình. Cô giữ cho vai cô cách anh ta và cố quay mặt về phái ông Forrester, người rõ ràng có uy quyền nhất trong căn phòng. Ngay cả việc đứng sau chiếc bàn đó cũng là một sự lựa chọn vị trí mang tính chiến lược nhằm khẳng định quyền lực của con người đó. Biết thế nên cô quyết định tự mình đối diện với ông. Bố cô có thể sẽ chửi rủa người ta và sẽ tiếp tục như một kẻ lái thuyền say ru, nhưng đối phương của bố cô giờ đây lại alf mối đe dọa lớn hơn. Catherine

cảm nhận được rằng ông Forrester đang điều khiển toàn cục và cung hiểu được rằng nếu cô đương đầu với ông ấy với dù chỉ một chút thách thức thì đó sẽ là sai lầm tai hại nhất. Ông ấy thuộc kiểu người biết phải đối phó với sự thù địch và khiêu khích như thế nào, vì thế cô tự bảo mình phải thận trọng không được làm bất cứ điều gì kích động hại người.

- Con trai tôi dường như không nhớ cô, đúng không? Giọng ông ấy giống như lớp băng đầu tiên trên hồ Minnesota - lạnh, sắc, mỏng, nguy hiểm.

- Đúng, anh ấy không nhớ cháu, - Catherine đáp, mắt nhìn thẳng vào người hỏi.

- Anh có nhớ cô ta không? – Người cha hỏi con trai mình, buộc anh ta phải nói thật.

- Không, - Clay trả lời, khiến Catherine cảm thấy giận dữ không phải bởi cô muốn anh ta nhớ cô, mà bởi đó là một lời nói dối. Cô đâu có hi vọng anh ta sẽ nói thật, đúng không? – Đúng, khi mà cô ngờ rằng anh ta có thừa tiền để che đậy cho bất cứ lời nói dối nào anh ta muốn. Tuy vậy, câu trả lời của anh ta vẫn làm cô đau đớn. Cô quay lại thấy anh ta đứng sát bên mình và dùng đôi mắt xanh cạnh tranh với đôi mắt xám lạnh băng của cha mình để lôi kéo con.

Đồ dối trá! Đôi mắt cô dường như hét lên, trong khi anh ta ung dung đứng nhìn khuôn mặt cô, rồi liếc qua đỉnh đầu cô và nhìn những quầng sáng do ánh lửa tạo nên đang nhảy múa. Và nhìn hình ảnh phải chiếu qua ánh lửa đó anh ta bỗng nhớ lại.

Ôi, anh ta đã nhớ ra cô rồi... Giờ thì anh ta đã nhớ ra cô! Nhưng anh vẫn không để điều đó thể hiện ra mặt.

- Chuyện này là cái quái gì thế, một âm mưu à? – Anh ta buộc tội.

- Tôi e là không phải đâu, anh biết mà, - Catherine đáp mà trong lòng tự hỏi không biết cô có thể duy trì sự bình tĩnh giả tạo này được bao lâu.

Nhưng rồi Herb Anderson và cuộc, vừa giơ tay chỉ vừa gào lên.

- Gã sở Khanh kia, không phải quyền của anh, vậy đừng có mà nghĩ.

- Ông đang ở trong nhà của chúng tôi, - Ông Forrester lớn tiếng ngắt lời Herb Anderson- và nếu ông muốn... “cuộc bàn bạc” này tiếp tục thì ông nên kiềm chế mình chừng nào ông còn ở đây! – Rõ ràng trong cái cụm từ “cuộc bàn bạc” có hàm chứa sự mỉa mai; rõ ràng Herb Anderson không hiểu nghĩa của cụm từ này.

- Được cứ bàn đi và hãy làm cho thẳng con của ông tự thú đi nếu không tôi sẽ bắt gã phải nói ra sự thật giống như tôi đã bắt con bé kia.

Clay cảm thấy mình thật hèn hạ. Anh liếc xéo về phía cô gái nhưng cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh, mắt cô giờ đây đang hướng lên mặt bàn nơi những ngón tay trắng bệch của ông Forrester đang miết trên mặt da bóng loáng.

- Ông nên giữ chừng mực, nếu không ông và vợ ông sẽ phải rời khỏi đây ngay lập tức cùng với con gái của các người! – Forrester ra lệnh. Nhưng

Herb Anderson đã đợi cả cuộc đời mới có cơ hội kiểm chắc, và ơn Chúa cơ hội đó đang ở trong tầm tay ông ta. Ông ta quay sang tấn công Clay.

- Hãy nghe đây, gã lừa đảo, - Ông ta cười chế nhạo. - Mày nói rằng mày chưa bao giờ để mắt đến con kia, vậy thì tao sẽ cho mày cơ hội giải quyết rắc rối lớn nhất của đời mày. Và một khi tao làm thì, thẳng ranh ạ, tao sẽ bắt bố mày nôn ra đến đồng xu cuối cùng. Đồ con hoang giàu có như mày cứ nghĩ rằng mày có vài đô trong túi là có thể làm gì trong váy bọn con gái tùy thích. Ô, lần này thì mày sẽ phải nôn tiền ra hoặc là tao sẽ phanh phui chuyện trước bàn dân thiên hạ và khiến mày chỉ còn nước muốn biến thành một mẩu thuốc, con ạ!

Nét mặt Herb Anderson thể hiện rõ sự hả hê.

- Ngày nào, Herb Anderson tiếp tục truy hỏi.

- Mừng bốn tháng bảy.

- Chuyện gì đã xảy ra vào ngày mừng Bốn tháng Bảy?

Catherine lại nín thở.

- Chúng con đã gặp nhau trong một cuộc hẹn hò mù quáng.

Căn phòng im phăng phắc như một nhà thờ. Catherine cảm thấy mọi người đang tính rằng từ đó tới nay đã hai tháng rưỡi rồi.

- Và? - Cầm của Catherine bạnh ra.

Chỉ có tiếng lửa khẽ reo trong khi Clay suy nghĩ và liếc nhanh sang Catherine.

- Và con kiên quyết từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào trước khi con và Catherine nói chuyện riêng với nhau. - Clay kết thúc khiến cô ngạc nhiên.

- Chandos, anh sẽ trả lời câu hỏi của tôi ngay tại đây, ngay bây giờ! - Bố anh ta ra lệnh, kèm theo một cú đập bàn giận dữ. - Anh có quan hệ với người đàn bà này vào ngày mừng Bốn tháng Bảy không?

- Bố, con rất kính trọng bố, nhưng thưa bố đó không phải là việc của bố, - Clay nói bằng giọng nói đầy uy lực.

Bà Forrester đưa bàn tay run rẩy lên che cái miệng đang há hốc vì kinh ngạc của mình, dùng ánh mắt biết nói cầu xin con trai hãy phủ nhận điều đó ngay tại đây và ngay lúc này.

- Anh nói đây không phải là việc của tôi khi mà một người đàn ông dọa, sẽ kiện anh ra tòa, và hủy hoại danh dự của cả tôi và anh trong cái thành phố này sao?

- Bố vẫn dậy con rằng một con người tạo ra danh dự của iêng mình. Vì thế, con nghĩ không có gì phải lo lắng hết.

- Clay, tất cả những gì tôi muốn là sự thật. Nếu câu trả lời là không, thì vì Chúa, hãy thôi bệnh vực người đàn bà này và nói không. Nếu quả thật có chuyện đó thì hãy thừa nhận và bàn cách giải quyết.

- Con từ chối trả lời cho tới khi con và cô ấy có cơ hội nói chuyện riêng với nhau. Rõ ràng là lúc trước con và cô ấy đã bị gạt ra ngoài cuộc. Sau khi con

và cô ấy nói chuyện, con sẽ trả lời câu hỏi của bố. – Clay ra hiệu cho Catherine đi theo mình, nhưng cô vẫn đứng yên không nhúc nhích. Đây là một diễn biến sự việc mà cô hoàn toàn không ngờ tới.

- Này, hãy đợi đã, con trai! – Herb Anderson rít lên. – Mày không thể đánh bài chuồn như thế được và bỏ lại tao ở đây như một lão ngốc chẳng biết đầu cua tai nheo thế nào! Tao biết tổng mày đang bày trò gì! Mày đưa nó ra ngoài, dúi cho nó vài trăm lè để bịt miệng nó và rồi thế là vấn đề của mày được giải quyết êm xuôi chứ gì?

- Hãy đi nào. – Clay nói và bước qua Herb Anderson.

- Tao nói rồi, đứng lại! – Herb Anderson túm lấy ngực áo Clay.

- Tránh ra, đừng có cản đường tôi. Thái độ quyết liệt của Clay khiến cho Herb Anderson chịu thua. Clay bước ra cửa và gọi Catherine – cô nên đi theo tôi nếu cô biết điều gì tốt cho cô.

Cô bước về phía cửa như một con rối khi mà bố cô vẫn không ngớt chửi rủa sau lưng họ.

- Đừng có nghĩ tới bao giờ dúi tiền cho nó để tổng đưa trẻ đi, nghe chưa! Và đừng có dụ dỗ nó, thằng ranh ạ. Nếu mày làm thế thì tao sẽ đâm đơn kiện mày ngay trước khi trời sáng.

Mặt như bị thiêu đốt mà lòng thì run, Catherine theo Clay đi ra phòng gu. Cô đoán Clay sẽ dẫn cô tới một phòng nào đó trong nhà, nhưng thay vì làm thế anh ta lại tiếng thẳng ra cửa trước, kéo cánh cửa ra và bảo Catherine:

- Hãy ra xe - Lệnh của Clay là cô bất ngờ và cô cứ đứng chôn chân trên thảm. Biết cô không nghe theo mình, Clay quay lại. – Chúng ta phải nói chuyện, và tôi sẽ bị nguyên rửa nếu như tôi làm việc đó dưới cùng một mái nhà nơi có mặt tất cả nnn người đẻ ra chúng ta.

Cô vẫn do dự, mắt cô mở to đầy nghi ngại.

- Tôi muốn nói chuyện ở đây hoặc đi bộ một lát hoặc tương tự như thế. - Về bối rối trên gương mặt cô không xoay chuyển được Clay. Sự nghi ngại của cô chỉ càng khiến anh ta cương quyết hơn.

- Tôi sẽ không cho cô một giải pháp - anh ta nói một cách ngắn gọn, rồi quay gót bước đi.

Từ phòng đọc vọng ra tiếng nói của bố cô, lẫn với tiếng ông Forrester. Không có cách nào cả, cuối cùng cô đành bước theo Clay ra ngoài.

Chương 2

Một chiếc xe Corvette màu ánh bạc đỗ sau chiếc xe của gia đình cô ở lối vào hình móng ngựa. Không chờ cô, Clay kéo cửa xe và ngồi vào trong nhìn đắm đắm ra phía trước trong khi cô cố gắng cân nhắc thật nhanh khả năng rủi ro việc đi xe với anh ta. Suy cho cùng, cô chẳng biết gì về anh ta hết. Anh ta có giống như bố anh ta không? Liệu anh ta có thể trở nên hung bạo khi bị dồn vào đường cùng hay không? Anh ta sẽ làm gì để ngăn cô gây rắc rối cho cuộc đời anh ta?

Clay quay đầu lại, thấy cô đang nhìn qua vai về phía cửa trước như thể sự giúp đỡ cô cần sẽ bước qua đó bất cứ lúc nào.

-Đi nào, hãy để chuyện này kết thúc. - Những lời nói của Clay làm cô yên tâm đôi chút.

-Tôi ...tôi thật sự không muốn đi, - cô lắp bắp.

-Đừng có nói với tôi là cô sợ tôi! – Anh ta cười chế giễu. - Muốn mất rồi, đúng không?

Anh ta khởi động xe trong khi vẫn nhìn cô với ánh mắt khó chịu. Cuối cùng cô cũng bước tới, hiểu rằng một khi cô đã lên xe rồi thì chỉ trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Anh ta có lẽ sẽ giết cả hai trước khi chuyện này được giải quyết! Anh ta lái xe như một thằng điên, vào số ngay khiến chiếc xe loạng choạng rồi phóng vút đi ngay trong lối lát gạch. Ra đến đường, anh ta đạp nhanh, sang số với một tiếng rít và một cú giạt đến rợn người, rồi cho xe chạy với một tốc độ chóng mặt qua một loạt những dãy phố mà cô không nhận ra. Anh ta dẫn bàn tay xuống phím bấm của chiếc cassette, để cho thứ nhạc Rock nặng đập dồn dập trong xe. Cô không thể làm gì với cách lái xe của anh ta song cô cúi người xuống vặn nhỏ cassette. Anh ta liếc xéo sang cô, rồi lại nhấn thêm ga. Không làm gì nổi, cô ngồi sát vào lưng ghế và lờ đi kiểu xử sự trẻ con của anh ta.

Anh ta lái xe một tay, cốt để cho cô thấy rằng anh ta có thể. Cô ngồi vắt chéo chân, cốt để cho anh ta thấy rằng cô có thể.

Họ đi qua các góc phố, phóng lên các ngọn đồi, băng qua các biển đề tên phố lạ hoặc cho tới khi Catherine hoàn toàn mất phương hướng. Anh ta bỗng bẻ lái rẽ sang phải, làm cháy đường bằng một cú rẽ trái khủng khiếp hơn, cho xe phóng vèo qua hai cột trụ cổng bằng đá dẫn tới một con đường trải sỏi rồi cho xe leo lên một khu có nhiều cây cối. Đền trước xe rọi tới một tấm biển có đề dòng chữ: Công viên mở cửa từ 10 giờ sáng tới....Nhưng xe chạy nhanh quá nên Catherine không kịp đọc hết chữ trên tấm biển. Lên tới đỉnh dốc cuối cùng họ đi vào một chỗ đỗ xe được bao quanh bởi những hàng cây. Anh ta dừng xe quá nhanh giống hệt như cách anh ta lái xe. Cô buộc phải

dung tay chống vào tấm chắn bùn nếu không cô sẽ lau đầu vào kính!

Nhưng cô vẫn ngang ngạnh không chịu phản nản, cũng không thèm nhìn anh ta.

Dù sao thì anh ta vẫn hài lòng rồi vì anh ta đã làm cho cô phải chấm dứt cái kiểu ngồi kiêu ngạo chết tiệt đó. Anh ta tắt máy và quay sang cô. Nhưng anh ta vẫn yên lặng, ngồi nhìn một nửa của khuôn mặt cô trong ánh sáng mờ mờ và biết rằng cô đang bị khó chịu đúng như anh ta muốn.

-Được rồi – Clay nói bằng giọng khô khốc, - cô đang chơi trò gì nào?

-Tôi ước gì đó chỉ là một trò chơi. Nhưng thật không may, đó lại là sự thật.

-Cứ cho là tôi đang nghi ngờ điều đó. Tôi muốn biết tại sao cô lại cố đổ tội cho tôi. – Clay mỉa mai.

-Tôi hiểu là anh không dám trả lời khi có mặt bố mẹ chúng ta, nhưng ở đây, chỉ có hai chúng ta với nhau, không cần phải giả câm. Không cần khi mà cả hai chúng ta đều biết sự thật.

-Đó là cái sự thật quái quỷ gì thế?

-Sự thật là tôi đang có thai và anh là bố của đứa bé.

-Tôi là bố! – Anh ta đang phẫn nộ lắm, cô cảm thấy tiếng kêu của anh ta còn thể hiện điều đó mạnh hơn cả việc lái xe vừa rồi.

-Anh cứ làm như mình bị lãng nhục ấy, - cô lạnh lùng nói và liếc về phía anh ta.

-Cô đừng từ lãng nhục vẫn chưa thoả đáng đâu. Cô thực sự nghĩ là tôi sẽ bị vướng vào một vụ kiện vô lý như thế sao? – Anh ta dứ dứ ngón tay cái qua vai.

-Không, cô đáp – Tôi nghĩ anh sẽ thẳng thừng phủ nhận đã quan hệ với tôi và thế là mọi chuyện sẽ kết thúc. Chúng ta sẽ đi đường riêng của mình và sẽ tiếp tục cuộc sống của mỗi người.

Sự phân biệt rạch ròi đó của cô khiến Clay nao núng đôi chút.

-Tôi sẽ vẫn tồn tại. – cô nói một cách yếu ớt.

Cô ta đúng là một con người kỳ quặc, bình tĩnh, gần như lạnh lùng, lãnh đạm, Clay nghĩ thầm.

-Nếu cô có thể tồn tại mà không cần có tôi thì hãy nói cho tôi biết tại sao cô lại tạo ra cảnh đó.

-Không phải tôi, bố tôi làm.

-Tôi phải tin rằng việc dội bom nhà tôi tối nay là hoàn toàn do ý của ông bố cô.

-Đó là sự thật.

-Và cô bó tay không làm gì nổi, - anh ta nói thêm, đầy vẻ mỉa mai. Cuối cùng thì Catherine vẫn phát bực, không thể tiếp tục theo đuổi mục tiêu giữ bình tĩnh mà lúc đầu cô đặt ra nữa. Cô quay sang phía anh ta. - Trước khi anh nói thêm bất cứ điều gì bằng....bằng cái giọng buộc tội đáng ghét của anh, tôi muốn anh biết rằng tôi muốn một thứ chết tiệt nào từ anh hết! Không

một thứ gì!

-Vậy tại sao cô ở đây róc thịt tôi hả?

-Thịt của anh ư, anh Forrester? Cô cự lại, - Thịt của anh là điều cuối cùng tôi muốn.

Anh ta cố tình phớt lờ sự phẫn nộ đang dâng cao của cô đi.

-Cô tưởng rằng tôi tin điều đó sau tất cả những lời buộc tội trút xuống đầu tôi tới nay sao?

-Tin hay không thì tùy, - cô nói rồi lại nhún nhục quay mặt đi.

-Tôi không muốn bất cứ điều gì, chỉ muốn được yên.

-Vậy tại sao cô lại đến? - Thấy cô vẫn nín thinh, Clay dần giọng: - Tại sao?

Cô vẫn bướng bỉnh không chịu mở miệng. Cô không muốn sự thương hại của anh ta, không muốn tiền, không muốn tên tuổi của con người giàu có đó. Tất cả những gì cô muốn là trời hãy mau sáng.

Bực tức trước thái độ gan lì của cô, Clay túm lấy vai cô.

-Nghe đây, quý cô, tôi không....

Cô hất vai, cố thoát khỏi bàn tay của anh ta.

-Tên tôi là Catherine! – cô giận dữ nói.

-Tôi biết tên cô là gì!

-Mặc dù anh phải mất khá thời gian mới nhớ ra nó chứ gì?

-Còn cô thì nghĩ điều đó có nghĩa gì chứ?

-Bỏ tay ra đi, Forrester, anh đang làm tôi đau đấy.

Clay bỏ tay ra, nhưng cái giọng giễu cợt kéo dài như hát của anh ta vẫn xoáy vào cô.

-Ồ, tôi hiểu rồi. Quý cô đây đang cảm thấy phật ý vì tôi đã không nhận ra cô ngay lập tức chứ gì, đúng không?

Cô không thèm trả lời, nhưng cô cảm thấy mặt mình nóng bừng.

-Chẳng lẽ tôi lại không cảm thấy sự mâu thuẫn nho nhỏ ở đây sao?

-Cô không muốn tôi nhận ra cô hay là có muốn. Nào, giờ cô muốn gì hãy nói trắng ra?

-Tôi nhắc lại, tôi không muốn bất cứ điều gì từ anh hết ngoại trừ việc đưa tôi về.

-Tôi chỉ đưa cô quay về khi mà tôi biết rõ điều gì đang đe dọa tôi mà thôi.

-Vậy thì anh có thể đưa tôi quay về được rồi. Tôi không đe dọa gì hết.

-Sự có mặt của cô ở nhà tôi chính là một sự đe dọa. Nào hãy nói trắng ra đi cô muốn được trả như thế nào....Nếu cô thật sự có thai.

Cô chưa hề nghĩ rằng anh ta lại nghi ngờ chuyện đó.

-Đúng là tôi mang thai, không còn nghi ngờ gì nữa.

-Ồ, tôi không định nói là tôi nghi ngờ, anh ta nhấn mạnh. – Tôi không có ý nghi ngờ. Tôi muốn đảm bảo rằng đứa bé “không phải” là của tôi.

-Anh nói rằng anh không nhớ đã quan hệ tình dục với tôi vào ngày mừng Bốn tháng Bảy ư? - Rồi cô nói thêm đượm vẻ chua cay: - Anh hãy lưu ý rằng

tôi không gọi nhầm chuyện đó là làm tình, như nhiều kẻ ngốc thường gọi. Bóng tôi có thể che dấu cái nhìn trợn trừng mà Clay ném về phía Catherine nhưng không thể che giấu được sự khinh bỉ trong giọng nói của anh ta.

-Tất nhiên, tôi nhớ. Vậy điều đó chứng minh được gì nào? Có thể có cả tá đàn ông khác.

Cô đã lường trước được điều này, nhưng cô không ngờ nó lại làm cô tức giận đến độ phải đấu tranh bằng được cho dù điều đó có làm phẩm giá của cô bị hạ thấp đến đâu.

-Anh dám mở miệng nói như thế khi mà anh hoàn toàn biết rõ rang không có ai khác ở đó!

-Giờ thì cô mới là người làm như mình bị lăng mạ. Những người đàn bà lang chạ phải chuẩn bị cho tình huống bị nghi ngờ. Suy cho cùng, chẳng có cách nào chứng minh tôi là cha đứa bé.

-Không cần bằng chứng nào hết khi mà đó là lần đầu của tôi! – Cô cắn hờn không hiểu tại sao cô phải tốn hơi với anh ta.

Đột nhiên đèn trước của xe bật sáng. Trong thứ ánh sáng đó, Clay Forrester trông như thể vừa bị cô dội nước lạnh vào người.

-Cái gì! – Anh ta gào lên, choáng váng thực sự.

-Hãy tắt cái đèn đó đi, - Cô ra lệnh, quay ngoắt mặt đi.

-Thật khủng khiếp. Hãy nhìn tôi đi. – Có gì đó thay đổi trong giọng nói của Clay, nhưng điều đó càng khiến cô không thể nhìn thẳng vào mặt anh ta được.

Bên ngoài tối om nhưng cô vẫn nhìn ra đó như để tìm kiếm những câu trả lời. Bỗng nhiên một bàn tay túm lấy má cô, những ngón tay bầu trên da thịt cô buộc cô phải quay sang nhìn anh ta. Cô nhìn trân trân gương mặt sừng sốt của anh ta như thể cô ghét từng đường nét trên cái gương mặt ấy nhưng cô vừa nhìn vừa nghiêng rằng bởi thật ra cô không như vậy.

-Cô nói gì? – Đôi mắt xám đầy cương quyết đó không cho phép cô lẩn tránh. Cô bị giằng xé giữa mong muốn không muốn anh ta biết gì về cô và mong muốn để anh ta biết tất cả. Dù gì anh ta cũng là cha của đứa trẻ cô đang mang trong mình.

Anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bị cầm giữ của cô, muốn chối bỏ những lời cô nói, nhưng không thể làm nổi. Anh ta cố nhớ rõ hơn cái ngày mừng Bốn tháng Bảy đó, nhưng đêm đó họ đã uống quá nhiều.

-Anh lại đang làm đau tôi đây, - cô khẽ nói, khiến Clay nhận ra rằng anh ta vẫn đang túm má cô.

Anh ta buông tay ra, tiếp tục nhìn cô. Cô có khuôn mặt mà người khác không dễ gì quên được: cân đối, mũi nhỏ xinh xắn, gò má dài với những nốt tàn nhang lấm tấm, đôi mắt xanh với hàng mi dài, mở to nhìn thẳng vào anh ta. Mỗi cô giờ đây đang cong lên một cách bướng bỉnh, nhưng trí óc của anh ta loé lên hình ảnh cái miệng cô cười. Tóc cô dài chấm vai, vàng óng, mềm

mai như sóng, những lọn tóc được cài về phía sau gáy nhưng vài lọn nhỏ lại xoã xuống trán tạo thêm vẻ quyến rũ cho khuôn mặt. Mái tóc ấy ôm quanh cái cổ dài kiêu kỳ. Cô có dáng người cao, thon thả. Mặc dầu Clay không thể nhớ thật rõ, anh ta ngờ rằng cô thuộc phụ nữ mà anh ta thích: dong dỏng cao, eo đẹp, và ngực không quá đồ sộ. Giống như Jill, anh ta nghĩ.

Đau đớn với ý nghĩ về Jill, Clay lại cố nhớ nhớ lại chuyện đã xảy ra giữa anh và người phụ nữ này.

-Tôi...- Catherine bắt đầu, rồi cô cất tiếng hỏi bằng giọng bốt chua cay hơn.

- Anh tắt đèn đi được không?

-Tôi nghĩ tôi có quyền nhìn cô trong khi chúng ta tiếp tục cuộc nói chuyện khó chịu này.

Cô không có sự lựa chọn đành phải ngồi yên để bị kiểm tra như một tài liệu in ra từ một cuộc kiểm tra nói dối. Cô chịu đựng việc đó cho đến lúc cô không thể chịu nổi nữa liền quay đi và hỏi:

-Anh không nhớ, đúng không?

-Nhớ phần nào thôi. Tôi nhớ, nhưng không nhớ tất cả.

-Anh đã vượt ve tôi như một người đàn ông có kinh nghiệm, một người biết rõ một cô gái trinh.

-Nếu cô đang hỏi tôi có thường làm chuyện đó không, thì xin lỗi, đó không phải là việc của cô.

-Tôi đồng ý. Đó không phải là việc của tôi...nhưng tôi không tra hỏi anh. Tôi chỉ tự bào chữa cho mình, điều mà thoát đầu tôi không hề có ý định sẽ làm. Anh mới là người nghi ngờ tôi có làm chuyện đó thường xuyên hay không, và không có người con gái nào lại thích được gọi là kẻ lang chạ. Tôi chỉ muốn cho anh thấy rằng đó là lần đầu tiên của tôi. Tôi cho là anh thừa biết điều đó.

-Như tôi đã nói, tôi nhớ không được rõ lắm. Cứ cho rằng tôi tin cô. – Cũng có thể có những người khác sau tôi nữa chứ.

Điều Clay vừa nói lại khiến nổi tức giận trong cô quay lại.

-Tôi không định ngồi đây để cho anh xúc phạm chút nào nữa!

Cô mở cửa xe và bước ra ngoài. Clay ở sau cô không xa lắm, nhưng cô vẫn bước quả quyết đêm tối, giày của cô kêu lạo xạo trên sỏi, và cô đi trước khi Clay kịp chạy vòng qua xe đuổi theo cô.

-Quay lại đây! – Anh ta quát trong bóng tối.

-Quay xuống địa ngục thì có! – Có quát lại từ đâu đó dưới dốc.

-Cô nghĩ là cô đang đi đâu chứ?

Nhưng cô vẫn tiếp tục bước đi. Clay bắt đầu chạy đuổi theo cái bóng mờ mờ của cô, tức tối không nói ra lời vì cô cứ ngang bướng la hét lên rằng cô không muốn gì từ anh ta.

Cô cảm thấy bàn tay anh ta túm lấy cánh tay cô, kéo người cô quay lại.

-Chết tiệt thật, Catherine, quay lại xe ngay! – Anh ta cảnh cáo.

-Rồi làm gì! – Cô hét lên, quay mặt lại nhìn anh ta với hai bàn tay nắm thành hai nắm đấm để bên hông. - Ngồi và nghe anh gọi tôi là một con điếm chứ gì? Tôi đã nghe bố tôi chửi tôi như thế đủ rồi, nhưng tôi chắc chắn không chịu ngồi yên để nghe anh làm thế với tôi đâu!

-Được rồi, tôi xin lỗi, nhưng cô mong một người đàn ông sẽ nói gì khi anh ta phải đương đầu với một lời buộc tội như của cô?

-Tôi không thể trả lời câu hỏi của anh, tôi không phải là đàn ông. Nhưng tôi nghĩ một kẻ hám gái như anh thì phải biết sự thật, đó là tất cả!

-Tôi không phải là một kẻ hám gái, cô bỏ kiểu nói ấy đi!

-Thôi được, vậy là chúng ta hoà.

Họ đứng trong bóng tối như những chiến binh bất động. Cô tự hỏi không biết có phải anh ta có kinh nghiệm như anh ta đã thể hiện đêm đó hay không và không biết có phải anh ta không nhận ra đó là lần đầu của cô thật hay không. Trong khi đó Clay lại băn khoăn không biết liệu một cô gái ở cái tuổi của Catherine có còn giữ được trinh trắng cho đến đêm đó hay không. Anh ta đoán cô khoảng hai mươi tuổi. Nhưng vào thời buổi này, hai mươi đã là già về mặt tình dục. Một lần nữa Clay lại cố nhớ lại cái đêm đó, cô ấy đã hành động ra sao, cô ấy có tỏ ra đau đớn không, cô ấy có xấu hổ không. Tất cả những gì anh ta biết chắc chắn là nếu cô ấy xấu hổ mà cưỡng lại hoặc yêu cầu anh ta dừng lại thì chắc chắn anh ta sẽ dừng. Dù có say hay không, anh ta cũng không phải là kẻ cưỡng hiếp!

-Tôi không nghĩ nữa, Clay quay sang phía Catherine nói: - Cô chắc chắn đã làm chuyện đó rất khéo. Tôi chẳng nhận ra sự khác biệt gì hết.

Lời nhận xét cực đoan đó của Clay lại chọc giận Catherine và ngay lập tức khiến cô mất bình tĩnh đến nỗi cô vung tay giáng một quả đấm rất mạnh vào giữa ngực anh ta.

-Ôi, đau quá, chết tiệt thật! - Bị bất ngờ, Clay nhảy lùi lại một bước.

-Ồ, dễ chịu đấy chứ! Do, tôi có thể làm thế đấy! Chắc là tôi làm chuyện đó khéo! Tại sao, đồ dâm đảng kiêu ngạo! Anh dám nói tôi làm chuyện đó khéo khi mà anh không thể nhớ rõ!

-Lạy chúa, cô luôn như thế nào sao? – Clay vừa đưa tay xoa ngực vừa càu nhàu.

-Tôi không biết. Đây là lần đầu tiên tôi đánh người. Những người con gái bị anh làm cho mang thai phản ứng thế nào hả?

Vừa được ném mùi quả đấm của Catherine, giờ đây Clay thận trọng đề phòng không dám động vào người cô nữa.

-Cô muốn chúng ta thôi không lãng mạ nhau nữa kia mà? Hãy quên chuyện tình dục của cả hai đi và thừa nhận sự thật rằng chúng ta đã vướng vào một cuộc gặp gỡ mù quáng và đã cho nhau chút hương vị mới mẻ trong cái đêm đó. Cô nói ra cô là một cô gái trinh, nhưng cô không thể chứng minh rằng chính tôi đã....

-Thời gian sẽ chứng minh điều đó. Đứa trẻ hình thành vào ngày mừng Sáu tháng Tư. Đó là bằng chứng duy nhất chứng minh đó là anh.

-Xin lỗi nếu tôi chậm hiểu, cô nói rằng cô chẳng muốn gì từ tôi hết, vậy thì tại sao cô phải thuyết phục tôi như vậy?

-Tôi không....tôi...không định làm vậy nhưng anh cứ nghi ngờ rằng có những người đàn ông khác. Tôi chỉ muốn tự bảo vệ mình thôi. - Rồi chợt nhận ra mình đang càng lúc càng mềm yếu hơn, Catherine lầm bầm: - Ồi, tại sao tôi lại phải phí lời với anh cơ chứ! – Cô lại quay xuống đường, bỏ anh ta ở đó với những tiếng bước chân xa dần của cô.

Lần này Clay để mặc cô đi. Anh ta đứng yên đó chống một tay bên hông thầm bảo mình rằng cô là người đàn bà đánh đá nhất mà anh ta từng gặp. Clay càng khó chịu hơn khi không hiểu tại sao mình lại từng ngủ với một con ong vò vẽ như thế! Clay cười chua chát sửa từ ngủ thành thành giao hợp. Anh ta nghe tiếng bước chân cô đang mờ dần, thầm nguyện rửa cô, nhưng rồi cuối cùng anh ta vẫn không thể để cô đi.

-Catherine, đừng có làm một con lừa ngu ngốc! – Anh ta la lên, khiến cô bức hơn càng muốn đi xa khỏi anh ta. – Cô đang ở cách nhà tôi ít nhất là ba dặm đây, và có Chúa mới biết cách nhà cô bao nhiêu dặm. Hãy quay lại đây ngay!

-Anh đi mà quay lại, - tiếng đáp của cô vọng lại trong đêm.

Clay Forrester tưởng chừng chiếc chìa khoá vặn trong ổ phải gãy đôi. Đèn trước cửa xe quét loang loáng trên con dốc khi cô vẫn bước xăm xăm về phía trước. Clay cho xe phóng qua cô làm bụi và sỏi bắn tung tóe.

Vượt lên cách Catherine chừng mười lăm mét, Clay bật đèn sau, đèn bên trong xe rồi bước ra và đứng chống một khuỷu tay lên cánh cửa xe để mở, đợi Catherine. Cô chắc muốn phớt lờ nhưng anh ta không để cho cô làm thế. Khi cô đi đến chỗ Clay, anh ta đưa tay ra giữ cô lại.

-Lên xe đi, cô bướng quá đấy, - anh ta ra lệnh. – Tôi sẽ không để cô ở đây cho dù tôi có muốn hay không. Tôi sẽ không để cô ở đây vào giờ này!

Ánh sáng hắt ra từ đèn trước cửa xe cho thấy khuôn mặt tức tối của cô.

-Tôi chắc điên rồi mới đến nhà anh. Đáng lẽ tôi phải biết ở đó chẳng có gì tốt cho tôi hết.

-Vậy tại sao cô lại đến? – Clay hỏi, hơi nới lỏng nắm tay của mình nhưng vẫn giữ nó đủ chặt để phòng cô sẽ lại dính anh ta.

-Vì tôi nghĩ rằng bố mẹ anh không đáng phải chịu một người đàn ông điên khùng như bố tôi. Tôi cứ nghĩ rằng tôi đi cùng thì sẽ giúp họ không phải chịu đựng con người mà họ không đáng phải chịu đựng nó.

-Cô tưởng tôi tin thế à?

-Tôi có quan tâm anh có tin hay không! Hãy buông tay tôi ra! – Cô vùng vẫy trong khi vẫn tiếp tục nói không thể hạ giọng hơn chút nào. – Anh vương phải bả của bố tôi rồi. Chẳng lâu nữa đâu ông ấy sẽ để lòi cái mục

đích bản thiêu của mình ra. Ông ấy ti tiện và hay gây thù oán, lười biếng, và lúc nào cũng say xỉn. Ông ấy sẽ không từ một thủ đoạn nào ông ấy có thể làm với anh và bố mẹ anh.

-Vậy ông ấy muốn gì chứ?

Catherine cân nhắc nhưng rồi cô quyết định rằng cô chẳng có gì để mất mà không nói thật.

-Muốn được bao.

Cô có thể nói rằng Clay rất ngạc nhiên, vì anh ta nhìn cô rồi kêu lên:

-Cô thừa nhận điều đó à?

-Đúng, tôi thừa nhận. Chỉ có ai ngốc mới không nhận ra âm mưu của ông ấy. Ông ấy ngửi mùi tiền, thứ mà ông ấy chẳng bao giờ có đủ, và nó làm cho ông thấy thêm đến không chịu nổi. Ông ấy nghĩ rằng ông ấy có thể dung tình cảnh này để cải thiện cuộc sống của ông ấy. Tôi không tin là ông ấy lại quan tâm đến sự đánh giá của tôi. Ông ấy có thể kiếm được tất cả những gì ông ấy muốn từ sự đại dột và từ việc tự đánh mất tương lai của con gái mình. Ông ấy chỉ quan tâm đến tương lai của riêng mình mà thôi. Ông ấy muốn giường của ông ấy cũng được lót đệm êm như giường nhà anh. Tôi không nghĩ ông ấy tin rằng mình sẽ ép được anh cưới. Tôi thậm chí cho rằng ông ấy không muốn anh cưới tôi nữa kia. Ông ấy muốn tiền của anh hơn, và ông ấy sẽ làm tất cả để moi được tiền của nhà anh. Tôi báo trước cho anh biết, ông ấy là một con người nguy hiểm. Anh thấy đấy, ông ấy tin rằng thuyền của ông ấy đã nhổ neo, và vận may của ông ấy đã đến.

-Và cô không có một ý nghĩ nào tương tự như thế ở trong đầu hay sao?

-Tôi không biết tí gì về anh cho tới khi Bobbi giới thiệu anh với tôi vào cái ngày hôm đó. Làm sao tôi có thể ngửi thấy mùi tiền của anh được cơ chứ?

-Chị họ của cô, Bobbi, đã sắp xếp cho chúng ta gặp nhau. Cô ấy là bạn gái của Stu, và Stu là bạn cũ của tôi. Thế đấy.

-Ồ, chắc rồi! – Cô vung tay lên và bước ra xa một bước. Tôi kiểm tra tài khoản của anh, rồi cặp với anh trong cái đêm “hoàn hảo” ấy để có mang và rồi tôi dụ dỗ anh và cử bỏ tôi đến hết tiền của anh. – Cô cười chua chát. - Đừng có tự mãn quá, Forrester ạ! Anh có thể ngạc nhiên nhưng anh đừng tưởng cô gái nào biết mình có mang cũng muốn lấy người đàn ông gây ra chuyện đó nhé. Cái đêm đó tôi đã phạm một sai lầm nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ phạm phải sai lầm thứ hai buộc mình phải lấy anh.

-Nếu cô vô tội, thì hãy cho tôi biết tại sao ông già cô lại biết phải tìm đến ai. Phải có người nói cho anh ta biết tôi chứ....

-Tôi không có nói cho ông ta biết đó là anh.

-Vậy thì sao ông ta lại chọn tôi mà đến gây chuyện?

Cô đột nhiên im lặng, quay lưng lại phía Clay và đi vòng qua xe rồi nói:

-Tôi tin là cuối cùng tôi cũng được đưa về nhà. – Nói rồi cô bước lên xe.

Clay cũng lên xe, nhưng vẫn còn để một chân dưới đất và vẫn để đèn trong

xe khi anh ta tiếp tục hỏi cô.

-Đừng có đánh trống lảng, - anh ta gằn giọng, - bằng cách nào ông ta biết?

-Tôi không nói cho ông ấy biết tên anh. Tôi không cho ông ấy biết bất cứ điều gì hết!

-Tôi không tin cô. Vậy tại sao ông ta phát hiện ra chứ? – Clay thấy cô cắn môi quay đi đủ biết cô lo lắng thế nào.

Catherine ngậm chặt miệng để khỏi thốt ra những lời thích thú mãi Clay, nhưng cô không phải là người đàn bà xảo quyệt đáng bị buộc tội như thế này.

-Bằng cách nào? – Anh ta nhắc lại và đợi.

Cánh mũi cô phập phồng, cô nhìn đắm đắm vào kính chắn bùn nhưng rồi cuối cùng cô cũng thốt ra:

-Tôi viết nhật ký. – Cô nói nhỏ và khẽ chớp mắt.

-Cô làm gì cơ?

-Anh đã nghe rõ rồi đó, - cô quay mặt ra cửa sổ và nói.

-Đúng, tôi đã nghe, nhưng tôi không chắc tôi có hiểu. Cô muốn nói rằng ông ta đã tìm thấy nhật ký của cô? – Clay bắt đầu thiếu bổ cô thuộc loại người đáng khinh như thế nào.

-Hãy để tôi yên. Tôi đã nói nhiều hơn tôi muốn rồi.

-Có quá nhiều điều đáng ngại ở đây. Tôi đáng được biết sự thật nếu đứa trẻ là con của tôi. Bây giờ hãy trả lời tôi đi. Ông ta đã tìm thấy nhật ký của cô đúng không?

-Không hoàn toàn chính xác như vậy.

-Vậy thì cái gì?

Cô thở dài, ngã đầu vào ghế xe nhưng vẫn nhìn đắm đắm qua cửa sổ xe. Rồi từ ghế bên này Clay thấy cô nhắm mắt lại đầy vẻ mệt mỏi và nhả nhục. Cô nói khẽ:

-Nghe này, anh không việc gì phải bận tâm tới chuyện đó. Hãy mặc nó. Ông ấy thế nào và ông ấy làm gì cũng chẳng thành vấn đề. Tôi chỉ muốn làm sao để bộ mẹ anh không phải thực hiện những đòi hỏi từ ông ấy. Đó là lý do tại sao tôi lại đi cùng ông ấy.

-Đừng có thay đổi chủ đề, Catherine. Ông ta đã tìm thấy cuốn nhật ký và thấy tên tôi ở đó, đúng không?

-Đúng, - cô nuốt khan và khẽ đáp.

-Làm thế nào ông ta tìm thấy nó?

-Ôi, lạy chúa, Clay, tôi viết nhật ký từ khi tôi còn con nít kia! Ông ấy biết tôi để nhật ký ở đâu đó. Ông ấy không chỉ “tìm” thấy nó, ông ấy lục tung phòng tôi lên cho tới khi ông ấy tìm thấy bằng chứng ông ấy nghi ngờ để buộc tội tôi. Anh muốn biết sự thật, vậy thì nó là thế đấy.

Clay cảm thấy ruột mình như quặn lại. Giọng anh ta trở nên nhẹ nhàng hơn.

-Vậy không ai ngăn ông ta lại sao?

-Tôi không có ở nhà. Mẹ tôi nếu có thể làm việc đó thì cũng chẳng làm đâu. Đến cái bóng mình bà ấy còn sợ nữa là, nói gì đến ông ấy. Anh không hiểu ông bố của tôi đâu. Nếu ông ta đã tính toán gì đó trong đầu thì chẳng gì ngăn nổi ông ấy hết. Ông ấy mất trí rồi.

Clay nhắc nốt một chân lên xe và đóng cửa xe lại. Anh ta ngồi đó, chấp nối lại các sự việc, rồi đặt cả hai tay lên tay lái. Cuối cùng anh ta quay đầu lại nhìn cô.

-Tôi không dám hỏi....cô viết gì trong đó?

-Tất.

Anh ta rên lên một tiếng rồi gục đầu xuống bánh lái.

-Ôi, Chúa ôi....

-Đúng, - cô buồn bã nhắc lại. – Ôi, Chúa ơi....

-Tôi nghĩ rằng cô nhớ cái đêm đó rõ hơn tôi đúng không? - Anh ta hỏi về lúng túng.

-Tôi cũng giống những cô gái khác thôi. Đó là lần đầu tiên của tôi. Tôi e rằng tôi đã viết quá rõ ràng về những cảm giác của tôi cũng như những sự việc xảy ra đêm đó.

Một sự im lặng kéo dài và Catherine không thể giữ nổi bình tĩnh. Cô cảm thấy chịu đựng sự thông cảm của Clay khó hơn nhiều so với việc chịu đựng sự giận dữ của anh ta. Một lát sau Clay ngẩng lên, trút ra một tiếng thở dài, chống khuỷu tay lên thành cửa sổ xe quay mặt sang bên cửa sổ để những ngón tay trên sống mũi. Sự im lặng căng thẳng kéo dài trở nên khó chịu hơn với những hình ảnh loé lên trong tâm trí họ, rồi cuối cùng Clay cũng biết ý nghĩ của mình đã trở về thực tại, trở về với sự đe dọa mà bố cô đang chĩa vào anh.

-Vậy là ông ta muốn được bồi thường?

-Đúng vậy, nhưng cho dù ông ấy nói gì, đe dọa như thế nào, anh cũng không được đáp ứng đòi hỏi của ông ấy. Đừng trả ông ấy gì hết! – Cô nói dồn dập.

-Nghe này, điều đó không còn phụ thuộc vào tôi nữa. Ông ta đã kéo cả bố tôi vào chuyện này, mà bố tôi thì....bố tôi là một người thật thà nhất mà tôi từng biết. Ông ấy sẽ buộc tôi trả tiền, nếu không ông ấy sẽ trả đúng như bố cô yêu cầu.

-Không! – Cô kêu to với một sự kích động lớn đến nỗi suýt nữa cô túm lấy cánh tay Clay. – Anh không được trả!

-Nghe này, tôi không hiểu cô. Cô mất cả đêm thuyết phục tôi rằng cô đang mai thai đứa con của tôi. Giờ cô lại xin tôi đừng trả cho cha cô bất cứ thứ gì. Tại sao vậy?

-Bởi vì bố tôi là một kẻ đào mỏ! - Lời cô nói sắc như dao, nhưng đó là những con dao hai lưỡi, bởi những lời ấy cũng làm cô đau đớn vô cùng. – Tôi ghét ông ấy từ bao giờ tôi cũng không nhớ nữa, và nếu đó là điều cuối cùng tôi muốn làm thì tôi muốn chắc chắn rằng ông ấy không thể kiểm soát

được một đồng xu noà vì tôi. Giờ cơ hội ấy đã đến, tôi rùng mình khi nghĩ rằng tôi đã tạo cơ hội cho ông ấy, hãy ngăn chặn ông ấy lại, đừng để ông ấy đạt được mục đích!

-Cô có ý gì khi nói rằng nếu đó là điều cuối cùng công muốn làm? - Đột nhiên Clay giật mình hỏi.

-Ồ, đừng lo, - cô cố bật ra một tiếng cười chua chat – anh Forrester, cứ cho rằng tôi sẽ tự tử đi chẳng ngửa. Điều đó cũng chẳng ngăn cản được ông ấy đâu.

-Vậy thì phải làm thế nào?

-Chỉ cần từ chối trả tiền cho ông ấy là được. Anh không biết ông ấy nếu không anh đã hiểu những gì tôi nói. Cứ mỗi lần ông ấy... - Nhưng cô dừng lại như thể bị nghẹn ứ vì cảm giác khinh ghét mà cô cảm thấy khi nhớ đến những ký ức cô không muốn gợi lại.

Clay lại bắt đầu cọ những ngón tay lên sống mũi, cố đấu tranh để khỏi vương bận với quá khứ của cô hơn mức cần thiết. Nhưng bằng chứng cô đưa ra, những lời thô lỗ và sự ngược đãi của người đàn ông đó đối với cô. Tất cả cho thấy một hình ảnh điển hình của một người đàn ông hung bạo. Nhưng dính vào ông ta vì sự thông cảm đối với người phụ nữ này sẽ là một sai lầm. Tuy nhiên ngay cả khi Clay quyết không cho phép mình lún sâu thêm vào chuyện quá khứ của Catherine thì những gì anh ta đã biết cũng đủ làm cho mình cảm thấy bất bình trong khi anh ta đang ngày càng bức bối vì bị quay cuồng trong sự thảm bại này. Tất cả những chuyện đó là không cần thiết, Clay nghĩ. Anh ta bắt đầu cảm thấy đầu mình đau nhức.

Clay ngồi thẳng lại đặt tay lên tay lái. Anh ta buồn bã hỏi:

-Cô bao nhiêu tuổi?

-Anh hỏi thế thì thay đổi được gì chứ?

-Bao nhiêu! – Anh ta nhắc lại bằng giọng gay gắt.

-Mười chín.

Clay thốt ra một thứ âm thanh nửa như cười nửa như cắn nhằn.

-Mười chín tuổi mà không biết xử dụng cách phòng ngừa nào – anh ta nói với cái mũi xè.

-Tôi! – Cô la lên. Một cơn giận đột ngột dâng lên trong cô, khiến cô quát to hơn mức cần thiết trong một cái xe chật hẹp - Tại sao anh không phòng ngừa? Anh là người có kinh nghiệm về chuyện đó kia mà!

-Đêm đó tôi không có kế hoạch làm bất cứ chuyện gì – Clay nói vẻ khó chịu.

-Ồ, tôi cũng đâu có định!

-Một cô gái có tí suy nghĩ không bao giờ lại tìm kiếm chuyện đó mà không có sự chuẩn bị trước.

-Tôi không đi tìm kiếm chuyện đó!

-A ha! Mười chín tuổi, trinh trắng mà lại nói là không tìm kiếm chuyện đó!

-Anh, đồ kiêu ngạo đáng khinh, anh nghĩ.....- cô bắt đầu nói nhưng Clay đã

chặn lời cô.

-Kiêu ngạo chẳng liên quan gì tới chuyện đó hết, - Clay quay lại đối mặt với cô, - Cô không thể cứ ngu bừa với người ta mà không sử dụng biện pháp tránh thai!

-Tại sao? – Cô hét to, - Tại sao lại là tôi chứ? Vì tôi là đàn bà à? Tại sao anh không làm? Một kẻ hám gái có kinh nghiệm như anh phòng xa một chút thì đã sao chứ?

-Đây là lần thứ hai cô gọi tôi là kẻ hám gái rồi đấy, quý cô ạ, và tôi không thích bị gọi như thế!

-Lần thứ hai anh gọi tôi là quý cô rồi đấy, và tôi không thích bị gọi như thế, không thích cái kiểu anh nói!

-Chúng ta đang lạc đề rồi, chính vì sự thiếu chú ý của cô.

-Tôi tin chủ đề ở đây là sự thiếu chú ý của anh?

-Đàn bà thường lưu ý đến các biện pháp phóng ngừa. Thực ra, tôi cho rằng....

-Thường! – Cô nhại lại, vung hai tay lên, rồi buông tay xuống rất mạnh và nói với mũi xe. - Thế mà anh gọi tôi là kẻ lang chạ!

Nhưng lần này cô ngắt lời anh.

-Thôi nào một phút thôi.....

-Tôi đã nói với anh rồi, đó là lần đầu tiên của tôi. Tôi nếu có định thì cũng không biết sử dụng biện pháp tránh thai như thế nào!

-Đừng có đổ lên vai tôi! Đây đâu phải thời Victoria! Tất cả những gì cô phải làm là mở sổ điện thoại tìm địa chỉ mà hỏi. Cô cũng không hỏi han gì từ những người bạn ở tuổi cô à? Họ chia sẻ với nhau kinh nghiệm về lần đầu tiên. Nếu cô chịu tìm hiểu thì chúng ta đâu có vướng vào rắc rối này.

-Đổ trách nhiệm cho nhau như thế này thì giải quyết được gì nào? Tôi đã nói với anh rồi, chuyện đó đã xảy ra, đó là tất cả.

-Rõ ràng là thế rồi, và thật phức tạp cho tôi lại để chuyện đó xảy ra với một người con gái dốt nát không hiểu nổi nghĩa của từ “tránh thai”.

-Nghe này, anh Forrester, tôi không ngồi đây để anh lên lớp tôi đâu! Anh cũng xấu xa như tôi thôi, chẳng qua là đổ lỗi cho tôi dễ hơn nhiều so với tự oán trách bản thân mình. Tôi ngồi đây chịu đựng sự tra hỏi của anh đủ lắm rồi, tôi không thêm cái khi anh bảo tôi là kẻ dốt nát! Cả hai chúng ta đều như vậy cả thôi, anh biết mà!

-Thôi được rồi, được rồi, hãy bình tĩnh đi. Có lẽ tôi hơi quá lời, nhưng đáng lẽ chuyện đó có thể tránh được một cách dễ dàng.

-Nhưng nó đã không tránh được. Đó là thực tế mà chúng ta phải chấp nhận.

-Dùng từ này hay đây, - Clay lẩm bẩm.

-Nghe này, nếu anh không phiền, xin hãy đưa tôi về nhà. Tôi mệt mỏi và tôi không muốn ngồi đây tranh cãi thêm chút nào nữa.

-Được, thế còn đưa bé thì sao. – cô định làm gì với nó?

-Đó không phải là việc của anh.

Clay cắn môi và hỏi nhanh, trước khi anh ta rời trí:

-Cô cầm một ít tiền để đi phá thai chứ?

Cô đang yên lặng bỗng phải trả lời một câu hỏi như thế nên không khỏi bất ngờ.

-À, anh muốn như thế chứ gì? Như thế lương tâm anh sẽ trong sạch. Không, tôi sẽ không nhận tiền để phá thai đâu! Không đời nào!

Cô chưa nói hết, Clay đã cảm thấy mình giống như một kẻ hư hỏng.

-Thôi được, thôi được, tôi xin lỗi đã đưa ra đề nghị đó. – Clay không rõ mình lo lắng hay nhẹ nhõm vì câu trả lời của cô. Anh ta thở dài.

-Vậy cô định đối phó với bố cô thế nào?

-Anh tỉnh táo thật, tính toán ngay được việc đó. – Catherine biết rằng ngày kia, khi con át chủ bài mang thai của Herb Anderson biến mất, thuyền của ông ta sẽ đứng lại. Không tiếp tục hành trình được nữa. Cứ để ông ta say đi!

-Tôi không thể, - Clay nói giọng gằn như ân hận, - và tôi không tỉnh táo như cô nghĩ, tôi xin lỗi vì đã bảo cô đốt nát, tôi xin lỗi đã gọi cô là kẻ lang chạ, và đáng lẽ tôi không nên để mất bình tĩnh như thế, nhưng ở vào hoàn cảnh này có người đàn ông nào còn giữ được bình tĩnh cơ chứ?

-Nếu tôi đòi hỏi này nọ thì anh tức giận còn có lý, đằng này tôi có đòi hỏi gì đâu. Tôi đâu có dí sung vào đầu anh và bắt anh phải làm điều này điều nọ. Tôi cũng đâu có định tranh miếng ăn của nhà giàu các người?

-Cô nói thế có nghĩa gì?

-Có nghĩa là có thể bố tôi có lý khi tức giận với anh bởi vì anh giàu có. Có nghĩa là tôi ghét các ý nghĩ có thể giải quyết chuyện đó bằng một đề nghị phá thai gọn ghẽ của anh. Nên anh đừng đưa ra đề nghị ấy thì tôi chắc tôn trọng anh hơn.

-Nhưng bây giờ luật pháp cho phép làm chuyện đó, cô biết mà.

-Và làm như thế cũng có nghĩa là giết người, anh biết mà.

-Có những quan điểm đối lập về vấn đề đó.

-Và rõ ràng quan điểm chúng ta đối lập nhau.

-Vậy cô định giữ đứa bé sao?

-Đó không phải là việc của anh.

-Nếu đó là con tôi thì phải là việc của tôi chứ.

-Sai, - cô nói một cách dứt khoát, một từ duy nhất được diễn đạt rành rọt đó cho Clay biết rằng anh ta có cố hỏi gì thêm cũng vô ích.

Clay ngồi đó trong tâm trạng tuyệt vọng, với cuộc đấu tranh thầm lặng với lương tâm mình. Rồi anh ta cất tiếng giọng đầy vẻ chân thật.

-Nghe này, tôi không muốn đưa trẻ lớn lên cùng một mái nhà với bố cô.

Không gian yên lặng đến nỗi người ta có thể nghe rõ tiếng một chiếc lá khô rơi xuống mặt đường. Rồi giọng nói của Catherine khẽ vang lên trong bóng tối.

-Ồ, ồ, ồ

Để đáp lại Clay cho xe nổ máy, vào số luôn và cố gắng lái xe để xua đi sự bối rối của mình. Anh ta ngồi lặng lẽ, lại lái bằng một tay, cho xe chạy nhanh, nhưng không quá nhanh như lúc trước. Cô ngả người ra ghế, im lặng nhìn những cảnh cây tạo thành hình vòng cung hiện ra dưới ánh đèn trước của xe, không muốn biết đến phương hướng, chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa. Chiếc xe giảm tốc độ, rẽ, rồi phóng ra con phố nơi Clay sống.

-Cô nghĩ bố mẹ cô còn ở đó không?

-Tôi không biết. Con người điên khùng ấy có thể vẫn còn ở đó.

-Hình như họ đi rồi. – Clay nói khi phát hiện ra xe của bố mẹ Catherine không còn đỗ ở lối vào nhà mình nữa.

-Nếu thế anh chỉ việc đưa tôi về nhà tôi, - cô nói, rồi quay mặt ra phía cửa sổ nói thêm, xin lỗi phiền anh.

Clay cho xe dừng lại trước một biển báo dừng xe và ngồi chờ với một vẻ kiên nhẫn giả tạo. Thấy cô vẫn ngồi nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ Clay không kềm chế được buộc phải cất tiếng hỏi:

-Đường nào?

Trong ánh sáng của ngọn đèn đường cô thấy sự trơ trẽn trong cái dáng ngồi kiêu ngạo của anh ta: một tay để hờ trên tay lái, một bên vai hơi nghiêng về phía cửa sổ.

-Anh thực sự không nhớ chút gì về đêm đó sao?

-Tôi nhớ những gì tôi muốn nhớ. Cô nên nhớ điều đó.

-Công bằng đây – cô đồng ý, rồi cố thay đổi thái độ và nói cho anh ta địa chỉ của một khu phố cùng vài chỉ dẫn ngắn gọn.

Xe chạy từ Edina đến Bắc Minneapolis mất khoảng hai mươi phút. Đó là những phút dài lê thê, bức bối với nỗi bức tức của cả hai người cùng với kiểu lái xe bất cẩn của Clay. Ngoài cuộc đấu khẩu lúc nào cũng rập rình chờ chờ hội nổ tung, chỉ có tiếng động cơ xe chạy rầm rì qua thành phố đang uể oải muốn chìm vào giấc ngủ với những ngọn đèn đường yếu ớt rọi xuống thế giới đang chuyển động của họ. Trong cái thế giới hạn hẹp đó một môi dây rang buộc không hề theo mong muốn đã được thiết lập, giống như một vị khách không mời buộc chủ nhà phải đối xử lịch sự trước sự có mặt của mình. Sự câm lặng bao trùm cùng với những điều không được nói thành lời - những nỗi sợ hãi, những nỗi lo ngại, những nỗi lo lắng. Chẳng ai ít lo âu hơn ai và chẳng ai có thể giải tỏa được sự căng thẳng giữa họ, tuy vậy đối với cả hai một sự vĩnh biệt lúc này dường như là quá đột ngột. Khi Clay cho xe chạy vào khúc cua cuối cùng dẫn tới con phố cô ở, chiếc xe chạy chậm hết như bò ra đường vậy.

-Nhà.... - giọng Clay như lạc đi và anh ta phải ho để dọn giọng.

-Nhà nào?

-Nhà thứ ba bên phải.

Chiếc xe chạy tới một chỗ xe ở bên lề đường và Clay giảm tốc độ rồi cho xe dừng hẳn. Bây giờ cô được tự do mà đi, nhưng không hiểu sao cô vẫn ngồi yên trong xe.

Clay vắt tay quanh tay lái theo cách mà giờ đây cô đã quen nhìn. Anh ta ngược nhìn lên ngôi nhà chìm trong bóng tối, rồi quay sang nhìn cô.

-Cô sẽ không sao chứ? – anh ta hỏi.

-Vâng. Còn anh thì sao?

-Chúa ơi, tôi không biết. – Clay ngả người ra ghế và nhắm mắt lại.

Catherine nhìn yết hầu của anh ta chuyển động lên xuống.

-Tốt.... – cô đặt tay lên nắm cửa xe.

-Cô thậm chí không thèm nói cho tôi biết những kế hoạch của cô sao?

-Không. Chỉ cần biết tôi có kế hoạch rồi.

-Nhưng còn bố cô thì sao?

-Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ đi. Tôi là con út chủ bài của ông ấy, và tôi đi rồi thì ông ấy chẳng lấy gì mà đe dọa anh nữa.

-Tôi hỏi thế không phải tôi nghĩ cho bản thân mình, tôi đang nghĩ cô về đó sẽ ra sao.

-Đừng nói đến chuyện đó.....xin đừng.

-Nhưng ông ta...

-Và đừng có hỏi thêm câu nào nữa, được không?

-Tôi nay ông ta đã ép cô tới nhà tôi, đúng không? - giọng Clay nghe rất căng thẳng.

-Tôi nói rồi, đừng có hỏi nữa, anh Forrester, - cô nói một cách nhẹ nhàng.

-Tôi cảm thấy đề cô đi như thế này thật không yên tâm, cô biết đấy.

-Ồ, cả hai chúng ta đều phải chịu đựng kia mà.

Ánh đèn mờ mờ không soi tỏ khuôn mặt họ nhưng dường như nó vẫn đủ để chuyển tải những gì hiện lên trong ánh mắt của hai người. Cô vội quay đi tránh nhìn thẳng vào Clay, bởi cô không muốn bị ám ảnh bởi ánh mắt đầy day dứt của anh ta. Cô mở cửa xe và đèn trước bỗng bật sang rồi Clay đưa tay giữ cô lại. Yên lặng bao trùm trong khi cô cảm thấy hơi ẩm từ bàn tay của Clay lan truyền khắp cánh tay cô. Cô giật tay ra một cách từ từ và cương quyết cố nhào người về phía cửa. Nhưng trong lúc cô vùng vẫy cổ cô nghiêng sang một bên, làm lộ ra dưới ánh đèn ba vết bầm tím in hình ba ngón tay. Cô chưa kịp giấu những vết bầm tím đó đi thì những ngón tay của Clay đã khẽ lướt qua chỗ đó và cô co rúm người lại.

-Đừng! - Mắt cô mở to đầy sợ hãi.

-Ông ta đã làm chuyện này, đúng không? - Bằng một giọng nói chói tai, Clay hỏi.

Cô có chối cũng chẳng ích gì. Tất cả những gì cô có thể làm là tránh trả lời câu hỏi đó.

-Anh đừng có thể hiện sự thương hại hay mũi lòng ở đây, - cô cảnh cáo Clay

– Ngay lúc này tôi không chịu đựng nổi điều đó đâu.

-Catherine... - Nhưng Clay không biết phải nói gì nữa, và anh cũng không thể ngồi đợy giam giữ cô lâu hơn được nữa. Anh không muốn liên quan đến cuộc đời cô, nhưng anh đã vướng vào đó mất rồi. Cả hai người đều biết điều đó. Làm sao cô có thể ra khỏi chiếc xe này, mang theo đứa con của anh bước vào một tương lai mờ mịt?

-Cho phép tôi đưa cô một ít tiền, được không? – Clay hỏi, giọng rất khẽ.

-Không....làm ơn đừng....Tôi không muốn gì ở anh cả, cho dù anh có tin hay không.

Bây giờ thì Clay tin.

-Nếu cô thay đổi ý định thì hãy liên lạc với tôi, được không?

-Không. – cô giơ khuỷu tay lên để những ngón tay của Clay không còn nắm cánh tay cô được nữa.

-Chúc may mắn – Clay nói, mắt vẫn không rời khỏi cô.

-Vâng, anh cũng vậy.

Rồi Clay vươn người ra đẩy cửa cho cô, mu bàn tay của anh khẽ chạm vào bụng cô, khiến cô nổi da gà. Cô vội bước ra xe.

-Này, đợi đã- Clay nhào người khỏi ghế ngồi, nhìn lên cô với ánh mắt buồn bã và lo âu – Cô ...họ gì, Catherine?

Câu hỏi của Clay dội vào lòng cô thôi thúc cô muốn khóc, giống như lúc ở phòng khách nhà anh khi cô thấy anh không nhận ra cô.

-Anderson. Họ của tôi là Anderson. Thường thôi, dễ quên ấy mà.

Rồi cô quay gót chạy vào trong nhà.

Nhưng khi cô đã đi rồi, Clay Forrester trong chiếc áo khoác đắt tiền ngồi khoanh tay quanh tay lái của chiếc xe thể thao sang trọng, gục cái đầu với mái tóc chải chuốt của anh xuống đó, anh đã nhận thức được rằng anh sẽ không bao giờ quên nổi tên họ của cô chừng nào anh còn sống trên cõi đời này.

Chương 3

Ngọn đèn duy nhất ở tầng một còn sáng là ngọn đèn trên chiếc bàn chân quỳ. Clay đi tới đó nhìn mình trong gương. Một khuôn mặt nhăn nhó đang từ trong đó nhìn chăm chăm vào anh. Catherine Anderson, anh nghĩ, Catherine Anderson. Khó chịu với hình ảnh của chính mình, Clay tắt đèn đi.

Ở trên gác cánh cửa phòng ngủ của bố mẹ anh vẫn hé mở, hắt ra hành lang một vùng ánh sáng hình chop. Anh dừng lại, hai tay chống nạnh, nhìn trân trân xuống sàn nhà theo cách mà anh thường làm mỗi khi có điều gì lo lắng.

-Clay hả? Bố mẹ nghe thấy tiếng con về. Vào đi ...

Bố anh tiến ra cửa Clay liếc nhìn bố, liếc nhìn chiếc áo khoác bằng lông thú trùm qua vai ông như một chiếc kimono. Những nhóm tóc màu bạch kim ôm quanh khuôn mặt khỏe khoắn của ông. Tự nhiên Clay ước gì mình có thể lao đến ôm tóc của ông, áp má mình vào gò má rám nắng ấy như ngày anh còn bé vẫn thường chạy đến ôm ông mỗi khi thức dậy.

-Con không muốn để bố mẹ phải thức giấc.

-Đằng nào thì bố mẹ cũng có ngủ đâu. Vào đi.

Lớp thảm dày làm chìm đi tiếng bước chân của bố anh và Clay bước theo ông vào phòng, thấy mẹ anh trong chiếc váy ngủ thụng với dáng vẻ mệt mỏi đang ngồi trên chiếc ghế tựa bọc lụa màu xanh da trời.

Cứ như hai mươi năm trước đã quay trở lại vậy. Bấy lâu nay bận mãi với công việc của mỗi người, họ ít có thời gian gần gũi nhau. Giờ đây không còn mang trên người bộ đồ sang trọng, giày cao gót và những đồ trang sức đắt tiền, mẹ anh đang ngồi đó trong chiếc ghế kia như thể đợi sẵn để che chở cho anh vậy. Lòng Clay lại dâng lên một cảm xúc tương tự như lúc anh ở ngoài hành lang. Anh muốn gục đầu vào lòng mẹ và làm đứa con trai bé bỏng của bà ngày nào.

Nhưng vẻ mặt mẹ anh đã ngăn anh lại.

-Bố mẹ đang uống một ly rượu trắng để đầu óc bớt căng thẳng. -Bố anh nói và cầm ly rót đầy một ly rượu từ chiếc bình thủy tinh trong khi Clay chỉnh chiếc ghế bên cạnh chiếc ghế của mẹ anh và ngồi xuống.

-Con có muốn một ly không?

-Không ạ. - Rượu, rượu lừa phỉnh, Clay cay đắng nghĩ thầm.

-Clay, bố mẹ không đoán nổi chuyện gì. Không đoán nổi - bố anh bắt đầu.

-Bố mẹ vẫn đợi con trả lời.

Clay nhìn gương mặt đầy lo âu của mẹ anh, nhìn dáng ngồi nghiêm trang, dáng ngồi như muốn nói lên rằng bà không muốn biết sự thật là thế nào. Bố anh đứng, xoay xoay ly rượu trong tay, nhìn vào trong ly, chờ đợi.

-Có lẽ, Catherine đúng – Clay thú nhận, vẫn không rời khỏi mẹ anh. Anh

thấy đôi mắt mẹ anh mở to đầy sự sốt tìm kiếm ánh mắt của bố anh. Nhưng ông Claiborne giờ đây lại đang nhìn thẳng vào con trai mình.

-Con có chắc đứa trẻ là của con không? – Claiborne hỏi ngay.

Clay đan những ngón tay vào nhau, cúi xuống, nhìn sàn nhà.

-Có lẽ đúng ạ.

Angela choáng váng trước cái điều mà bà và chồng bà đã nghĩ tới trong suốt mấy giờ qua.

-Ôi, Clay, hôm nay con thậm chí còn không biết cô ta. Làm sao điều đó có thể đúng được cơ chứ?

-Con chỉ gặp cô ấy có một lần, đó là lý do tại sao lúc đầu con không nhận ra cô ấy.

-Một lần cũng đủ lắm rồi! – Claiborne ngắt lời vẻ cay đắng.

-Con biết, con đáng bị như thế.

Nhưng đột nhiên Claiborne Forrester, người cha, trở thành Claiborne, luật sư. Ông im lặng bước đi trong phòng, rồi dừng lại trước mặt con trai mình, rung ly rượu của ông lên như cách ông chỉ ngón tay về phía một thân chủ để thừa nhận tội trạng của người đó.

-Clay, bố muốn con bảo đảm rằng con là người đàn ông có trách nhiệm, trước khi chúng ta nói thêm về chuyện này, con hiểu chứ?

Clay thở dài, đứng dậy, thọc những ngón tay vào mái tóc.

-Bố, con biết bố lo lắng, và...tin con...lúc đầu khi con nhìn thấy cô ấy ở đây con cũng ngạc nhiên giống như bố. Vì thế con mới đưa cô ấy ra ngoài. Con chỉ nghĩ rằng cô ấy là một kẻ đào mỏ muốn lợi dụng con để kiếm chác, nhưng có vẻ như cô ấy không phải là người như vậy. Catherine không muốn gì ở con hết, cũng không muốn gì ở bố mẹ.

-Vậy tại sao cô ta lại đến đây.

-Cô ấy bảo đó là ý của bố cô ấy.

-Cái gì! Và con tin cô ta.

-Dù con có tin hay không, cô ấy không muốn một xu nào của con hết.

-Có thể cô ta hối hận vì đã đổ tội cho con một cách vô lý - Mẹ anh nói vẻ hy vọng.

-Mẹ - Clay thở dài, nhìn xuống mẹ anh. Bà trông thật tội nghiệp với cái vẻ hy vọng như trẻ con ấy. Clay thấy tim mình tan nát khi phải làm tổn thương bà. - Mẹ, con sẽ không thể trở thành một luật sư nếu con không thể tra hỏi một nhân chứng như thế một cách thành công, đúng không? – Anh nhẹ nhàng hỏi - Nếu con có thể thành thực nói rằng đứa trẻ không phải là của con thì con sẽ nói. Nhưng con không thể nói như vậy. Con chắc chắn nó là con của con.

-Nhưng, Clay, con không biết tí gì về cô gái đó. – Đôi mắt hoảng hốt của bà nhìn con trai van vãn – Làm sao con có thể chắc chắn được? Có thể có – Đôi môi bà run rẩy – Có thể có những người khác nữa chứ.

Clay siết chặt đôi bàn tay mẹ, nhìn thẳng vào đôi mắt chan chứa nỗi thất vọng của bà rồi khẽ khàng nói - Mẹ, trước khi xảy ra chuyện đó cô ấy là một cô gái trinh.

Angela muốn gào to lên: “Tại sao, Clay, tại sao?”. Nhưng bà biết làm thế chẳng ích lợi gì. Lúc này con trai bà cũng đang đau khổ. Bà có thể thấy điều đó trong mắt anh, vì vậy bà chỉ lặng lẽ siết chặt tay con. Nhưng bà không kìm được, hai giọt nước mắt cứ thế lăn xuống má bà, không chỉ vì bà mà cho cả anh nữa. Bà kéo tay anh, kéo anh xuống và ôm anh vào lòng.

Anh cảm thấy một nỗi đau ghê gớm khi anh làm mẹ mình thất vọng, cảm thấy trong lòng dâng trào một tình cảm yêu thương không thể nào diễn tả nổi trước phản ứng của bà.

-Ôi, Clay - mẹ anh nói sau những giây phút nghẹn ngào – giá mà con chỉ mới lên sáu thôi thì chuyện này sẽ dễ dàng hơn biết bao. Mẹ chỉ việc phạt con và bắt con về phòng.

-Nếu con sáu tuổi thì mẹ đã không phảiAnh mỉm cười buồn bã.

-Đừng có nói lấy lòng mẹ nữa, Clay – Bà cũng mỉm cười với đôi môi run rẩy - Mẹ cực kỳ thất vọng về con. Đưa cho mẹ mượn cái khăn tay. – Anh rút khăn tay trong túi quần ra - Mẹ đã nghĩ mẹ luôn dạy con – bà đưa khăn lên lau mắt và nói tiếp - phải tôn trọng phụ nữ.

-Vâng, bố mẹ đã dạy con như vậy – Clay đứng dậy, đút hai tay vào túi quần và quay đi – Nhưng, lạy Chúa, con đã hai mươi lăm tuổi rồi. Bố mẹ nghĩ con không hề dính dáng tới chuyện phụ nữ khi con đã ngần này tuổi sao?

-Một người mẹ không nhìn nhận chuyện đó theo cách này hay cách khác.

-Nếu con còn trong sáng như một bông tuyết thì đúng là con không bình thường. Tại sao chứ, khi bố con hai mươi lăm tuổi hai người đã chẳng cười nhau rồi là gì.

-Đúng, - Claiborne ngắt lời - Bố và mẹ có đủ tinh thần trách nhiệm để xây dựng tương lai. Khi còn hẹn hò dù bản năng hèn hạ của bố có thúc đẩy bố thế nào đi nữa, bố cũng cưới mẹ con trước.

-Con nghĩ nếu con nói rằng bây giờ mọi thứ khác với thời của bố mẹ thì bố sẽ lên lớp cho con một bài.

-Đúng đây, Clay, làm sao con có thể để một chuyện như thế xảy ra trong một cuộc gặp gỡ như thế, với một người con gái như thế! Nếu con đã đính ước hay đã quen cô ấy một thời gian thì chuyện đó còn có thể hiểu được. Nếu con....nếu con yêu cô ta cơ. Đừng có đứng đó và cầu xin bố tha thứ cho cái việc sinh hoạt bừa bãi đó của con bởi vì bố sẽ không tha thứ đâu!

-Con cũng không hy vọng được bố mẹ tha thứ.

-Đáng lẽ con phải có ý thức hơn! - Bố Clay quát, và lại tiếp tục bước những bước đầy tức giận.

-Lúc đó ý thức chẳng liên quan gì đến chuyện đó cả - Clay thản nhiên nói khiến mắt Claiborne náy lửa.

Còn nói gì được nữa, vì rõ ràng lúc đó anh không có đủ thông minh để nghĩ tới việc cô ta có thể có thai!

-Claiborne!

-Ôi, tệ thật, Angela, nó đã là một người lớn thế mà lại hành động như trẻ con. Tôi cứ mong một người đàn ông hai mươi lăm tuổi thể hiện giá trị ý thức của hai mươi lăm năm!

-Con và cô ấy cứ nghĩ rằng người kia đã sử dụng biện pháp phòng ngừa – Clay giải thích về mặt mỗi.

-Cứ nghĩ! Cứ nghĩ! Ừ, anh cứ nghĩ là với sự ngốc nghếch của mình anh đáng phải nằm trong tay người bố khát tiền đáng ghét của ta đi! Người đàn ông đó là một kẻ dốt nát say mềm đấy, nhưng lão rất xảo trá. Lão ấy muốn làm cho chúng ta khuynh gia bại sản!

Clay không thể phủ nhận điều đó, ngay cả Catherine cũng nói thế.

-Bố không phải chịu trách nhiệm về việc con làm.

-Không, bố không. Nhưng con cho một người như lão Anderson ấy cũng nghĩ như thế sao? Lão ấy đòi được bồi thường vì chuyện con gái lão bị quấy rối và sẽ không chịu ngồi yên cho tới khi đạt được con số lão tính toán trong đầu.

-Ông ta có nói muốn bao nhiêu không? – Clay hỏi, lo sợ phải nghe câu trả lời.

-Lão ta không cần phải nói. Bố biết lão đòi một số lớn. Và Clay ạ, còn có điều khác phải lo lắng nữa - Thấy bố anh liếc sang mẹ anh, Clay hiểu rằng mẹ anh cũng biết điều đó – Bố đã được các quan chức địa phương tiến cử vào một chức vụ quan trọng của toà án. Bố định để con thi xong mới nói. Nhưng thật ra bố mẹ đã suy nghĩ về chuyện này rất nghiêm túc. Con thừa biết chỉ cần dính vào một vụ bê bối nhỏ thôi thì cũng rất bất lợi với một ứng cử viên.

-Catherine nói cô ấy đã có kế hoạch rồi. Một khi cô ấy bỏ nhà đi thì ông ấy sẽ chẳng có bằng cớ gì để kiện cáo nữa. Cô ấy không chịu tuân theo sự sắp xếp của ông ta đâu.

-Đừng có nghĩ đơn giản thế, Clay. Con sắp trở thành một luật sư rồi, còn bố thì đã là luật sư bao nhiêu năm nay. Cả hai chúng ta đều biết vụ kiện về quyền làm cha là một trong những vụ khó giải quyết nhất. Không phải bố lo lắng về kết quả của một vụ kiện mà là bố lo về những tiếng xấu mà nó gây ra. Và còn có vấn đề nữa mà chúng ta chưa bàn tới – Ông nhìn xuống ly rượu, rồi nhìn vào mắt Clay - vẫn có một trách nhiệm đạo đức mà con không thể chối bỏ. Nếu con làm vậy thì bố sẽ thất vọng về con, thất vọng hơn bây giờ nhiều.

-Bố không định nói là bố muốn con cưới cô ấy chứ? - Clay vươn cổ ra.

-Bố không biết, Clay, bố không biết - Bố Clay nhìn anh bằng ánh mắt thể hiện rõ sự không hài lòng - Bố chỉ biết rằng bố đã cố gắng bằng cả lời nói

lẫn ví dụ để dạy con về giá trị của sự lương thiện. Có lương thiện không nếu con bỏ mặc người đàn bà đó muốn sống chế thể nào thì tùy, hả?

-Có, nếu đó là điều cô ấy muốn.

-Clay, người phụ nữ đó bây giờ có lẽ đang hoảng sợ. Cô ta bị kẹt giữa một người xa lạ mà cô ta không hề biết và một người cha nát rượu điên khùng. Con không nghĩ là cô ta xứng đáng được nhận chút hợp tác nào từ con sao?

-Bố vừa mới nói thay con rồi đấy thôi. Con là một người xa lạ đối với cô ấy. Vậy bố nghĩ cô ấy muốn cưới một người xa lạ ư?

-Cô ta có thể làm điều tệ hại hơn. Mặc dầu con đã hành động thiếu suy nghĩ và thiếu ý thức, bố không nghĩ con là một trường hợp vô vọng.

-Con sẽ như vậy nếu con cưới cô ấy. Chúa ơi, con thậm chí không thích con bé đó.

-Thứ nhất, đừng có nói những lời bất kính trước mặt mẹ con, và thứ hai hãy thôi gọi cô ta là con bé đi. Cô ta đã là một người phụ nữ trưởng thành, như thực thể cho thấy. Là một người phụ nữ trưởng thành cô ta sẵn sàng nghe ra lý.

-Con không hiểu bố định đưa vấn đề tới đâu. Bố biết cô ta xuất thân từ một gia đình thế nào rồi đấy. Bố cô ta là một lão điên, mẹ cô ta là người cam chịu; hãy xem cách ăn mặc, nơi họ sinh sống. Đó rõ ràng không phải là kiểu gia đình bố mẹ muốn con làm rể, thế mà bố lại đứng đó nói như thể bố muốn con hỏi cưới cô ta.

-Đáng lẽ anh phải hiểu nguồn gốc của cô ta trước khi anh làm người ta có mang, Clay ạ.

-Lúc đó con thậm chí chẳng biết cô ta, làm sao con làm việc ấy được?

Claiborne Forrester có cái tài tính toán thời điểm thiên phú của bất cứ luật sư giỏi nào, và ông đã tận dụng khoảng thời gian yên lặng kéo dài để giờ đây lên tiếng một cách đầy thuyết phục trước khi kết luận trường hợp của mình.

-Đúng. Thay vì gỡ tội cho mình, như con nghĩ sự thật là thế, hãy nghĩ tới – như theo bố nghĩ – một trách nhiệm lớn hơn đối với cô ta và đứa trẻ. Con đã hành động mà không hề nghĩ tới cái giá con phải trả. Cho dù bây giờ con đường như đã quên thì vẫn có một đứa trẻ liên quan ở đây, và đó là con của con.

-Nó là con cô ta!

Cầm Claiborne bạnh ra và đôi mắt nghiêm khắc của ông nhìn thẳng vào con trai – Con trở nên tàn nhẫn như vậy từ bao giờ thế, Clay?

-Từ lúc tới khi con bước chân về nhà và lũ điều hầu ấy bay xuống.

-Cả hai bố con thôi đi – Angela điềm tĩnh yêu cầu - Cả hai bố con lúc này đều không được sáng suốt và rồi cả hai sẽ hối tiếc nếu hai người cứ tiếp tục như thế này. Clay, bố con nói đúng. Con phải có trách nhiệm đối với người đàn bà đó. Dù nó có dẫn tới việc con hỏi cưới cô ta hay không thì đó cũng không phải là điều chúng ta có quyết định ngay trong đêm hôm nay – Nói rồi

bà Angela đi đến chỗ chồng đặt tay lên ngực ông – Anh, tất cả chúng ta đều cần suy nghĩ về việc này. Clay đã nói rằng cô gái đó không muốn cưới nó. Con bé từ chối nhận tiền của nó. Hãy để hai đứa chúng nó dàn xếp với nhau khi chúng nó bình tĩnh hơn.

-Angela, anh nghĩ con trai chúng ta cần....

Angela đặt ngón tay lên môi chồng.

-Claiborne, anh đang để cảm xúc chi phối đây, và anh đã nói với em không biết bao lần rằng một luật sư giỏi không được phép như vậy. Bây giờ đừng có bàn thêm gì nữa, anh ạ.

Claiborne nhìn vào mắt Angela, đôi mắt lấp lánh vì xúc động. Đôi mắt ấy to, sáng và lúc nào cũng mang đến cho người khác cảm giác ấm áp. Claiborne Forrester, ở cái tuổi năm mươi chín, vẫn yêu đôi mắt ấy như cái thuở ông còn đôi mươi, cái thuở bà đã dung mỹ phẩm tô điểm cho đôi mắt ấy để làm say mê ông. Ông cầm lấy bàn tay vợ. Ông không cần phải trả lời. Ông cúi đầu trước phán quyết của bà, khẳng định tình yêu của mình bằng một cái vuốt ve nhẹ nhàng lên bàn tay của bà.

Nhìn bố mẹ mình, Clay lại cảm thấy sự an toàn toát lên từ họ, sự an toàn mà anh luôn cảm thấy từ khi anh còn bé. Điều mà anh thấy trước mắt chính là điều anh mong muốn có được với một người đàn bà của đời anh. Anh muốn nhân đôi tình yêu và sự tin tưởng ngời lên trong ánh mắt bố mẹ anh lúc họ nhìn nhau. Anh không muốn cưới một cô gái mà anh thậm chí không nhớ nổi họ của cô ta, một người sinh ra và lớn lên trong một gia đình đầy rẫy những sự đối nghịch với tình yêu mà anh lớn lên cùng.

Mẹ của anh quay lại, và phía sau bà, bố anh đứng đó để tay trên vai bà. Họ cùng nhìn con trai mình.

-Mẹ con nói đúng. Hãy đi ngủ đi, Clay. Thời gian sẽ giúp cho mọi chuyện trở nên rõ ràng hơn con ạ.

-Con cũng hy vọng như thế - Clay uể oải đáp.

Đối với Angela, cái dáng vẻ cau có này Clay trông giống một chàng trai già trước tuổi. Linh tính mạch bảo cho bà biết rằng con trai bà đang đấu tranh với chính mình, và vì thế bà nên kiên nhẫn chờ đợi.

-Chúng ta yêu con, Clay ạ, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa – Angela dịu dàng nói. Claiborne thêm vào - Lần này chúng ta chứng minh điều đó theo một cách có thể con khó hiểu, nhưng như ngạn ngữ đã nói, tình yêu, không phải lúc nào cũng là sự ân cần – Nói rồi, ông đặt tay lên vai Angela và nói – Chúc ngủ ngon, con trai.

Rời phòng của bố mẹ, Clay biết bộ mẹ anh sẽ luôn đứng về phía bên nhau dù có bất cứ chuyện gì, họ luôn như vậy. Anh đâu có mong hai người đối đầu với nhau, mặc dầu mẹ anh dễ thuyết phục hơn bố anh nhiều. Sự đoàn kết có mục đích của họ đã tạo ra cảm giác an toàn trong suốt thời thơ ấu của Clay. Giờ đây anh không thể không tự hỏi không biết rồi anh và cái cô Catherine

Anderson đánh đá kia sẽ tạo ra kiểu cha mẹ gì. Anh rùng mình khi nghĩ tới điều đó.

Angela Forrester nằm để một tay dưới gối còn tay kia để trên người chồng bà.

-Anh? – Bà thì thầm.

-Sao? – Ông trả lời, nhanh vừa đủ để bà biết rằng ông cũng chưa ngủ.

-Anh có nghĩ cô gái đó sẽ đi...phá thai không? – Angela lên tiếng như thể có gì vướng trong họng bà.

-Anh cũng đang băn khoăn về chuyện đó đây. Anh không biết nữa.

-Ôi, Claiborne....cháu của chúng ta, - bà thì thầm, áp môi mình vào lưng chồng, mắt bà nhắm chặt, trong bà hiện lên những hình ảnh so sánh - hạnh phúc làm sao khi lần đầu tiên bà cảm thấy yêu người đàn ông này, sung sướng làm sao khi lần đầu bà biết bà mang thai Clay. Những giọt nước mắt trào ra từ khoé mắt bà.

-Anh biết, Angie, anh biết – Claiborne dỗ dành, đưa tay ra kéo bà sát vào mình. Sau một hồi nghĩ ngợi ông nói – Anh sẽ trả đến đồng cuối cùng nếu làm thế mà ngăn chặn được việc phá thai, em biết mà, Angie.

-Em....em biết, anh, em biết – bà nói bên ngực ông.

-Anh đã phải bắt Clay nhìn nhận trách nhiệm của nó.

-Em biết – Nhưng bà thấy biết như thế cũng chẳng bớt đau đớn chút nào.

-Tốt, vậy thì hãy ngủ đi em.

-Làm sao em có thể ngủ nổi khi mà em nhắm mắt lại thấy hình ảnh người đàn ông điên khùng ấy chỉ tay vào con bé dọa nạt. Ôi, Chúa ơi, con người đó thật tàn nhẫn, Claiborne, ai cũng có thể thấy điều đó. Ông ta sẽ không bao giờ để cho con bé đi khi mà ông biết nó là cái chìa khoá mở kết đọng tiền.

-Tiền không là gì, Angie ạ,, không là gì cả - Claiborne gay gắt.

-Em biết. Em chỉ đang nghĩ đến con bé và nghĩ đến đứa con của Clay. Cứ nghĩ đến việc con bé cùng đứa trẻ trở về cái nhà có con người tàn nhẫn đó. Ông ta ác. Ông ta là loại người

Claiborne hôn vợ trong bóng tối và cảm nhận thấy má bà ướt đầm nước mắt.

-Angie, Angie, đừng khóc nữa, đừng mà – ông thì thầm.

-Nhưng đó là cháu chúng ta – bà nhắc lại bên tai ông.

-Chúng ta phải tin vào Clay chứ.

-Nhưng cái kiểu nói nói tôi nay....

-Nó phản ứng như bất kỳ người đàn ông nào. Dưới ánh sáng ban ngày nó sẽ nhìn thấy rõ hơn trách nhiệm của nó.

Angela nằm thẳng ra, lấy tay lau mắt và cố lấy lại bình tĩnh. Suy cho cùng, không phải họ đang nói về một kẻ truy lạc. Họ nói về con trai họ.

-Nó sẽ hành động đúng, anh ạ; nó rất giống anh mà.

-Anh yêu em, Angie – Claiborne hôn lên má vợ - Rồi ông lại kéo bà vào sát mình. Họ nằm như thế hồi lâu trước khi giấc ngủ tìm đến giúp họ tạm quên

đi những lo lắng.

Muốn qua mặt Herb Anderson thì phải rất tinh khôn. Ông ta có giác quan thứ sáu được mài giũa nhờ rượu, một giác quan kỳ lạ có thể làm cho đầu óc đang chênh choáng lơ mơ của ông ta bỗng nhiên trở nên minh mẫn. Sáng hôm sau Catherine cố gắng tỏ ra không có gì vì cô biết bất cứ một sự thay đổi nào cũng sẽ khiến ông ta nghi ngờ. Cô đang đứng trong bếp ăn một quả cam thì Herb lao đảo đi tới. Trái cam làm đổ con thềm chua của cô, nhưng dường như nó làm ông ta lộn ruột.

-Lại mút cái thứ của nợ ấy hả? Ông ta rít lên ngay từ ngoài cửa – Cái thứ ... đósẽ giúp mày đây hả. Nếu mày muốn mút thứ gì đó thì mày hãy đi mà nịnh hót cái lão già Forrester đó và để xem mày có thể bòn rút được gì từ lão. Có chuyện quái quỷ gì với mày vậy? Cái kiểu mày đứng trông mới ngu đàn chứ, hết như tôi qua – chúng ta sẽ không moi được gì của nhà Forrester nếu mày cứ ngu đàn như thế, con ranh ạ!

-Đừng có lại bắt đầu trút giận lên con như thế. Con đã nói là con sẽ đi với bố nhưng con sẽ không đồng loã với bố đe dọa họ. Giờ con phải đi học.

-Mày không được đi đâu hết nếu mày không cho tao biết tôi qua mày đã đạt được gì từ thằng sở Khanh đó.

-Bố đừng, đừng làm thế. Con không muốn nhắc lại chuyện đó.

-Được, để tao đi làm cốc cà phê đã rồi chúng ta sẽ nhắc lại chuyện đó, mày cứ đứng nguyên đó, không được đi, nghe chưa. Mẹ mày đâu? Một người đàn ông mà lại phải tự pha cà phê ở cái chỗ dơ dáy này sao?

-Mẹ đi làm rồi, bố tự pha lấy.

Herb đưa bàn tay thô kệch lên quệt ngang miệng.

-Từ lúc mày nói chuyện với thằng sở Khanh đó trông mày có vẻ khổ sở đấy, đúng không? – Ông ta cười khùng khục.

Cô không muốn cố ngăn ông ta gọi Clay là “thằng sở Khanh” nữa. Cô mà làm thế thì ông ta càng gọi cho sướng miệng. Ông ta đi tới chỗ để bòn rửa và bắt đầu bày bộ đồ pha cà phê ra, dần mạnh từng thứ một, đổ bã cà phê khắp bòn rửa và lau tay vào áo. Cô bước lùi lại để tránh bị nước bắn vào người. Ông ta lại cười. Cô quay mặt đi, ăn nốt những múi cam còn lại. Nhưng, hai người vẫn đứng quá gần nhau và ông ta vẫn ngửi thấy mùi cam.

-Mày có phun ra không hay mày định đứng đó mút cam cả buổi sáng hả? Cái thằng sở Khanh đó đã nói gì?

Cô đi đến thùng rác đặt cạnh chiếc bếp lò bằng sứ ném chỗ vỏ cam vào đó; thực ra cô không thể đứng cạnh người đàn ông ấy.

-Anh ta cũng không muốn cưới con và con cũng vậy. Con đã bảo anh ta không phải cưới.

-Mày nói với nó thế hả! Hoá ra mày chẳng cho tao biết gì hết! Đồ đĩ! Tao đã phải bới tung cái nhà này lên mới tìm được bằng chứng tao muốn! Nếu tao không tinh khôn thì tao đã chẳng tìm ra đứa sở Khanh đó là thằng nào! Còn

nếu mày nghĩ tao để thằng đó được miễn thuế thì, con ơi, mày nên nghĩ lại đi! - Rồi ông ta lầm bầm theo cái kiểu lặp đi lặp lại mà cô đã quen và đã học bỏ ngoài tai – Nói với tao thế hả....nó nói với tao, a! Nó chẳng cho tao biết gì hết

-Con đi học đây – Cô nói vẻ nhần nhục rồi quay ra cửa.

-Mày hãy để nguyên cái mông mày ở chỗ của nó!

Cô đứng lại, thở dài, đợi cho ông ta kết thúc chuỗi mắng chửi để cô có thể giả vờ đi học và đợi ông ta bỏ đi như mọi ngày.

-Bây giờ tao muốn biết thằng đó định giải quyết cái rắc rối của nó như thế nào! – Cô nghe thấy tiếng âm cà phê va vào thành bếp.

-Bố, con phải đi học.

Ông ta nhại lại, “Bố, con phải đi học”, và kết thúc bằng một loạt những tiếng kêu gào:

-Mày muốn đi học thì mày phải trả lời tao đã! Nó định làm gì để mày cảm miêng!

-Anh ta đề nghị đưa cho con tiền – cô trả lời thành thực.

-À! Bao nhiêu?

Bao nhiêu! Bao nhiêu! Bao nhiêu! Cô vội nghĩ, và nói bừa ra một con số.

-Năm ngàn đô la.

-Năm ngàn đô la! - Ông ta thét lên – Nó sẽ phải đưa ra giá cao hơn khi nó gặp tao lần cuối! Tao đã quyết rồi và nó định trả tao năm ngàn thôi ư? Một hạt kim cương trên cái nhẫn của mẹ nó cũng đáng giá hơn mười lần.

Catherine từ từ quay người lại đối mặt với ông ta.

-Tiền mặt – cô nói, hài lòng khi thấy mắt ông ta sáng lên, và cô tự nhủ rằng cô sẽ nhớ cái ánh mắt đó. Ông ta vừa xoa bụng vừa tính.

-Mày đã nói gì với nó? Về mặt ông ta trông như vẻ mặt của một con cái qui quyết. Về mặt ấy cho thấy rằng thuyền đang chuyển hướng; ông ta đang tính toán lại hòng tìm ra cách tốt nhất để đạt được thứ ông ta muốn mà không phải mất gì.

-Con đã bảo cho anh ta biết rằng bố có thể sẽ tìm đến bố anh ta.

-Từ lúc tao vào đây tới giờ, giờ mày mới nói được một câu khôn!

-Thế nào rồi bố cũng tìm anh ta, vậy thì việc gì con phải nói dối anh ta chứ? Nhưng con không dối ý. Bố có thể cố tình bóc lột anh ta thế nào thì tùy, nhưng con sẽ không tham gai vào, bố nhớ đấy – Đây là sự kháng cự quen thuộc của cô. Nếu cô đột nhiên thay đổi thì ông ta chắc chắn sẽ cảnh giác.

-Con ơi, mày không có được một cái đầu mà Chúa ban cho một con gà con ngu xuẩn! – Ông ta vừa chửi vừa giật một chiếc khăn bản từ nóc tủ xuống đập đập vào thành bồn rửa. Nhưng cô đã quá quen với những lời lăng mạ của ông ta; cô đứng lặng im cho ông ta té tát.

-Mày không chỉ không đủ trí khôn để khỏi bị nó làm cho mày mang bụng mà mày còn không biết rằng vận may của mày đã tới! Tao chưa nói với mày là

vận may đến đây rồi hay sao, hả?

Nghe cái từ đó cô muốn nôn, cô đã nghe ông ta nhắc đến nó bao nhiêu lần rồi, bởi nó là một phần của cái ảo tưởng lớn của ông ta.

-Rồi, bố ạ, bố đã nói với con....cả ngàn lần rồi – cô nói về mĩa mai rồi đổi giọng cương quyết – Nhưng con không muốn tiền của anh ta. Con có những kế hoạch của con. Con có thể tự xoay sở được.

-Kế hoạch – ông ta giễu cợt - kế hoạch gì chứ? Mày nghĩ là mày sẽ ăn bám ông và nuôi cái đứa con hoang đó trong nhà ông hả! Ông không chứa cái của ấy, mày biết mà!

-Bố không phải lo, con sẽ không đòi hỏi điều gì ở bố.

-Mày có dám lấy cái đầu mày ra cá không, con kia? Vì mày sẽ gọi cái thằng sở Khanh đó ra và bắt nó phải trả chứ gì! – Ông ta dí ngón tay vào mũi cô.

-Trả cho ai? Bố hay là con?

-Đừng có hòng lừa tao, con ranh! Tao đã đợi vận may này từ lâu lắm rồi! – Cô nhăn mặt vì cảm giác khinh ghét. Ông ta đã xây dựng những kế hoạch hoang đường của mình từ rất lâu rồi đến nỗi ông ta không còn biết ông ta sử dụng cái từ vận may ấy bao nhiêu lần mà không hiểu được rằng vì tính chất nông cạn của nó nên chỉ được dùng để nhấn mạnh.

-Con biết – cô đáp tỉnh khô, nhưng ông ta lại không hiểu được sự mỉa mai.

-Và nó đang ở đây! – Ông ta chỉ một ngón tay xuống sàn bếp như thể có một cái bình bằng vàng ở dưới lớp vải bố lót sàn.

-Cà phê của bố sôi quá rồi.

Ông ta lơ đãng nhìn cái ấm, vẫn không nhận ra hơi nước đang bốc lên ngùn ngụt. Nhìn vẻ bất động của con người ấy Catherine chợt cảm thấy một cảm giác buồn nản. Ông ta dường như quên rằng cô còn ở đó, giờ đây ông ta đang tiết lộ âm mưu với chiếc ấm cà phê, vừa tì tay vào thành bếp vừa lẩm bẩm phân trần.

-Đúng....lâu lắm rồi....và tao đáng được hưởng, ơn Chúa.

-Con đi đây. Con phải bắt xe buýt.

Ông ta choàng tỉnh, quay đầu nhìn ra.

-Ừ, đi. Nhưng nhớ phải về để tối nay còn đến trông cổ nhà Forrester. Năm nghìn đô đối với nhà đó chỉ như một hạt cát trong một cơn bão thôi.

Khi cô đi rồi, Herb nhìn xuống bồn nước nói chuyện với chính mình. Ông ta thường lẩm bẩm một mình như vậy. Ông ta nói với Herb rằng cuộc đời bù đắp cho Herb và Herb xứng đáng được nhiều hơn, nhờ Chúa, và Herb sẽ đạt được! Và con ranh con đó không thể cướp mất của Herb cái mà Herb đang được hưởng! Con ranh đó có máu đàn ông của mẹ nó. Chẳng phải Herb luôn nói vậy hay sao? Và chẳng phải cuối cùng nó đã chứng minh điều đó hay sao? Vậy, cứ đi mà cho thiên hạ thấy đi. Catherine nợ ông ta, Ada nợ ông ta, cả cái đất nước chết tiệt này nợ ông ta.

Ông ta rót cho mình một tách cà phê nữa để khỏi run.

Cái chứng run chết tiệt, ông ta nghĩ, cũng là lỗi của Ada. Nhưng sau tách thứ ba ông ta vẫn ngồi nguyên như một con ếch ngồi nhìn một con ruồi. Ông ta vung tay lên không khí. Cảm thấy khá hơn, ông ta cười khùng khục thấy mình thật là khôn ngoan và chắc chắn rằng ông già Forrester không đời nào lại muốn để những người nhà Anderson dính dáng vào dòng máu kênh kiệu của nhà ông! Cuối tuần này nhà Forrester sẽ phải nộp tiền ra, nộp ra nhiều để khỏi phải chứng kiến cái đám cưới giữa thằng con trai thuộc đẳng cấp cao của nhà chúng nó và con Catherine Anderson bị mang bụng sau một vụ lâm đường.

Phải tới gần trưa Herb mới nốc đủ thứ cà phê ông ta ưa thích và ung dung ra khỏi nhà đi tìm vận may lớn của mình.

Từ trong góc quầy bán hoa quả Catherine nhìn thấy bố cô ra khỏi nhà bèn vội gọi chị họ của cô, Bobbi Schumaker, rồi quay về nhà để sắp xếp hành lý. Giống như Catherine, Bobbi đang học năm thứ nhất tại đại học Minnesota, nhưng cô thích sống với gia đình mình. Gia đình cô, khác với gia đình của Catherine, là thiên đường mà Catherine luôn mơ ước trong suốt những năm trưởng thành, bởi hai cô là bạn thân của nhau từ khi còn nhỏ. Chẳng có bí mật nào mà họ không chia sẻ cùng nhau.

Ngồi trên chiếc Beetle màu vàng của Bobbi, Catherine cảm thấy cuối cùng cô cũng thoát khỏi cái nhà ấy.

-Vậy chuyện thế nào? – Bobbi liếc qua kính chiếu hậu hỏi.

-Tôi qua hay sáng nay?

-Cả hai.

-Đừng hỏi nữa – Catherine ngả đầu ra ghế xe và nhắm mắt lại.

-Tệ lắm, đúng không?

-Mình không tin là nhà Forrester có thể tin điều đó khi mà ông già điên ấy xen vào. Chúa ơi, cậu không thấy ngôi nhà đó đâu; nó đúng là đáng giá.

-Họ có đề nghị trả tiền không?

-Clay có đề nghị - Catherine nói thật.

-Mình đã bảo là anh ta sẽ làm vậy mà.

-Và mình cũng đã bảo với cậu là mình sẽ từ chối.

-Tại sao cậu phải bướng bỉnh như vậy chứ? Nó cũng là con anh ta mà. Bobbi cau mày.

-Mình nói với cậu rồi, mình không muốn anh ta có quyền gì với mình hết. Nếu mình nhận tiền, có thể anh ta sẽ nghĩ rằng anh ta có quyền tham gia vào chuyện của mình.

-Nhưng vấn đề kinh tế đó chẳng có nghĩa gì hết! Cậu có thể xử dụng từng xu cậu có được. Cậu nghĩ xem cậu lấy tiền đâu ra để trả học phí kỳ hai?

-Thì cũng giống như với học kỳ một thôi – Catherine quả quyết – Mình sẽ vẫn đánh máy và may thuê kiếm tiền nộp học.

-Còn anh ta thì có người cha có hàng triệu. – Bobbi lạnh lùng bẻ lại.

-Ôi, Bobbi, thôi nào, họ không giàu đến mức ấy đâu, cậu biết mà.

-Stu nói họ đang phát. Họ có đủ để mấy ngàn bạc đó không làm nghiêng cân. Catherine ngồi thẳng người lên, cảm cô vươn ra một cách bướng bỉnh.

-Bobbi, mình không muốn tranh cãi. Sáng nay mình đã tranh cãi chán rồi.

-Ồ, ông chú Herb đáng kính của tôi lại tham chiến rồi chứ gì? – Bobbi hỏi bằng giọng đầy mỉa mai. Catherine gật đầu - Ồ, ra vậy đây; sau hôm nay cậu sẽ không phải chịu đựng thêm nữa - Thấy Catherine vẫn buồn rầu, Bobbi nói tiếp – Mình biết cậu đang nghĩ gì, Cath ạ, nhưng đừng! Trước kia mẹ cậu đã lựa chọn một số điều và bất hạnh của bà ấy là lựa chọn chấp nhận sống với vấn đề chứ không lựa chọn giải quyết chúng.

-Ông ta sẽ nổi điên lên khi phát hiện ra mình đã bỏ nhà đi, và mẹ mình sẽ là người để ông ta trút giận – Catherine dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Đừng nghĩ tới chuyện đó. Cứ xem như cậu may mắn thoát ra khỏi đó. Nếu chuyện kia không xảy ra thì cậu sẽ ở đó suốt đời để bảo vệ bà ấy. Và đừng quên, mình sẽ bảo mẹ mình ghé qua đó nên mẹ cậu sẽ không phải đơn độc đối phó với ông ta đâu. Nghe này, Cath....cậu đã thoát, đó là điều quan trọng. – Bobbi liếc sang em họ mình rồi cười đầy ẩn ý - Cậu biết không, chính vì điều đó mà mình không hoàn toàn vong ơn đối với Clay Forrester.

-Bobbi! – Catherine nhìn Bobbi với vẻ không hài lòng.

-Thôi được, mình sẽ không thế nữa – Bobbi giơ hai tay lên không khí rồi lại vội đặt tay xuống tay lái.

-Cậu đã hứa là cậu sẽ không nói cho Clay biết, cậu không được quên đâu đấy! – Catherine nhắc nhở.

-Đừng lo – anh ta sẽ không moi được gì ở mình đâu, nhưng mình nghĩ đáng lẽ cậu nên xét đến tính thật thà của cậu. Một nửa số con gái trong trường đã sẵn sàng đổi răng nanh của mình để biết được tình cảnh của cậu đây!

-Ồ Horizons không phải trả tiền. Mình sẽ ổn thôi – Catherine lại buồn bã nhìn ra cửa sổ.

-Nhưng mình muốn cậu không chỉ ổn, Cath ạ. Cậu hiểu không? Mình cảm thấy có trách nhiệm – Bobbi đưa tay nắm lấy cánh tay Catherine và ánh mắt họ gặp nhau.

-Ôi, cậu đừng như vậy. Mình còn phải nhắc lại điều đó bao nhiêu lần nữa đây?

-Nhưng chính mình đã giới thiệu cậu với Clay Forrester.

-Nhưng cậu chỉ làm có vậy thôi mà, Bobbi. Ngoài điều đó, những chuyện khác đều do mình tự lựa chọn.

Họ đã tranh cãi về điều này nhiều lần rồi. Nó luôn làm cho Bobbi cảm thấy buồn nản và thất vọng. Cô khẽ nói:

-Anh ta sẽ hỏi đấy, cậu biết mà.

-Cậu chỉ cần bảo là cậu không biết mình ở đâu là được.

-Mình không thích nói dối – Bobbi cong môi một cách bướng bỉnh.

-Mình cũng đâu có thích xa mẹ mình, nhưng đời là thế, cậu vẫn nói vậy đấy thôi.

-Hãy giữ tình cảm đó ở trong lòng và đừng có mềm lòng mà khuất phục khi cậu biết tin về bà ấy.

-Mình không thích....để bà nghĩ mình trốn đi xa. Bà ấy sẽ lo phát ốm.

-Bà ấy có thể lo lắng trong một thời gian, nhưng những tấm thiệp cậu gửi về sẽ thuyết phục bà ấy rằng cậu ổn và chúng sẽ làm cho ông già điên ấy không đến quấy rối ở trường. Ông ta sẽ không nghi ngờ là cậu vẫn còn ở trong thành phố này. Khi cậu sinh con rồi, cậu có thể gặp mẹ cậu.

-Nhưng cậu sẽ gọi điện và xem mẹ mình thế nào và bày cho mình biết tình hình....của mẹ mình, được không? – Catherine nhìn Bobbi bằng ánh mắt van lơn.

-Mình sẽ làm thế, giờ hãy yên tâm đi, và hãy nhớ...một khi bà ấy hiểu ra rằng cậu có đủ dũng khí để rời khỏi ông ta, bà ấy cũng sẽ tìm được sự can đảm cho bản thân mình.

-Mình không chắc điều đó đâu. Có gì đó rang buộc bà ấy.....trong căn nhà đó....mình chịu không sao hiểu nổi.

-Đừng có cố tìm hiểu thế giới và các vấn đề của nó, Cath ạ, cậu đã có đủ vấn đề của cậu rồi mà.

Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Horizons, Catherine đã cảm thấy sự bình yên của nó. Đó là một trong những ngôi nhà kỳ dị của thế kỷ với con số phòng quá lớn so với nhu cầu của một gia đình. Ngôi nhà có một cái bao lon rộng được trang trí bằng những tràng hoa giả do những người đến sống ở ngôi nhà tạo ra. Máy cái cây được trồng trong giá treo trông xanh xao như thể chúng cũng như những cây phong viên dọc đại lộ ngoài kia bị gội qua đợt sương giá cuối tháng Chín. Bên trong, có một hành lang rộng được tách riêng với phòng khách bởi một dãy cột được sơn màu vàng ngà. Thang gác có hai lối rẽ ở hai đầu cầu thang. Bên kia hàng cột là phòng khách và phòng ăn, trông giống như một cái hang đầy ánh sáng. Ánh đèn màu chiếu qua tấm kính mạ chì cũ kỹ, tạo thành từng mảng màu xuyên qua phòng khách giống như những vết phết màu bằng chổi cọ của một họa sĩ; màu ngọc tím, màu thạch lục, màu saphia và màu ngọc bích đổ trên những họa tiết trang trí hình hoa lá có tuổi thọ đến tám mươi năm hoặc hơn thế. Ván lót sàn và ván lót chân tường được bảo tồn đến mức khó tin. Trong căn phòng có một chiếc sofa được bọc nệm dày và mấy chiếc ghế không cân xứng, những chiếc ghế dường như được để một mình thì dễ coi hơn là ghép thành một bộ. Có những chiếc bàn đã mòn chân, nhưng được thiết kế theo kiểu gợi cảm giác ấm cúng. Thứ đồ duy nhất không thích hợp đó là chiếc tivi không hoạt động

trong khi Catherine và Bobbi đứng ở hành lang nhìn ba cô gái đang dọn phòng. Một cô đang quỳ xuống xếp những tờ tạp chí, một cô đang đẩy máy hút bụi còn cô nữa thì đang lau bàn. Ở phía bên kia cửa tò vò một cô gái người nhỏ nhắn đang cúi xuống một chiếc bàn rộng đến độ có thể đủ chỗ cho cả đội Viking của trường Minnesota. Những chiếc ghế được thiết kế theo những kiểu dáng riêng biệt và được xếp vòng tròn quanh chiếc bàn, và cô gái nhỏ bé kia đang đi quanh bàn lau từng chiếc ghế một. Cô gái đang lau bỗng đứng thẳng người lên, chống tay lên eo, những ngón tay cô xoè ra bầu chắt lấy eo lưng. Catherine tròn mắt ngạc nhiên khi cô gái kia quay người lại để lộ ra cái bụng to. Cô gái hay nói đúng hơn là đứa bé gái đó chỉ cao chừng một mét rưỡi và thậm chí ngực còn chưa phát triển. Cô bé chỉ khoảng mười ba tuổi thôi, nhưng cái thai cô bé mang chắc không dưới tám tháng. Một nụ cười tươi tắn nở trên khuôn mặt cô bé khi cô bé nhìn thấy Catherine và Bobbi.

-Này, các cô nàng, nhìn kia. Chúng ta có bạn đấy! – Cô bé gọi với ra phía phòng khách.

Cô gái đang đẩy máy hút bụi dừng tay ngay lập tức. Cô gái xếp tạp chí đứng dậy; cô gái đang lau bàn vắt khăn qua vai, và tất cả cùng đổ ra hành lang.

-Chào, tên em là Marie. Chị tìm bà Tollefson hả?

Cô gái nhanh nhẩu đó rất hợp với cái tên của cô; rất Pháp, nhỏ nhắn, táo bạo, mắt đen, tóc mềm, vẻ mặt khôi hài.

-Tôi là Catherine còn đây là Bobbi.

-Chào mừng các chị - Marie nói, đưa tay ra bắt tay từng người.

-Ai trong hai chị sẽ ở lại đây?

-Tôi. Bobbi là chị họ tôi. Chị ấy đưa tôi tới đây.

-Làm quen với các cậu ấy đi. Đây là Vicky – Vicky có một khuôn mặt mỏng, dài, chỉ có đôi mắt sáng là nổi bật nhất – Còn đây là Groover. – Groover trong như thể vừa mới tập học làm dỏm từ một lớp học tại nhà của một giáo hội vậy; tóc cô ấy được vuốt keo, móng tay như thể được cắn, quần áo thì lôi thôi. – Còn kia là bùa hộ mệnh của bạn em - Miếng Nhỏ, lại đây, Miếng Nhỏ.

Tất cả họ đều đang ở các giai đoạn khác nhau của thời kỳ thai nghén, nhưng điều khiến Catherine ngạc nhiên là trông họ còn quá trẻ. Nhìn gần...Miếng Nhỏ thậm chí trông còn trẻ hơn Catherine tưởng. Marie có lẽ là người nhiều tuổi nhất trong số bốn người mà cũng chỉ độ mười sáu, mười bảy là cùng, còn những người khác, Catherine chắc chắn, chỉ mới mười lăm tuổi trở lại. Thật ra, tất cả họ trông đều vui vẻ và họ chào đón Catherine với những nụ cười thân thiện thật sự. Cô không có nhiều cơ hội tìm hiểu tuổi của họ, vì Marie, đứng đầu nhóm, nói:

-Mừng chị đến đây. Em sẽ đi tìm bà Tolly giúp chị. Bà ấy ở quanh đâu đây thôi. Miếng Nhỏ, em có nhìn thấy bà ấy đâu không?

-Em nghĩ bà ấy ở trong văn phòng.

-Tốt. Đi theo em. – Trong khi đi theo Marie họ được nghe hộ mệnh của nơi này. Tên thật của nó là Dulcie, nhưng nó bé tẹo vì thế chúng em gọi nó như vậy. Nó là quả trứng ngon của Tollefson đấy. Tất cả chúng em đều gọi bà ấy là Tolly. Nói chuyện với bà sảy song chúng em sẽ sắp xếp chỗ cho chị. Này, các chị ăn cơm chưa?

Dù Bobbi có tưởng tượng thế nào về nơi này thì những tưởng tượng đó cũng không hề giống thực tế chút nào. Bốn cô gái cô gặp đều toát lên một bầu không khí đầy thiện ý và tương ái. Họ vui vẻ, hoạt bát và giàu tinh thần giúp đỡ. Theo Marie đi xuống một hành lang dẫn tới phía sau nhà, Bobbi bắt đầu cảm thấy yên tâm khi để Catherine ở lại đây. Họ đi đến một căn phòng nhỏ nằm ở vị trí có lẽ đã từng là lối đi dẫn tới chỗ ở của những người làm công. Căn phòng này cũng tiện lợi như phòng khách, chỉ có điều nó chứa nhiều đồ hơn. Trong phòng có một cái bàn to, mấy giá sách, một bộ sopho màu nâu da cam. Những tấm rèm được kéo lên khiến cho ánh mặt trời tràn ngập khắp căn phòng. Phía sau chiếc bàn một người đàn bà đang cúi xuống ngăn kéo tìm kiếm gì đó.

-Bà lại mất cái gì, phải không bà Tolly? – Marie hỏi.

-Không quan trọng đâu. Rồi nó sẽ phải hiện ra thôi. Cái bút máy của tôi ấy mà. Lần trước Francie mượn bút và cất trả vào trong này. Chắc là tôi phải hỏi lại cô ấy thôi.

-Bà Tolly, chúng cháu có thêm bạn này. Mái tóc màu tro của người phụ nữ ấy ngẩng lên, đôi mắt bà ngó qua chồng sách với chút ít ngạc nhiên. Đó là một phụ nữ trung tuổi và khuôn mặt phúc hậu với nếp nhăn viền quanh mắt và miệng.

-Ồ, rất vui, sao cháu không nói vậy nhỉ? - Người phụ nữ ấy mỉm cười và nói – À. Catherine, tôi không nghĩ là lại gặp cháu sớm thế nếu không tôi đã bảo những cô gái đón cháu và mang valy vào giúp cháu. Đã có ai mang valy vào cho cháu chưa?

-Bà cứ nói chuyện với chị ấy đi, chúng cháu sẽ lo chuyện đó – Marie nói - Nếu Bobbi chỉ cho chúng cháu chỗ họ đỗ xe – Nhưng trước khi đi Marie nói với bà Tollefson.

-Cháu sẽ làm em gái chị ấy.

-Tuyệt lắm! - người phụ nữ reo lên – Tôi nghĩ là các cháu đã gặp nhau rồi, vậy thì tôi sẽ không phải giới thiệu nữa. Catherine, ở đây chúng tôi có lệ là mỗi cô gái đến trước sẽ giúp đỡ một cô gái đến sau, chỉ cho cô gái đó chỗ ăn chón ở, cho cô ấy biết chương trình làm việc và giờ giấc sinh hoạt.

-Chúng em gọi những người như thế là những chị em gái, - Marie thêm vào.

-Chị có muốn nhận em không?

-Tôi...- Catherine cảm thấy khá bối rối trước sự thân thiện mà cô không hề ngờ tới này. Cảm nhận được sự rụt rè của cô, Marie nắm lấy tay cô – Nghe

này, ngày đầu tiên đến đây mỗi đứa bọn em đều trải qua chuyện này, không phải chỉ hôm nay, mà trong nhiều ngày tới.

-Tốt. Catherine ạ, như tôi đã nói, trong ngày đầu tiên chúng tôi muốn cháu nghỉ ngơi và làm quen với những người ở đây. Tôi nghĩ các cô gái đang đến đây. Họ sẽ lấy bữa ăn trưa cho cháu và dẫn cháu về phòng.

Vừa lúc đó Marie xuất hiện ở cửa.

-Xong cả rồi chứ?

-Xong rồi – bà Tollyson đáp - Dẫn cô ấy đi ăn rồi để cô ấy làm quen với mọi thứ nhé.

-Vâng ạ! – Marie phấn khởi đáp. – Đi nào, chị Catherine. Em sẽ dẫn chị xuống bếp.

Ba mươi phút sau Catherine bước ra chỗ để xe cùng Bobbi. Họ dừng lại, và Bobbi quay người nhìn ngôi nhà.

-Mình không biết mình tưởng tượng thế nào nữa, nhưng nơi này không hề giống những gì mình đã tưởng tượng.

-Còn tốt hơn cả nhà tớ - Catherine nói về bình thân. Bobbi biết Catherine cố làm ra vẻ cứng cỏi. Một cảm giác pha trộn giữa sự thương cảm và cảm giác yên tâm trào lên trong lòng Bobbi – thương cảm bởi gia đình Catherine không mang đến cho cô tình yêu mà đứa con nào cũng có quyền được hưởng, yên tâm vì trong hoàn cảnh này Horizons dường như là một thiên đường đối với Catherine. Có lẽ ở nơi này dù không có được tình yêu thì chí ít Catherine cũng có được sự yên bình.

-Mình cảm thấy....yên tâm, yên tâm hơn khi để cậu ở đây.

Về mặt bình thân của Catherine bỗng thay đổi khi cô quay sang nhìn Bobbi. Mặt trời mùa thu toả nắng lung linh xuống buổi trưa êm dịu, và trong một lát cả hai cùng yên lặng.

-Mình cảm thấy ở lại đây cũng tốt - thật đấy – Catherine nói. Nhưng cô lại thấy vẻ mặt hồi lỗi mà cô đã thấy nhiều lần của Bobbi.

-Cậu đừng ó nghĩ thế nữa – Catherine nhắc nhở Bobbi.

-Mình không thể - Bobbi trả lời, đút hai tay vào túi quần bò và đưa chân đá một chiếc lá khô - Nếu mình không sắp xếp cuộc hẹn đó....

-Bobbi thôi đi. Hãy hứa với mình rằng cậu sẽ không nói cho ai biết chỗ mình đang ở.

Bobbi nhìn lên, không cười.

-Mình hứa – cô khẽ nói, rồi vội thêm vào - Cậu cũng hứa là cậu sẽ gọi cho mình nếu cậu cần gì, được không?

-Mình hứa.

Một sự yên lặng lơ lửng giữa hai cô gái khi họ cùng nghĩ về cuộc hẹn hò xảy ra vào cuối tháng Bảy đó. Bobbi thoáng nghĩ có lẽ lần này Catherine sẽ ôm cô trước.

Nhưng Catherine Anderson cảm thấy ôm Bobbi lúc này là một việc rất khó.

Và thế là cô cứ đứng đó, chờ đợi, cho đến khi Bobbi lao về phía cô dành cho cô một cái ôm triu mến mà cô đang rất cần. Trong một cuộc song mà tình yêu là điều xa xỉ, tình cảm của Catherine dành cho người chị họ nhiệt tình, vui vẻ này thật sâu sắc. Và vì vậy, mặc dầu không khóc như Bobbi, cô siết chặt lấy Bobbi đầy quyến luyến.

-Đừng nghĩ ngợi nữa nhé, được không? – Bobbi dứt ra trước và đi về phía cửa xe, leo vội lên xe không hề nhìn lại để khỏi thấy Catherine khóc.

Nhưng Catherine không khóc. Cô không khóc. Từ năm cô mười một tuổi cô đã tự hứa với mình rằng cô sẽ không bao giờ cho phép mình yếu đuối nữa.

Chương 4

Đã hai mươi bốn tiếng đồng hồ kể từ khi Herb Anderson xuất hiện ở nhà Forrester với những lời đe dọa và buộc tội, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đó Clay ngủ rất ít và không tài nào tập trung nổi vào cuộc cải cách luật pháp có liên quan đến McGrath vs. Hardy Case mà anh mới bắt đầu nghiên cứu trong thời gian gần đây.

Angela nghe thấy tiếng sập cửa xe vội đi tới bên bàn nơi Claiborne đang ngồi.

-Con về rồi. Anh có chắc chắn về điều chúng ta đã quyết định không?

-Anh chắc chắn. Cho dù có chuyện gì đi nữa.

-Vậy thì tốt, nhưng liệu anh có phải ngồi nguyên đó trong ghế của anh mà đương đầu với con không? Hãy đợi con ở ghế sofa đi.

Khi Clay đi đến cửa phòng đọc trông anh rất mệt mỏi. Anh đứng ở cửa dường như không nhận thấy sự tồn tại của ngọn lửa trong lò sưởi của căn phòng ấm cúng. Tâm trí anh bị choáng hết bởi vẻ mặt căng thẳng của bố mẹ anh.

-Vào đi Clay – Angela gọi.

-Hôm nay con đã có một ngày rất tệ - Anh bước vào và ngồi xuống bàn uống nước, quay lưng về phía bố mẹ anh trong dáng vẻ uể oải. – Còn bố mẹ thế nào?

-Cũng vậy thôi. - bố anh nói - Bố mẹ đã ra Arboretum nói chuyện cả buổi chiều. Ở ngoài đó bây giờ không có người tham quan mấy nên rất yên tĩnh. Tiện cho việc suy nghĩ.

-Đáng lẽ con nên ở nhà cả ngày hôm nay. Lúc nào cô ấy cũng ở trong đầu con.

-Và?

-Cũng chẳng có gì khác tối qua. Con chỉ muốn quên đi sự tồn tại của cô ấy.

-Nhưng con có thể làm được điều đó không, Clay?

-Con có thể cố.

-Clay, - giọng nói lo lắng của mẹ anh bắt đầu cất lên - tối qua chúng ta đã không tính đến một khả năng mà mẹ cho là nó đã ở trong đầu tất cả chúng ta, và đó là khả năng cô ấy hoảng sợ rồi đi phá thai. Thử lỗi cho mẹ nếu mẹ như một bà nội, nhưng ý nghĩ đó cứ giày vò mẹ.

-Mẹ biết đấy, chúng ta đã nói về chuyện đó rồi – Clay nói.

-Con....con nói đến rồi sao? – Angela cảm thấy người mình đang run.

-Con đã đề nghị đưa tiền cho cô ấy nhưng cô ấy từ chối.

-Ôi, Clay - Tiếng rên đầy thất vọng của mẹ Clay nói cho anh biết anh đã làm bà đau lòng thế nào khi nói ra sự thật.

-Mẹ, con định thử cô ấy. Con không chắc vào những gì con nói nếu cô ấy đồng ý – Nhưng rồi sau đó Clay đi sang phía bên kia bàn đối mặt với bố mẹ anh – Ôi, chời việc đó thì ích gì chứ? Lúc đó phá thai có vẻ như là một giải pháp dễ dàng.

-Clay, - Angela nói, giọng gay gắt gần như mắng - mẹ không hiểu tại sao con là cha mà tình cảm của con đối với đứa trẻ lại không bằng tình cảm của chúng ta, ông bà của nó. Làm sao con có thể nghĩ tới việc chời bỏ cuộc sống của nó, hay con muốn dành cả phần đời còn lại của mình để mà tự hỏi nó là ai, nó ở đâu?

-Mẹ, mẹ không nghĩ là con khô sở với những ý nghĩ ấy cả ngày nay à?

-Thế nhưng con đâu có định làm gì, đúng không? – Angela hỏi.

-Con không biết phải làm gì, con rối trí....con...ôi, tệ thật.

-Clay, mẹ con đang cố làm cho con thấy rằng trách nhiệm của con là đảm bảo cho đứa trẻ được chăm sóc và có tương lai. Mẹ con nói thay cho cả bố nữa. Đó là cháu nội của chúng ta. Chúng ta muốn biết chắc chắn là nó sẽ tồn tại, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

-Bố mẹ đang nói rằng bố mẹ muốn con hỏi cưới cô gái đó chứ gì?

-Điều chúng ta muốn đang có nguy cơ hạn chế bởi hành động thiếu suy nghĩ của con. Những gì chúng ta mong muốn cho con là được giáo dục tốt, có sự nghiệp, và cuộc sống hạnh phúc.

-Và bố mẹ nghĩ rằng con sẽ có được những thứ đó khi mà con phải cưới người phụ nữ con không yêu ư? – Clay bỗng nhiên đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đờ đẫn nhìn ra bầu vệt trời ở bên ngoài, rồi lại quay nhìn bột mẹ mình. – Con chưa bao giờ nói điều này, nhưng con muốn có được quan hệ như của bố mẹ. Con muốn có một người vợ mà con có thể tự hào, một người thuộc đẳng cấp chúng ta, một người có chùng tham vọng với con, một người vui vẻ và đáng yêu, một người muốn những điều con muốn trong cuộc sống.

-Một người giống như Jill, - Angela nhướn mi hỏi, rồi chống khuỷu tay lên đầu gối. – Đúng, mẹ nghĩ đã đến lúc con tính đến Jill. Khi tất cả chuyện này xảy ra thì Jill ở đâu nhỉ?

-Chúng con đã cãi nhau, đó là tất cả.

-Ồ, hai đứa đã cãi nhau – Angela ngồi ngay người lại – Và vì thế con lợi dụng Catherine để....chọc tức Jill, và dù con làm vậy vì lý do gì đi nữa, con cũng có lỗi với không chỉ một người phụ nữ, mà là hai. Clay, làm sao con có thể chứ!

-Mẹ, mẹ thích Jill với bất cứ cô gái nào từng đi với con.

-Đúng, cả bố con và mẹ đều thích Jill. Nhưng lúc này mẹ cảm thấy trách nhiệm của con đối với Catherine Anderson lớn hơn nhiều so với Jill. Và lại, mẹ nghĩ nếu con muốn lấy Jill thì con đã hỏi cưới nó từ lâu rồi.

-Chúng con đã nói tới chuyện đó mấy lần rồi, nhưng chưa phải lúc thích hợp để thực hiện. Con muốn trở thành luật sư đã rồi mới lấy vợ.

-Lại nói tới việc đó, bố muốn chỉ ra một thực tế mà con cần phải chú ý, - Claiborne nói rồi đứng dậy khỏi ghế và thực hiện cái mà Clay biết là “thế đứng cố vấn cho nguyên cáo” của ông: hai chân để bằng trên sàn, cầm và một bên vai nhô về phía người bị buộc tội – Bố cô ta có thể gây rắc rối cho con nhiều hơn con nghĩ. Con biết rằng các kỳ thi bằng luật sư của con chỉ còn chưa đầy một năm nữa là kết thúc, và biết rằng hội đồng giám khảo bang đặt ra quy định rằng bất cứ ai muốn tham gia kỳ thi biện hộ đều phải có tư cách đạo đức tốt. Về điểm này bố chưa bao giờ băn khoăn, nhưng cả ngày hôm nay bố đã suy nghĩ đến đau đầu về vấn đề đó. Clay ạ, một chuyện như thế này đủ để họ từ chối không cho con lên bậc biện hộ! Khi con đăng ký thi, con sẽ bị yêu cầu làm bản tự khai, và họ hoàn toàn có quyền yêu cầu nộp một báo cáo điều tra tư cách lên ban giám khảo. Con có hiểu điều đó không? Về mặt của Clay đủ thay cho câu trả lời.

-Clay, chỉ còn hội đồng giám khảo có người bảo thủ coi việc phá thai là một việc làm vô đạo đức, hay chỉ cần có một người trong số đó xem việc làm cha của một đứa con rơi là căn cứ để nghi ngờ tư cách đạo đức của con thì điều đó cũng có thể là tiếng chuông báo tử cho sự nghiệp luật sư của con. Con chỉ còn chưa đầy một năm nữa thôi. Con không muốn những cố gắng của con bấy lâu nay bị đổ xuống sông xuống biển cả chứ? – Claiborne đi đến bàn của mình, lơ đãng đưa tay với một cây bút máy, rồi nhìn thẳng vào mắt con trai ông. – Có một bản thảo nữa mà bố mẹ không thể không nói ra ở đây. Bố là một cựu sinh viên của trường đại học, một thành viên của Hội Phát Triển Tài Năng và Ban Thanh Tra luật pháp. Bố coi trọng những chức vụ đó và chúng sẽ hỗ trợ cho sự nghiệp của bố. Những chức vụ đó sẽ là một lợi thế lớn giúp bố tranh cử vào chức vụ chủ chốt của toà án. Bố không muốn có một vết nhơ vào trong cái tên Forrester, cho dù của con hay của bố. Và nếu bố trúng vào chức vụ đó thì bố sẽ phải tính đến việc để con tiếp tục vai trò của bố ở công ty luật. Tất nhiên, tất cả chúng ta đều hiểu khó khăn ở đây bây giờ là gì – Claiborne quẳng bút xuống mặt bàn. Đó là một hành động đầy ẩn ý; Claiborne đang đe dọa là sẽ khai trừ khỏi công ty luật gia đình, từ trước tới nay Clay luôn hướng những kế hoạch tương lai của mình vào nơi đó. Claiborne nhìn con trai và kết thúc bằng một câu nói có ẩn ý sâu xa hơn nữa – Clay ạ, quyết định của con sẽ ảnh hưởng đến tất cả chúng ta, con biết đấy.

Herb Anderson vừa mới về nhà và giờ đây đang nghênh ngang đi vào phòng của Catherine như một con mèo già tinh quái. “Con ranh này, mình sẽ cho nó như xương nếu bây giờ nó không mặc cả xong với lão Forrester!”. Ông ta vung chân đá cái ngăn kéo trong phòng dám đập vào mắt ông ta với cái ngăn trống không của nó. Cú đá đó để lại một vết đen bên cạnh những vết đen do những cú đá khác của ông gây ra.

-Ô....ông nghĩ rằng nó....đã đi đâu, ông Herb? - Từ ngoài cửa Ada lấp bắp.

-Ồ, tao biết thế quái nào được! – Ông ta quát – Nó đi hay về có bao giờ nói cho tao biết đâu. Nếu nó nói cho tao biết thì nó đã không chữa bình ra như thế vì tao sẽ bảo cho nó biết thằng sở khanh đó trước khi nó hẹn hò và bị hấn lừa!

-Có lẽ....có lẽ nó đã lừa con bé thật.

-Rõ rồi còn gì, và bây giờ trong bụng nó chả đang có thằng con hoang đó là gì! – Ông ta nghênh ngang đi tới máy điện thoại, dung tay lôi Ada đi theo, vừa quay số vừa tiếp tục chửi. – Con ranh đó không có nổi một cái đầu mà Chúa ban cho một con gà mái. Nó không biết chuyện của nó như thế nào, có nhân chìm nó hay không! Lũ nhà Forrester là tấm vé của tao! Tấm vé may mắn của tao! Nó mà dám lừa tao thì đừng có hồng sông sót và....

Clay vừa nhắc máy Anderson đã gào lên:

-Con gái tao đâu, thằng sở khanh! – Ba người nhà Forrester lúc ấy vẫn đang ở trong phòng bàn bạc chuyện của Clay. Claiborne và Angela chẳng cần nghe máy điện thoại cũng biết Anderson nói gì.

-Cô ấy không có ở đây – Có những khoảng yên lặng kéo dài xen giữa những câu trả lời của Clay – Tôi không biết....Tôi không gặp cô ấy từ tối hôm qua....hãy nghe tôi, ông Anderson! Tôi qua tôi bảo cô ấy rằng nếu cô muốn tiền tôi sẽ vui lòng đưa tiền cho cô ấy, nhưng cô ấy từ chối. Tôi không muốn ông còn muốn gì hơn ở tôi...Như thế là quấy rối, ông Anderson ạ, và vi phạm luật pháp!....Tôi sẵn sàng nói chuyện với con gái ông nhưng tôi không có ý định nói chuyện với kẻ bịp bợm có hạng như ông. Tôi sẽ nói thêm một lần nữa, ông Anderson, hãy để chúng tôi yên! Chỉ cần một cú điện của con gái ông chúng tôi sẽ trao sự giúp đỡ tài chính đến tận tay cô ấy, nhưng với ông, tôi sẽ không chỉ cho ông thức ăn ở đâu cho dù ông sắp chết đói đi nữa!.... Được! Cứ việc! Cô ấy không ở đây. Nếu cô ấy có đây, tôi sẽ lấy làm vui sướng để cô ấy nghe điện thoại của ông....Đúng, mỗi quan tâm của ông rất dai dẳng....Tôi không biết...- Clay bỏ ống nghe cách xa khỏi tai và tiếng gào thét của Herb Anderson vọng ra nghe rõ mồn một. Khi Clay gác máy, Anderson vẫn còn đang tiếp tục đe dọa.

-Ôi, có vẻ cô ấy biến mất rồi – Clay nói rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế sau bàn làm việc của bố anh.

-Vậy là bố đã đoán đúng, - Claiborne nói.

-Ông già đó là đồ điên.

-Đúng. Và ông ta sẽ không dừng lại với một cuộc điện thoại thô lỗ như vậy đâu. Con có nghĩ thế không?

-Làm sao con biết được chứ? – Clay lại đứng bật dậy, bước ngang qua phòng và dừng lại nhìn lên trần nhà thờ dài. – Ông ta đe dọa sẽ kiện ít nhất bốn tội.

-Con có biết cô ta có thể sẽ đi đâu không? Bố anh hỏi.

-Không. Cô ấy chỉ nói là cô ấy đã có kế hoạch rồi. Con không ngờ cô ấy lại biến mất nhanh thế.

-Con có biết người bạn nào của cô ta không?

-Con chỉ biết chị họ của cô ấy, Bobbi, cô gái mà Stu đang hẹn hò.

-Bố đoán là, con sẽ tìm hiểu xem cô ấy có biết Catherine ở đâu không. Bố muốn ngăn chặn Anderson trước khi những chuyện không hay rò rỉ ra ngoài.

Trong khi đó ở Omaha, Nebraska, một sinh viên học cùng lớp Tâm lý với Bobbi Schumaker đã bỏ một bức thư vào một thùng thư nước Mỹ. Bức thư đó được viết bằng nét chữ sáng sủa không thể lẫn của Catherine Anderson và được đề địa chỉ gửi tới Ada, để bà khỏi lo lắng.

Buổi tối hôm sau ở nhà Forrester đang ngồi ăn tối tại bàn ăn được phủ vải lụa, với một bình hoa cúc màu vàng thắm và những ngọn nến lung linh. Inella, cô giúp việc, bung lên món gà Kiew và vừa quay vào bếp thì có tiếng chuông cửa reo. Cô thở dài và đi tới để mở cửa. Cô vừa mới xoay nắm cửa thì cánh cửa đã bị đẩy đánh sầm một cái về phía trong tường khiến cô vội nhảy lùi lại vì hoảng sợ.

-Thằng đó đâu rồi? - Một giọng nói ồm ồm rống lên.

Bị bất ngờ Inella cứ đứng há hốc mồm chẳng nghĩ được ngăn người đàn ông thô lỗ đó lại, để mặc ông ta dùng khuỷu tay gạt cô sang một bên. Cô loạng choạng bám lấy tay vịn cầu thang, chẳng may làm đổ cả bình khuynh diệp. Cô chưa kịp đứng vững lại thì người đàn ông mặc áo của quán rượu Warpo đã xông vào phòng khách, vừa đi vừa phun ra một mớ những lời tục tĩu khiến tai Inella muốn ù hơn cả lúc nghe thấy tiếng đẩy cửa.

-Tao đã nói là tao sẽ tính sổ với mày, thằng sở Khanh, và giờ tao đến đây để làm việc đó! - Herb Anderson gào lên, làm ba người đang ngồi ăn sững sốt.

Angela đưa tay bịt miệng. Claiborne buông rơi chiếc khăn ăn còn Clay thì bắt đầu đứng dậy. Nhưng Clay chưa đứng lên hẳn thì một bàn tay với những ngón tay thô, bản thủ đã túm lấy cằm anh. Đầu anh bị kéo ngửa ra và âm thanh ghê gớm của cú đấm giáng vào mặt con trai Angela khiến bà thét lên, lao đến chỗ chồng cầu cứu. Clay lão đảo kéo theo cả chiếc ghế anh đã ngồi xuống sàn. Trước khi Claiborne chạm tới cánh tay của Anderson, cánh tay ấy đã kịp giáng thêm một quả đấm thứ hai vào mặt Clay. Từ phía cửa Inella kêu lên thất thanh, rồi vội đưa tay bưng lấy miệng.

-Chúa ơi, hãy gọi cảnh sát đi! - Angela kêu lên - Nhanh lên!

Inella cuống cuống chạy ra khỏi phòng.

Claiborne túm được cánh tay Anderson, tránh những cú đấm đang tiếp tục tung ra tứ phía. Ông đã túm được chỗ gấp của cánh tay Anderson và kéo ông ta quay tròn một vòng. Lưng của Anderson va vào cạnh bàn khiến cho những ly đồ uống, những giá đựng nến rung lên. Tấm khăn trải bàn bị sập nên bắn vào đang bắt lửa, nhưng Angela thì vẫn đang lúng túng cố giúp chồng ngăn

chặn người đàn ông điên khùng. Clay gượng đứng dậy, mặt đang chảy máu, đầu choáng váng, nhưng anh chưa choáng váng đến nỗi không tung nổi một cú đấm mạnh vào trũng bụng của Anderson. Anderson cúi gập người xuống, lấy hai tay ôm bụng, trong khi Angela túm lấy một nắm tóc của ông ta cứ thế giật lấy giật để. Clay đứng trông như một người hoá điên, vẻ mặt anh thể hiện nỗi tức giận tột độ và anh vịn một cánh tay Anderson về phía sau lưng ông ta rồi thúc một đầu gối vào cái hàng chữ ở sau lưng chiếc áo khoác đỏ của ông. Ngọn lửa ở mặt bàn đang lan rộng, nhưng đúng lúc đó Inella đang sục sục chạy vào phòng, túm bó hoa cúc trong phòng lôi ra đập lấy đập để lên mặt bàn đang cháy, rồi đứng đó vừa run vừa khóc.

-Cảnh sát đang đến.

-Ôi, lạy Chúa! Người hãy làm cho họ đến nhanh đi! – Angela cầu nguyện.

Khi cuộc ẩu đả dịu đi phần nào ba người nhà Forrester nhìn nhau qua đầu người đàn ông điên khùng đang bị khống chế. Angela nhìn vết rách ở cằm Clay và một vết thương khác gần mắt phải của anh, lo lắng hỏi.

-Clay, con có sao không?

-Con không sao....Bố, bố có sao không?

-Tao sẽ tính sổ với thằng lừa đảo! – Anderson vẫn gào thét, mặt ông ta giờ đây đang bị dí xuống mặt thảm - Đồ mặc dịch! Bỏ tóc tao ra!

Angela nghe ông ta hét càng giật tóc mạnh hơn.

Ở bên ngoài, tiếng còi báo động mỗi lúc một gần hơn và Inella chạy ra khỏi phòng đến cửa trước. Những người mặc đồng phục màu xanh khăn trương chạy vào trong nhà đi theo cô giúp việc vẫn còn đang run.

Anderson vẫn đang bị giữ áp mặt xuống sàn phòng ăn và vẫn luôn miệng chửi rủa và đe dọa nhà Forrester. Mùi khét từ tám trái bàn toả ra khắp phòng. Cảnh sát tiện mắt nhìn thấy tám khăn cháy dở, những bát đĩa đồ bừa bãi và đám hoa cúc tung toé trên sàn.

-Có ai bị thương không?

Mọi người đều quay nhìn Angela trước tiên vì bà đang ôm cánh tay chồng khóc thành tiếng.

-Angie, em có bị đau ở đâu không? – Claiborne lo lắng hỏi, nhưng Angela chỉ lắc đầu rồi gục vào ngực chồng.

-Ông có biết người đàn ông này không? - Một cảnh sát hỏi.

-Chúng tôi mới chỉ gặp ông ta hôm kia.

-Có chuyện gì xảy ra tối nay?

-Ông ta xông vào nhà tôi và hành hung con trai tôi trong khi chúng tôi đang ăn tối.

-Ông tên là gì? – Câu hỏi này dành cho Anderson, người giờ đây đang quỳ dưới sàn.

-Ông đi mà hỏi chúng, chúng sẽ không bao giờ quên tên tôi đâu! – Anderson hất đầu về phía Clay - Hỏi thằng kia xem tôi là ai. Tôi là bố của đứa con gái

bị nó làm cho nó có chữa!

-Ông có muốn tố cáo không, thưa ông? - một cảnh sát hỏi Claiborne.

-Tố cáo tôi á? – Anderson rên - Nếu có ai cần tố cáo ở đây thì người đó là tôi. Thăng sở khanh và

-Đưa ông ta ra xe, Larry. Ông sẽ có cơ hội trả lời ở đồn của chúng tôi, ông Anderson ạ.

Anderson bị kéo vậ và được dẫn ra cửa. Ở bên ngoài chiếc đèn đỏ trên nóc xe của cảnh sát vẫn quay tròn. Anderson bị đẩy lên ghế sau tạm thời được tự do tuôn ra những lời buộc tội toàn bộ gia đình Forrester nhưng những lời ấy của ông ta bị lờ đi vì viên cảnh sát chỉ huy còn bận ghi chép gì đó vào tấm bìa kẹp giấy.

Ngay hôm sau, ngay trước buổi tối, điện thoại ở hành lang của trung tâm Horizons đổ chuông. Ai đó kêu to:

-Điện thoại....Anderson!

Catherine chạy vội xuống cầu thang, biết rằng đó chỉ có thể là điện thoại của Bobbi và cô lo không biết có chuyện gì với mẹ cô.

-Chào!

-Cath, cậu đọc báo hôm nay chưa?

-Chưa, mình phải học. Mình không có thời gian.

-Ồ, vậy thì sẽ tốt hơn cho cậu.

Catherine bỗng có một linh cảm không lành rằng điều cô sợ đã thành sự thật, rằng Herb Anderson đã trút tất cả lên đầu mẹ cô.

-Mẹ mình....

-Không, không....bà ấy không sao. Clay kia. Ông già cậu nhà người ta và hành hung Clay. Cảnh sát đến và bắt ông ta tống giam rồi.

-Ôi, không – Catherine đưa tay lên bụng lấy miêng.

-Mình chỉ nghĩ là cậu muốn biết.

Có thoáng do dự, rồi Catherine hỏi:

-Clay có bị sao không?

-Mình không biết. Báo không nói. Cậu có thể đọc báo đấy. Ở trang tám tờ Trib buổi sáng.

-Cậu nói chuyện với mẹ mình chưa?

-Rồi bà ấy ổn. Mình gặp bà ấy tối qua, chắc là vào lúc ông già cậu đang ở Edina nện Clay. Bà ấy có vẻ vui khi biết cậu đã đi. Mình bảo bà ấy đừng lo lắng vì cậu an toàn và rằng cậu sẽ sớm viết thư về.

-Mẹ mình....

-Bà ấy ổn, Cath, mình đã nói là bà ấy ổn mà. Cứ ở yên đây và đừng có đổi ý, được không? Clay có thể tự lo cho anh ta, và một đêm ở nhà giam có thể sẽ

làm cho ông già cậu bớt khùng đi.

Trước khi gác máy, Bobbi quyết định nói thêm một việc mà trước đó cô định sẽ không cho Catherine biết.

-Clay đã gọi điện cho mình và hỏi mình có biết cậu ở đâu không. Mình đã nói dối.

Đầu dây bên kia yên lặng một lát, rồi Catherine nói nhỏ:

-Cảm ơn, bạn tốt.

Catherine tìm thấy bài báo đó trên tờ Minneapolis Tribune và đọc nó vài lần, cố gắng hình dung ra cái cảnh mà bố cô đã gây ra. Mặc dầu cô chưa nhìn thấy phòng căn nhà Forrester, cô cũng có thể tưởng tượng được nó sang trọng và thanh lịch cỡ nào, và nó ảm cúng ra sao khi bố cô xông vào. Khuôn mặt của Clay như hiện ra trước mắt cô, đôi mắt xám, cái cằm rất đàn ông, và cô tưởng tượng ra quả đấm của bố cô giáng vào khuôn mặt ấy. Cô cảm thấy có lỗi. Cô vẫn còn nhớ giọng nói của Clay khi bảo cô nhận tiền của anh, và cô biết rằng nếu cô nhận tiền thì Clay đã không bị ông bố điên khùng của cô tấn công. Cô cũng biết rằng việc cô bỏ nhà đi đã làm hỏng kế hoạch của Herb Anderson và khiến ông ta càng muốn trút hận lên đầu Clay. Chí ít thì cơn giận của Herb cũng không đổ lên đầu Ada, nhưng lương tâm Catherine vẫn giày vò cô cho tới khi cô tự xoa dịu mình với ý nghĩ rằng, suy cho cùng ông Forrester cũng là một luật sư nên có thể dễ dàng truy tố kẻ đã hành hung con trai mình và Herb Anderson đáng bị như vậy. Ý nghĩ ấy đã khiến đôi môi Catherine hé cười.

Ngày hôm sau Bobbi không ngạc nhiên khi thấy người gọi cửa nhà mình là Clay Forrester. Clay nói không chút vòng vo:

-Tôi phải nói chuyện với cô. Chúng ta ra xe của tôi được chứ?

-Được, nhưng chẳng giải quyết được gì đâu.

-Cô biết cô ấy ở đâu, đúng không?

-Có thể tôi biết, cũng có thể tôi không biết. Ai muốn biết nào, ông già khùng của Cath sao?

-Tôi muốn biết.

-Anh muộn mất một ngày và thiếu mất một đô la rồi, Clay ạ.

-Nghe này, chúng ta có thể đi đâu đó và uống cà phê không?

Bobbi nhìn Clay, rồi nhún vai trả lời.

-Đợi tôi mặc thêm áo đã.

Chiếc Corvette đang đậu bên lề đường. Cô liếc nhìn nó vẻ thích thú và lại một lần nữa băn khoăn không biết tại sao Catherine lại ngốc thế không biết lợi dụng tình thế, dù chỉ là vấn đề tài chính thôi. Nhìn Clay đứng quanh quẩn bên hàng rào trước nhà mình, Bobbi không thể không nghĩ rằng nếu cô ở vào

hoảnh cảnh của Catherine thì chắc cô sẽ không chỉ muốn lợi dụng Clay Forrester về mặt tài chính mà còn muốn nhiều điều khác nữa.

Họ lái xe tới một nhà hàng nhỏ có tên là Green, nơi họ gọi cà phê và ngồi tránh nhìn vào mắt nhau cho tới khi người phục vụ mang cà phê tới. Clay cúi xuống cốc cà phê của mình, về mặt đây bối rối.

-Anh bị một vết thâm trên mắt kia, Clay – Cô nhìn vết thâm tím trên mắt Clay và Clay nhăn nhó.

-Do quá tay thôi mà, Bobbi....

-Ông già của Cath luôn quá tay như vậy. Làm sao anh thích ông ta nổi?

Clay nhấp một ngụm cà phê và nhìn cô qua thành cốc.

-Không hoàn toàn là một ông bố vợ như ý tôi – anh nói.

-Vậy anh muốn gì với Catherine chứ?

-Nghe này, ở đây có nhiều điều liên quan mà tôi không muốn vướng vào. Nhưng, tôi muốn cô ấy cầm một ít tiền của tôi để bố cô ấy để chúng tôi yên. Ông ta sẽ không dừng lại cho tới khi ông ta nhìn thấy đô la, và tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi đưa tiền vào tay ông ta. Tất cả những gì tôi muốn cô ấy làm là nhận tiền để thanh toán viện phí hoặc để làm gì cô ấy muốn. Cô có biết cô ấy đâu không?

-Tôi biết thì sao chứ? – Không có sơ sót gì trong thái độ ngang ngạnh của Bobbi. Clay nhìn Bobbi một lát, rồi cúi xuống xoay tách cà phê trong tay.

-Có lẽ cô đang nghĩ tôi đang bị hành hạ chút ít, đúng không?

-Có lẽ vậy. Tôi yêu quý cô ấy.

-Cô ấy có kể với cô là tôi đã đề nghị đưa tiền cho cô ấy không?

-Cô ấy cũng đã nói với tôi rằng anh muốn đưa tiền để cô ấy đi phá thai. Thấy Clay yên lặng, Bobbi tiếp tục nói - Anh cho rằng cô ấy bây giờ không có quyền gì sao? – Bobbi nhìn thẳng vào Clay và cô thấy sự phản ứng mà cô muốn: sự lo sợ. Cô nói thêm giọng miã mai – Lương tâm anh bị cắn rứt rồi sao, Clay?

-Cô nói đúng đấy. Nếu cô nghĩ rằng lý do duy nhất khiến tôi muốn tìm cô ấy là để thoát khỏi Anderson thì cô nhầm – Clay nhắm mắt lại, lẩm bẩm – Chúa ơi, tôi không thể xua cô ấy ra khỏi đầu tôi.

Bobbi vừa nhấp cà phê vừa nhìn Clay. Một bên mắt thâm và cái cằm bị xước, dấu ấn của ông chú Herb của cô cùng sự lo lắng hiện rõ trong ánh mắt cũng không thể làm mất đi vẻ điển trai của Clay Forrester. Bobbi bỗng thấy mềm lòng.

-Tôi không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy phải nói cho anh biết, nhưng cô ấy ổn. Cô ấy có các kế hoạch của mình và cô ấy đang thực hiện chúng. Catherine là một người mạnh mẽ.

-Tôi hôm nọ nói chuyện với cô ấy tôi đã hiểu điều đó. Hầu hết những cô gái ở vào vị trí của cô ấy thường đến với đàn ông với những toan tính, nhưng cô ấy không như vậy.

-Cô ấy không làm thế đâu. Cô ấy biết vượt qua khó khăn mà không cần phiền hà đến ai.

-Nhưng cô vẫn không nói cho tôi biết cô ấy ở đâu ư? – Clay hướng đôi mắt rất đẹp về phía Bobbi, khiến cô thấy khó nói ra câu trả lời cô phải nói.

-Đúng. Tôi đã hứa rồi.

-Thôi được. Tôi sẽ không cố ép cô nói ra nữa, nhưng cô vui lòng giúp tôi một việc được không? Nhờ cô nói với Catherine rằng nếu cô ấy cần gì - bất cứ điều gì – thì hãy cho tôi biết, được không? Cô bảo với cô ấy rằng tôi muốn nói chuyện với cô ấy, điều này rất quan trọng, và hỏi cô ấy xem liệu cô ấy có thể gọi điện đến nhà tôi vào tối mai không. Như vậy hai cô sẽ không phải lộ bí mật cần giữ.

-Tôi sẽ chuyển lời, nhưng tôi không nghĩ là cô ấy sẽ gọi đâu. Cô ấy rất ngang bướng....ngang bướng gần như ông già của cô ấy vậy.

Clay nhìn xuống tách cà phê của mình.

-Nghe này, cô ấy – anh nuốt vào rồi ngẩng lên nhìn Bobbi với ánh mắt đầy lo âu – cô ấy sẽ không đi phá thai chứ?

-Không, cô ấy sẽ không làm vậy đâu.

Vai Clay như được thả lỏng xuống vì yên tâm.

Đêm đó khi Catherine trả lời điện thoại, Bobbi vào đề ngay.

-Clay đến gặp mình – Tay Catherine dừng lại giữa những sợi tóc cô đang muốn vuốt ra phía sau để chúng khỏi xoã xuống mặt. Tim cô như ngừng đập.

-Câu không nói cho anh ta biết gì đấy chứ Bobbi?

-Không, mình chỉ chúc mừng anh ta vì vết thâm tím ở trên mặt anh ta thôi.

Ông già cậu đứng là được việc đấy!

Phải cố gắng lắm Catherine mới kìm nổi không hỏi liệu Clay có thực sự không sao không. Cô giả vờ lấy giọng nghiêm túc hỏi:

-Mình chắc anh ta không đến để khoe những cái sẹo với cậu. Anh ta muốn gì?

-Muốn biết cậu đang ở đâu. Anh ta muốn nói chuyện với cậu.

-Về chuyện gì?

-Ồ, cậu đoán xem, Cathe, anh ta không tệ lắm đâu. Anh ta thậm chí không phàn nàn về chuyện bị đánh. Anh ta có vẻ lo lắng thực sự cho tình hình của cậu và muốn được chi tiền vì đứa bé, đó là tất cả.

-Anh ta cừ đấy! – Catherine kêu lên trong điện thoại và liếc mắt về phía cuối hành lang xem có ai nghe thấy lời cô vừa nói không.

-Được rồi! Được rồi! Mình chỉ là người chuyển tin thôi mà. Anh ta muốn tối mai cậu gọi điện đến nhà cho anh ta.

Không có tiếng trả lời ở đầu dây. Hình ảnh ngôi nhà của Clay trở lại rõ mồn một trong đầu Catherine. Ngôi nhà lớn với những tiện nghi cao cấp, lò sưởi bập bùng, bố mẹ anh ta trong những bộ đồ quý phái, hình ảnh Clay vừa đi vừa huýt sáo. Một sự mềm yếu trỗi dậy trong lòng Catherine, nhưng cô cố

trần áp nó.

-Cath, cậu vẫn nghe đây chứ?

-Ừ, mình vẫn nghe.

-Nhưng cậu sẽ không gọi cho anh ta, đúng không?

-Không gọi.

-Nhưng anh ta nói anh ta có chuyện cần bàn với cậu – Bobbi vẫn cố gắng thuyết phục Catherine – Nghe này, Cath, anh ta tử tế hơn mình tưởng. Mình đã nghĩ anh ta sẽ cố ép mình nói ra chỗ của cậu, nhưng anh ta không làm thế. Anh ta nói nếu cậu gọi cho anh ta thì cả hai chúng ta đều không để lộ bí mật cần giữ.

-Rất thành thật. – Catherine mĩa mai nhưng trong đầu cô lại bị ám ảnh nhiều hơn bởi cái nhìn lo âu của Clay khi cô bước ra khỏi xe của anh đêm hôm đó.

-Nghe này, như thế có vẻ không trung thành, nhưng tớ bắt đầu nghĩ Clay....

-Gì nào, người thành thật?

-Liệu có phải là không thể tin nổi không? Anh ta thực sự....lo lắng. Anh ta tỏ ra không giống như mình nghĩ đâu. Mình đang nghĩ không biết Stu sẽ làm gì nếu anh ấy ở vào hoàn cảnh của Clay. Mình nghĩ nếu ở vào hoàn cảnh như vậy chắc bây giờ Stu đã chuồn khỏi thành phố rồi. Nghe này, tại sao cậu không cho Clay một cơ hội?

-Mình không thể. Mình không muốn sự quan tâm của anh ta và mình sẽ không gọi điện cho anh ta đâu. Làm thế chẳng giải quyết được gì.

-Anh ta nhờ mình nhấn rằng nếu cậu cần bất cứ điều gì, cậu có thể cho anh ta biết, và cậu sẽ nhận được tiền của anh ta gửi.

-Mình biết. Anh ta đã nói với mình rồi. Mình đã bảo anh ta rằng mình không muốn tí gì từ anh ta hết.

-Cath, cậu có chắc là cậu đang hành động khôn ngoan không?

-Bobbi.....làm ơn.

-Chết tiệt thật, anh ta giàu sụ. Tại sao không tiêu đỡ cho anh ta một ít chứ?

-Này, cậu nói giống như ông già mình rồi đây!

-Thôi được, Cath, đứa bé là con cậu. Mình đã làm những gì anh ta yêu cầu; mình đã chuyển lời nhấn cho cậu. Hãy gọi cho anh ta, Cath ạ. Còn từ sau đó trở đi thì cậu tùy cậu. Ở đó ổn chứ, Cath?

-Không tồi đâu, cậu biết mà. - Rồi cố gắng xua đi những ý nghĩ về Clay Forrester, Catherine nói thêm - ở đây không có đàn ông, thế là tốt rồi.

-Này, - ở đầu dây bên kia tiếng Bobbi van vi - Đừng như vậy, Cath. Không phải tất cả đàn ông đều như bố cậu. Như Clay Forrester chẳng hạn, anh ta khác xa ông già của cậu.

-Bobbi, mình cảm thấy là cậu đang đứng về phía Clay rồi.

-Mình không thay đổi. Nhưng mình đang có một cái nhìn rõ hơn về cả hai bên, mình nói thực đấy. Mình luôn đứng về phía cậu, nhưng mình không thể giữ vị trí đó nếu mình nghĩ cậu nên gọi điện cho anh ta.

-Còn lâu! Mình không muốn Clay Forrester cũng như tiền của anh ta!

-Thôi được, thôi được! Đủ rồi! Mình sẽ không tốt thời gian tranh cãi với cậu nữa, bởi mình biết một khi cậu đã quyết thì cậu sẽ thế nào.

Mãi nói chuyện với Bobbi, Catherine không biết rằng ba cô gái đã đi vào bếp, và từ trong đó mọi cuộc điện thoại đều có thể dễ dàng bị nghe thấy. Sau khi gác máy, cô đi thẳng về phòng, bối rối vì những lời nói của Bobbi. Nhượng bộ và nhận tiền của Clay hay yêu cầu sự giúp đỡ của anh ta trong những tháng khó khăn sắp tới thì thật dễ, nhưng nếu cô dựa vào anh ta về bất cứ mặt nào thì cô e là Clay sẽ điều khiển cô, sẽ quyết định tương lai của cô. Cô ở lại đây sẽ tốt hơn ở cái nơi cô đã bỏ đi. Ở Horizons không có những lời khiển trách và mắng chửi, bởi ở đây tất cả mọi người đều trên cùng một con thuyền.

Chỉ ít mọi người đều nghĩ như vậy.

Chương 5

Bầu không khí căng thẳng bao trùm trong gia đình Forrester khi mà nơi ở của Catherine vẫn còn là một ẩn số. Angela cứ đi đi lại lại với một vẻ mặt lo âu, mẹ mới, thỉnh thoảng lại nhìn Clay khiến anh mỗi ngày đến trường luật đều bị ám ảnh bởi vẻ mặt của Mẹ mình. anh càng khó tập trung vào việc học khi anh biết rằng Herb Anderson sẽ được trả tự do sau 24 tiếng đồng hồ nếu không có đủ bằng chứng chống lại ông ta. Bắt buộc phải để ông ta tự do là điều day dứt đối với không chỉ Clay mà cả đối với Bố anh nữa. Họ hiểu luật và biết rằng có thể đẩy ông ta vào chôn song sắt vì những gì Ông ta đã gây ra. Không thể làm như vậy, làm như vậy chỉ làm căng thẳng thêm cho thần kinh của họ vốn đã rất căng.

Một khi Anderson được trả tự do, Ông ta sẽ trở nên tự mãn hơn bao giờ hết. Ông ta sẽ cười khoái trá suốt dọc đường về và nghĩ rằng “Ta đã tính sổ được với bọn nhà giàu ở ngay trong nhà chúng, và ta sẽ không bỏ cuộc cho đến khi chúng phải nộp tiền ra!”

Khi Herb về nhà, Ada đang đứng trong phòng khách đọc một bưu thiếp. Bà nhìn lên hoảng hốt khi thấy chồng mình bước vào cửa.

- Herb, sao Ông lại được thả.

- Đúng là tao đã được thả, bọn nhà Forrester biết thế nào thì tốt cho chúng. Thế nên tao được thả. Con ranh đó ở đâu?

Đôi mắt ông ta đỏ ngầu, mấy ngón tay Ông ta vẫn bị băng, và giờ đây màu của những miếng băng ấy đã ngả vàng. Miệng Ông ta phả ra một thứ mùi rất khó chịu.

- Nó ổn, Herb ạ - Ada rụt rè nói và vẫn cầm chặt tấm thiệp - Nhìn này nó đang ở Ohama với một người bạn

- Ohama? - Herb gào lên và lao đến đập tấm thiệp trên tay vợ.

Ada sợ hãi mở to mắt nhìn ông ta cuống cuống nhòai người xuống sàn nhặt tấm thiệp. Ông ta cau mày nhìn dòng chữ viết tay để xem có thật là chữ viết của Catherine hay không. Ông ta dụi những ngón tay bẩn thỉu lên mắt. Khi thị lực đã khá hơn ông ta nhìn lại tấm thiệp một lần nữa rồi lầm bầm: “Bọn nhà giàu có con hoang ấy có thể trả cho vụ này. Không người nào có thể đem con lừa ấy thoát khỏi tay Herb Anderson mà được yên”. Nói rồi ông ta đi ra ngoài phớt lờ Ada như thể bà không có ở đó.

Ada ngồi phịch xuống một chiếc ghế thờ phào nhẹ nhõm.

Ở Hozirons, Francie trả thù những bất công của cuộc sống bằng cách lấy trộm một lọ nước hoa Charlie từ nóc tủ của Catherine.

Ở trường Đại học Minesota một trong những bất công đó đang xếp đôi chân duyên dáng của con nhà quyền quý lên chiếc Covette của Clay Forrester.

- Anh đến muộn đây - Jill Magnusson trách và đặt một ngón tay được sơn

móng lách lách lên thành cửa xe để ngăn Clay đóng nó lại, đồng thời tấn công anh bằng một nụ cười đẹp mê hồn , nụ cười tiêu tốn hết của bố cô khoảng hai nghìn USD để chi cho nhà sĩ. Jill là cô gái đẹp và là thành viên của hội Kappa Alpha Pheta được gọi tắt là “Phetas” một hiệp hội dành cho những cô gái con nhà giàu .

Một ngày bận rộn, Clay trả lời và tự nhiên thấy bức vì cái cách hoạch hợ của Jill. Bây giờ anh không còn bụng dạ đâu để say đắm với đôi chân dài của Jill . Anh sập cửa xe và đi vòng qua bên cửa kia . Clay cho xe khởi động và bắt đầu lái khỏi vệ đường .

- Em cần dừng ở hiệu ảnh để lấy mấy bức ảnh cho một dự án nghiên cứu .

Jill không chỉ có vẻ đẹp bề ngoài .Cô đang nghiên cứu lĩnh vực điện tử hàng không và đang có ý định thiết kế chiếc tàu con thoi đầu tiên cho hành trình giữa trái đất và mặt trăng.Với những mục tiêu sự nghiệp cao cả như vậy, cô chưa hề quan tâm đến việc kết hôn. Cô và Clay rất hiểu nhau.

Nhưng tối nay Clay nóng nảy một cách bất thường .

- Anh đang muộn mà em lại bảo là sẽ dừng ở hiệu ảnh trên đường đi dự tiệc !

- Clay cáu kỉnh.

- Anh ơi tối nay chúng ta dễ bị kích động đấy.

- Jill, anh đã bảo với em là anh muốn ở nhà đọc sách. em lại cứ nhất định kéo anh đi dự tiệc. Thử lỗi cho anh , anh không muốn làm chân hộ tống.

- Được quên chuyện lấy ảnh đi, em có thể lấy ảnh vào ngày mai.

Đến một biển báo dừng xe, Clay cho xe phanh kít lại. Khiến Jill lao người về phía trước.

- Có chuyện quái gì với anh thế? - Cô kêu lên.

- Anh không có hứng đi dự tiệc thế thôi.

- Rõ rồi , Jill lạnh lùng nói, vậy thì quên chuyện lấy ảnh và quên luôn cả chuyện tiệc tùng đi.

- Em kéo anh đến bữa tiệc chết tiệt này và bây giờ chúng ta đang trên đường đến đó rồi còn gì.

- Clay Forrester đừng nói với em bằng cái giọng ấy. Nếu anh không muốn đi với em thì cứ nói thẳng ra. Anh bảo rằng tuần này anh phải nghiên cứu một vụ. Có một sự khác biệt lớn giữa hai điều này.

Clay gài số và cho xe phóng xuống đại lộ của trường đại học hướng tới khu trung tâm thành phố , luôn lách giữa dòng xe cộ cuồn cuộn. Cố ý lái một cách liều lĩnh.

- Anh lái xe như một gã điên ấy - Cô nói vẻ khó chịu, mái tóc nâu đỏ của cô lác qua lác lại theo những động tác đổi tuyến đột ngột của anh.

- Anh đang thấy như vậy đấy .

- Vậy thì làm ơn cho em xuống, em không thể.....

- Anh sẽ để em xuống với cái bữa tiệc chết tiệt đó - Clay nói , biết mình đáng ghét nhưng không thể kìm chế nổi.

- Anh quen với những lời nguyên rửa ấy từ bao giờ vậy?
- Từ khoảng 6 giờ chiều cách đây bốn hôm - Clay nói.
- Clay vì Chúa hãy đi chậm lại trước khi anh giết cả hai chúng ta, hoặc không chí ít anh cũng bị phạt. Đêm nay có nhiều cảnh sát lắm, ở Northup có hòa nhạc.

Jill vừa nói dứt lời thì Clay đã nhìn thấy một đội Cảnh sát tuần tra đứng ở ngã tư vì vậy anh vội vàng giảm tốc độ.

- Anh đã uống rượu hả?
- Chưa đâu! - Clay trả lời một cách bức bối.
- Anh sẽ uống chứ?
- Có thể, nếu anh sáng suốt.

Jill nhìn cách Clay ngồi, nhìn cái cầm bánh ra của anh. Nhìn vẻ căng thẳng trên cái miệng vốn rất quyến rũ.

- Em không biết có chuyện gì, Clay Forrester - Cô dịu dàng nói.
- Đúng, em không biết đâu anh nhìn đăm đăm ra phía trước, mím môi lại trong khi đợi viên cảnh sát phát cờ cho dòng xe tiếp tục lưu thông, anh cũng không biết.
- Nó có vẻ nghiêm trọng – Cô thăm dò.

Thay vì trả lời Clay vất cổ tay phải ngang tay lái và tiếp tục nhìn viên cảnh sát, môi vẫn mím như cũ.

- Anh có muốn nói về chuyện đó không? - Cô hỏi bằng cái giọng mà cô hy vọng là có tính thúc bách. Cô đợi hơi cúi đầu về phía trước cho những món tóc đẹp của cô xõa xuống má như một tấm màn.

Cuối cùng Clay cũng nhìn cô và nghĩ rằng Chúa ơi, cô ấy đẹp quá. Cân đối, thông minh và nồng nhiệt thậm chí hơi sắc xảo. Anh thích cái điểm đó ở cô và thậm chí còn thích hơn vì khi mà cô không bao giờ cố ý che giấu nó. Cô thường đùa anh rằng cô có thể khiến anh làm bất cứ chuyện gì cô muốn mà chỉ cần sử dụng cơ thể duyên dáng của cô chứ không cần thêm gì khác. Hầu như cô đúng.

- Em sẽ nói gì nếu anh thừa nhận với em rằng anh sợ nói chuyện đó với em?
- Như từ đầu, em sẽ nói sự thừa nhận đó nên thêm chút ý thức vào thói quen lái xe của anh.

Quả thật anh đã lái xe có ý thức hơn. Anh đưa tay vuốt ve mu bàn tay Jill.

- Em có thực sự muốn đến bữa tiệc đó không?
- Có, em có một chiếc áo len lông cừu mới và chiếc váy tuyệt vời này thế mà anh chẳng thèm chú ý đến. Nếu anh không khen em thì em muốn tìm ai khác để làm điều đó.
- Được rồi, em có lời khen của anh – Clay nói và cho xe rẽ trái tới khu Alcorn, nơi có bữa tiệc.

Alcorn trước đây vốn là nhà bán bánh gừng với những gian nhà đưa ra,

lồm vào và những phòng phụ , một nơi người ta dễ bị lạc nếu chơi trốn tìm. Đồ đạc ở tầng một đã bị phá hoại nhiều nhưng chẳng ai quan tâm dường như chẳng ai sở hữu ngôi nhà cả. Jill nắm tay Clay kéo đi giữa đám đông , dẫn anh tới bếp nơi đồ uống được phục vụ trên một chiếc bàn bọc da đã cũ một kiểu dáng xuất hiện từ sau cuộc Thế chiến thứ II. Một anh chàng tên là Eddie phụ trách khu vực này.

- Này, Jill và Clay ổn cả chứ ? Các cậu muốn uống gì?

- Clay tôi nay muốn đựng xe, Eddie ạ .Cậu giúp anh ấy đi chứ?

Ngay lập tức Eddie chìa ra một ly đồ uống màu cà phê loãng . Clay muốn một ngụm và biết rằng chỉ cần 3 ly như thế đủ làm anh đổ gục. Nếu anh thật sự muốn đựng xe, thì việc đó dễ như bỡn . Jill nhận một ly đồ uống nhạt màu hơn . Cô quá thông minh nên không bao giờ để mình say được . Anh chưa bao giờ thấy cô uống hơn một ly cocktail trong một buổi tối .

Giờ anh trên Jill :

- Sao em không rơi vào một ngõ cụt và chứng tỏ em cũng rất con người như anh và làm hai cốc rượu mạnh đi? Sau đó chúng ta sẽ đi ngủ và sẽ chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa.

Jill cười thành tiếng và hất mái tóc dài đến ngang lưng của mình đi qua đôi vai thon.

- Nếu anh muốn uống cho say thì cứ việc . Đừng có mong em đồng lõa, em không ngốc thế đâu.

Anh giơ khuỷu tay về phía Eddie .

- Quý cô này cho rằng tớ ngốc - Rồi anh cúi xuống ly của mình lăm bằm - Nếu cô ấy mà biết chỉ một nửa chuyện đó thôi thì

Có quá đông người và có quá nhiều tiếng ồn ở đó nên Jill không nghe rõ những gì Clay nói, nhưng cô biết anh có chuyện , anh không giống anh mọi khi.

- Em không biết tối nay trong đầu anh chứa cái gì, nhưng dù đó là chuyện gì đi nữa , em cũng không thích và em sẽ không thích hơn nhiều nếu em biết đó là chuyện gì.

Vừa lúc đó có người đi đến và đụng vào lưng Jill làm cho đồ uống trong chiếc ly cô đang cầm đổ ra chiếc áo len mới của Cô ngay đúng giữa ngực trái.

- Ôi , trời! Cô hét lên , luống cuống lục ví tìm khăn lau - Clay, anh có khăn tay không?

Clay thọc tay vào túi sau

- Đây là lần thứ hai trong tuần một quý cô cần khăn tay của mình. Đây để anh giúp em.

Clay cầm tay Jill kéo cô tới một góc trống gần chiếc tủ lạnh và đẩy cô đứng vào đó. Với chiếc khăn tay anh bắt đầu chấm nhẹ lên chỗ rượu đổ trên áo của Jill nhưng nét mặt anh trông rất lạ. Đột nhiên anh ngừng lau, mắt anh

tìm mắt Jill. Rồi anh túm chiếc khăn tay , áo len và cả ngực cô nữa và áp sát người mình vào cơ thể thon thả mềm mại của cô, và hôn cô cuồng nhiệt đến nỗi cô hoảng sợ . Clay vuốt ve khuôn ngực, mơn trớn đôi môi cô và đẩy cô vào tường sát chân tủ lạnh. Jill nghĩ Clay mất trí rồi, đây không phải là Clay mà cô quen biết . Có điều gì đó tồi tệ hơn cô tưởng .

- Dừng lại, dừng lại, anh làm sao thế! - Cô thở gấp cố tránh cái hôn của anh, cố gắng đẩy tay anh ra.

- Jill, đêm nay anh cần em , thế thôi. Hãy đi đâu đó, hãy ra khỏi chốn ồn ào này.

- Em chưa bao giờ thấy anh như thế này, Clay. Vì Chúa hãy bỏ tay khỏi người em đi!

Đột nhiên anh bỏ cô ra, bước lùi lại một bước, bỏ bàn tay liều lĩnh vào túi quần rồi nhìn xuống sàn.

- Hãy quên chuyện này đi, anh nói, hãy quên nó đi –anh cầm cốc lên và tu cạn chỉ bằng một hơi .

- Anh sẽ nôn ra mất nếu cứ uống kiểu này.

- Tốt

- Thôi được em sẽ đi với anh, nhưng không phải để làm chuyện đó, đồng ý không?

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dờ dẩn

- Dù điều khiến anh phiền lòng là gì đi nữa thì anh hãy nói ra đi.

- Được - anh nhắc cốc của cô lên và rồi lại đặt mạnh xuống bàn . Không nói một lời anh cầm cổ tay Jill và bắt đầu đi qua đám đông.Khi họ còn nửa đường nữa đến cửa thì có ai đó bỗng gọi to

- Này , Clay hãy đợi đã !

Clay quay lại và nhìn thấy khuôn mặt tung bừng của Stu Glass . Anh ta đang đi về phía anh với hai ly rượu trên hai tay giơ cao. Đến gần Stu anh nói to:

- Theo mình, mình muốn nói chuyện với Cậu một chút.

Hai người chụm đầu lại giữa đám đông lộn xộn.

- Này Clay, cậu đã về rồi sao?

- Này, Stu, cậu muốn nói gì?

- Cả tuần nay mình không nhìn thấy cậu. Bố mình muốn biết cậu và bố cậu có ý định đi ăn đa đa vào cuối tuần không?

Cả hai bắt đầu bàn về việc đi săn đa đa . Bỏ mặc Bobbi và Jill đứng với nhau. Hai cô gái chỉ biết nhau sơ sơ qua quan hệ của bạn trai nhưng bây giờ lần đầu tiên Bobbi mới nhìn kỹ Jill Magnusson . Cô để ý đến chiếc áo len và chiếc váy đắt tiền của Jill , khuôn mặt đẹp như thiên thần của Jill và vòng tay mà Clay đặt quanh eo Jill trong khi anh ta quay sang nói chuyện với Stu. Nếu có hai người được tạo ra để dành cho nhau thì đó chắc là hai người này , Bobbi nghĩ. Jill với làn da trắng mịn với đường nét của mình tinh mần bạc

mái tóc đẹp rực rỡ . Còn Clay với nước da và vóc người khỏe khoắn , khiếu thẩm mỹ tuyệt vời trong ăn mặc để hợp với trang phục của Jill. Và cả hai đều được phú cho sự tự tin gia đình giàu có và tiền đồ tươi sáng.

Bỗng nhiên Bobbi hiểu rằng, Catherine không hợp với kiểu đàn ông như Clay. Clay thích hợp với kiểu phụ nữ như Jill. Thật vô ích khi ước rằng giá mà cái ngày mừng 4 tháng 7 đó cô sáng suốt hơn, giá mà trước đó cô nhìn thấy Clay và Jill ở bên nhau. Bobbi cảm thấy vô cùng hối tiếc .

Clay nói chuyện với Sty nhưng anh luôn để ý đến Bobbi. Và đợi đến lúc có ai đó chen từ phía sau và đẩy Jill cách xa anh một chút và Stu cũng bị đẩy theo, anh nắm ngay lấy cơ hội của mình.

- Chào Bobbi.

- Chào , Clay.

Hai người nhìn nhau về cảnh giác.

- Cô có gì mới không?

- Vẫn như cũ thôi

Tệ thật, Clay nghĩ, cô ta bắt mình phải hỏi thẳng ra. anh liếc nhanh sang Jill trong khi cô đang đứng gần đủ để nghe lỏm được những gì họ nói.

- Gần đây cô có biết tin gì của em họ cô không?

- Có, vừa mới hôm nay.

- Mọi chuyện thế nào?

- Như mọi khi thôi

- Tôi không nhận được điện thoại –Clay nhìn xa ra rồi lại nhìn Bobbi.

- Tôi nhắn cô ấy rồi mà

- Cô làm ơn hỏi lại cô ấy được không ?

- Cô ấy không quan tâm đâu.

Một người bỗng chen sau lưng Bobbi và đẩy Cô tới sát Clay . Anh tận dụng cơ hội đó nài nỉ :

- Có chuyện rất nghiêm trọng, tôi phải nói với cô ấy.

Nhưng đúng lúc đó Jill tiến lại gần Clay, đặt những ngón tay bang lóang lên cánh tay anh. Bobbi nghĩ trên cái thế giới này có những người có những thứ quá tốt và những người khác chẳng bao giờ có nổi một vận may. Để làm bằng cán cân một chút con quỷ ranh mãnh trong Bobbi xui khiến cô gọi với sau lưng đôi nam nữ xứng đôi kia :

- Clay, tôi sẽ chuyển lời của anh tới Catherine.

Clay quay đầu lại ném cho cô một cái nhìn ẩn ý rằng anh muốn bỏ cho cô một nhát rìu. Nhưng anh lại đáp lại một cách lịch sự.

- Chuyển lời chúc của tôi tới cô ấy nhé.

- Chuyện đó là thế nào vậy? - Khi Jill và Clay đi rồi, Stu hỏi .

- Ô không có gì đâu . Chúng ta đã sắp đặt để Clay và Catherine gặp nhau vào mùa hè vừa rồi , anh nhớ chứ?

- Chúng mình ư? A, đúng đúng. Rồi Stu nhún vai và nắm tay Bobbi - Đi nào

hãy lấy thêm đồ uống cho cả hai chúng ta.

Clay và Jill quyết định lái xe đến câu lạc bộ đồng quê Interlachen, một nơi mà bố mẹ họ thường lui tới và cũng là nơi họ quen thuộc từ bé bởi vì họ thường theo bố mẹ mình đến đó chơi gôn hoặc ăn uống. Phòng ăn giờ đã vắng khách, những người còn lại là những người đang khiêu vũ trên một sàn nhỏ lát gỗ với một giàn tam tấu chơi theo kiểu cổ điển. Họ ngồi xuống một chiếc bàn được đặt ở một ô cửa sổ nhìn ra sân gôn lấp lánh ánh đèn những đóm sáng tạo nên một khung cảnh lung linh và ngồi từ vị trí thuận tiện của căn phòng có tường nhìn ra khung cảnh đó thật là huyền ảo. Khu sân gôn được tô điểm bởi 50 loại cây khác nhau. Nếu vào buổi trưa thì họ có thể nhìn thấy tong ánh quang phổ chiếu xuống dưới, nhưng bây giờ bóng đêm bao phủ trên những vòm cây và mặt cỏ khiến cho cả khu vực như một miền đất cổ tích.

Họ ngồi đã mấy phút mà Clay vẫn đắm đắm nhìn ra bên ngoài trong khi Jill xoay xoay ly rượu trên tay. Đến lúc đợi mãi không tìm được nữa, Jill hỏi:

- Catherine là ai ?

Thậm chí một câu hỏi như vậy cũng phản ánh dòng dõi của Jill, bởi giọng nói của cô cất lên không có vẻ buộc tội cũng không có vẻ cầu giân. Thay vào đó nó trào ra như thứ rượu màu hổ phách trong cái ly cô đang cầm trên tay.

- Em họ của Bobbi - sau một thoáng suy nghĩ, Clay trả lời.

- Hum.....Cô ta có liên quan gì đến tâm trạng bất ổn của anh không?- Nâng ly trên môi, Jill nói qua thành cốc.

Nhưng Clay vẫn ngồi bất động vẻ u uất.

- Có gì hay ở ngoài đó chứ ?

Anh quay sang nhìn cô thờ dài, để khuỷu tay lên mặt bàn và đắm đắm nhìn xuống bàn tay. Rồi anh nhắm mắt lại thốt ra từ đáy tuyệt vọng

- Tệ thật.

- Anh có thể nói ra chuyện đó, Clay ạ. Nếu về....cô Catherine đó thì em nghĩ em đáng được biết. Đúng là thế phải không anh?

Đôi mắt ưu tư của anh mở ra, nhưng thay vì trả lời câu hỏi của cô anh lại hỏi câu hỏi của chính mình.

- Em có yêu anh không, Jill?

- Em nghĩ đó không phải là chủ đề của cuộc trò chuyện này.

- Cứ trả lời anh đi ?

- Tại sao chứ?

- Bởi gần đây anh cứ băn khoănem có yêu anh không?

- Có thể em không chắc lắm

- Anh cũng đã đặt câu hỏi ấy ra với chính anh. anh cũng không biết chắc anh có yêu em không? Nhưng có thể đúng là anh yêu em.

- Như thế này quá lạnh lùng nên không lãng mạn cho lắm, Clay ạ - Jill cười để lộ hàm răng sáng lấp lánh.

- Đúng cả tuần nay anh ở trong tâm trạng lạnh lùng như vậy. Em biết không những sự việc đang được làm rõ - anh nhìn cô về hồi tiếc .

- Làm rõ quan hệ của chúng ta ư ?

Anh gạt đầu , nhìn xuống sợi vải của chiếc khăn phủ bàn rồi ngừng lên nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Jill. Nhìn mái tóc đẹp của cô ánh lên dưới ánh đèn chùm rực rỡ . Những ngón tay thon dài được sơn móng lấp lánh ôm quanh chân chiếc ly, vẻ duyên dáng của cô khi ngồi tựa lưng vào ghế với một cánh tay đặt hờ lên lưng ghế . Jill giống như một viên kim cương 10 Karat. Cô càng hợp với cái nơi sang trọng này bao nhiêu thì Catherine Aderson càng không hợp bấy nhiêu . Đưa Catherine tới đây tựa như đánh một viên hạt xòan giả vào một đồ trang sức bằng vàng . Nhưng Jill, ôi Jill....Clay nghĩ em mới lộng lẫy làm sao .

- Em thật đẹp - Clay nói bằng một giọng xót xa khó hiểu

- Cảm ơn dù sao nó cũng không thật ý nghĩa bằng khi anh nói cùng một điều ấy , với cái nhìn đặc biệt trong mắt anh một tuần trước , đúng không ?

Clay không trả lời

- Trước khi cái cô Catherine nào đó dính dáng vào, đúng không?

Clay chỉ cần môi theo cách mà cô vẫn thường thấy

- Em có thể đợi cả đêm nay để nghe anh nói ra chuyện đó dù nó là chuyện gì đi nữa . em không có bài phải học vào cuối tuần này

- Anh cũng không, Clay thú nhận - anh viện cớ đó chỉ vì tối nay anh không muốn gặp nhau .

- Vậy đó là lý do tại sao anh vờ lấy em như một tên tù vừa được phóng thích hả?

- Không, đó là sự tự trừng phạt mình – anh khẽ cười thâm thán phục sự bình tĩnh của cô.

- Vì cái gì?

- Vì ngày 4 tháng 7 đã qua.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Jill. Cô nhớ khá rõ đó là ngày họ cãi nhau.

- Cô ta là ai? Catherine ư? - Jill hỏi khẽ.

- Đúng.

- Và?

- Và cô ấy đã có thai.

Khả năng giữ bình tĩnh của Jill rất đáng phục . Cô hít vào một hơi thật sâu , cánh mũi xinh xinh của cô phập phồng . Cổ của cô nổi lên những đường gân căng trước khi được thả lỏng và hai người cùng nhắm mắt lại , nghĩ ngợi . Rồi cô đặt khuỷu tay lên mặt bàn một cách duyên dáng và tựa trán vào mu bàn tay . Trong lúc họ im lặng người phục vụ đi tới .

- Cô Magnusson , ông Forrester, cho phép tôi phục vụ món gì khác chứ ạ?

- Không, cảm ơn Scott, chúng tôi chưa cần - Clay nhìn lên luống cuống.

Khi Scott đi khỏi, Jill ngừng đầu lên và hỏi:

- Cô ta là nguyên nhân của vết thâm tím mà suốt cả buổi tối em có ý tránh không hỏi phải không?

- Bố cô ấy - Clay gạt đầu , cầm ly lên anh lại uống một ngụm rồi lại nhìn ra ngoài khu sân golf .

- Em sẽ không hỏi những câu hỏi thừa – Jill nói, với một chút bực bội trong giọng nói - Em hiểu rằng nếu mọi chuyện không rõ ràng và đó không phải là con của anh thì anh đã không nói với em. Anh có định cưới cô ta không?

Lần nay thì đến lượt Clay thở sâu . Anh ngồi vắt một cổ chân lên đầu gối , một khuỷu tay để trên bàn . Nhìn Clay với dáng ngồi thoải mái , trong bộ đồ sang trọng với vẻ đẹp trai của anh , người ta sẽ không đoán ra chút sai lầm nhỏ nào . Nhưng bên trong anh đang rối tung lên .

- Em vẫn chưa trả lời rõ là em có yêu anh không?

- Chưa, em chưa , em có phải trả lời không?

- Liệu bây giờ - Clay dừng lại để tìm từ diễn đạt –Liệu bây giờ điều đó là thừa chăng?

- Em nghĩ vậy. Đúng, em nghĩ vậy

Họ nhìn xuống ly của mình mỗi người cảm nhận ý nghĩa của sự mất mát trong những lời nói của Jill .

- Anh không biết là liệu anh có cưới cô ấy không nữa . Anh đang phải chịu nhiều sức ép.

- Từ bố mẹ cô ta?

- Ôi, Jill - Clay chỉ cười với vẻ nuối tiếc - Chuyện đó thật buồn cười . Em sẽ không bao giờ biết nó buồn cười tới mức nào đâu .

- Chắc rồi –Jill bẻ lại vẻ cay độc –Ha- ha- ha – mặc dầu vậy em không thấy buồn cười

- Jill - Clay đưa bàn tay qua bàn tìm bàn tay Jill . Đó là chuyện đã xảy ra. Trước đêm đó em và anh đã cãi nhau to. Stu và Bobbi giới thiệu anh với em họ của BobbiChết tiệt anh không biết nữa .

- Và anh làm cô ta có mang vì anh muốn tính chuyện quản lý gia đình với em và em đã từ chối không muốn rời khỏi ra đình Phetas. Ôi can đảm làm sao? - Cô rút tay ra khỏi bàn tay anh.

- Anh đã biết là em sẽ đau buồn . Anh đáng bị nguyên rủa . Toàn bộ câu chuyện bất hạnh là một lỗi lầm đáng khinh . Bố của cô gái là một lão nát rượu tâm thần . Hãy tin anh, cả anh và cô ấy đều không muốn dính dáng đến nhau. Nhưng có những trường hợp có thể bức bách anh phải hỏi cưới cô ấy.

- Ô , cô ta sẽ mừng quýnh lên nếu anh phải làm thế. Có cô nào mà lại không thế?

Clay thở dài bực bội nghĩ, rõ là đàn bà !

Anh đang chịu sức ép từ mọi phía .

- Bố anh đã dọa không cho anh tham gia vào Công ty luật của gia đình chứ gì?

- Em thật thông minh, Jill ạ. Với lại anh có bao giờ coi em là một cô gái ngốc đâu .

- Ô, đừng có nịnh em, đừng có làm thế vào lúc này .

- Không chỉ có bố anh mà mẹ anh cũng đi đi lại lại như thể bà ấy vừa bị tra tấn và cứ làm cho vấn đề mà bố Catherine dọa sẽ phao tin lung tung trở nên phức tạp . Nếu điều đó xảy ra, anh sẽ khó được chấp nhận cho thi biện hộ và tình hình còn rối beng hơn khi mà Catherine đã bỏ nhà ra đi .

- Anh biết cô ấy ở đâu chứ ?

- Không, nhưng Bobbi biết

- Vậy là anh có thể tìm thấy cô ta nếu như anh muốn ?

- Anh nghĩ thế.

- Nhưng anh không muốn ?

Clay chỉ thở dài và lắc đầu buồn bã . Và anh lại đưa tay qua bàn nắm lấy tay Jill

- Jill, anh không có nhiều thời gian để mà phung phí . Tất cả ma quỷ ở địa ngục đang ở cả trên lưng anh . Thứ lỗi cho anh nếu anh phải đặt một vài thứ chết tiệt như vậy sang lưng em và anh cũng xin lỗi em nếu anh đặt vấn đề này vào một thời điểm như thế này nhưng anh muốn biết tình cảm của em đối với anh . Anh muốn biết liệu vào một thời điểm nào đó trong tương lai , khi tất cả chuyện này đã kết thúc khi anh học xong và ổn định lại cuộc sống em có vui lòng lấy anh không?

Cô có bị mất bình tĩnh đôi chút và đôi mắt long lánh của cô vội nhìn sang bên. Nhưng rồi đôi mắt ấy lại hướng vào khuôn mặt đáng yêu của anh, khuôn mặt mà mỗi đường nét của nó đều rất quen thuộc với cô. Cô trả lời bằng một giọng uất ức:

- Anh thật tệ, Clay Forrester. Em nên tát vào cái mặt đẹp đẽ của anh.

Nhưng sự sức động trong giọng nói đủ cho anh biết cô đã đau khổ đến thế nào.

- Jill, em hiểu anh mà, em biết anh đã lên kế hoạch cho tương lai của chúng ta như thế nào nếu chuyện này không xen vào. Nếu anh được phép lựa chọn thì anh sẽ không bao giờ hỏi em theo cách này vào một thời điểm như thế này.

- Ôi Clay trái tim của em đang , đang vỡ ra từng mảnh . Anh muốn em phải nói gì chứ?

- Nói tình cảm của em, Jill ạ.

Anh vuốt ve bàn tay cô trong khi cô nhìn gương mặt anh, nhìn mái tóc , nhìn đôi vai anh và để nguyên đôi tay mình trong tay anh

- Anh hỏi em quá muộn , Clay ạ.

Những phút đau đớn nặng nề trôi qua trong tiếng Piano chậm chậm. Cuối cùng anh cầm tay Jill lên và hôn . Anh nhìn lên gương mặt Jill và thì thầm:

- Lạy Chúa, em thật đẹp!

- Lay Chúa, anh cũng vậy - Cô nuốt vào - Đó là rắc rối của chúng ta. Chúng ta quá đẹp . Người ta chỉ nhìn thấy bề ngoài không nhìn thấy nỗi đau , những lỗi lầm,những thất bại .

- Jill, tha lỗi cho anh đã làm em đau khổ. Anh yêu em , em biết mà.

- Em không nghĩ là anh nên hy vọng vào em, Clay ạ !

- Em có tha thứ vì anh đã hỏi em không?

- Đừng, đừng bắt em làm điều đó.

- Nó rất quan trọng với anh, Jill ạ. Câu trả lời của em rất quan trọng

Cô từ từ rút tay ra khỏi tay anh và cầm ví đứng lên

- Jill, anh sẽ cho em biết tình hình.

- Vâng,anh cứ làm đi và em sẽ cho anh biết khi nào tàu con thoi của em bay vào mặt trăng.

Lần nay chuyện xảy ra quá nhanh đến nỗi Clay không nhìn thấy gì. anh vừa bước ra khỏi chiếc Corvette thì thấy một bóng người cao to lén lút đi ra từ một lùm cây cạnh lối vào nhà. Clay đứng nhìn xung quanh rồi đưa tay đóng cửa xe lại đúng lúc một quả đấm mạnh giáng vào bụng anh, không để lại dấu vết, không làm gãy xương, chỉ làm cho anh nôn nao cúi gập người rồi quỳ xuống lối đi .

Trong cơn đau anh nghe thấy giọng nói khàn khàn vang lên : “Cái đó do Anderson gởi cho, con bé đã đi Omaha” .Rồi những bước chân nhanh, mạnh biến mất vào đêm tối .

Tối hôm sau khi Bobbi gọi đến cho Catherine giọng Bobbi nghe như hết hơi.

- Tối qua mình gặp anh ta, Cath ạ. Anh ta hỏi về cậu và bảo rằng có việc rất quan trọng anh ta phải nói với cậu.

- Nói chuyện thì ích gì chứ? Minh sẽ không cưới anh ta và cũng chẳng cần tiền của anh ta!

- Ôi, Cath Cậu thật ương ngạnh. Vì Chúa nói chuyện thì hại gì chứ ?

Đúng lúc đó Marie xuất hiện ở hành lang và Catherine vội quay mặt vào tường che ống nghe đi về giấu diếm . Nhưng liếc nhìn Marie đi qua Catherine biết được cô bé đó đã nghe được một phần nào cuộc điện thoại. Cô nói nhỏ vào điện thoại

- Mình muốn anh ta nghĩ rằng mình đã rời khỏi thành phố này .

- Nếu cậu muốn biết mình nghĩ gì thì mình nói cho cậu biết , mình nghĩ cậu nợ anh ta đấy, mình không nghĩ cậu cứ khẳng khẳng rằng cậu không cần một thứ gì từ anh ta la đủ. Có lẽ anh ta cần một thứ gì đó ở cậu. Cậu đã bao giờ nghĩ đến điều đó chưa? - Giọng Bobbi trở nên bức bối.

Im lặng ở cả hai đầu dây .

Catherine chưa bao giờ nghĩ đến điều đó . Cô cầm chặt ống nghe áp nó vào tai mạnh đến nỗi cô bắt đầu đau. Đột nhiên cô thấy mệt mỏi quá khi phải nghĩ đến Clay Forrester . Thần kinh của cô đã căng đến tột độ và chưa nghĩ đến các vấn đề của Clay Forrester thì chỉ những vấn đề của riêng cô cũng

đã vượt quá những gì cô muốn kiểm soát rồi. Cô thở dài và tựa trán vào tường.

Bobbi lại lên tiếng nhưng lần này giọng nói của Bobbi rất bình tĩnh và nhẹ nhàng.

- Mình nghĩ anh ta đang gặp rắc rối lớn, Cath ạ. Mình không biết rắc rối đó là gì bởi vì anh không nói. Anh ta chỉ bảo là có những hậu quả rất nghiêm trọng .

- Đừng - Catherine van xin, môi cô khép lại về mặt môi - Đừng mà, đừng nói đến chuyện đó nữa được không? Mình không muốn nghe nữa , mình không thể gánh thêm chút rắc rối nào của anh ta. Mình chỉ có thể lo cho các vấn đề của riêng mình thôi .

Hai người lại im lặng và trước khi kết thúc cuộc nói chuyện Bobbi đưa ra lời nhận xét khiến lương tâm Catherine bị dày vò ghê gớm suốt những ngày sau đó: “Cath , dù cậu có muốn thừa nhận hay không , mình vẫn nghĩ các vấn đề đó chỉ là một, là một mà thôi .”

Chương 6

Dòng sông Mississippi trong xanh rộng lớn lấp lánh dưới ánh nắng thu chảy qua khuôn viên của Đại học Minnesota chia nó thành khu bờ Đông và khu bờ Tây. Khu bờ Đông có nhiều cây cối hơn, nổi bật với màu nâu đỏ và màu vàng thẫm. Kỳ nghỉ đang đến gần, và có vẻ như những khu sân chơi đã tự trang hoàng cho sự kiện này. Những cây phong già uy nghi khoác lên mình một màu đỏ hồng trái ngược đến bất ngờ với những cây du mang những chiếc lá có màu sắc bốc lửa. Khu Giáo đoàn và Nhà thờ lúc nào cũng nhộn nhịp với những hoạt động chuẩn bị cho kỳ nghỉ. Trên các bãi có các sinh viên dùng thời gian tận hưởng những tia nắng ấm áp còn sót lại của mùa hạ. Những người đợi xe buýt đi lại tha thẩn dưới mái đua của hội trường Jones. Những bánh xe đạp khẽ nghiêng trên những chiếc lá khô. Những bức tường thành ốp đá tô điểm cho những ngôi nhà cổ thanh nhã nằm dọc đại lộ Đại học, những bức tường giữ đất, những bậc tam cấp, phơi mình ở đó như những con thằn lằn lười biếng. Và đâu đâu cũng có những cặp tình nhân hôn nhau, để đầu trần dưới nắng trưa.

Giờ đây khi đi ngang qua một đôi tình nhân đang hôn nhau, Catherine phải vội quay mặt đi chỗ khác. Không hiểu sao cảnh tượng đó lại khiến cho tập sách cô ôm ngang hôn như nặng thêm. Gần đây hễ cứ cúi xuống nhắc những quyển sách này lên là cô lại cảm thấy đau nhói và choáng váng.

Clay cũng không đủ can đảm nhìn cảnh một đôi tình nhân hôn nhau. Lúc này khi bước đi trên phố Mall, anh bắt gặp một cảnh nam nữ ôm nhau và ý nghĩ của anh lại xoay quanh Catherine Anderson. Anh cố nhìn về phía những sinh viên đang đi từng bước và nghĩ cô gái với mái tóc màu vàng lửa kia cứ như là Catherine vậy. Anh nhìn tấm lưng cô ta hiện ra rồi lại khuất sau những người khác đang đi trên vỉa hè. Chỉ vì gần đây anh luôn bận tâm về cô nên anh mới để mắt đến một cái đầu tóc vàng giữa một đám đông mà thôi.

Đúng là màu tóc y hệt và dáng người cũng y hệt. Nhưng Clay hiểu rằng anh dễ mà nhận nhầm người, vì anh chưa bao giờ nhìn thấy cô vào ban ngày.

Khi thật, Forrester, hãy loại cô ấy khỏi đầu mi đi! Đó không phải là cô ấy vào ban ngày.

Nhưng khi anh nhìn dáng người cao với đôi vai thon, cặp hông uyển chuyển, một cảm giác kỳ lạ bỗng dâng lên trong anh khiến người anh lâng lâng. Anh muốn gọi tên cô nhưng anh biết đó có thể không phải là Catherine. Anh đã quên cái lời nhắn rõ ràng của người đã đâm anh trước lối vào nhà rồi ư? Cô ấy đã bỏ đi Omaha rồi.

Clay cố ý nhìn sang bên kia đường để mắt anh và tâm trí anh khỏi bị ảo giác đánh lừa. Nhưng anh làm thế chẳng ích gì. Chỉ vừa một giây sau anh đã lại

thấy mình dỗi lên đám đông phía trước tìm kiếm chiếc áo len xanh da trời với mái tóc vàng buông xoã. Cô ấy đã đi mất rồi! Thật buồn cười, một cảm giác lo sợ xâm chiếm tâm trí Clay và khiến anh co chân chạy về phía trước. Anh đã lại nhìn thấy cô, ở đằng xa, và anh thở thoải mái hơn nhưng vẫn tiếp tục đuổi theo. Những bước chân dài, anh nghĩ. Đôi chân dài. Liệu có phải là cô ấy không? Bỗng nhiên cô gái giơ cánh tay lên hất những món (?) tóc khỏi cổ như thể cô đang nóng. Clay nghiêng bên này, nghiêng bên kia quanh đám người anh đã đuổi kịp, nhìn đôi chân dài, nhìn đôi vai cân đối của cô, thậm chí nhớ đến vẻ kiêu căng và bảo thủ của cô. Cô đi đến một đầu phố và đứng lại một lát đợi một chiếc xe đi qua, rồi nhìn luồng giao thông chuẩn bị sang đường. Khi cô bước khỏi lề đường, dáng người nhìn nghiêng của cô không thể lẫn được nữa.

Tim Clay đập thình thịch và anh chạy tới.

- Catherine? - anh gọi, vẫn không rời mắt khỏi cô, và cố gắng luồng lách qua những người đi bộ để chạy thật nhanh. - Catherine?

Cô dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi, một chiếc xe buýt bắt đầu chuyển động khỏi mép đường càng làm cho tiếng ồn tăng lên. Một gần đứt hơi anh mới đuổi kịp cô và anh vội đưa tay nắm lấy cánh tay cô kéo lại. Những cuốn sách rơi khỏi hông cô và tóc cô bay xoà qua miệng dính vào môi cô.

- Đây - cô bắt đầu, và cúi xuống những cuốn sách. Nhưng qua những sợi tóc loà xoà ngang mặt cô nhìn lên và nhận ra Clay Forrester đang nhìn cô chăm chăm, nhìn thấy ngực anh phập phồng thở gấp, nhìn thấy miệng anh há hốc đầy ngạc nhiên.

Tim Catherine đập loạn lên trong lồng ngực và cô cảm thấy cô đang run lên từ bên trong.

- Catherine? Cô làm gì ở đây? - anh lại cầm cánh tay cô kéo lên. Cô chỉ nhìn trân trân, cố kiềm chế sự thôi thúc muốn bỏ chạy trong khi tim cô càng đập hỗn loạn hơn và những cuốn sách thì bị bỏ quên trên lối đi. - Cô vẫn thường ở đây, cô học ở đây ư? - anh hỏi vẻ ngạc nhiên và vẫn nắm cánh tay cô như thể anh sợ cô sẽ biến mất.

Clay có thể nhận thấy sự choáng váng của cô. Môi cô không khép và ánh mắt cô nói cho anh biết rằng cô cảm thấy cô bị dồn vào chân tường và chắc chắn cô sẽ tiếp tục chạy trốn. Cô cảm thấy áo len của cô tuột khỏi những ngón tay anh.

- Catherine, tại sao cô không gọi điện?

Mấy sợi tóc vẫn dính trên môi cô. Hơi thở của cô làm cho những sợi tóc đó phập phồng. Rồi cô cúi xuống nhặt những quyển sách lên và anh cũng cúi xuống để làm việc đó. Cô giật những cuốn sách khỏi tay anh và quay đầu trốn khỏi anh cùng những rắc rối sắp được nói ra với anh.

- Catherine, đợi đã!

- Để tôi yên, - cô hất vai, cô không tỏ ra là cô đang chạy trốn, cô đi thật nhanh.

- Tôi phải nói chuyện với cô.

Cô vẫn bước rất nhanh, Clay bước sau cô, cách mấy bước.

- Tại sao cô không gọi điện?

- Tệ thật! Sao anh lại tìm tôi?

- Vì Chúa, cô hãy dừng lại đi!

- Tôi bị muộn rồi! Hãy để tôi yên!

Anh bước lên ngang hàng với cô, cùng bước đi một nhịp, trong khi một bên sườn Catherine bắt đầu đau và cô dùng bàn tay không ôm sách áp lên chỗ đau.

- Cô không nhận được lời nhắn tin của tôi từ Bobbi sao?

Nhưng cô vẫn bước nhanh và mái tóc vàng cứ rung rinh trên cái cổ kiêu hãnh. Cô không chịu dừng lại buộc anh lại phải nắm tay cô một lần nữa.

- Tôi mệt phải chơi mãi trò Keystone Cops với cô rồi! Cô dừng lại đi!

Lần này thì những cuốn sách vẫn ở nguyên trên hông cô nhưng cô hất đầu một cách bướng bỉnh như con ngựa non một tuổi không chịu dây cương. Cô đứng đó nhìn anh trân trân trong khi anh vẫn giữ cánh tay cô. Rồi cuối cùng dường như anh nghĩ cô sẽ không bỏ chạy nữa nên anh buông tay cô ra.

- Tôi đã nhờ Bobbi nhắn cô gọi cho tôi. Cô ấy có chuyển lời hộ không?

Thay vì trả lời câu hỏi của anh, cô lại quở mắng mình:

- Đây là điều mà tôi không ngờ tới, không ngờ lại gặp phải anh ở đâu đó. Tôi cứ nghĩ ở khu đại học này đủ lớn cho cả hai chúng ta. Tôi đánh giá cao vì anh tin là tôi ở đây.

- Và tôi cũng đánh giá cao nếu cô cho tôi một cơ hội để giải thích vài điều với cô.

- Chúng ta đã nói tất cả những gì cần nói rồi. Tôi đã nói với anh rằng tôi đã có các kế hoạch của riêng mình và anh không cần phải lo lắng cho tôi.

Những người qua đường nhìn họ bằng cặp mắt tò mò, không hiểu họ đang tranh cãi về chuyện gì.

- Nghe này, chúng ta đang làm trò cười ở đây đây. Cô có thể cùng tôi đến một chỗ nào đó yên tĩnh để nói chuyện không?

- Tôi đã nói là tôi đang vội.

- Còn tôi thì đang vướng trong một loại rắc rối khó giải quyết! Cô có thể cho tôi chỉ hai phút được không? - Clay chưa bao giờ thấy một ai ương ngạnh đến thế. Sự giằng co này còn căng hơn cả tối hậu thư mà bố mẹ anh đặt ra đối với anh. Đây đã trở thành một cuộc đua tranh giữa ý muốn của hai người và cô cứ bước dọc phố còn anh cứ bước theo ngay sau vai cô.

- Để tôi yên! - cô yêu cầu.

- Tôi không đòi hỏi gì cả, nhưng bố mẹ tôi không nghĩ như vậy.

- Tiếc thật.

Anh túm lấy lưng áo len của cô, và cô cứ bước đi cho đến khi cô biết cô không thể bước thêm nữa.

- Cho tôi cái hẹn, một số điện thoại nào đó, gì cũng được, để tôi có thể liên lạc với cô và sau đó tôi sẽ không quấy rầy cô nữa.

Cô kéo áo len khỏi tay anh và quay người lại đối mặt với anh.

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi đã mắc sai lầm một lần và đó là một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng cuộc đời của tôi không bị phá hỏng miễn là tôi nghĩ rằng nó không bị phá hỏng. Tôi biết mình đang định tới đâu, và mình định làm gì, và tôi không muốn anh can dự vào dù bằng cách gì đi nữa.

- Cô kiêu hãnh đến nỗi không thể nhận gì của tôi sao?

- Anh có thể gọi đó là sự kiêu hãnh nếu anh muốn. Tôi thích gọi đó là sự sáng suốt hơn. Tôi không muốn anh có quyền gì với tôi hết.

- Cứ cho là tôi có giải pháp tháo gỡ vấn đề của chúng ta, và nó sẽ không cho ai trong chúng ta cảm thấy mắc nợ người khác ư?

- Tôi đã giải quyết vấn đề của tôi. Nếu anh vẫn còn vấn đề của anh thì đó không phải là lỗi của tôi. - Nhưng cô chỉ nhìn anh vẻ cay đắng.

Những người đi đường lại nhìn họ với con mắt tò mò, và Clay đã bắt đầu mất kiên nhẫn trước sự ương bướng không thèm nghe lý lẽ của cô. Cô chưa kịp nhận ra chuyện gì thì Clay đã vòng một cánh tay quanh eo cô và đẩy cô khỏi vỉa hè tới một cây du lớn. Cô thấy mình bị áp sát vào thân cây và hai bàn tay Clay chống trên vỏ cây ngay sát tai cô.

- Có chuyện khác nảy sinh. - anh thông báo với cô, mặt anh cách mặt cô không quá vài centimet. - Có vẻ như bố cô vẫn tiếp tục ý định của ông ta.

Cô nuốt khan, dựa đầu vào thân cây, nhìn xoáy vào mắt Clay, rồi vội quay mặt sang một bên, sợ phải nhìn anh ở một khoảng cách gần như thế.

- Tôi đã nghe nói và tôi rất tiếc. - cô thừa nhận. - Tôi cứ nghĩ ông ấy sẽ bỏ cuộc sau khi tôi bỏ đi.

- Đi Omaha ư? - Clay hỏi giọng mỉa mai.

Ánh mắt hoảng hốt của cô lại hướng vào mắt anh.

- Làm sao anh biết được chuyện đó? - Cô nhìn vết thương chưa lành hẳn phía trên mắt anh và tự hỏi không biết đó có phải là vết thương do bố cô gây ra hay không. anh quắc mắt nhìn cô, khiến cô chết lặng đến nỗi cô không biết cô đang nhìn thấy mặt anh hay nhìn thấy chiếc áo len màu đồng đỏ trước mặt mình. Cô nhìn đăm đăm vào chiếc áo len.

- Bố cô đang đưa ra những lời đe dọa, và những lời đe dọa đó có thể làm tiêu tan sự nghiệp của tôi. Phải làm gì đó để ngăn chặn. Tôi cũng giống cô, tôi thấy ý tưởng đưa tiền cho ông ta thật khó mà chấp nhận được. Giờ, chúng ta hãy bàn bạc để tìm ra một phương án hợp lý, được không?

Catherine nhắm mắt lại, bây giờ cô không thể nghĩ nhanh được.

- Nghe này, tôi phải đi bây giờ, thật đấy. Nhưng tôi sẽ gọi cho anh vào tối nay. Lúc đó chúng ta sẽ nói về chuyện này.

Có điều gì đó mách bảo anh không thể tin cô được, nhưng anh không thể đứng đó giữ cô mãi. Tất cả những gì anh có thể làm bây giờ là để cô đi. Anh biết rằng anh có thể dễ dàng tìm ra nơi cô đang ở khi mà anh đã biết cô là một sinh viên của trường này. Anh đứng nhìn cô bước đi và đợi xem cô có quay đầu lại để kiểm tra xem anh có theo cô hay không. Cô không quay đầu lại. Cô đi vào hội trường Jones rồi mất dạng, và biết rằng sự kiên nhẫn của cô lớn hơn của anh, anh quay gót bước về chỗ anh để xe.

Ngày hôm sau, Catherine gặp bà Tollefson ở văn phòng của bà. Cô cứ nghĩ rằng bà ấy sẽ chủ động đề cập đến vấn đề Catherine lo ngại nhất, nhưng thật ngạc nhiên, người phụ nữ nghiêm nghị ấy chỉ nói đến chuyện trường học và hỏi làm cách nào Catherine có thể tiếp tục đi học khi mà cô đã ở Horizons. Khi Catherine nói với bà rằng cô theo học đại học nhờ một khoản trợ cấp và cô còn đánh máy và may thuê để trang trải học phí, bà Tolleson nói:

- Cháu có quá nhiều tham vọng đấy, Catherine ạ.
- Vâng, nhưng cháu sẽ là người đầu tiên thừa nhận đó là chuyện tự trang trải. Cháu muốn cuộc sống của cháu sẽ tốt hơn trước đây.
- Vậy thì đại học là tấm vé để đến với cuộc sống của cháu sẽ tốt hơn trước đây. - Bà Tollefson nói vẻ ngẫm nghĩ.
- Đúng, và đó là sự trốn chạy cuối cùng của cháu.
- Đã ư? - Bà Tollefson thắc mắc. - Tại sao cháu lại dùng từ "đã"?
- Cháu đã không thực hiện nó một cách có ý thức. - Catherine nhướn mi.
- Nhưng cháu cảm thấy cháu đang bị buộc phải bỏ học kia mà?
- Vì hoàn cảnh ai mà chẳng có thể bị như vậy chứ?
- Có lẽ chúng ta cần nói về chuyện đó, về chuyện cháu từ đâu đến, và cháu định rồi sẽ đi tới đâu. - Bà Tolly dịu dàng nói.
- Cháu không biết cháu sẽ đi tới đâu. - Catherine thở dài, ngả đầu ra sau ghế về một mõi. - Cháu đã từng biết điều đó, nhưng giờ cháu không biết liệu cháu có đến đó được không.
- Cháu đang nói về đứa bé như một trở ngại.
- Vâng, một điều mà cháu không muốn phải quyết định.
- Có lẽ các quyết định sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu chúng ta xem xét tất cả những lựa chọn của cháu. - Bà Tollefson nói như đọc thơ. - Tôi nghĩ chúng ta cần xem xét xem đứa con của cháu thích hợp với kế hoạch nào của cháu. Ôi, Chúa ơi, đến lúc rồi đây. Catherine ngồi lún sâu trong chiếc sô-pha, ước gì chiếc ghế đó cứ mang cô lún sâu mãi, sâu mãi.
- Cháu mang thai bao lâu rồi, Catherine?
- Ba tháng.
- Vậy là cháu đã có chút thời gian để suy nghĩ về chuyện đó rồi, đúng không? - Người phụ nữ tốt bụng nhìn những đường gân nổi trên cổ của Catherine trong khi cô nuốt khan và nhắm mắt lại.
- Như thế chưa đủ. Cháu - cháu luôn cảm thấy khó khăn khi nghĩ về chuyện

đó. Cháu cô quên nó đi, cô nghĩ rằng rồi sẽ có ai đó đến và quyết định hộ cháu.

- Nhưng cháu biết rõ là điều đó sẽ không xảy ra mà. Cháu đã biết như thế khi cháu đến Horizons. Từ lúc cháu quyết định sẽ không phá thai, cháu đã biết rằng một quyết định tiếp theo đã ở rất gần.

Giờ Catherine ngồi thẳng dậy, và cãi như trẻ con:

- Nhưng cháu muốn cả hai, cả đi học lẫn đứa trẻ. Cháu không muốn bỏ điều nào cả!

- Vậy thì hãy bàn đến khía cạnh này. Cháu có nghĩ là cháu đủ mạnh mẽ để vừa làm một người mẹ lại vừa làm một sinh viên không?

- Làm sao cháu biết được cơ chứ! - Lần đầu tiên Catherine tức giận với bà Tollefson. Cô giơ hai tay lên rồi thả xuống rơi phịch xuống sô-pha. - Cháu - cháu xin lỗi.

- Được rồi. - Bà Tollefson chỉ mỉm cười. Tức giận một chút cũng không sao cả. Tại sao cháu lại không bực chứ? Cháu vừa bắt đầu đưa cuộc đời cháu vào lộ trình của nó thì chuyện phức tạp lớn này xảy ra. ai mà không bực nhỉ?

- Thôi được, cháu thừa nhận điều đó. - Cháu - cháu phát điên rồi!

- Với ai?

Vẻ bối rối hiện trong ánh mắt Catherine. Nhưng bà Tollefson vẫn ngồi yên một cách kiên nhẫn, đợi Catherine trả lời. Catherine đáp lí nhí:

- Với - với cháu.

- Và?

- Và... - Catherine nuốt vào. Cô thấy nói ra thực là khó. - Và bố đứa bé.

- Và ai nữa?

- Còn ai khác nữa chứ?

Hai người yên lặng một chút, rồi người phụ nữ kiên nhẫn kia hỏi:

- Với đứa bé nữa chẳng?

- Đứa bé ư? Catherine ngạc nhiên. - Đó đâu phải lỗi tại nó.

- Tất nhiên không phải. Nhưng tôi nghĩ cháu có lẽ bực với nó cũng như bực với bản thân cháu vậy, có lẽ cháu nghĩ rằng vì nó mà cháu phải tính tới chuyện bỏ mẹ, hay ít nhất cháu cũng nghĩ nó cản trở cháu.

- Cháu không phải loại người như vậy.

- Có thể bây giờ thì không, nhưng nếu vì con của cháu mà cháu không thể học tiếp thì sao?

- Bà nghĩ là cháu không thể đạt được cả hai sao? - Catherine càng lúc càng bực trong khi bà Tollefson vẫn bình tĩnh, điềm đạm.

- Không. Nhưng tôi là một người thực tế. Tôi muốn nói rằng sẽ rất khó khăn đối với cháu. Tám mươi phần trăm phụ nữ có thai trước tuổi mười bảy không thể học hết trung học. Con số này còn cao hơn đối với những nữ sinh viên đại học vì họ phải trả học phí rất nặng.

- Có những trung tâm trông trẻ vào ban ngày. - Catherine cãi.

- Nhưng chỗ đó không nhận một đứa trẻ cho đến khi nó biết tự đi vệ sinh. Chắc cháu biết điều đó chứ?

- Bà đang cường điệu chuyện đó lên, đúng không? - Catherine cau có.

- Đó là thực tế. - người cố vấn tiếp tục. - Và bởi vì cháu không phải loại con gái coi việc đi săn đàn ông như giải pháp cho vấn đề của cháu, chúng ta sẽ xem xét lựa chọn khác, được không?

- Bà cứ nói đi. - Catherine thách thức.

- Cho đứa trẻ làm con nuôi. Đối với Catherine những lời đó như những lời trong một bài hát truy điệu, tuy nhiên bà Tollefson vẫn tiếp tục. - Chúng ta nên xem xét việc đó như một giải pháp hợp lý có thể thực hiện được để giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan của cháu. Dù có thể cháu thấy rất khó khăn khi tính tới chuyện cho con cháu làm con nuôi người khác. - và tôi có thể nhận thấy điều đó qua vẻ mặt của cháu. - giải pháp đó có lẽ là giải pháp tốt nhất cho tương lai của cả cháu và đứa bé. - Bà Tollefson tiếp tục nói và đưa ra những trường hợp cho con nuôi thành công cho tới khi Catherine không chịu nổi nữa bèn đứng bật dậy và quay lưng lại phía bà Tollefson.

- Cháu không muốn nghe! - Cô đập hai bàn tay vào nhau. - Như thế. - như thế thật vô tình! Những cặp vợ chồng không có con cái! Những bố mẹ cho con mình đi! Tất cả những... - Cô quay người lại nhìn thẳng vào bà Tollefson. - Bà không hiểu ư? Làm thế khác nào đem con cháu cho lũ điều hâu!

Thậm chí khi Catherine thốt ra những lời như thế, cô cảm thấy sự lớn tiếng của cô thật vô lý. Nhưng cảm giác tội lỗi và sợ hãi đã lấn át cô. Cuối cùng cô quay đi và nói bằng giọng nhẹ nhàng:

- Cháu xin lỗi.

- Cháu phản ứng rất tự nhiên thôi. Tôi đã đoán là cháu sẽ phản ứng như vậy.

- Người phụ nữ thông minh cho phép Catherine có chút thời gian để lấy lại bình tĩnh, nhưng trách nhiệm của bà là xem xét tất cả các lựa chọn một cách kỹ càng; vậy nên bà lại tiếp tục. Catherine lại ngồi nghe các thông tin: - Những đứa trẻ được cho làm con nuôi có thể phát triển năng khiếu của chúng một cách đầy đủ nhất; những đứa trẻ được cho làm con nuôi dễ thích ứng và có tính độc lập hơn những đứa trẻ ở với bố mẹ đẻ; ngược đãi trẻ là chuyện gần như không xảy ra trong các gia đình nhận con nuôi; cha mẹ nuôi dưỡng thường là những người có thu nhập trên mức bình thường; trẻ được nhận làm con nuôi có cơ hội tốt hơn để theo học đại học chứ không thường bị hạn chế về giáo dục khi sống với một người độc thân.

Sự kiên nhẫn của Catherine cứ bị đe dọa theo từng lời bà Tollefson nói. Cô ngồi như chìm trong sô-pha, ngả đầu ra sau, cảm thấy mệt mỏi rã rời.

- Bà đang bảo cháu bỏ con. - cô nói với ánh nắng lấp lánh trên tường.

Bà Tollefson để cho những lời chứa đầy cảm giác tội lỗi ấy trôi qua một lát rồi mới tiếp tục lên tiếng.

- Không, không phải. Tôi ở đây là để giúp cháu quyết định điều gì tốt nhất cho cháu và đứa trẻ. Nếu tôi không giúp cháu nhận thức được những khả năng sẽ xảy ra, những cơ hội mở ra với cháu thì tôi không hoàn thành nhiệm vụ của mình.

- Cháu sẽ phải quyết định trong bao lâu? - Catherine khẽ hỏi.

- Catherine, chúng ta không thể quyết định vội vàng trong một khoảng thời gian hạn hẹp ở đây. Nhưng cháu không nên đưa ra quyết định cho tới khi đứa trẻ ra đời và cho tới khi cháu đã lấy lại cân bằng.

- Điều đó sẽ xảy ra thật sao? - Catherine nghĩ ngợi, rồi cô hỏi giọng xúc động. - Cháu sẽ bức với đứa trẻ bởi nó cản trở cháu ư? Cháu chỉ muốn cho nó một cuộc sống tử tế để nó không phải sống trong cái gia đình mà cháu đã phải sống. Cháu theo học đại học để bảo đảm điều đó. Cháu biết những điều bà vừa nói là sự thật, và cháu biết rằng sẽ có rất nhiều khó khăn. Nhưng một đứa trẻ phải được hưởng tình yêu, và cháu không nghĩ rằng ai đó khác có thể cho nó tình yêu như người mẹ đã sinh ra nó. Dù tiền là một vấn đề đi chăng nữa thì việc cho đứa trẻ đi vì không nuôi nổi nó vẫn là một sự đầu hàng.

- Catherine. - Bà Tollefson rướn người về phía trước. - Cháu vẫn tiếp tục sử dụng cái từ "cho đi", cứ như thể cháu sẽ hất hủi đứa trẻ và đang chối bỏ nó vậy. Thay vì nghĩ thế, hãy nghĩ đến việc cho nó làm con nuôi như một phương án tốt hơn phương án tự nuôi con của cháu.

Đôi mắt xanh của Catherine như đang nhìn xuyên thấu người phụ nữ ở trước mặt cô. Cuối cùng cô chớp mắt và hỏi:

- Bà đã bao giờ thấy ai làm điều đó chưa? Ý cháu muốn nói là với một đứa bé ấy?

- Ở trường đại học ư? Người mẹ độc thân ư? Chưa, theo tôi nhớ, nhưng như thế không có nghĩa cháu là người đầu tiên.

- Cháu... - Cô nghĩ đến đề nghị nhận tiền của Clay Forrester. - Không, cháu không thể. - Rồi cô thở dài. - Thế cứ như thể cháu ngốc nên mới từ chối phá thai à?

- Không, không phải vậy. - giọng nói nhẹ nhàng của người phụ nữ tốt bụng an ủi.

Catherine lại thở dài, khẽ chớp mắt và nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ. Cô nói như người đang mơ.

- Bà biết đấy. - cô trầm tư nói, - cháu chưa cảm thấy gì hết. Cháu muốn nói là đứa bé chưa cử động. Đôi lúc cháu thấy mà khó tin được rằng cháu đang mang nó trong bụng, như thể ai đó đang đặt ra trò đùa này để trêu cháu vậy.

- Cô dừng lại, rồi nói tiếp bằng giọng thì thầm: - Như sinh viên năm đầu bị ăn hiếp.. - Nhưng khi quay người lại lại nhìn Tolly, khuôn mặt cô đượm buồn, như muốn nói đó không phải là một trò đùa thật mà là sự thật. - nếu khi chưa có biểu hiện gì của sự sống mà cháu còn cảm thấy muốn bảo vệ như thế thì đến khi đứa bé nó biết đạp biết cử động thì cháu sẽ cảm thấy thế

nào chứ?

Bà Tollefson không có câu trả lời.

- Bà biết không, người ta nói một đứa bé biết nấc trước khi nó chào đời đấy.
- Căn phòng lại chìm trong yên lặng, chìm trong cảm xúc khi mà Catherine ngồi suy nghĩ về những khả năng có thể xảy ra. Cuối cùng cô hỏi: - Nếu như cháu quyết định bỏ nó - một ngón tay trở gờ lên cảnh cáo cô. - Thôi được, nếu cháu quyết định cho nó làm con nuôi, liệu cháu có thể được nhìn thấy nó trước đã không?

- Chúng tôi khuyến khích điều đó, Catherine ạ. Chúng tôi phát hiện ra rằng những người mẹ không nhìn thấy con mình thường mang nặng một mặc cảm tội lỗi ảnh hưởng xấu đối với họ trong suốt phần đời còn lại. - Sau đó, bà Tollefson quan sát kỹ vẻ mặt của Catherine và hỏi một câu hỏi bà cần hỏi. - Catherine, vì bố đứa trẻ chưa hề được đề cập tới, và vì tôi không biết tên anh ta, tôi buộc phải hỏi cháu liệu bố đứa trẻ có là một vấn đề nên xét tới trong tất cả chuyện này hay không.

Cô gái tóc vàng đang ngồi trước mặt bà Tollefson bỗng đứng dậy nói đồng thanh:

- Hoàn toàn không.

Và nếu thái độ của Catherine không thay đổi nhanh như thế thì bà Tollefson có lẽ đã tin cô.

Văn phòng lưu trữ của Đại học Minnesota từ chối cho biết địa chỉ nhà Catherine, vì vậy Clay lại mất ba ngày tìm kiếm cô. Anh đã lại tìm thấy cô và anh bí mật đi theo cô qua những toà nhà, qua những vỉa hè cho tới khi cô đi hết đại lộ số Mười lăm và rẽ về phía Bắc. Anh không rời mắt khỏi chiếc áo len xanh và mái tóc vàng bồng bềnh và anh thấy cô rẽ vào một khu phố có những ngôi nhà cổ có lẽ đã từng có thời uy nghi, nhưng giờ đây dường như bị bỏ quên sau những cây cổ thụ nằm trên đại lộ. Cô đi vào một ngôi nhà ba tầng lớn được xây bằng gạch vàng với một cái bao lon vĩ đại. Ngôi nhà không có dấu hiệu gì ngoài số nhà, nhưng trong khi Clay đứng quan sát nó anh thấy một phụ nữ mang bầu to đi ra và đứng lên trên một chiếc ghế chuẩn bị tưới hoa trong một chiếc giỏ treo. Nếu sau đó cô ta không quay lại thì anh không thể nào biết được rằng cô ta không phải là một phụ nữ mà chỉ là một cô bé gái khoảng mười bốn tuổi. Khi cô ta kiễng chân lên để gỡ giỏ hoa xuống, hình ảnh cái bụng to của cô ta khiến Clay tò mò. Anh cố tìm một tấm biển, nhưng không thấy cái nào cả, không có một cái gì cho thấy nơi đó là nơi các cô gái đến đó đợi sinh con. Nhưng khi cô bé kia quay trở vào trong nhà, Clay ghi lại số nhà và quay trở trường để gọi điện thoại.

Ở Horizons được một tuần rưỡi, Catherine thấy mình đã được chấp nhận và lần đầu tiên cô được biết thế nào là một hội phụ nữ tương ái. Các cô gái ở đây chủ yếu mới từ mười ba tới mười chín tuổi nên họ nể Catherine vì cô là một sinh viên đại học. Hàng ngày họ nhìn con người theo đuổi một cuộc

sống bên ngoài trong khi họ đã không còn cuộc sống đó vì họ đã ở Horizons từ lâu, và sự ngưỡng mộ của họ dành cho cô ngày càng tăng. Vì Catherine có một chiếc máy may luôn trong nhu cầu sử dụng nên phòng cô trở thành nơi tụ tập của các cô gái. Ở đây cô nghe họ kể về mình: Miếng Nhỏ mười ba tuổi không và không biết rõ ai là bố đưa bé nó mang trong bụng; Vicky mặt mỏng mười sáu và không nói đến bố đưa bé; Marie mười bảy hào hứng nói về một anh chàng tên Joe của cô, và nói rằng hai người vẫn có kế hoạch kết hôn sau khi chàng Joe tốt nghiệp trung học; Grover ăn mặc lôi thôi thì nói với bố con cô là đội trưởng của đội bóng trường cô và đã từng mang cô ra đánh cược với các thành viên của đội bóng của anh ta. Có vài người ở Horizons tránh cời mở với mọi người, một số từng thẳng thừng tuyên bố rằng họ sẽ trả thù những gã trai đã khiến họ lâm vào hoàn cảnh như vậy, tuy nhiên phần lớn các cô gái dường như không chỉ nhẫn nhục chịu đựng cuộc sống ở đây mà còn tỏ ra thích cuộc sống đó. Đặc biệt vào những tối như tối nay khi mà tất cả ngồi cùng nhau may một đôi áo ngủ để không lâu nữa Miếng Nhỏ sẽ mặc trong thời gian cô bé vào viện sinh con.

Giờ đây Catherine đã quen với những lời nói đùa, những lời ấy sẽ là sự kết hợp giữa nói đùa và sự thật trần trụi.

- Một ngày nào đó sẽ tớ sẽ tìm ra anh chàng ấy, có lẽ lúc đó anh ta để tóc như...

- Đừng nói. Để tớ đoán. - tóc như Rex Smith.

- Rex Smith thì sao chứ?

- Không sao. Chúng tớ đã nghe chuyện này rồi và làm sao anh ta biết được rằng anh ta là người đàn ông dành cho cậu chứ.

- Nghe này, nhóc, đừng quên nói với anh ta rằng trước anh ta đã có người khác nghĩ như thế rồi nhé. - Tiếng cười rộ lên.

- Tớ muốn được cười như ali McGraw trong Love Story...

- Cơ hội béo bở đấy.

- Cơ hội béo bở ư? Ai đã nói cơ hội béo bở đấy?

- Đây tớ không phải lúc nào cũng trông như một quả lê đâu nhé.

- Tớ muốn đi học và học để trở thành một cơ thợ cạo răng. Làm công việc đó các cậu có thể ôm đầu của các anh chàng trong lòng các cậu và tha hồ mà quỳến rũ họ.

Họ lại cười.

- Em sẽ không bao giờ thêm lấy chồng. Bọn đàn ông đều chẳng ra sao hết.

- Đây, không phải tất cả bọn họ tồi tệ đâu.

- Không ư? Vậy thì chỉ chín mươi chín phần trăm đàn ông tồi tệ thôi!

- Đúng, nhưng một phần trăm còn lại đáng giá đấy.

- Hồi còn bé tớ sống với ông bà tớ và tớ đã nhìn thấy ảnh cưới của họ. Lúc nào họ cũng để tấm ảnh đó trên chiếc bàn cạnh giường. Bà tớ mặc váy lụa trắng muốt và trên mạng che mặt của bà có đính ngọc trai hân hoan, váy thì

xoè ra to đến nửa gian phòng. Nếu tớ lấy chồng, tớ sẽ mặc bộ váy đó... Nếu bà tớ chưa vứt đi.

- Các cậu có muốn biết một chuyện buồn cười không?

- Chuyện gì?

- Khi mẹ tớ cưới, mẹ tớ đang mang thai... tớ đấy.

- Thế á?

- Ủ. Thế mà khi tớ bảo với bà ấy là tớ muốn lấy chồng thì bà ấy lại làm như không nhớ chuyện đó.

Và cứ thế họ tiếp tục chủ đề ấy. Rồi giống như mọi tối họ bảo một người xuống nhà bếp lấy trái cây. Tối nay người được cử đi là Marie. Cô ì ạch đi xuống cầu thang và vừa tới hành lang thì chuông điện thoại reo.

- Điện thoại... Catherine!

Khi Catherine chạy xuống, Marie đang đứng tựa vai vào tường cười vẻ bí ẩn.

- Chào, Bobbi, - cô trả lời và liếc nhìn Marie.

- Lại gặp nhau rồi, - một giọng trầm cất lên từ đầu dây đằng kia.

Mặt Catherine tái đi. Cô thở thật sâu và chờ người ra mắt một lát, tay vẫn cầm chặt lấy ống nghe.

- Đừng nói với tôi. anh đã theo dõi tôi. - Marie đã đi về phía bếp, nhưng có lẽ đã nghe đủ những gì cô cần nghe.

- Đúng. Tôi phải mất đến ba ngày, nhưng tôi đã thành công.

- Tại sao? anh muốn gì ở tôi?

- Cô có biết cô hỏi tôi câu hỏi đó nghe mới nực cười làm sao không?

- Tại sao anh cứ săn đuổi tôi chứ?

- Tôi có một công việc dành cho cô.

- Không, tôi không cần, cảm ơn.

- Cô thậm chí không muốn nghe xem đó là việc gì ư?

- Nhờ anh.. tôi đã có việc rồi. Một việc ấy là đủ.

- Cô chơi không đẹp tí nào, cô biết không?

- Anh muốn gì!

- Tôi không muốn nói chuyện đó trên điện thoại. Tối mai cô có rồi không?

- Tôi đã nói với anh rồi...

- Tha cho tôi, khỏi phải nhắc lại. - anh ngắt lời cô, - Tôi không muốn làm theo cách này nhưng cô không để tôi có một sự lựa chọn nào khác. Tôi sẽ đến đón cô lúc bảy giờ tối mai. Nếu cô không ra ngoài nói chuyện với tôi thì tôi sẽ nói cho bố cô biết cô đang ở đâu!

- Anh dám à! - Mặt cô căng thẳng vì tức giận.

- Chuyện tôi muốn bàn rất quan trọng, vậy nên đừng bắt tôi phải thử những điều tôi không muốn, Catherine ạ. Tôi không muốn là như thế nhưng nếu tôi buộc phải làm thì tôi sẽ làm. Tôi có một cảm giác rằng ông ta có thể có cách buộc cô phải nghe ra lý.

Cô cảm thấy bị dồn vào chân tường, bị mất mát, tuyệt vọng. Tại sao anh lại

làm thế đối với cô chứ? Tại sao, khi mà giờ đây cô đã tìm được một nơi khiến cô vui, chẳng lẽ cuộc đời của cô không thể được yên ổn hay sao? Cô nói về cay đắng.

- Anh không để cho tôi có sự lựa chọn nào khác sao?

Đầu dây bên kia yên lặng một chút rồi giọng anh lại cất lên, nhẹ nhàng hơn một chút.

- Catherine, tôi đã cố làm cô nghe tôi nói. Tôi đã nói rằng tôi không muốn làm việc đó...

Cô cúp máy, giận không chịu nổi. Cô đứng đó, cổ trần tĩnh lại để quay lên gác. Điện thoại lại đổ chuông. Cô cắn chặt môi đến nỗi cả môi và răng cô đều đau, rồi lại đặt tay lên điện thoại, nhắc ông nghe lên và nói vào máy bằng giọng tức tối:

- Anh lại muốn gì nữa!

- Bảy giờ tối, - anh đánh thép ra lệnh, - Cô đi hoặc là bố cô sẽ tới!

Rồi anh cúp máy.

- Có chuyện gì sao? - Marie đứng ở cửa bếp hỏi.

- Chị không biết em ở đó. - Catherine giật nảy mình, vội đưa tay lên cổ.

- Em vừa mới ra thôi. - Em chỉ nghe được tí tẹo. Có gì quan trọng không chị?

Catherine chờ đợi nhìn Marie, nhìn khuôn mặt bé nhỏ ngây thơ như búp bê của cô bé, tự hỏi không biết Marie sẽ làm gì nếu Joe gọi tới bảo rằng muốn nói chuyện với cô vào bảy giờ tối mai.

- Không, không có gì quan trọng cả.

- Anh ta phải không?

- Ai cơ?

- Bố của con chị đấy.

Catherine đỏ mặt.

- Việc gì chị phải chối. - Marie tiếp tục. - Em biết ngay mà.

Catherine nhìn xoáy vào Marie một cái rồi quay đi.

- Ô, chị không nhìn thấy mặt chị đỏ thế nào đâu, cả ánh mắt chị lúc chị nhắc mấy và nghe thấy tiếng anh ta nữa.

- Trong mắt chị không hề có Clay Forrester! Catherine quay người lại, phân trần.

Marie khoanh tay trước ngực, nhướn cười, nhướn mi lên.

- Tên anh ta là Clay Forrester à?

- Tên - tên anh ta là gì chẳng quan trọng. Trong mắt chị không hề có anh ta. -

Bực với chính mình, Catherine áp úng nói.

- Nhưng chị không thể. - Marie nhún vai như thể lời mình nói là một lời tiên tri.

- Ôi, thôi nào. - Catherine bực bội nói.

- Một khi chị đã vào đây chị phải hiểu rằng không cô gái nào đến đây lại

tuyệt giao được với người đàn ông người mà một nửa lý do khiến cô ta phải ở đây. Làm sao cô ta có thể chứ?

Dù Catherine có muốn phủ nhận điều Marie nói, cô cũng không thể. Quả là khi cô nghe thấy giọng nói của Clay cô cảm thấy trong người mình có gì đó rất lạ. Cô run rẩy và nóng bừng, đầu thì choáng váng, bối rối. Làm sao mình lại thế chứ! Cô thầm quở trách mình. Làm sao mình lại phản ứng như thế khi nghe thấy giọng nói của một người đàn ông - người mà - sau sự việc đó hai tháng - không còn nhớ là anh ta đã quan hệ tình dục với mình?

Chương 7

Chiều hôm sau khi Catherine từ trường trở về Horizons, cô nhận thấy ngôi nhà có gì đó là lạ. Các cô gái cứ lớn vồn ra vào. Tất cả mọi người đột nhiên nhiệt tình một cách thái quá. Họ bảo cô lên gác học bài của cô ngay đi, đừng lo lắng đến việc dọn bàn - Vicky sẽ làm giúp cô điều đó. Một người ngỏ lời sửa móng tay giúp cô còn Marie thì bảo:

- Này, chị Catherine, em sấy tóc cho chị nhé? Em thạo việc ấy lắm, chị biết mà.

- Chị làm sáng nay rồi, cảm ơn.

Marie đứng sau lưng Catherine làm ra bộ giận dỗi, rồi cô đưa ra một loạt câu hỏi, nào là Catherine đã bao giờ đeo lông mi giả màu mận chín, đã bao giờ đánh phấn má màu trái mơ, dùng son viền màu trắng hay chưa? Lúc Catherine xuống nhà dưới ăn tối tất cả các cô gái đều nhìn cô vẻ dò xét.

- Được rồi, các bạn, tôi biết các bạn định làm gì. Marie đã nói cả rồi, đúng không? Nhưng đây đâu phải là một cuộc hẹn hò, vậy đừng có hiểu như thế. Đúng, có người sẽ đến gặp tôi, nhưng tôi vẫn sẽ là tôi như ngày thường thôi.

- Catherine đứng đó, đối diện với những con mắt tò mò, vẫn mặc nguyên chiếc quần bò bạc và chiếc áo sơ mi thun được may bằng nỉ.

- Mặc nguyên như thế này á! - Marie phản đối.

- Thế này thì có gì không ổn chứ.

- Có lẽ không phải cho một trận đấu bóng đá.

- Tại sao tôi lại phải ăn mặc loè loẹt chứ? Tôi nói với các cậu rồi, đó không phải là một cuộc hẹn hò.

- Đừng phí lời, Catherine ạ, - Grover tuyên bố. - Chúng em đều biết đó là người ấy!

- Không phải là một cuộc hẹn hò, đúng không? Thế thì sao nỉ. Chị Catherine, anh ta già rồi hay hom hem đến nỗi không đứng nổi? Anh ta không có lòng chân thành à? - Marie, đứng đầu nhóm, chấp tay bên hông và nói như hát.

Họ bắt đầu cười, Catherine cũng cười. Một người khác tiếp tục đẩy sự bông đùa lên cao.

- Có lẽ người anh ta có mùi hôi! Hay bị hôi miệng. Ồ, không, tôi biết rồi! Bệnh hắc lao! Ai mà lại muốn diện vì một người bị bệnh hắc lao chứ? - Bây giờ tất cả đang vây quanh Catherine như thể cô là một cây nêu kết hoa.

- Tôi biết rồi, cá cược là anh ta đã có vợ. - Nhưng những lời nói thoạt đầu có vẻ buồn cười ấy bỗng làm cho Catherine nổi giận vì cô nghĩ các cô gái như một bầy thú hoang đang vồn cô trước khi bắt đầu cuộc tấn công quyết định.

- Không phải, tôi biết anh ta chưa cưới vợ. - Marie thông báo với cả nhóm.

- Chắc phải có uẩn khúc gì ở đây.
- Vậy chắc anh ta là một linh mục. Ôi, xấu hổ quá, Catherine ơi.
- Tôi cứ nghĩ các cậu là bạn tôi! - Cô hét lên, đau đớn và hoảng loạn.
- Đúng thế mà. Tất cả những gì chúng em muốn chị diện vì người ấy của chị.
- Anh ta không phải là người ấy của tôi!
- Chị quả quyết là anh ta không phải, và anh ta sẽ không là người ấy của chị nếu chị không sơn móng tay và bỏ bộ quần áo cũ rích này của chị đi.
- Tôi sẽ không sơn móng tay vì Clay Forrester. Anh ta có thể xuống địa ngục và tất cả các cậu cũng vậy! - Catherine rẽ vòng vây chạy lên gác.

Nhưng cô không được phép hờn dỗi, vì chỉ lát sau Marie đã xuất hiện và đứng vào khung cửa.

- Ở đây bà Tolly không cho phép ai được bỏ bữa, vậy nên chị hãy xuống nhà đi. Bọn em chỉ đùa chút thôi. Tất cả đều còn nhỏ tuổi hơn chị, chị biết đấy, nhưng chị hành động như trẻ con chạy lên đây mà hờn dỗi.

- Tôi sẽ xuống, - Catherine ném về phía Marie một cái nhìn bức tức và lạnh lùng nói, - nhưng bảo tất cả đừng có tiếp tục như thế! Tôi ăn mặc thế nào chẳng liên quan gì đến mọi người hết.

Với Catherine bữa tối thật là khó chịu, nhưng tất cả mọi người khác đều ngồi ăn như mọi ngày như thể không có chuyện gì xảy ra. Cô ngồi lặng lẽ, thần kinh cô căng như dây đàn.

- Đưa hộ lọ mứt dâu nào, - Marie vừa bảo Vicky vừa làm một dấu hiệu gì đó với Grover người ngồi bên trái Catherine. Khi đó Grover đang rót sữa, và đến lượt cô rót cho Catherine, cô làm như vô tình đánh đổ một ít mứt lên lòng Catherine. Ghế của Catherine bị đẩy lùi lại phía sau, nhưng cô chỉ nhìn Grover vẻ khó chịu mà im lặng không nói gì.

- Grover, tại sao cậu lại không cẩn thận hơn một chút được nhỉ? - Giọng Marie cất lên mượt như lớp bơ đang tan chảy.

Grover đặt bình sữa cô đang cầm xuống bàn, với một chiếc khăn ăn và nhẹ nhàng thấm chỗ sữa loang trên đùi Catherine. Catherine giật mạnh chiếc khăn lau từ tay Grover và nói bằng một giọng cáu kỉnh.

- Thôi được rồi, quên nó đi.

Nhưng khi cô chồm người lên để kéo ghế sát vào bàn hơn thì cô lại đụng phải một bàn tay đang cầm một chiếc bánh quy phết mứt dâu tây. Chỗ mứt dâu dính lên thái dương bên trái của Catherine, quệt lên cả tóc cô, cả tai và lông mày nữa.

- Ôi, tôi đã làm gì thế này! - Vicky kêu lên vẻ hối hận.

Catherine đứng phắt dậy, tức đến nỗi không thể kiềm chế nổi.

- Các người định âm mưu gì vậy! Tôi đã làm gì khiến các người hận tôi đến thế chứ?

Lúc đó Marie, người cầm đầu các cô gái, mới đứng lên, cười đầy bí ẩn và đi tới ôm ngang người Catherine.

- Chúng em chỉ muốn giúp chị thôi. - Catherine đứng im trong vòng tay của Marie, vòng tay mà cô không mong muốn.

- Ô, cách thể hiện của các người mới lạ lòng làm sao! - Cô mĩa mai.

Nhưng vừa nói xong, Catherine bỗng cảm thấy Marie buông tay ra và cảm thấy một cảm giác âm ẩm quanh lưng áo chỗ Marie vừa ôm.

- Đúng là em vừa làm đấy. Em vừa mới đổ nước xốt lên áo chị, Catherine ạ.

- Rồi liếc về phía những người đồng mưu của mình, Marie nói: - Chúng ta sẽ phải xem xem chúng ta có thể làm gì, đúng không, các cô nàng? - Và đứng sau lưng Catherine, chống tay lên hông, cô gái thấy hơn Catherine rất nhiều ấy bắt đầu ngắm nghía cô. - Chị đã bao giờ gặp một rắc rối như thế trong đời mình chưa?

Catherine ngậy người ra và chỉ tới lúc này khi những tiếng cười rộ lên khắp phòng ăn cô mới hiểu ra mảnh khoé của các cô gái. Họ lần lượt đi lên gác, mỗi người đưa ra một đề nghị.

- Chị thực sự cần gội đầu đấy. Em có lọ dầu gội hương dâu tuyệt vời.

- Em có sữa tắm hảo hạng đấy. Em sẽ cho chị mượn.

- Em chưa giặt đồ của em. Nếu chị thay quần bò và sơ mi ra em sẽ tiện giặt luôn cho chị.

- Xà phòng thơm ở trong đó hết rồi. Em sẽ để bánh xà phòng của em vào phòng tắm.

Marie quệt một ngón tay qua thái dương Catherine, rồi mút chỗ mút dính trên ngón tay.

- Đúng rồi! Em nghĩ chúng em phải uốn kiêu tóc mới cho chị.

- Vì Chúa, hãy đưa chị ấy lên gác đi, Marie!

Marie nháy mắt với Catherine, đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, chờ đợi. Trước khi Catherine đặt tay mình vào bàn tay đó để được dẫn lên gác, cô cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, cảm thấy một điều mới mẻ, một điều đáng tin cậy.

Nhưng cô chưa kịp quyết định dứt khoát thì cô đã ở trong tay họ rồi.

Cả tiếng đồng hồ sau đó Catherine nhiều lần cố ngược lên nhìn Marie trong gương, và giờ cô đã hiểu, đã cảm thấy ấm áp và biết ơn bởi họ quan tâm - tất cả họ đều quan tâm đến cô rất nhiều.

- Điên rồi. Đó đâu phải là một cuộc hẹn hò chứ.

- Bao giờ chúng ta làm xong mọi thứ, thì nó sẽ trở thành một cuộc hẹn, - Marie quả quyết.

Đến Cleopatra cũng phải hổ thẹn trước sự trang điểm của Catherine. Cảm kích nhưng dè dặt, Catherine chấp nhận để cho các cô gái sửa móng chân, sơn móng tay, sửa tóc, đeo đồ trang sức, thậm chí cài khuy áo lót cho mình. Sau khi gặp Catherine mặc váy, Marie thấp lùn phải đứng lên đầu giường để đeo vào cổ Catherine một dây chuyền bằng vàng.

- Này, bao giờ cậu mới lớn chứ, Marie? - Một cô gái chế giễu.

- Cậu không thấy à? - Marie xoa bụng. - Tớ đang lớn từng ngày đấy thôi, chỉ có điều phát triển theo chiều khác. - Tiếng cười rộ lên, nhưng rồi lại tắt ngay, bởi giờ đây tất cả đang ngây ra thán phục trước một Catherine đáng yêu đến không thể tin nổi.

- Đi nào, hãy ngắm chị đi! - Marie đẩy Catherine.

Catherine bước tới trước gương, tưởng rằng sẽ thấy một con búp bê Kewpie từ trong gương nhìn ra. Nhưng cô sững sốt trước hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp đang nhìn cô từ trong đó. Tóc cô đẹp lộng lẫy như những sợi chỉ bằng vàng đang lung linh trong gió. Phấn trang điểm rất hợp khiến cho má cô phơn phớt và khiến đôi mắt xanh của cô trông như to hơn và sáng hơn. Lớp son bóng trên môi cô đang phản chiếu những hạt sáng nhỏ li ti, như thể cô vừa mới đưa lưỡi cô qua môi khiến cho chúng ướt mềm đầy quyến rũ. Đôi bông tai nhỏ xinh xinh cố mắt để tôn thêm cái cổ dài kiêu hãnh và khuôn cằm thanh tú của cô, trong khi chiếc dây chuyền vàng kéo ánh mắt cô xuống chiếc cổ mở của chiếc áo len mỏng màu xanh da trời được đan sát eo với hai tay dài bó khít. Cổ áo dựng lên ở phía sau nhưng được mở một cách rất tự nhiên ở phía trước, làm lộ ra làn da mịn màng ở phía trên chiếc cúc cao nhất. Catherine đưa một ngón tay sơn bóng lên sờ vào chỗ lõm trên má phải của cô, chỗ lõm mà cô chưa bao giờ để ý thấy. Đôi mắt long lanh của cô nhìn lại cô khen ngợi, nhưng trong ánh mắt đó lại hiện lên một sự lo lắng mới.

Chúa ơi, cô nghĩ, Clay Forrester rồi sẽ nghĩ gì?

Đàng sau cô các cô gái nhìn cử chỉ biết nói của ngón tay cô đặt trên má, bàn tay đặt trên ngực nơi trái tim cô như muốn nói, - " Có thể như thế này sao?" Và trong khi tất cả đang đứng ngây ra ngắm cô thì một cô bé tóc nâu đeo kính sát trùng đi vào phòng. Nhìn trong gương Catherine biết cô ấy đến và cô cố kiểm soát những cảm xúc đang dâng lên trong lòng cô. Cô không muốn là niềm hy vọng của họ. Cô không muốn Clay Forrester nghĩ rằng cô diện là vì anh ta. Nhưng trong khi Francie đi tới, cô biết rằng tối nay định mệnh đã bắt cô phải đóng cái vai mà những cô gái này rất cần cô đóng.

Francie, người vốn chưa thềm nói với cô một lời nào kể từ khi cô đến Horizons, tiến đến với một lọ nước hoa Charlie trên tay.

- Đây, - Francie nói, - Tôi đã lấy trộm của chị.

Catherine quay người lại, mỉm cười với Francie.

- Chị còn một lọ khác. Sao em không giữ mà dùng? - Nhưng khi Francie chìa tay đưa lọ nước hoa cho Catherine, cô thấy tay cô bé đang run.

- Nhưng chắc loại này chị ưa thích nhất. Nó là loại xịn mà.

Francie sững sốt trước một Catherine xinh đẹp đến không ngờ, cô bé cứ đứng nhìn Catherine không chớp mắt. Catherine cầm lấy lọ nước hoa và xịt một ít lên sau vai và hai cổ tay. Rồi cô bảo Francie:

- Đúng đấy, Francie, đây là loại chị thích, nhưng em hãy cất nó vào tủ của em khi nào chị muốn dùng thì chị sẽ xuống xin em một tí.

- Thật không? - Nếu Catherine là một minh tinh màn bạc đột nhiên xuất hiện trước mặt Francie bằng xương bằng thịt thì cũng chẳng khiến cô bé kinh ngạc đến thế.

Như thế này thật nực cười, Catherine nghĩ. Mình đâu phải là Cinderella. Mình đâu phải là những gì họ mong muốn. Nhưng khi cô đưa lọ nước hoa trở lại tay Francie, ánh mắt của cô bé khiến cô lặng người đi.

Marie, vẫn đứng trên đầu giường, bỗng lên tiếng để phá tan sự căng thẳng.

- Tớ nghĩ thế này được gọi là sự im lặng của người mang bầu.

Nhờ có câu nói đùa của Marie mà Catherine kìm được nước mắt, và Francie cũng thoát khỏi sự xấu hổ, rồi tất cả mọi người cùng cười và đi ra khỏi phòng cho tới khi trong phòng chỉ còn lại Catherine và Marie. Catherine bước tới dành cho Marie lùn một cái ôm.

- Chúng ta là Mutt and Jeff, đúng không? - Marie đùa.

- Chị không biết phải nói gì. Lúc trước chị đã hiểu lầm mọi người. Chị xin lỗi.

- Này, - Marie đưa tay vén những sợi tóc xoà bên má Catherine.

- Chúng em đã ép chị hơi quá. Chúng em hiểu.

- Chị cũng hiểu rồi.

- Chị sẽ đại diện cho tất cả chúng em, Cath ạ.

- Chị biết, chị biết mà.

- Hãy lắng nghe anh ta, chị nhé?

- Nhưng anh ta sẽ không hỏi cưới chị đâu. Bọn chị...

- Thì cứ nghe anh ta nói đã, thế nhé. Hãy cho bọn em có gì đó để hy vọng. Cứ làm ra như vậy. Chị hứa nhé? Hãy cho mọi người được hy vọng dù chỉ trong một đêm thôi.

- Được, Marie. - Catherine đồng ý, - vì tất cả các em. Nhưng điều gì sẽ xảy ra với hy vọng của mọi người khi mà việc chẳng đi đến đâu cả?

- Dường như chị không hiểu rằng đây là lần đầu tiên đối với họ. Hãy cứ để cho họ có điều gì đó để mà nói khi anh ta đến. Thế nhé. Đêm nay hãy cứ để họ mơ đi.

Marie không tin là có người đàn ông nào lại có thể cưỡng nổi trước một người phụ nữ đẹp như Catherine. Cô bé thấp người nên cô ngưỡng mộ chiều cao của Catherine. Cô thích mái tóc vàng của Catherine vì tóc cô màu đen. Cô bóp chóp nên cô khâm phục sự bình tĩnh, kín đáo của Catherine. Cô ước ao có một khuôn mặt trái xoan thanh tú như khuôn mặt của Catherine bởi mặt cô tròn. Catherine và Marie rất khác nhau. Có lẽ vì thế mà họ cảm thấy cuốn hút nhau.

- Này, Cathe, - Marie nói, - chị sẽ là một sự ngạc nhiên đấy.

- Đâu có.

- Anh ta chắc chắn không thể không muốn có được chị.

Vừa lúc đó có người ở dưới nhà gọi với lên:

- Này, anh ấy đi xe gì vậy?

Trước khi trả lời Catherine đã biết thế nào điều cô sắp nói cũng gây ra một sự huyền ảo ở dưới nhà, nhưng rồi cô buộc phải nói thật.

- Một chiếc Corvette màu bạc.

- Gì cơ! - Trông Marie như thể vừa nuốt một con tôm sống.

- Em nghe rõ rồi đấy thôi.

- Và chị không chịu nghe lời anh ta! Thảo nào trông chị đau khổ thế!

Mình không đau khổ, không đau khổ, Catherine nghĩ. Không đau khổ.

Dưới nhà rộ lên tiếng huýt gió, tiếng hú, tiếng gọi mèo, và đủ kiểu hét của con gái.

- Tiếc thật, chị sẽ không biết được họ nói gì sau khi chị đi.

- Tôi nay sẽ vui đấy. - Marie cười khúc khích. Đi nào, Cleopatra, buổi thiết triều của người đã bắt đầu.

Đứng ở cầu thang Catherine tự bảo mình rằng đây không phải là buổi thiết triều của Cleopatra, cũng không phải buổi khiêu vũ ở trường trung học, cũng không phải buổi ra mắt của Cinderella. Nhưng khi cô đặt tay lên bụng, cô cảm thấy mình đang hồi hộp, run rẩy. Dường như máu đang dồn lên cổ cô. Cô cảm thấy hai má mình nóng bừng.

Như thế này thật điên rồ, cô bảo với chính mình. Những cô gái đó đã nhét vào đầu mi những ảo tưởng điên rồ bằng tất cả sự ồn ào trẻ con của họ. Móng tay mi loè loẹt còn tóc mi thì kỳ cục và mi còn trát phấn và xịt nước hoa nữa chứ. Nhưng không sao, không sao bởi chiếc Corvette sẽ đến đón mi đi với Clay Forrester. Vậy hãy khép đôi môi bóng son của mi lại, Catherine Anderson, và sử dụng như thể mi đang bình tĩnh và đừng có tự biến mình thành một con lừa đàn độn khi anh ta bước vào cửa gặp mi!

Đột nhiên dưới nhà hết huyền ảo. Rồi những bước chân toả đi các hướng và sau sự yên lặng là một thứ thật điên rồ! Ai đó, đã đi đến chỗ để cassette và bật nó lên đúng lúc chuông cửa reo.

Ở trên gác, Catherine vừa run vừa thảm nguyên rửa từng cô gái đã bắt ép cô trang điểm. Cô nghe thấy tiếng nói của anh ở bên dưới và cô nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh.

- Catherine Anderson có ở đây không?

Bỗng Catherine ước mình biến thành một con sên để có thể tụt vào trong cái vỏ của mình. Giọng Vicky - giả vờ ngây thơ - vang lên.

- Xin đợi một chút, tôi lên xem đã.

Tôi lên xem đã! Catherine nghĩ, khẽ chớp mắt. Ôi, Chúa ơi!

- Catherine ơi? - Vicky gọi với lên gác.

- Một chiếc Corvette hả? - Sau lưng cô Marie thì thầm. Đi đi, - và thúc vào lưng Catherine đẩy cô đi.

Những bậc cầu thang như cao hơn dưới gót giày cao gót của cô, và những tiếng bước chân cô dội vào tai cô tựa như những tiếng súng. Trong phút

hoảng sợ cô nghĩ, mình đáng lẽ phải dội nước khắp người cho sạch mùi nước hoa đi và phải lau cho kỳ hết thứ son bóng trên môi. Khô chưa, khô chưa! Mình sẽ làm gì bây giờ?

Ngay đến kẻ ngốc cũng chẳng khỏi nghi ngờ trước vẻ yên ắng ở dưới nhà. Những kiểu ngồi điệu bộ, những vị trí tưởng chừng như tự nhiên nhưng rõ ràng đều được sắp đặt có chủ ý để sao cho mỗi cô gái đều có thể nhìn từ phòng khách ra hành lang một cách thuận tiện, và mọi con mắt ở nơi này đều nhằm vào Clay Forrester, người đang đứng bên hàng cột như một bức tượng bị đặt ở đó để trưng bày và đem bán.

Chuyện sẽ không đáng chú ý đến như vậy nếu Clay không quá diện, nhưng anh lại như vậy. Anh mặc một bộ vét màu xám của nhà may nổi tiếng Continental, bộ đó khiến anh trông giống như một người mẫu cho loại rượu Whisky Canada đắt cắt cổ. Catherine liếc nhìn chiếc cà vạt màu rượu nho của anh được thắt khéo đến nỗi nó đứng thoải mái trên cổ anh như một chiếc thông lọng mới của một tay đao phủ. Cô liếc nhìn cổ áo sơ mi màu xanh nhạt ôm ngay dưới yết hầu của anh.

- Xin chào, - anh nói bằng một giọng tự nhiên nhất có thể trong khi sự thay đổi ở cô làm anh cảm thấy như thể kẻ khủng bố thuê của bố cô vừa mới thui cho anh một nhát vào bụng xong.

Ôi, Chúa ơi! Clay Forrester nghĩ. Ôi, Chúa lòng lành!

- Xin chào, - cô đáp lại, cố làm cho lời cô nói ra lạnh như tiền. Nhưng nỗ lực của cô trở nên vô hiệu bởi mặt cô đang đỏ bừng lên.

Mặt cô ấy khác thế, anh nghĩ, và tóc cô ấy nữa, và cô ấy mặc hết như người mẫu quảng cáo du lịch trên tờ Người New York vậy. Nhìn mặt cô anh biết là cô đang xấu hổ. Xấu hổ.

Catherine thấy yết hầu của Clay cử động như thể nó đang cố làm bật ra một cái xương cá đang mắc vào họng anh. Cô lấy hết can đảm nhìn vào mặt anh trong khi biết rõ ràng mặt cô đang đỏ bừng, và ngẫm cảnh cáo anh đừng có thể hiện sự ngạc nhiên hay ngợi khen nào hết. Làm ơn đừng! Nhưng đã quá muộn. Anh cũng đỏ mặt, đỏ đến tận cổ. Vì danh dự của mình, anh sử dụng sự hết mức như anh đã chuẩn bị, tất cả trừ một cái liếc nhanh qua bụng cô, và một cái liếc nhanh hơn nữa qua những gương mặt đang hướng ra từ phòng khách và phòng ăn.

- Cô có cần áo khoác không?

Ôi, Chúa ơi, cô nghĩ, bây giờ là tháng Mười mà mình lại để áo khoác ở trên gác!

- Tôi để nó ở trên...

Nhưng trong tất cả các cô gái, Marie cuối cùng đã làm một việc đúng lúc. Cô xuống cầu thang về mái vòm với một chiếc áo khoác trên tay.

- Áo đây. - Và không để lộ một dấu hiệu ngần ngại nào, cô chìa một tay về phía Clay. - Chào, em là Marie. Đừng để chị ấy về quá muộn nhé, được

không?

- Chào, tôi là Clay, tôi sẽ không để cô ấy về muộn đâu. - Lần đầu tiên anh nở một nụ cười và bắt tay Marie.

Đẹp trai quá! Marie nghĩ, anh ta trông ngon lành quá! Và nụ cười của anh ta kìa. Hãy nhìn nụ cười đó!

Khi Catherine đưa tay ra định cầm lấy áo khoác của mình, Marie vội đưa nó cho Clay. Anh ta đúng là một gã trai được huấn luyện thành thạo, anh ta đúng mực thật, và Catherine quay mặt ra cửa trong khi anh khoác áo lên vai cô.

- Chúc vui vẻ, - Marie nói.

- Chúc ngủ ngon, - Catherine nói với tất cả mọi người.

- Chúc vui vẻ! - Giống như một lớp mẫu giáo, tất cả cùng đồng thanh.

Muốn biết mất trong không khí, cô đưa tay định mở cửa, nhưng bàn tay Clay đã chặn cô lại, buộc cô phải để anh mở cửa cho cô hoặc phản đối cử chỉ lịch sự của anh trước mặt các cô gái.

Catherine đành thu tay về và bước ra giữa trời đêm tháng Mười hiu hiu gió. Nhưng Clay và Catherine có thể cảm thấy những ánh mắt đang nhìn theo họ từ các ô cửa sổ của ngôi nhà.

Đi cạnh cô ra xe, Clay ngửi thấy mùi thơm dễ chịu toả ra từ người cô, nghe thấy tiếng giày cao gót của cô nên trên sỏi, nhìn thấy mái tóc uốn rất khéo của cô dưới ánh đèn mờ mờ. Và mặc dù không định trước, anh bước lên mở cửa xe cho cô, biết những ánh mắt tò mò vẫn đang dõi theo họ, và tâm trí của anh nửa nghĩ về những ánh mắt đó, nửa bị thu hút bởi đôi chân dài đang bước lên xe của Catherine.

Bên trong ngôi nhà, những tiếng thở dài ngót dần.

Bên trong xe, bầu không khí thật căng thẳng và yên lặng đến nỗi tiếng động cơ trầm đục vang lên khi Clay xoay chìa khoá cũng trở thành một nghi thức đón chào. Catherine cảnh giác không nhìn Clay - có gì đó ở người đàn ông này và cái xe của anh cùng những động tác anh thực hiện khi anh ngồi vào ghế, cách xoay chìa khoá, cách anh chạm tay vào những thứ trên bảng điều khiển, một bên vai nhô cao khi anh vờ tay lên gương xe, những điều rất thật, rất đàn ông ấy khiến cô khó mà cảm thấy thoải mái được. Cô nhìn thẳng về phía trước.

- Cô muốn đi đâu?

- Nghe này, tôi xin lỗi vì... ở trong đó. - Cuối cùng thì cô cũng nhìn anh. - Họ... tất cả họ...

- Không có gì. Cô muốn đi đâu?

- Không thể không có gì. Tôi không muốn anh có ấn tượng xấu.

- Tôi nghĩ là các cửa sổ vẫn có mắt. - Có chút hài hước trong giọng nói của anh khi anh ngồi đó chờ đợi với hai cổ tay vắt ngang bánh lái như cô đã quen thấy.

- Đi đâu đó... tôi không quan tâm. Tôi nghĩ chúng ta cứ lái xe đi và rồi ngồi trong xe nói chuyện như lần trước.

Chiếc xe chạy khỏi lề đường và cô cảm thấy anh vừa liếc nhìn cô và biết anh đang đánh giá váy áo, mái tóc, kiểu trang điểm, và đôi giày cao gót của cô. Cô lại muốn mình tan biến vào không khí. Đi cùng xe à, hừm, cô có thể nghe được ý nghĩ của anh.

- Cô có uống rượu không? - anh nhìn về bên đường và cất tiếng hỏi.

Cô ném về phía anh một cái nhìn và nhớ tới mùa hè vừa rồi cùng thứ rượu mà cô đã uống trong cái đêm đó.

- Tôi có thể uống cũng có thể không. Nhưng hầu như tôi không uống.

Anh nghĩ tới bố cô và anh nghĩ rằng anh hiểu tại sao cô lại không uống rượu.

- Tôi biết một nơi yên tĩnh. Sớm thế này chắc chỗ ấy chưa đông người lắm, chúng ta có thể uống chút gì đó trong lúc nói chuyện, cô đồng ý không?

- Cũng được, - cô chấp nhận.

Anh cho xe chạy vào đại lộ Washington, hướng xuống khu thương mại, đi ngang qua sông Mississippi. Dường như cảm thấy sự im lặng trong xe làm cho không khí căng thẳng tăng lên, anh liền với tay tìm một cuộn băng đặt nó vào cassette trong khi vẫn không rời mắt khỏi đường đi. Lại vẫn là loại nhạc lần trước, quá ồn đối với cô, quá thiếu tinh tế và tính âm nhạc. Chỉ có một lô tiếng ồn, cô nghĩ trong cảm giác khó chịu. Cô lại đưa tay vặn nhỏ cassette.

- Cô không thích nhạc disco à?

- Không.

- Vậy cô chưa bao giờ thử nhảy với loại nhạc disco sao?

- Chưa. Nếu tôi có nhảy thì tôi cũng sẽ nhảy kiểu vũ ba-lê, nhưng tôi chẳng bao giờ có cơ hội học nhảy. Thế mà có người đã nói rằng tôi sẽ trở thành một diễn viên múa ba lê cừ khôi đấy. - Cô hiểu rằng cô đang nói dông dài để che giấu sự căng thẳng của mình.

- Có lẽ họ đúng.

Anh cũng cảm thấy điều đó, và anh chỉ đáp lại một cách đơn giản. - Anh nhớ đến những sợi tóc xoà ngang gương mặt cô.

Cô định nói rằng bia và Whisky của bố cô đã thấm hút hết số tiền dư đáng lẽ phải được dùng cho những bài học ba-lê của cô, nhưng điều đó quá riêng tư nên cô thôi không nói ra. Cô muốn tránh đào bới những chuyện riêng tư hết mức có thể.

- Tất cả những cô gái ở đó đều có thai cả sao? - anh hỏi.

- Đúng.

Họ dừng lại vì đèn đỏ và Clay nhìn sang cô.

- Nhưng họ còn quá trẻ.

- Tôi là người nhiều tuổi nhất trong trung tâm ấy.

Cô có thể cảm thấy sự kinh ngạc của anh, và đột nhiên cô nói nhanh như có

thể đó là một cuộc tranh luận cô muốn dành phần thắng. - Nghe này, họ tin rằng đây là một cuộc hẹn hò. Họ muốn nó phải là một cuộc hẹn hò. Họ vô cùng muốn thế nên họ mới làm tôi thành như thế này. Chúng tôi đang ăn tối thì... - Và cả câu chuyện tuôn ra, từ việc các cô gái giả vờ vô tình đánh đổ thức ăn lên người cô đến việc họ tân trang cho cô như thể cô là một nữ tu cao cấp. - Và tôi không làm thế nào để điều khiến họ hiểu rằng họ nhầm, - Catherine kết thúc - Chuyện đó vừa bất ngờ... vừa tuyệt vời... vừa cảm động. - Đừng ngại về chuyện đó, được không? Tôi hiểu mà. - Ra vậy, anh nghĩ. - Không, không, tôi nghĩ là anh không hiểu đâu. Tôi không nghĩ là anh lại có thể hiểu được! Họ muốn biến tôi thành - đại sứ của họ! - Cô giờ hai bàn tay vui vẻ tuyệt vọng, và kể đến chuyện Francie và lọ nước hoa và việc cô bị buộc phải dùng thứ nước hoa đó. - Vậy nên người cô mới thơm như vậy và cô không muốn sao? - Anh thừa biết tôi đang cố nói gì. Tôi còn có thể làm gì khác ngoài việc dùng thứ nước hoa đó cơ chứ, khi mà một cô bé hay ăn cắp vặt cứ đứng đó nhìn tôi với đôi mắt mở to van vỉ tôi hãy làm việc đó vì cô ấy? - Cô làm thế là đúng. - Tôi làm điều tôi phải làm. Nhưng tôi muốn anh biết rằng tôi không chú ý. Khi anh đến tôi muốn chết đi cho rồi bởi tôi nghĩ thế nào anh cũng cho rằng tôi - tôi làm như thế để quyến rũ anh. Lúc này họ đang cho xe chạy vào một bãi đỗ gần một tấm biển được gắn một ngọn đèn màu với dòng chữ "The Mullion". Clay tắt máy, quay sang phía cô nói: - Tôi thừa nhận là tôi cảm thấy lúc ở đó khá bất tiện, nhưng để những nỗ lực của họ không trở thành vô ích, cô có thể nói với họ là tôi đã khen rằng trông cô rất tuyệt vời. - Đó không phải là điều tôi lên kế hoạch để đạt được, anh không hiểu! - Có, tôi hiểu. Nhưng nếu cô cứ khăng khăng thanh minh kiểu đó thì tôi sẽ nghĩ là cô lên kế hoạch với tôi đấy. Clay đã biết những dấu hiệu báo trước sự tức giận của cô. Vậy nên, anh mở cửa xe ra khỏi thật nhanh, rồi đi vòng sang mở cửa xe cho cô. Và mặc dầu giận sôi lên vì tuyên bố cuối cùng của anh, cô vẫn không thể không tự hỏi tại sao anh lại mặc bộ vét đắt tiền như thế.

Chương 8

Cái tên "Mullion", có nghĩa là "Thanh Dọc", bắt nguồn từ những ô cửa sổ có chấn song hướng ra phía đông. Clay nắm khuỷa tay Catherine, dẫn cô tới một cái bàn đặt tại một gian phòng nằm sâu ở phía trong được bao quanh bởi ba mặt gương bằng kính. Anh đưa tay định giúp cô cởi áo khoác, nhưng cô giữ nó lại trên người như một thứ vũ khí và ngồi xuống trước khi anh kịp kéo ghế ra cho cô.

- Cô được phép uống gì? - Anh ngồi xuống ghế đối diện và hỏi. Anh đề ý cách cô tự cởi áo khoác và để nó trên vai ghế.

- Thứ gì đó nhẹ thôi.

- Rượu vang nhé? - anh đề nghị. - Vang trắng, được không? - Thật khó tin là anh nhớ được là cô thích vang trắng hơn vang đỏ. Nhưng đúng là trong đầu buổi tối của cuộc hẹn hò duy nhất ấy của họ, họ đã rất tỉnh táo, tỉnh táo đủ để anh nhớ điều này.

- Không, thứ gì đó nhẹ hơn. Nước cam - nguyên chất.

Anh liếc xuống chiếc bụng cô trước khi nhìn lên vẻ mặt khó hiểu của cô.

- Ở Horizons họ khuyến khích uống nước trái cây, - cô nói để anh rõ.

Mắt họ nhìn nhau, ánh mắt anh khá bối rối, cô nghĩ, và cô vội nhìn ra ngoài nơi có những dãy đèn điện tử được thấp dọc cầu Washington, tạo ra những ánh sáng phản chiếu lấp lánh trên mặt nước. Clay gọi hai ly nước cam không pha khiến Catherine ngạc nhiên. Cô can đảm liếc nhìn anh, nhưng rồi lại nhìn đi chỗ khác ngay. Cô không thể không tự hỏi liệu đứa bé trông có giống anh hay không?

- Tôi muốn biết các kế hoạch của cô, - anh bắt đầu, rồi vội nói thêm một cách có chủ ý, - trước tiên...

- Trước tiên? - Cô nhìn anh. - Trước cái gì chứ?

- Trước khi tôi cho cô biết ý định tại sao tôi lại dẫn cô tới đây.

- Kế hoạch của tôi rõ ràng rồi còn gì. Tôi đang sống trong trung tâm dành cho những người mẹ độc thân.

- Đừng như vậy, Catherine. Đừng có khiến tôi phải vất vả mới có được một câu trả lời của cô như thế. Cô biết tôi đang hỏi gì. Tôi muốn biết cô dự định thế nào sau khi cô sanh con.

- Ồ, không, anh cũng không... - Mặt cô trông rất căng thẳng.

- Cô nói tôi cũng không nghĩa là thế nào?

- Gần đây hể tôi quay đầu lại là thế nào cũng có người muốn biết tôi định thế nào với đứa bé.

- Ai khác chứ?

Cô định nói rằng đó không phải là việc của anh, nhưng cô biết cô nói thế

không đúng.

- Bà Tollefson, Giám đốc trung tâm. Bà ấy nói nhiệm vụ của bà ấy không phải là tìm những đứa trẻ cho người không có con, nhưng anh mở xẻ chuyện đó như thế nào thì bà ấy làm y hệt.

- Vậy cô định cho đứa bé đi ư?

- Tôi không cho rằng đó là việc của bất cứ ai, chỉ là việc của mình tôi mà thôi.

- Vậy là cô đang gặp khó khăn trong chuyện đi đến một quyết định?

- Vậy là anh muốn là một phần của quyết định đó sao?

- Thì sao chứ?

- Bởi vì anh sẽ không được như vậy.

- Tôi là bố đứa bé.

- Anh là một... thứ dễ lấy giống, - cô nói, ném vào anh một cái nhìn như dao đâm rất hợp với những lời cô nói. - Có sự khác nhau lớn đấy.

- Thật nực cười, - anh nói bằng giọng nói nghe rất lạ, - nhưng tôi lại nghĩ chẳng có gì khác cả.

- Anh muốn nói rằng anh đang phải chịu sự giày vò của lương tâm chứ gì?

- Đứa bé là con tôi. Tôi không thể gạt bỏ nó như xóa một tấm bảng được, cho dù tôi có muốn đi nữa.

- Tôi biết thế nào chuyện cũng thành thế này. Thế nên tôi đâu có muốn đi. Tôi không muốn bị anh gây sức ép vì chuyện đứa bé. Trách nhiệm đó là của tôi. Dù sao anh cũng nói xem, có điều gì xảy ra với người đã bảo tôi cầm tiền để đi phá thai?

- Cô hãy nhớ lại xem lúc đó tôi bị thúc bách quá. Đó là một sự phản ứng vội vàng. Tôi cũng không biết là tôi có muốn cô làm thế hay không nữa. Có lẽ tôi chỉ muốn thử để xem cô là loại người như thế nào.

- Ô, tôi e là tôi không thể làm cho anh hiểu được, bởi tôi cũng chưa biết tôi sẽ làm gì.

- Tốt, - anh nói khiến cô ngạc nhiên.

Người phục vụ tới, đặt lên bàn của họ hai ly nước cam.

Clay cho vào tay vào túi ngực, và ngay tức thì Catherine cũng với lấy xác của mình. Nhưng cô chưa kịp móc ví ra thì Clay đã đặt tờ năm đô la lên chiếc khay.

- Tôi muốn tự trả tiền đồ uống của tôi.

- Cô muộn mất rồi.

Nhìn thấy tiền của Clay cô đâm bực:

- Tôi không muốn... - Nhưng cô không thể giải thích được bằng lời điều cô không muốn.

- Cô không muốn tôi mua một ly nước cam cho con của tôi ư?

Cô tròn mắt nhìn anh, cố tìm lời rồi cô nói:

- Có thể là như thế.

- Một ly nước cam không khiến cô thấy phải mắc nợ cả đời đâu.
- Anh im đi, được không? Tôi cảm thấy anh đang xâm phạm tôi và tôi không thích thế. Đưa tôi ra ngoài, mua đồ uống cho tôi. Đừng có nghĩ anh làm như thế thì sẽ thay đổi được sự việc.
- Thôi được, tôi sẽ không nói như vậy nữa. Nhưng tôi phải nhắc tới một người. Bố cô.
- Anh đã nói với ông ta? - Cô bắt đầu buộc tội anh.
- Không, tôi chưa làm chuyện đó. Ông ta không biết cô đang ở đây. Ông ta tưởng cô đã đi Omaha rồi. Nhưng ông ta có nhiều cách quấy rối. Ông ta chỉ chịu nằm im để tính toán một âm mưu khác. Bây giờ ông ta đang dùng cái cử người - chúng ta nên gọi bọn người đó là - đại sứ của ông ta đến quanh nhà tôi để nhắc nhở chúng tôi rằng ông ta vẫn muốn chúng tôi phải bỏ tiền ra cho ông ta.
- Tôi nghĩ ông ta cũng có đến.
- Chỉ lần đầu tiên. Lần sau là những người khác.
- Ôi... - cô dừng lại để khỏi thốt ra tên anh, rồi cô lại bắt đầu. - Tôi... tôi xin lỗi. Chúng ta có thể làm gì đây?
- Anh rất xứng là con trai của người cha làm luật sư của anh. Anh rướn người về phía trước, trình bày tình hình, với ánh mắt tập trung và vẻ mặt nghiêm túc.
- Tôi là một sinh viên năm thứ ba của trường Luật, Catherine ạ. Tôi phải nỗ lực mới được như vậy, và tôi đã định tốt nghiệp rồi sẽ tham gia thi biện hộ vào hè này. Thật không may, tôi sẽ phải chứng minh tư cách đạo đức của mình. Nếu bố cô tiếp tục mối thù của ông ta và đưa chuyện đó đến tai ban giám khảo, để họ biết rằng tôi là bố của một đứa con hoang thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Vì vậy mà tôi không thể đưa ông ta ra toà vì những vụ hành hung mà ông ta đã gây ra. Và cho dù chuyện không vỡ lở ra thì dù có qua được kỳ thi biện hộ đi nữa bố tôi cũng không cho tôi làm việc trong công ty luật của gia đình nếu tôi chối bỏ trách nhiệm với cô. Trong khi đó, mẹ tôi suốt ngày đi đi lại lại với vẻ mặt đau khổ như thể tôi vừa đá vào cái chân gãy của bà. Bố cô muốn tiền. Cô muốn giấu tung tích. Người ta muốn cô bỏ đứa bé. Một lô các cô gái mang thai ở đó xem cô như một niềm hy vọng cho tương lai của họ. Cô nghĩ chúng ta có thể làm gì chứ?
- Chiếc ly dừng lại trước đôi môi bóng son của cô.
- Giờ anh hãy dừng lại một...
- Trước khi cô nổi giận, hãy nghe tôi nói hết đã.
- Không. Nếu anh tiếp tục nói điều mà tôi đoán anh sẽ nói.
- Đó là một công việc.
- Tôi không muốn biết.
- Mặt cô đỏ và tay cô run rẩy. Cô che một tay lên mặt và quay mặt đi.
- Uống nước cam đi, Catherine. Có lẽ nó sẽ làm cô bình tĩnh hơn và giúp cô

nghe ra. Tôi đề nghị là chúng ta sẽ cưới nhau và chúng ta sẽ...

- Anh điên rồi! - Cô quát lên.

- Có lẽ vậy, - anh khẽ nói, - cũng có thể không.

Cô cố đẩy ghế ngồi của mình lùi lại phía sau nhưng anh khôn khéo dùng bàn chân ngáng chân ghế lại vì anh đã đoán thế nào cô cũng định bỏ đi.

- Cô là người luôn tháo chạy trước khó khăn ư?

- Anh điên rồi! Ngồi đây mà nói chuyện cưới xin à! Bỏ chân anh ra đi!

- Ngồi xuống đi, - anh ra lệnh, - Cô lại làm người ta chú ý rồi kìa.

Cô liếc xung quanh và biết nói đúng.

- Cô đã đủ lớn để ngồi đây và bàn bạc việc này một cách bình đẳng, Catherine ạ. Có ít nhất cả tá lý do hợp lý để chúng ta cưới nhau. Nếu cô cho tôi một cơ hội, tôi sẽ trình bày chúng, bắt đầu từ lý do bố cô...

Trên hết, lý do đó khiến cô chịu ngồi lại.

- Anh nói rằng ông ta hành hung anh không chỉ một lần ư?

- Quên chuyện đó đi. Điểm chính ở đây là, tôi đang bắt đầu hiểu ra tại sao cô thì không bao giờ để cho ông ta kiểm soát được nhờ chuyện của chúng ta. Chắc chắn ông ta không phải loại bố vợ lý tưởng, nhưng tôi thà tạm thời chấp nhận ông ta là bố vợ mình chứ không đòi nào để ông ta đạt được những gì ông ta muốn. Nếu cô và tôi cưới nhau, ông ấy sẽ buộc phải từ bỏ kế hoạch điên rồ của ông ta. Và cho dù hội đồng giám khảo có biết chuyện đứa bé thì điều đó cũng không khiến tư cách của tôi bị ảnh hưởng một khi tôi và cô đã cưới nhau. Giờ tôi biết những gì cô nói là sự thật - bố cô không hề quan tâm đến lợi ích của cô mà chỉ quan tâm đến lợi ích của ông ta mà thôi. Nhưng bố mẹ tôi thì khác. Họ quan tâm đến cô. Mỗi khi mẹ tôi nhìn tôi bằng cái nhìn trách móc tôi cảm thấy như thể bị một mũi lao đâm vào vậy. Và vì lý do tôn giáo nào đó, bố tôi cũng đứng về phía mẹ tôi. Họ cảm thấy họ là ông bà, họ phản ứng hết như vậy. Họ muốn giữ đứa trẻ trong gia đình. Họ đã đứng ở một vị trí mà họ sẽ kiên quyết không chịu lùi. Còn đối với tôi, tôi sẽ không làm cô phải mệt mỏi khi nghe về tâm trạng của tôi. Tôi chỉ muốn nói rằng tôi lo lắng vô cùng khi nghĩ đến chuyện đứa bé sẽ bị cho đi làm con nuôi.

- Tôi đâu có nói là tôi sẽ cho con tôi đi làm con nuôi.

- Đúng, cô không nói vậy. Nhưng cô sẽ làm gì nếu cô nuôi con? Cô định sống trong một cái nhà từ thiện lộn xộn ư? Định bỏ học ư? - Anh lại tựa khuỷa tay vào bàn và rướn người về phía trước, đối diện với cô bằng gương mặt cực kỳ đẹp trai và đượm vẻ lo âu của anh. - Tôi không đề nghị cô lấy tôi mà phải từ bỏ những điều mà cô đang thực hiện. Khi tôi nhìn thấy cô đi trong khu đại học ngày hôm đó, tôi không thể tin vào mắt mình. Tôi không ngờ cô là một sinh viên của trường. Cô lấy tiền đâu mà đi học?

Cô không cần trả lời, cô không cần phải cho anh biết tình hình tài chính gay go của cô.

- Có lẽ cô phải rất vất vả để vượt qua khó khăn đúng không? Cho dù không có đứa bé, đúng không?

Cô lại không trả lời.

- Hãy nghĩ rằng... nghĩ rằng chúng ta cưới nhau với thoả thuận rằng cuộc hôn nhân sẽ chỉ tồn tại cho tới khi tôi kết thúc kỳ thi biện hộ. Bố cô sẽ để chúng ta yên; cô sẽ có thể nuôi đứa bé; tôi sẽ có thể lấy được bằng luật sư; tôi sẽ được tham gia vào công ty luật của bố tôi. Tôi sẽ trả học phí cho cô và sẽ chi tiền nuôi đứa bé. Đó là việc của tôi. Từ giờ đến tháng Bảy, chỉ thế thôi. Và sang tháng sau chúng ta sẽ ly dị. Tôi có thể dễ dàng giải quyết chuyện đó, như thế sẽ không ảnh hưởng đến sự nghiệp của tôi nhiều lắm.

- Và sau đó ai sẽ nuôi đứa bé?

- Cô. - anh trả lời quả quyết. - Nhưng ít nhất tôi cũng không bỏ nó hoàn toàn và tôi sẽ quan tâm đến tình hình tài chính của hai người. Cô có thể nuôi đứa bé và có thể học xong đại học. Còn gì hợp lý hơn nữa chứ?

- Và còn gì có thể giả dối hơn nữa chứ?

Mặt anh hiện rõ vẻ bức tức, nhưng cô biết rằng anh đau khổ, vì anh ngồi tựa lưng vào ghế nhìn những ngọn đèn trên cầu bằng ánh mắt đờ đẫn. Cô tiếp tục:

- Có lần anh đã nói với tôi rằng bố anh là người trung thực nhất mà anh biết. Vậy bố và mẹ anh sẽ nghĩ gì khi họ biết rằng anh đã lừa dối họ?

- Tại sao họ phải biết chứ? Nếu chúng ta đồng ý chúng ta sẽ phải thoả thuận không bao giờ nói cho họ biết.

- Ồ. - cô hát đầu một cái, và cô biết lời cô nói sắc như dao. - vậy là anh không muốn cho họ biết anh là một kẻ lừa dối cơ đấy.

- Tôi không phải là kẻ lừa dối, Catherine ạ. Vì Chúa, hãy có lý một chút. - Nhưng rồi anh thọc những ngón tay vào mái tóc đẹp của anh và lại ngồi rướn người về phía trước. - Tôi muốn tốt nghiệp trường luật và muốn được làm trong ê-kíp của bố tôi. Như thế có gì tệ nào? Chúng tôi dự tính như thế từ lâu rồi, chỉ đến bây giờ ông ấy mới muốn xem xét lại việc có cho tôi tham gia hay không.

Cô suy nghĩ một lát, rồi xoay ly nước cam trong tay.

- Trước đây anh chưa bao giờ phải lo lắng về tiền đồ của mình, đúng không?

- Và cô bức mình?

- Đúng, ở một mức độ nào đó.

- Đủ để từ chối đề nghị của tôi?

- Tôi không nghĩ là tôi có thể làm điều đó.

- Tại sao? - Anh rướn người về phía trước hơn nữa.

- Việc đó đòi hỏi tài năng diễn xuất mà tôi thì không may mắn có được tài năng đó.

- Sẽ không lâu đâu. Chỉ khoảng một năm thôi.

- Một năm với những rủi ro phải sống đạo đức giả, tôi buộc phải nói như

vậy: bố mẹ anh là những người trung thực và đứng đắn và tôi sẽ không làm nổi việc lừa gạt họ chỉ vì lợi ích của mình.

- Thôi được, tôi thừa nhận. Tôi thừa nhận như thế không trung thực, và điều đó cũng giầy vò tôi lắm chứ. Tôi không quen lừa dối họ, dù cô có tin hay không. Nhưng tôi không nghĩ là họ cũng không hoàn toàn trung thực khi mà họ cứ đặt anh vào vị trí ông bà. Họ đang ép tôi gánh trách nhiệm của mình, và tôi nghe lời họ. Nhưng, giống như cô, tôi cũng có những kế hoạch cho cuộc sống riêng của mình, và tôi không muốn vì chuyện này mà phải từ bỏ nó.

- Đơn giản là tôi sẽ không kết hôn với người tôi không yêu. Tôi đã sinh ra và lớn lên trong một gia đình mà hai người lấy nhau lại ghét nhau. Tôi không muốn vậy.

- Tôi không đòi hỏi cô phải yêu tôi. Tôi chỉ muốn cô suy nghĩ một cách thấu đáo về những lợi ích mà cả hai chúng ta sẽ đạt được qua sự thoả thuận đó. Hãy suy nghĩ và xem xét một câu hỏi vẫn cần được trả lời. Cô có muốn cho đứa bé đi không?

Anh hướng về phía cô cầu khẩn. Cô nhìn xuống chiếc ly được ôm quanh bởi những ngón tay dài của anh, không muốn nhìn vào mắt anh vì sợ sẽ bị anh thuyết phục làm điều cô không muốn.

- Như thế không công bằng và anh biết điều đó, - cô nói với một giọng căng thẳng. - không công bằng sau những gì tôi đã nói với anh về các cô gái và cuộc nói chuyện của tôi với bà Tollefson.

Anh cảm thấy sự nao núng ở cô vì thế anh tiếp tục tấn công.

- Không gì trong chuyện này công bằng cả, đúng không? Dù cô có tin hay không, Catherine ạ, tôi không khác gì cô cả. Tôi không muốn đứa bé sống với những người lạ, không muốn suốt đời tôi cứ phải băn khoăn nó ở đâu, nó là ai. Tôi muốn ít nhất cũng được biết rằng nó ở với cô, và nó có mọi thứ nó cần. Đó là một sự mặc cả tôi ư?

Giống như một cái máy ghi âm cô nhắc lại những gì bà Tollefson đã nói với hy vọng kháng cự.

- Sự thật là những đứa trẻ được nhận làm con nuôi đều thông minh, hạnh phúc và thành công.

- Ai nói với cô điều đó, nhân viên xã hội ở chỗ đó hả?

Cô trừng mắt nhìn anh. Làm sao anh ta lại đọc được ý nghĩ của mình cơ chứ, cô nghĩ. Người phục vụ đi tới, và không hỏi Catherine. Clay làm hiệu gọi hai ly cam nữa để khỏi bị cô phục vụ xen ngang hơn là để giải quyết cơn khát của anh. Anh nhìn mái tóc cô trong khi cô mân mê chiếc ly của cô.

- Cô có thể cho đứa bé đi thật ư? - Anh hỏi giọng rất nhẹ nhàng.

- Tôi không biết. - cô thừa nhận.

- Mẹ tôi sầu não khi biết tin cô bỏ nhà đi. Trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy bà khóc, nhưng lần này tôi đã nhìn thấy bà khóc. Bà không hề mở

miệng nói ra từ phá thai quá một lần nhưng tôi biết nó luôn ở trong đầu bà ngày cũng như đêm. Tôi nghĩ từ khi chuyện này xảy ra tôi đã nhận ra nhiều điều về bố mẹ tôi và cả bản thân tôi nữa.

- Làm thế thật giả dối. - cô nói một cách yếu ớt.

Rồi sau một khoảng im lặng kéo dài, cô hỏi:

- Bao giờ thì kỳ thi biện hộ bắt đầu - Cô có lẽ không hoàn toàn hiểu mình đang hỏi gì.

- Tôi không biết ngày cụ thể, nhưng khoảng trong tháng Bảy.

Cô lựa toán vào bàn tay như thể cô mệt mỏi vì mọi chuyện đến không tả nổi. Bỗng nhiên anh cảm thấy anh có bồn phẫn an ủi cô vì thể anh đưa tay chạm vào cánh tay đang đặt như bị bỏ quên ở trên mặt bàn của cô. Cô không cố cưỡng lại cái nắm tay nhẹ nhàng của anh.

- Hãy suy nghĩ về chuyện đó, - anh khẽ nói.

- Tôi không muốn kết hôn với anh, Clay ạ. - cô nói, và ngược đôi mắt đẹp buồn rười rượi lên nhìn anh.

- Tôi biết. Tôi không mong đợi đó sẽ là một cuộc hôn nhân bình thường, với tất cả những trách nhiệm đè nặng lên nó. Chỉ là phương tiện giúp đạt được những gì cả hai chúng ta muốn mà thôi.

- Và anh sẽ bắt đầu lo những thủ tục ly dị ngay sau khi anh thi xong và anh sẽ không sử dụng mảnh khoé nào để giành đứa bé từ tôi chứ?

- Tôi sẽ đối xử công bằng với cô, Catherine ạ. Tôi hứa với cô như vậy.

- Chúng ta sẽ sống chung ư? - Đôi mắt cô lấp lánh nhìn ra bên ngoài.

- Ở cùng một nơi, nhưng không cùng nhau. Cần phải để bố mẹ tôi nghĩ là chúng ta không chỉ cưới nhau trên danh nghĩa.

- Tôi cảm thấy kiệt sức. - cô thú nhận.

Mấy nhạc công vào phòng, bật những ngọn đèn màu lên và bắt đầu chơi ghi ta.

- Tối nay chúng ta nói vậy đủ rồi. - Clay miết những ngón tay lên mép bàn. - Nếu cô lấy tôi thì tôi sẽ không quấy rầy cô nữa đâu. Tôi biết cô không thích tôi, vậy nên tôi sẽ không cố làm phiền cô.

- Tôi không ghét anh, Clay ạ. Tôi hầu như không biết anh.

- Mặc dầu vậy, tôi đã cho cô thừa lý do để ghét tôi, đúng không? Tôi đã làm cô có thai, đã đề nghị cô cầm tiền đi phá thai, và bây giờ tôi đang đưa ra một kế hoạch để đưa chúng ta ra khỏi rắc rối đó.

- Còn tôi thì thật cứng đầu phải không? - Cô hỏi.

- Vậy thì cô hãy suy nghĩ về đề nghị của tôi được chứ?

- Anh không cần phải yêu cầu.

Họ lái xe trở về Horizons trong yên lặng. Khi anh cho xe dừng bên lề đường, Clay nói:

- Bằng giờ đó ngày mai tôi có thể đến đón cô.

- Sao anh không gọi điện cho đơn giản?

- Có quá nhiều đôi tai tò mò ở quanh đây.

Cô biết anh nói đúng, và mặc dầu đi cùng với Clay là một điều thật khó khăn đối với cô, cô cũng không muốn trả lời anh trước con mắt tò mò của mọi người ở đây.

- Được, tôi sẽ đi với anh.

Anh không tắt động cơ mà mở cửa bước ra rồi đi vòng sang mở cửa cho cô, nhưng trước khi anh tới được phía cô, cô đã đang bước ra khỏi xe rồi. Anh lịch sự đưa tay đóng cửa lại giúp cô.

- Anh không phải làm tất cả những việc như thế này, những việc như mở cửa, kéo ghế. Tôi không mong anh làm thế.

- Nếu tôi không làm thì cô có cảm thấy dễ chịu hơn không? - anh hỏi và họ bước về phía cửa nhà.

- Tôi muốn nói rằng anh không phải giả vờ như thật.

- Do thói quen thôi mà. - anh nói.

Dưới ánh đèn từ hiên hắt ra cô cuối cùng cũng dám nhìn thẳng vào mặt anh.

- Clay, - Cô cố thốt ra lời. - Tôi biết từ lâu rồi anh đã đi lại với một cô gái tên là Jill Magnusson. - Catherine muốn tìm từ thích hợp để diễn đạt ý nghĩ của cô nhưng cô không thể thốt ra được.

Anh vẫn đứng như một bức tượng và qua nét mặt anh cô khó mà đoán được anh đang nghĩ gì. Rồi anh đưa tay mở cánh cửa và nói:

- Cô vào đi.

Nói rồi anh quay gót, bước nhanh như chạy trốn về phía chiếc xe hơi. Khi cô nhìn đèn sau của chiếc xe biến mất vào đường phố, lần đầu tiên trong thời kỳ thai nghén của mình cô cảm thấy khó chịu muốn nôn.

Chương 9

Ngày hôm sau là một trong những ngày hè muộn đẹp nhất ở Minnesota. Ánh sáng ấm áp quay trở lại, những côn trùng có cánh vốn đã nằm ngủ được một giấc dài lại thức dậy, bầu trời xanh thẳm, cây cối quanh khu đại học ngời lên sắc đỏ và vàng rực rỡ. Bây giờ là tháng Mười; đã có thêm những cặp tình nhân mới, và đối với Catherine dường như toàn bộ sinh viên của khu đại học đều đi có đôi. Cô thấy mình bị thu hút bởi hình ảnh một chàng trai và một cô gái đi bên nhau với những ngón tay đan vào nhau, đứng giữa hai cặp hông. Dù không muốn tâm trí cô cũng gợi lên hình ảnh những ngón tay ôm quanh tay lái của Clay Forrester. Cô đi ngang qua một đôi tình nhân đang ôm nhau trước phòng thí nghiệm Tate. Bàn tay chàng trai mát hút trong áo jacket ngay phía trên eo của cô gái. Không thể rời mắt khỏi họ cô đứng nhìn cho tới khi đôi trai gái ấy buông nhau ra mỗi người đi về một ngã. Cô nhớ đến những lời Clay nói, đó không phải là một cuộc hôn nhân bình thường vì tất cả những trách nhiệm đè nặng trên nó, và ý nghĩ rằng cô sẽ phải chấp nhận điều đó khiến cô sồn gai ốc. Vào cuối chiều trên đường trở về Horizons cô thấy một đôi nam nữ đang ngồi trên bãi cỏ, mặt sát mặt, đọc sách. Không rời mắt khỏi trang sách chàng trai đưa tay vuốt ve đùi cô gái. Tự nhiên một cảm giác rạo rực dâng lên trong lòng Catherine.

Nhưng mình đang mang thai, và Clay Forrester đâu có yêu mình. Mặc dầu nghĩ vậy cô vẫn không hết rạo rực.

Trở về Horizons, Catherine thay quần áo một cách kỹ lưỡng, tuy nhiên cô không muốn để mình trông quá quyến rũ. Nhưng khi trang điểm xong cô đến trước gương ngắm mình rất kỹ và tự hỏi: “Tại sao mình lại phải thay đổi không để mình lộng lẫy quyến rũ như trước?” Phấn màu tím nhạt ở phía trên mắt, một chút phấn màu hồng đào ở bên dưới, sáp màu nâu nhạt trên mí mắt, phấn má màu mơ chín, son môi bong màu nhục quế giống màu móng tay. Cô tự bảo mình rằng việc cô trang điểm chẳng liên quan gì đến đề nghị của Clay Forrester hết.

Cô vừa đóng cửa tủ xong thì Francie xuất hiện ở cửa với nụ cười ngượng ngùng. Không nói năng gì, cô bé chìa lọ nước hoa Charlie ra.

-Cảm ơn em, cứ để chị đến chỗ em lấy cũng được mà – Catherine mỉm cười với cô bé. Cô xúc một chút nước hoa lên người và vừa lúc đó Marie tới thông báo rằng Clay đã đến.

Khi Catherine từ trên gác đi xuống, có thoáng bối rối giữa hai người khi họ liếc nhìn quần áo và khuôn mặt của nhau.

Lần này anh mặc một chiếc quần màu xanh nước biển được may rất đẹp và một chiếc áo len cổ chữ V màu xanh da trời nhạt. Bên trong áo len lộ ra

chiếc cổ sơ mi có ve dài, kiểu cổ đang mốt trong mùa hè này. Anh đeo một sợi dây chuyền vàng nhỏ quanh cổ, và dường như sợi dây chuyền ấy làm nổi bật thêm nước da rám nắng khoẻ khoắn của anh. Catherine phải công nhận rằng Clay luôn ăn mặc rất mốt, và thừa nhận rằng cô thích kiểu ăn mặc của anh, rồi cô tự hỏi không biết mình thì thế nào trong mắt anh.

Cô bước đi trước anh với cảm giác không mấy tự tin, đi qua cánh cửa anh đã mở giúp cô, cảm thấy anh đang ở ngay sau vai cô trên đoạn đường từ cửa nhà ra xe. Cô cố kìm xuống những cảm giác về sự quen thuộc đang dâng lên trong cô; cách anh nghiêng người về một bên mở cửa xe cho cô, cảm giác lún êm của chiếc ghế khi cô ngồi vào, tiếng bước chân anh chạy vòng sang bên kia xe, những cử động của anh khi anh chỉnh dáng ngồi trong ghế lái. Rồi lại một lần nữa cô cảm thấy mùi kem cạo râu của anh trong xe, và tất cả những chuyển động cô đã thấy lần này là lần thứ ba của anh và chiếc xe: bây giờ cô đã đoán được những chuyển động đó trước khi nó xảy ra, cô tay vắt trên tay lái khi anh khởi động xe, một cái chạm tay không cần thiết vào gương chiếu hậu, một cái nhún vai và một cái hắt đầu nhẹ để tập trung trước khi bắt đầu lái, cách anh để tay lên cần số khi chiếc Corvette rời khỏi lề đường. Tối nay anh lái xe rất tập trung. Thay vì mở cassette, anh để radio, để nhỏ vừa nghe và trong radio lúc đó đang có một chương trình âm nhạc. Rồi thật bất ngờ, nhóm Letterman bắt đầu hát, “Ôi, tôi đang phát điên....” Và Clay cứ im lặng lái. Và Catherine cứ im lặng ngồi. Mỗi người đều muốn đưa tay tắt radio đi. Nhưng cả hai đều không dám. Những ngọn đèn hiện ra rồi vụt qua, mờ nhạt ảm đạm và chiếc xe cứ lững bnh với tiếng động cơ đều đều cùng giai điệu bài hát đang ở đoạn cao trào của nhóm Letterman với ca từ gây khó chịu hơn: “Em đẹp đến khó tin....làm sao tôi có thể rời mắt khỏi em...”.

Catherine nghĩ cô phải làm gì đó với thứ nhạc điên loạn ấy mới được. Nhưng rồi cô nhận thấy cô không thể tin những lời lẽ ý nghĩa của bài hát, vì vậy cô can đảm ngồi yên cho đến khi bài hát kết thúc. Và khi nó kết thúc, Clay cất tiếng, hỏi duy nhất một câu.

-Tối nay các cô ấy lại làm thế với cô phải không?

Vì bài hát nhạy cảm kia đã kết thúc, cô đã có thể bình tĩnh hơn. Không có lý do gì để nói dối cả. Cô đáp.

-Không.

Anh nhìn cô từ đầu đến chân, rồi lại tập trung vào tay lái như trước.

Bằng cách nào đó cô đoán được họ sẽ đi đâu. Cô không cần phải biết chính xác đường đi mới đoán ra được nơi họ sẽ tới. Anh lái xe như thể anh ta tính trước, qua Interstate, qua đường hầm và qua đại lộ Wayata đến đường cao tốc 100, rồi tới phía nam hướng về khu Edina. Lại một lần nữa cảm giác về sự quen thuộc nhen lên trong cô. Trong tuyệt vọng cô bỗng có một hy vọng mong manh rằng có lẽ cô nhầm, rằng anh định lái xe đến một chỗ khác, vì

thể cô trấn áp được những cảm giác về sự quen thuộc. Nhưng anh không lái xe đưa cô đến một chỗ khác.

Hàng rào gỗ bao quanh công viên hiện ra, dẫn họ tới đúng cái chỗ mà họ đã dừng trong đêm đầu tiên đó. Anh cho xe dừng lại trước con đường trải sỏi và tắt động cơ xe nhưng vẫn để đài nói nhỏ. Ở bên ngoài trời tối om, nhưng ánh sáng mờ mờ từ hộp điều khiển trước bánh lái cho cô thấy dáng ngồi nhìn nghiêng của anh với những ngón tay đan vào nhau để sau tay lái.

Cô cảm thấy nỗi sợ hãi đang trào lên cổ họng cô.

Cuối cùng anh cũng quay sang phía cô, tựa cánh tay trái lên bánh lái.

-Cô đã....đã suy nghĩ thêm về chuyện đó hay quyết định điều gì chưa.

-Rồi – Cô đáp gọn lỏn.

-Vâng, cô đã suy nghĩ chuyện đó rồi, vậy cô sẽ lấy tôi chứ?

-Vâng, tôi sẽ lấy anh – cô nói rõ ràng với giọng nói không thể hiện chút phần khởi nào. Thay vì phần khởi cô trả lời với một cảm giác hối tiếc ẩn sâu trong lòng. Cô ước gì anh đừng có nhìn cô như thế và tự hỏi không biết lúc này anh có cảm thấy trống rỗng như cô không. Cô muốn ra khỏi xe chạy xuống chân đồi như đêm hôm đó. Nhưng cô sẽ chạy đi đâu? Tìm đến điều gì?

-Vậy thì có lẽ chúng ta nên tính toán đến một số chi tiết càng sớm càng tốt.

Giọng nói nghiêm túc của anh kéo cô trở lại thực tại.

-Tôi cho rằng anh không muốn lãng phí chút thời gian nào, đúng không?

-Thử nghĩ mà xem, cô mang thai đã ba tháng rồi, sao tôi lại không khăn trương. Cô không thấy cần phải khăn trương sao?

-Khô...ng – cô nói dối và cụp mi nhìn xuống bụng mình.

-Cô có biết gì về chuyện cưới xin không? - Một tiếng cười ngắn và căng thẳng bật ra từ miệng anh.

-Không. – Cô nhìn anh bằng ánh mắt bất lực.

-Tôi cũng chẳng biết gì hết. Cô có sẵn lòng đi gặp bố mẹ tôi không?

-Bây giờ ư? – Cô không nghĩ điều đó lại xảy ra sớm thế.

-Tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên đi bây giờ.

-Tôi không muốn - Dưới ánh sáng mờ mờ trông cô rất hoảng hốt.

-Ồ, vậy thì cô muốn làm gì nào, cô gái trốn nhà?

-Tôi chưa chuẩn bị cho việc này.

-Tôi muốn đi nói chuyện với họ, cô không phiền chứ?

-Tôi nghĩ là sớm muộn gì thì chúng ta cũng phải đối diện với họ thôi, tôi đồng ý – cô còn có thể làm gì khác đây?

-Nghe này, Catherine, họ không phải là yêu tinh ăn thịt người. Tôi dám chắc rằng họ sẽ giúp chúng ta.

-Tôi không ảo tưởng về những gì họ nghĩ về tôi và gia đình tôi. Họ không đủ cao thượng để sẵn sàng quên đi tất cả những gì bố tôi gây ra đâu. Anh có thể trách tôi vì tôi lo sợ phải gặp họ không?

-Không.

Họ ngồi đó nghĩ ngợi một lát. Nhưng cả hai người đều không biết phải làm gì trước tiên để chuẩn bị cho một đám cưới.

-Mẹ tôi sẽ biết phải làm gì.

-Đúng, như đá tôi ra khỏi nhà chẳng hạn.

-Cô không biết mẹ tôi đâu, Catherine ạ. Bà ấy sẽ rất vui.

-Chắc rồi – Cô đáp bằng giọng buồn bã.

-Vậy thì đừng căng thẳng nữa.

Nhưng họ vẫn ngồi, ý thức về sự khác nhau rõ rệt giữa những gì đang diễn ra và những gì đáng lẽ phải diễn ra tại một thời điểm như thế này.

-Thôi được, vậy thì hãy để cho chuyện này xong đi. Cuối cùng Catherine thở dài.

Clay cho xe khởi động ngay. Anh đưa cô trở lại những phố xá đông đúc, qua những bãi cỏ được chăm sóc cẩn thận của những gia đình giàu có khu Edina. Cô nghe rõ tiếng lốp xe lăn trên mặt sỏi khi Clay cho xe ghé vào lề đường và dừng lại trước một cánh cổng đôi lớn mà đã có lần cô tò mò nhìn ra từ bên trong. Bây giờ cánh cổng đó làm cô sợ, nhưng cô quyết định không để lộ ra nỗi sợ đó.

Đi cùng Catherine vào nhà, Clay chợt nghĩ tới Jill Magnusson, và nghĩ đáng lẽ người anh dẫn về giới thiệu với bố mẹ anh là Jill mới đúng.

Phòng khách làm cho Catherine nhớ lại sự việc xảy ra lần trước: cách Clay huyết sáo đi vào và những cảnh tượng diễn ra sau đó. Cô thấy mình đứng trước tấm gương vội liếc nhanh đi chỗ khác để tránh cái nhìn của anh và cô không đưa tay vuốt lại mái tóc đã bị gió làm rối. Quả là anh đọc được ý nghĩ của cô.

-Trông cô đẹp mà....đi nào. – Và anh nắm lấy cánh tay cô dẫn đi.

Angela ngược lên nhìn khi họ vừa bước vào cửa phòng đọc sách. Nhìn thấy họ người bà nóng lên, tim bà đập rộn vì ngạc nhiên. Họ giống như những đứa con của thần mặt trời, cả hai đều tóc vàng, cao và thật đẹp. Không cần ai phải nói, Angela cũng biết đứa trẻ họ sinh ra sẽ dễ thương nhường nào.

-Chúng con có làm gián đoạn câu chuyện của bố mẹ không? – Clay hỏi.

Bố anh đang đọc gì đó liền ngẩng lên. Mọi thứ trong căn phòng đều ghi dấu khoảng thời gian dài tưởng chừng như vô tận này khi tất cả họ cho phép sự ngạc nhiên cứ việc đi theo hành trình của nó. Rồi Angela nhấc chân lên và từ từ bỏ chiếc kính dùng để đọc sách của bà ra. Claiborne từ từ đứng dậy như thể ông bị choáng váng. Ông và Angela cùng nhìn Catherine không chớp mắt, và Catherine cảm thấy máu mình đang dồn lên đầu và phải cố lắm cô mới không ản vào lưng Clay.

-Con nghĩ đã đến lúc mọi người chính thức gặp nhau – Clay lên tiếng trước tiên. - Mẹ, bố, đây là Catherine Anderson. Catherine, bố mẹ tôi.

Và tuy, khoảng thời gian khó khăn vẫn kéo dài thêm, căn phòng vẫn cứ là Cuộc sống của Cha mẹ và Con cái.

Rồi Angela đứng lên, đi tới.

-Xin chào, Catherine –bà nói và chìa bàn tay xinh đẹp của bà ra.

Ngay lập tức Catherine cảm thấy rằng Angela Forrester, giống như các cô gái ở Horizons, là một đồng minh của cô. Người phụ nữ này muốn mình cưới con trai bà ấy, cô nghĩ trong sự ngạc nhiên.

Nhưng khi Claiborne Forrester từ sau bàn của ông đi ra, cô cảm thấy mình ít được hoan nghênh hơn mặc dầu ông cũng chìa tay ra chào cô. Cái bắt tay của Angela để lại một cảm giác ấm áp yên bình, còn từ chồng bà, Catherine chỉ thấy toát lên sự lạnh lùng giống hệt như lần trước cô cảm thấy trong căn phòng này.

-Vậy là con đã tìm thấy cô ấy, hả Clay? - Bố Clay hỏi một câu thừa.

-Vâng, con tìm thấy cô ấy mấy ngày trước.

Angela và Claiborne nhìn nhau rất nhanh.

-Mấy ngày trước. Ồ.... – Nhưng câu nói bị bỏ lửng ở đó, khiến tất cả lại lúng túng – Chúng ta rất vui khi thấy cháu đã thay đổi và quay trở lại bàn bạc mọi chuyện. Cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng ta, ô, phải nói là, không được lý tưởng cho lắm.

-Bố, chúng ta có thể thôi buộc....,

-Không, không sao đâu mà – Catherine ngắt lời.

-Mẹ nghĩ chúng ta nên ngồi cái đã – Angela tiến đến chiếc sô-pha mà bà ngồi trước đó. - Catherine, mời ngồi – Clay bước theo ngồi xuống cạnh cô. Bố mẹ anh ngồi ở hai chiếc ghế cạnh lò sưởi.

Mặc dầu trong người Catherine đang run, cô cất tiếng nói một cách bình tĩnh.

-Cháu và Clay nghĩ rằng tốt nhất nên thừa chuyện với ông bà ngay.

Ông Forrester chau mày giống như lần trước Catherine còn nhớ.

-Dù bất kỳ hoàn cảnh nào, tôi cũng nghĩ nên như vậy. – ông nói.

Clay rướn người về phía trước như thể định nói thay Catherine, nhưng Catherine đã nhanh hơn lên tiếng trước.

-Ông Forrester, cháu hiểu rằng bố cháu đã đến đây mấy lần. Cháu muốn xin lỗi ông bà vì cách cư xử của bố cháu, cả trong buổi tối cháu đến cùng ông ấy lẫn những lần sau này. Cháu biết bố cháu vô lý như thế nào.

Claiborne buộc phải công nhận rằng ông khâm phục sự thẳng thắn của cô gái.

-Tôi nghĩ Clay đã nói cho cô biết chúng tôi đã không kiện ông ta.

-Vâng, anh ấy đã nói cho cháu biết. Cháu xin lỗi vì để ông phải quyết định như thế. Cháu chỉ có thể nói rằng cháu không liên quan gì tới hành động của bố cháu và hy vọng ông bà tin cháu.

Một lần nữa dù không muốn Claiborne lại phải khâm phục sự thẳng thắn của Catherine.

-Dĩ nhiên chúng tôi biết rằng Clay đã đề nghị cô cầm tiền, và cô đã từ chối đề nghị của nó. Cô đã thay đổi ý định rồi chăng?

-Cháu không tới đây để nhận tiền. Clay nói với cháu rằng ông bà đã không đưa tiền cho bố cháu như ông ấy đòi hỏi, nhưng cháu không ở đây để đòi thay ông ấy. Cháu chưa bao giờ muốn chuyện đó xảy ra. Tối hôm cháu đến đây cháu đã có kế hoạch bỏ nhà và để mọi người nghĩ rằng cháu đã đi Omaha, nơi mà ông ấy không thể tìm thấy cháu được. Cháu cứ nghĩ khi cháu đi rồi ông ấy sẽ để ông bà và Clay được yên. Cháu xin lỗi.

-Tôi không muốn giả bộ rằng tôi không ghét ông ta, nhưng tôi phải thừa nhận rằng tôi nhẹ nhõm vì Clay đã tìm thấy cô để chúng ta có thể giải quyết rắc rối này một lần cho xong. Tôi e là tất cả chúng tôi rất lo âu và bức mình với hành vi của Clay.

-Vâng, anh ấy có nói cho cháu biết điều đó.

-Có vẻ như gần đây cô và Clay đã bàn bạc nhiều về việc này? – Claiborne liếc sang con trai mình và hỏi Catherine.

-Vâng.

Clay không ngờ Catherine lại có thể bình tĩnh và chủ động như thế. Anh khá ngạc nhiên trước cách cô đối phó với bố anh. Bố anh luôn khâm phục sự can đảm, và cô đã thể hiện điều đó rất rõ.

-Vậy hai người đã đi đến kết luận rồi chưa? – Claiborne tiếp tục hỏi.

-Cháu nghĩ câu hỏi này anh Clay sẽ trả lời.

-Nó còn chẳng thêm nói cho chúng tôi hay là nó đã tìm thấy cô.

-Cháu đã buộc anh ấy hứa không nói cho ai biết. Cháu đang sống ở một nhà từ thiện dành cho những người mẹ độc thân và cháu không muốn để ai biết nơi ở của cháu.

-Vì bố cô à?

-Vâng, đó là một lý do.

-Còn những lý do khác?

-Lý do nữa là tiền của con trai ông bà, và sức ép mà nó có thể gây ra cho cháu.

-Sức ép ư? Clay đề nghị đưa tiền cho cô, cô từ chối không nhận. Như thế gọi là sức ép sao?

-Vâng. Như thế không phải sao?

-Cô đang trách tôi phải không, cô Anderson?

-Ông đang trách cháu phải không, ông Forrester?

Căn phòng chìm trong yên lặng một lát rồi Claiborne thừa nhận bằng giọng nói bớt gay gắt hơn:

-Cô làm tôi ngạc nhiên đấy. Tôi không nghĩ cô lại khách quan như thế.

-Không phải cháu luôn như vậy đâu. Cháu đã có hai tuần rất khổ sở. Cháu đã đi đến quyết định không dễ dàng.

-Tôi và vợ tôi, và – tôi dám nói là – Clay cũng vậy.

-Vâng, anh ấy có nói với cháu về - cháu dám nói là - tối hậu thư của ông bà.

-Cô gọi đó là gì tùy cô. Tôi không nghi ngờ rằng Clay đã nói điều đó với cô

như thực tế nó diễn ra. Chúng tôi vô cùng thất vọng vì Clay tỏ ra thiếu sáng suốt và không nhận thấy rất rõ ràng mình không thể không gánh lấy trách nhiệm của mình, nếu không sẽ ảnh hưởng tương lai của chính mình.

Angela ngồi vắt chéo chân trên ghế của bà, tựa một khuỷa tay mảnh khảnh của bà trên đầu gối.

-Catherine, - bà nói, giọng bà là một giọng nói xúc động đầu tiên cất lên trong căn phòng – cháu hãy hiểu cho rằng tôi - tất cả chúng tôi đều cô cùng lo lắng cho tình hình của cháu và đứa trẻ. Thực lòng tôi rất sợ cháu sẽ đi phá thai, mặc dầu cháu đã bảo Clay là cháu sẽ không làm thế.

Catherine không thể không liếc sang Clay bởi cô ngạc nhiên vì anh đã nói cho bố mẹ anh biết rằng anh đề nghị cô phá thai.

-Bố mẹ tôi biết tất cả những gì chúng ta nói đêm đó – anh xác nhận.

-Cháu ngạc nhiên phải không, Catherine? – Angela hỏi - Về việc Clay nói với chúng tôi sự thật hay vì chúng tôi gợi ra chủ đề đó?

-Vì cả hai ạ.

-Catherine, chúng tôi biết cháu lần đầu đến đây là trái với mong muốn của cháu. Hãy tin tôi, bố Clay và tôi đã tự hỏi mình hàng trăm lần rằng phải làm gì cho đúng. Chúng tôi bắt Clay phải đưa bằng được cháu trở lại đây, làm thế không quá đáng như bố cháu chứ?

-Bố cháu là một người không cần biết đến lý lẽ. Xin ông bà đừng nghĩ cháu giống bố cháu. Cháu...- Catherine nhìn nhìn xuống, lần đầu tiên cô thể hiện sự phẫn nộ trong cô – Cháu thực sự ghét bố cháu - Rồi cô lại nhìn thẳng vào mắt Claiborne và tiếp tục – Có lẽ ông bà cũng hiểu được rằng một phần vì lý do đó mà bây giờ cháu ở đây để ông ấy không thể lấy được một đồng nào của ông bà, và rằng các lý do của cháu không có nhiều chỗ dành cho lòng vị tha.

Claiborne đứng dậy, đi lại phía bàn làm việc của ông và ngồi xuống ghế của nó. Ông cầm một con dao mở thư lên và bắt đầu chơi với nó.

-Cô là một phụ nữ rất thẳng thắn.

Angela biết điều đó làm cho chồng bà hài lòng. Trong khi sự thẳng thắn của cô gái có làm bà khó chịu một chút, nó lại khiến bà cảm thấy cảm thông với một người con gái chất chứa những cảm xúc tiêu cực mãnh liệt đối với một người cha. Rõ ràng là khi nói ra như thế cô gái cũng đau đớn lắm. Tất cả điều đó làm người mẹ trong Angela xúc động.

-Điều cháu nói khiến ông bà khó chịu ư?

-Không, không, không hề - Claiborne nói to như đang đứng ở toà án.

-Dù sao cháu cũng không phải sống chung dưới một mái nhà với bố cháu nữa – Catherine lại nhìn xuống.

Angela lại cảm thấy xót thương; ánh mắt bà tìm ánh mắt của chồng rồi lại hướng sang Clay trong khi anh đang nhìn Catherine.

Bỗng nhiên Clay bỏ bàn tay đang để trên vai ghế phía sau Catherine và đặt

nó lên cô Catherine nơi anh đã từng thấy bằng chứng về sự ngược đãi của cha cô. Catherine giật mình nhìn Clay trong khi cô cảm thấy rõ hơi ấm từ bàn tay anh qua tóc cô. Clay nhìn về phía bố.

-Catherine đã bỏ nhà đi và đã sắp xếp để bố cô ấy nghĩ rằng cô ấy đã đi Omaha và để cô ấy có thể học tiếp mà không bị ông ta quấy rối.

-Cô là một sinh viên à? - Rất ngạc nhiên, Claiborne hỏi.

-Vâng, cháu đang học năm thứ nhất.

Clay lại lên tiếng.

-Chẳng cần nói bố mẹ cũng biết cô ấy sẽ khó khăn thế nào khi có đứa bé. Con đã cố thuyết phục cô ấy để con giúp về tài chính – Anh cho phép một phút yên lặng trôi qua rồi anh cầm bàn tay Catherine đặt lên đầu gối anh – Catherine và con đã bàn bạc với nhau rồi. Con đã hỏi cưới cô ấy và cô ấy đã đồng ý.

Angela cố không để sự xúc động thể hiện qua vẻ mặt bà, nhưng giọng bà lại không giấu nổi điều đó. Con dao mở thư tuột khỏi tay Claiborne rơi xuống mặt bàn. Rồi ông chống hai khuỷa tay lên mặt bàn và dùng hai bàn tay ôm lấy mặt.

-Chúng con đã thoả thuận rằng đó là cách tốt nhất. – Clay nói khẽ, và đôi mắt bố anh lộ ra sau những ngón tay vừa kịp thấy Catherine rút bàn tay khỏi đầu gối Clay.

“Mình đã làm gì?” Claiborne nghĩ.

-Mẹ thật yên tâm – Angela lầm bầm, và rồi bà tự hỏi không biết bà có thực sự yên tâm hay không.

-Hai đứa chắc chứ? Claiborne hỏi.

Catherine cảm thấy ánh mắt Clay buộc cô phải nhìn anh. Anh nhìn cô bằng một cái nhìn đầy ẩn ý. Rồi anh đặt một tay lên vai cô.

-Bạn bè Catherine và con cố thuyết phục cô ấy – anh nói với giọng nói đủ tình cảm khiến bố mẹ anh không nghi ngờ.

Catherine cảm thấy mặt cô nóng bừng.

Angela và Claiborne thấy rõ ánh mắt con trai họ âu yếm hướng về người phụ nữ trẻ, và họ nhìn nhau trong kinh ngạc. Chẳng lẽ chuyện này lại có thể xảy ra nhanh thế sao? Tuy nhiên mỗi người đều nhớ rằng đôi trẻ đã gần gũi nhau một lần; dường như giữa họ có sự cuốn hút. Toàn bộ thái độ của Clay đã nói lên điều đó, và vẻ thẹn thùng của cô gái xác nhận điều đó. Nhưng cảm nhận được rằng Catherine không được thoải mái trước cái cách Clay cho phép sự âu yếm của anh thể hiện ra ngoài, Angela đi đến chỗ hai người, nói lời chúc mừng. Claiborne cũng đứng dậy và đến nắm tay họ. Khi ông xiết chặt bàn tay con trai mình ông nói thành thật:

-Bố tự hào về quyết định của con, Clay ạ.

Nhưng rõ ràng có một sự không nồng nhiệt pha lẫn với thất vọng lan toả trong căn phòng. Catherine cảm nhận được không khí đó và cô nghĩ đó là

cảm giác mà một kẻ trộm cảm thấy khi biết bạn của mình thành nạn nhân của mình.

Một lát sau, Angela gọi ra chủ đề đám cưới bằng câu hỏi đầu tiên:

-Các con có muốn mẹ và bố tham gia lên kế hoạch giúp các con không?

-Tất nhiên là có. – Clay trả lời không chút do dự - Catherine và con không biết lên kế hoạch như thế nào.

-Tại sao chúng ta không tổ chức đám cưới ngay tại nhà mình nhỉ? – Angele hỏi.

Catherine không ngờ mẹ Clay lại đề nghị như thế. Angela đặt một bàn tay lên cánh tay cô và nói.

-Ôi, tha lỗi cho tôi, tôi quá tự phụ chăng? Qua những gì cháu nói về bố cháu tôi nghĩ có lẽ – Nhưng bà không nói tiếp được và lại để mọi người lúng túng. Bà hiểu rằng bà đã tự cắn vào chân mình rồi, một điều mà hiếm khi bà mắc phải, Catherine cố cười để giải toả không khí căng thẳng trong phòng.

-Không, không, như vậy không sao cả. Có lẽ bà có lý. Bố cháu sẽ không tiếp tục quấy rối để đòi tiền nữa khi ông ấy hiểu không có lý do gì để ông ấy làm chuyện đó nữa.

-Nhưng tôi đã làm cháu khó xử, Catherine, và đó không phải là tôi muốn thế. Tôi không muốn thay thế vị trí của bố mẹ cháu, nhưng tôi muốn cháu hiểu rằng bố của Clay và tôi sẽ dành cho hai đứa một đám cưới mà hai đứa mong muốn. Tôi không muốn cháu nghĩ rằng chúng tôi hạn chế cháu điều gì. Clay là con trai duy nhất của chúng tôi, xin cháu hãy hiểu, Catherine ạ. Cả đời người cũng chỉ có một lần thôi. Là bố mẹ Clay, chúng tôi mong muốn thoả nguyện ước mơ tổ chức một đám cưới hoàn hảo cho nó. Nếu cháu...ồ, nếu cả hai đồng ý tổ chức ở nhà này thì chúng tôi rất vui, phải không anh?

Claiborne im lặng gật đầu. Nhưng, tặc quá ông nghĩ. Đáng lẽ phải là Jill. Đáng lẽ phải là Jill mới đúng!

-Angela nói đúng đấy. Chúng ta không túng thiếu, và chúng ta sẵn sàng chi cho một đám cưới như hai đứa mong muốn.

-Cháu không biết nữa – Catherine nói và cô không biết phản ứng thế nào trước tình huống mới mà cô chưa hề nghĩ tới này.

-Mẹ, chúng con chưa bàn tới chuyện này – Clay giải thích.

Angela ngẫm nghĩ để tìm lời thích hợp với hy vọng rằng Clay sẽ hiểu rằng có những thủ tục mang tính xã giao mà những người ở vị trí của họ phải thực hiện.

-Mẹ thấy không có lý do gì khiến hai đứa phải cảm thấy ngại như hai đứa trẻ bị phạt. Một cuộc hôn nhân phải được tổ chức như một lễ mừng. Tôi... Catherine ạ, tôi có thể thấy rằng tôi đã làm cháu khó xử, nhưng hãy chấp nhận đề nghị thật lòng của tôi. Chúng tôi hoàn toàn có thể có một sự kiện long trọng như thế tại nhà. Cứ cho thế là ích kỷ, nếu cháu muốn. Clay là con trai của chúng tôi, cháu phải hiểu điều đó.

-Mẹ, Catherine và con sẽ bàn về chuyện đó rồi sẽ cho ba mẹ biết sau.

Quay sang Clay, Angela nói:

-Có nhiều người sẽ thất vọng nếu con làm đám cưới một cách giấu giếm – Ít nhất trong số đó có mẹ và bố con. Mẹ muốn có cả gia đình và một số bạn bè thân. Con biết ông bà của con sẽ cảm thấy thế nào nếu con loại họ ra. Và mẹ chắc rằng Catherine cũng muốn gia đình mình dự đám cưới.

Nhưng Clay và Catherine không ai biết đến cảm giác của người khác về chủ đề này.

-Thôi – Clay thốt lại – nói vậy là đủ rồi. Mẹ quá nóng vội, mẹ hiểu, nhưng dù con và Catherine quyết định thế nào đi nữa thì chúng ta cũng có thể thực hiện các kế hoạch của hai con.

-Cám ơn bà, bà Forrester. Cháu và Clay sẽ bàn về việc đó.

Căn phòng lại rơi vào im lặng, rồi như thể đột nhiên nghĩ ra, Claiborne vỗ hai tay vào nhau một cách vui vẻ, và đề nghị cả nhà cùng nâng cốc chúc mừng sự kiện quan trọng này.

Một ly vang trắng được đặt vào tay Catherine. Cô đưa ly lên môi và qua thành ly cô nhìn Clay, chuyển cho anh một thông điệp mà ơn Chúa, anh hiểu. Phần uống rượu mừng đã xong, anh cầm chiếc ly từ tay cô đặt nó xuống bàn cạnh chiếc ly của anh.

-Catherine và con sẽ gặp bố mẹ....khi nào, Catherine nhỉ? – Anh nhìn cô - Tôi mai được không?

Nhanh quá! Cô nghĩ, mọi chuyện diễn ra nhanh quá! Nhưng rồi cô gật đầu đồng ý.

Lúc sắp đi, Catherine cố cám ơn bà Angela, nhưng bà đã ngược đôi mắt rất đẹp lên và nói với cô:

-Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Những viên kim cương trên ngón tay bà lấp lánh khi bà làm một cử chỉ ra lệnh - Giờ thì đi đi – bà kết thúc, - và hẹn gặp lại ngày mai nhé.

Rồi căn phòng nơi có Angela và Claiborne đang đứng ôm ngang lưng nhau, Catherine bất giác so sánh họ với bố mẹ mình và cô công nhận rằng nhà Forrester đúng là không đáng bị lừa dối. Bố cô đã chửi rủa họ là đồ bệnh con thối tha. Nhưng giờ đây nhìn họ cô thấy họ chỉ là người bố, người mẹ mong muốn điều tốt nhất cho con trai họ. Rồi khỏi nhà họ Catherine nghĩ, mình chẳng hơn gì ông bố tệ hại của mình.

Chương 10

Bên ngoài trời trở lạnh hơn và đã bắt đầu lất phất mưa. Hệ thống sưởi trong xe chưa nóng vì thế Catherine phải ngồi ôm lấy hai đầu gối để chân cô khỏi run.

- Cô nghĩ gì thế trên đường về Horizons? - Clay hỏi cô.
- Tôi có một cảm giác rằng chuyện này sẽ vượt khỏi dự tính ngay trước mặt chúng ta. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ anh lại đưa ra đề nghị đó.
- Tôi cũng bị bất ngờ, nhưng tôi nghĩ rằng tôi chẳng có thời gian để suy nghĩ. Dù sao làm theo phương án đó cũng còn tốt hơn là đứng trong nhà thờ với hàng ngàn khách, đúng không?
- Tôi không biết tôi mong đợi điều gì, nhưng tôi không ngờ là có cả bà và ông của anh.- cô không ngờ Clay Forresster lại còn có cả ông và bà bị giấu đầu đó trong nhà.
- Đâu phải tôi biến hóa từ một tể bào vu vợ nào đó , cô biết mà - Anh thôi một chút hài hước vào không khí không được thoải mái giữa họ.
- Bây giờ tôi ước giá anh là như vậy. Và tôi cũng thế.
- Cô không còn ông bà sao?
- Không họ qua đời cả rồi, nhưng nếu họ còn sống tôi nghĩ là tôi sẽ đốt một hình nộm trên bệ ở nhà họ để phản đối việc họ đã đẻ ra một người nói dối như bố tôi. Clay, tôi không muốn có con người đó trong đám cưới chúng ta.
- Ô, không mời ông ta tôi cũng chẳng áy náy chút nào đâu, nhưng làm cách nào cô có thể mời được mẹ cô mà tránh được ông ta kia chứ. Đó là lời cô đề nghị hay sao?
- Tôi chẳng biết là tôi đề đang nghị gì. Nhưng ý tưởng về một lễ mừng thật sự là.....Ồi nói thật nực cười ông bố say xỉn của tôi sẽ trở nên đáng kỉnh tởm như mọi khi và sự kiện đó sẽ tôi tẽ không thể tưởng tượng được .Và ông ta sẽ đi một vòng và nói với các vị khách là vận may của ông ta đã đến như thế nào.
- Tôi không biết chúng ta làm thế nào để tránh ông ta.
- Clay - cô nói bằng giọng nói mà chính cô cũng không tin nổi là giọng nói của mình. Cô gọi Clay nghĩa là sao?
- Gì cơ ? - anh nhắc lại đầy ngạc nhiên
- Anh thật sự muốn thuận theo sự ồn ào này sao? Tôi muốn nói là anh nghĩ chúng ta nên để mẹ anh chuẩn bị tất cả và chỉ cho một đám cưới thật sự, và để họ tin là nó bền lâu vĩnh viễn ư?
- Nếu bà muốn như vậy hãy để bà làm , bà rất vui khi tổ chức những bữa tiệc mà bà gọi là những sự kiện xã giao. Vì vậy cứ để bà tổ chức một sự kiện như thế đi. Làm thế thì chết ai nào?
- Tôi ngay lúc này đã cảm thấy mình như là một kẻ sát nhân rồi đây. Tôi

không muốn lừa gạt bố mẹ anh trên mức cần thiết.

- Catherine, tôi nghĩ cô phải đề tất cả những chuyện đó cho tương lai định đoạt. Tất cả đám cưới sẽ chẳng tốn kém hơn giá trị một viên kim cương trên những chiếc nhẫn của mẹ tôi đâu. Vậy sao không để bà ấy được vui vẻ nhỉ?

- Bởi vì như thế là dối trá - cô ngang bướng trả lời

- Chúng ta đã quyết định cưới rồi, vậy thì miễn là chúng ta tiến hành việc đó còn tiến hành theo cách nào thì có khác gì chứ, anh hơi bức một chút.

- Chúng ta không thể tiến hành theo cách ít ồn ào nhất được à?

- Chúng ta có thể nếu cô thật sự muốn. Nhưng tôi nghĩ làm như thế chỉ càng khiến bố mẹ tôi đau lòng hơn mà thôi. Tôi không biết bố mẹ của cô- mẹ của cô- nhưng tôi không tin bà ấy sẽ thất vọng đến nỗi không muốn thấy đám cưới được tổ chức dưới sự chủ trì của bố mẹ tôi. Bố mẹ tôi đã chấp nhận cuộc hôn nhân của chúng ta và muốn chứng tỏ điều đó. Chẳng phải đám cưới nào cũng mang ý nghĩa đó sao.

- Không hầu hết các đám cưới mang ý nghĩa là sự cam kết trọn đời giữa một người đàn ông và một người đàn bà.

Nhưng Clay cảm thấy có một cái gì đó ẩn sau sự từ chối của Catherine.

- Cô không thích có sự khoe khoang hèn hạ nào trong tài khoản của cô chứ gì? Đặc biệt là những chi phí lại được thanh toán bởi những người giàu mà cô đã được giáo dục là phải ghét cay ghét đắng chứ gì?

- Lúc đầu thì đúng là như vậy- nhưng bây giờ thì không –Thôi được tôi thừa nhận tôi có bị ảnh hưởng bởi những thành kiến của bố tôi về những người giàu. Và đúng là tôi đã có những hình dung về gia đình anh qua sự thành kiến của tôi, nhưng bố mẹ anh là bằng chứng minh rằng tôi đã nhầm.

Clay nghiêng rằng khi thấy cô không tính cả anh trong phát hiện của cô

- Cô muốn nói là cô thích họ?

Nhưng Catherine quyết định việc cô thích họ sẽ là cái hang bí mật mà cô sẽ làm hết sức để che giấu.

- Tôi tôn trọng họ –cô đáp thành thực và chính điều này cũng là một sự mới mẻ đối với tôi.

-Ồ, vậy mà cô không thể tôn trọng mong muốn của họ được sao?

- Chúa ơi, tôi không biết –Catherine thở dài nặng nề, tôi chẳng giỏi trong chuyện này. Tôi không nghĩ là tôi nên đồng ý.

- Catherine cho dù cô nghĩ gì đi nữa thì mẹ tôi không phải là người lôi kéo người làm theo ý mình. Bà chỉ cố gắng làm những việc trong phạm vi được chấp nhận và tôi chưa hề nói với cô, nhưng tôi biết một phần lý do tổ chức theo ý mẹ tôi có mang tính chính trị. Điều này chưa được đề cập tới nhưng các nghi thức xã giao trong làm ăn đòi hỏi chúng tôi phải mời khách đến dự vào những dịp như thế để củng cố quan hệ lâu dài với những người đã hợp tác với gia đình chúng tôi bao nhiêu năm nay. Một số người đã trở thành bạn thân của bố mẹ tôi. Tôi xin lỗi nếu điều đó làm tăng thêm gánh nặng cho cô,

nhưng thời thế là vậy mà.

- Tại sao lúc anh đưa ra kế hoạch của anh, anh không nói cho tôi biết về điều này.?

- Thú thật lúc đó tôi không có đầu óc đâu để mà nghĩ đến những chuyện này.

- Ôi, mỗi lúc một tệ hơn - cô khẽ run lên.

- Nếu cố yêu cầu mẹ tôi từ bỏ ý định của bà thì tôi chắc mẹ tôi sẽ bỏ. Nhưng tôi dám bảo đảm rằng mẹ tôi đã xắn tay lên làm việc gì thì việc ấy luôn hoàn hảo và đúng mực. Như thế có khó chấp nhận quá không ?

- Tôi... Việc đó làm tôi sợ. Tôi không biết gì về những đám cưới như thế.

- Mẹ tôi biết hãy để bà chỉ cho cô. Tôi có một cảm giác rằng hai người sẽ hợp nhau khi hai người hiểu nhau.

Catherine lại cảm thấy mình bị dồn vào chân tường, lần này vì mong muốn làm vui lòng cha mẹ của Clay. Và cô lại nhớ lại những cái vuốt ve nhẹ nhàng và những cái nhìn âu yếm mà anh đã thể hiện trong phòng đọc. Cô quyết định đưa chủ đề này ra để anh hiểu rõ quan điểm của cô.

- Lúc trước ở nhà anh , anh đã tự chuốc lấy một vai diễn khó, và việc đó hoàn toàn không cần thiết và tôi nghĩ bố mẹ anh không ngốc đến thế đâu.

- Có thể cô nghĩ làm như thế là không cần thiết, tôi không nghĩ vậy.

- Sau này làm ơn hãy tha cho tôi, tôi nghĩ chẳng hay ho gì đâu.

- Tôi chỉ muốn không bị nghi ngờ thế thôi, và tôi nghĩ nó đã có hiệu quả.

- Anh không có chút lương tâm nào sao?

- Chúng ta đã đề cập đến điều đó một lần rồi, vậy thì hãy đừng nhắc lại nữa.

Tôi cũng giống như cô thôi, tôi chẳng muốn làm như vậy chút nào cả. Nhưng tôi đang vượt qua nó đấy thôi, đúng không? Nếu tôi phải chạm vào người cô thì làm ơn làm cho việc đó giống như thật, tôi xin lỗi .

- Điều đó không nằm trong thỏa thuận của chúng ta.

- Cô bất an đến nỗi một cái chạm tay của tôi vào vai cũng làm cho cô sợ sao?

Cô sẽ không ban cho anh cái ân huệ được nhận câu trả lời cho một câu hỏi vô lý như thế. Nhưng trong lúc cô ngồi im lặng gặm nhấm nỗi uất ức của mình thì anh lại lên tiếng:

- Hãy quên chuyện đó đi, nó chẳng có nghĩa gì đâu, chỉ là một màn kịch thôi mà.

- Chỉ là một màn kịch, cô nghĩ, chỉ là một màn kịch thôi mà.

Trong xe không khí đã ấm lên và Catherine thở dài ngả lưng trên chiếc ghế êm ái để tiếng mưa rào nhẹ rơi trên xe vỗ về cô. Tiếng động cơ rầm rì và những cú xóc nhẹ khi xe đổi làn hay đi qua một khúc cua đưa cô vào trạng thái nửa thức nửa ngủ , nửa lo lắng nửa yên tâm . Cái gát mưa chạy qua , chạy lại như thôi miên cô và cô buôi xuôi tất cả chìm vào một trò chơi giả vờ như cô và Bobbi thường chơi khi cô còn bé. Điều gì xảy ra với cô gái đã lãng

mạng hóa những câu chuyện trong nhật ký của cô trong suốt những năm cô lớn lên? Điều gì xảy ra với những ước mơ ấy, những giấc mơ được xây lên như là một sự giải thoát trong bế tắc. Nếu đám cưới không phải là một sự đối phó thì nó sẽ thế nào nhỉ? Nếu nó là thật thì sao nhỉ? Và cô và Clay có muốn nó không?

Cô ôm một bó hoa thơm ngào ngạt đi qua những gương mặt rạng rỡ với những nụ cười trên môi. Cô mặc chiếc áo dài trắng muốt xòe rộng bằng đúng khoảng cách từ tay vịn cầu thang ra đến tường. Chiếc khăn voan mỏng trùm trên đầu cô tỏa xuống như một vầng hòa quang và cô nhẹ bước đi qua những dãy bàn bày đầy những đồ đạc lấp lánh và những gói quà được xếp thành từng chồng, rồi cô tìm kiếm một cặp mắt quen thuộc, Bobbi đứng đó hôn má cô và khóc vì sung sướng. Nhưng cô lại tím kiếm đôi mắt màu xám và cô đã tím thấy và họ mỉm cười. Anh đợi cô bước đến bên anh và khi cô bước đến bên anh rồi cô cảm thấy tràn ngập niềm hạnh phúc và sự bình yên. Bó hoa được tung lên và bay thẳng tới bàn tay đón chờ của Bobbi và Bobbi ào đến dành cho cô một nụ hôn như muốn nói: “Thấy chưa chuyện xảy ra đúng như trò chơi giả vờ của chúng ta ngày bé, Cậu trước rồi đến mình”. Và khuôn mặt mẹ hiện ra trong đám đông, khuôn mặt không còn đượm vẻ lo lắng nữa bởi Cath đã tìm được người đàn ông đích thực của mình. Rồi cô và người đàn ông có đôi mắt xám tuyệt đẹp kia dắt tay nhau đi ra cửa và bắt đầu tuần trăng mật của mình, bắt đầu cuộc sống ngọt ngào và tất cả là thật....thật.....thật.....

Đầu Cath dựa trên lưng ghế hơi ngả về một bên, Clay vươn người qua phía cô, cầm cánh tay cô khẽ lắc.

- Này Catherine dậy đi

Ánh sáng từ hộp điều khiển soi rõ những sợi lông mi dài màu vàng thẫm cụp xuống tạo thành bóng của nó trên má và mũi của cô. Tóc cô xô về bên phải phủ trên ghế xe và cuộn lên thành những lọn lớn quanh tai cô. Lần đầu tiên anh đã ý rằng cô có đeo khuyên tai. Cô đeo một đôi nhỏ xíu bằng bạc. Môi cô không thể hiện sự căng thẳng mà hé mở thoải mái. Một phần của hàm răng trắng lộ ra giữa hai làn môi. Những đường gân trên cổ cô nổi rõ. Mùi nước hoa dịu nhẹ quyến rũ vẫn thoang thoảng trong xe.

Trong cô thế này mới hiện diện làm sao. Clay nghĩ, tất cả sự kiêu kỳ bướng bỉnh như tan biến đâu hết. Trông cô thế này thật đẹp nhưng anh biết khi cô tỉnh dậy về bướng bỉnh của cô sẽ quay lại rất nhanh và cùng với nó là sự lạnh lùng cộng hưởng khiến anh ngán ngẩm. Anh không biết nếu tính cách cô ầm áp và dịu hiền như lúc cô đang ngủ bây giờ thì liệu anh có học yêu cô được không? Anh đưa mắt nhìn xuống bụng cô. Một bàn tay cô vẫn ôm hờ quanh chiếc ví, tay kia được đặt trên bụng, đằng sau bàn tay đó đứa con của anh đang thành hình. anh để cho ý nghĩa đó dẫn dắt anh. anh nghĩ đến điều anh muốn trong cuộc đời và tự hỏi không biết cô có mong muốn gì trong

cuộc đời của cô. Những ngón tay đặt trên bụng của cô khẽ đụng đây trước mắt anh và anh nghĩ làm sao cô có thể dễ dàng phá thai được . Trong một thoáng anh ước gì cô làm như thế rồi , nhưng rồi anh lại nhẹ người vì cô đã không làm vậy . Anh không biết liệu đứa bé trông sẽ như thế nào .

Anh tự hỏi không biết nó sẽ là con trai hay con gái . Anh tự hỏi liệu đám cưới này có phải là sai lầm không . Bỗng nhiên anh cảm thấy một cảm giác triu mến dành cho cô vì sự sống cô đang mang trong mình , và anh quả quyết rằng không đó không phải là một sai lầm , đứa con của anh đáng được hưởng một sự khởi đầu cuộc sống tốt hơn những gì anh đã cho nó. Ôi, anh ước, ước gì mọi chuyện khác đi , rằng cô gái này khác đi để anh có thể yêu Cô. Anh biết rằng Anh vẫn đang nắm cánh tay Cô. Anh có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ da thịt cô qua lớp áo khoác.

- Catherine, dậy đi . Anh lại gọi khẽ .

Hàng mi của cô chớp chớp và cô đưa lưỡi liếm qua đầu môi . Cô ngẩng đầu dậy và lại khép mi lại

- Cô đã ngủ đấy, anh nói và vẫn để tay trên cánh tay cô

- Ừm.....cô lắm bả và như chưa muốn thức dậy . Cô muốn vươn vai nhưng cô chỉ khẽ gồng vai lên một chút . Cô biết anh đang nắm tay cô. Và cô giả vờ như không biết thêm một chút nữa , và đầu mắt cô vẫn nhắm nhưng cô biết anh đang ở rất gần cô.

- Đáng lý thay vì ngủ cô phải thức để suy nghĩ về công việc chuẩn bị - anh nói thế nhưng giọng anh chẳng gay gắt mà ngược lại ẩn chứa sự ấm áp. Cô mở mắt ra đã thấy anh đang nghiêng về phía cô, nét mặt anh trông không rõ lắm.

- Xin lỗi, gần đây tôi hay bị dễ buồn ngủ như thế. Bác sĩ nói điều đó cũng tự nhiên thôi.

Lời cô nói tạo ra một cảm giác thân thiết trong lòng Clay. Và những lời ấy đến như một sự nối gót theo những ý nghĩ của anh về đứa trẻ. Anh chưa từng nghĩ đến những đổi thay bên trong cơ thể cô, chưa từng nghĩ đến việc nó ảnh hưởng đến cô từng ngày như thế nào . Anh cảm thấy mình có một phần trách nhiệm trong những thay đổi mà cô đang phải trải qua. Những thay đổi mà anh hoàn toàn không biết tới ấy.

- Không sao thực sự tôi không phiền đâu .

Lần đầu tiên họ nói với nhau mà không dè chừng nhau. Sự phòng thủ của cô vẫn chưa được dựng lên vì cô còn đang mơ màng.

- Tôi đang giả vờ - Cô thú nhận.

- Giả vờ gì cơ?

- Đúng ra không phải giả vờ mà tôi đang nhớ lại tôi và Bobbi đã ngồi hàng giờ phác ra đám cưới của chúng tôi và đã từng dùng khăn lau để may váy cô dâu , dùng rèm cửa cũ may mạng che mặt như thế nào . Chúng tôi viết tất cả trong nhật ký của mình , tất cả những tưởng tượng tuyệt vời .

- Và cô đã viết gì?
- Những điều thông thường thôi, những ước mơ của con gái ấy mà
- Lohergrin và những tâm voan buông rũ à?

Cô cười thành tiếng và nhún vai một cái

- Cô chưa từng nói ra điều đó . Nếu cô muốn tất cả những thứ đó thì lúc trước sao cô không nói ra ?
- Bởi vì những thứ truyền thống đó chỉ là trống rỗng và buồn tẻ nếu như tất cả những gì chúng ta tạo ra chỉ là để che đậy cho cái bị thiếu.
- Những trái tim và hoa thì sao?

Cô chưa bao giờ thấy anh dịu dàng như thế này, và một lần nữa cô lại tự hỏi nếu đám cưới là thật thì anh sẽ như thế nào .

- Đừng hiểu lầm ý tôi nếu tôi nói có

Anh lặng lẽ thu người về và ngồi thẳng lại trên ghế

- Tôi không hiểu lắm đâu . Cô cho rằng đàn ông không muốn những thứ tương tự sao?
- Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc đàn ông muốn gì .
- Cô có ngạc nhiên không khi tôi nói rằng gần đây tôi cũng đã từng thăm ước cho chính mình .
- Đúng - cô nghĩ có ngạc nhiên đấy - Tôi đã đánh cắp những giấc mơ của anh chứ gì?

Cô liếc qua nét mặt nhìn ngang của anh, nét mặt ấy rất khuyển rũ. Nét mặt ấy giờ đây đượm vẻ cam chịu .

- Anh đã như vậy ư? - Cô hỏi vì không nén được tò mò.
- Đúng, có một chút.
- Và anh thật sự không muốn là nỗi thất vọng của bố mẹ anh đúng không?
- Không muốn .

Cô không muốn mình tỏ ra tò mò nhưng cô phải biết nó đã dày vò cô nhiều rồi . Cô hít vào thật sâu và cuối cùng cô hỏi khẽ

- Cô gái anh đã hẹn hò.....Jill ấyCô ấy là người bố mẹ anh muốn anh cưới đúng không?

Anh quay sang phía cô thấy cô nhìn xuống những ngón tay phân vân của cô. Cô nhìn lên và mắt họ gặp nhau .

- Có thể tôi không biết nhưng anh lại ngồi thẳng lại nhìn những đốm sáng từ hộp điều khiển . Cô thấy bụng mình như thắt lại. Một cảm giác tội lỗi dâng lên trong cô .
- Có lẽ khi chuyện này kết thúc họ sẽ được như ý muốn - Cô nói
- Không, giờ thì điều đó sẽ chẳng xảy ra nữa đâu .

Họ nói về chuyện đó , chuyện của Clay với Jill , có lẽ đám cưới này sẽ là cơ hội duy nhất để anh được chúc mừng như là một chú rể . Có lẽ anh đang định thừa nhận rằng nó dày vò anh . Nhưng Catherine vừa nghĩ thế thì anh đã lên tiếng :

- Cô hãy quyết định về đám cưới , và dù cô có muốn gì đi nữa thì tôi cũng đồng ý với cô. Mẹ tôi sẽ phải chấp nhận . Nhưng chắc bà ấy đang lên kế hoạch trong đầu . Vì vậy tôi muốn cho bà biết quyết định của cô càng sớm càng tốt.

- Đó cũng là đám cưới của anh mà Clay - Cô khẽ nói .

- Chuyện ấy thường là chuyện của phụ nữ, cô hãy sắp xếp đi

- Tôi...tôi cảm ơn anh .

- Cô biết đây dường như mỗi lần tôi để cô xuống đây là lại ra cho cô một khoảng thời gian hạn hẹp để cô quyết định một việc lớn.

- Nhưng tôi có nhiều người giúp ở trong kia.

- Một nhà đầy những cô gái vị thành niên bụng mang dạ chửa –Anh cười – tôi có thể hình dung ra những lời khuyên của họ. Có lẽ họ vẫn còn lấy rèm cửa chùm lên đầu làm mạng đầy .

Anh ta nói mới đúng sự thật làm sao , Catherine nghĩ. Mưa vẫn rơi trên nóc xe . Kính cửa sổ xe bị nước mưa làm nhòe đi . Ở trong xe như thế này thật ấm , và bất giác trong một thoáng Catherine không muốn ra khỏi xe, không muốn trở lại với thực tế .

- Dù cô quyết định thế nào đi nữa , thế nhé? - Anh nói - và đừng để những cô bé kia nhúng tay vào.

Anh đưa tay định mở cửa xe cô vội ngăn lại và bảo anh rằng anh cứ ở nguyên trong xe . Cô có thể tự vào nhà được khi cô vừa mở cửa xe thì anh bỗng gọi tên cô làm cô dừng lại .

- Catherine

Cô quay đầu lại

- Tôi...tôi nói thật buồn cười , có lẽ nên nói thì tốt hơn . Tôi thấy nói chuyện mà không phải tranh cãi như vừa rồi tốt hơn nhiều, tôi nghĩ chúng ta cần như vậy.

- Tôi cũng nghĩ chúng ta cần như vậy

Nhưng ra khỏi xe anh đi về ngôi nhà Catherine biết cô đã nói dối . Cô không cần điều đó chút nào, không cần. Chúa ơi cô đang bắt đầu thấy thích Clay Forrester rồi .

Khi Catherine vào trong nhà, Marie vẫn còn thức đợi và mặc dù cô không có ý định nói Cô lại buột miệng thú thật với Marie:

- Chị sẽ lấy Clay Forrester .

Marie vừa hét vừa nhảy dựng lên và bật đèn sáng choang, đứng giữa giường cô lấy tay làm loa:

- Dậy nào mọi người , Catherine sắp lấy chồng rồi!

Chưa bao giờ ngôi nhà lại náo loạn như vậy , mọi người nhảy múa hò hét reo mừng và ôm nhau như thể tất cả đều có tin vui vậy

- Có chuyện gì trên đó thế ?

Bà Tollefson đứng dưới thang gác gọi với lên , rồi bà cũng chạy lên hòa

cùng các cô gái chúng mừng Catherine , rồi đề nghị lấy Coca cho tất cả uống mừng.

Phải một giờ sau sự cuồng nhiệt trong nhà mới lắng xuống , nhưng trong suốt một giờ đó sự phấn khởi của các cô gái lây sang Catherine . Cô lẽ cảm giác ấy bắt đầu khi họ ôm hôn cô - lần đầu tiên cô cảm thấy ôm hôn lại họ mà không e ngại. Họ đã mang lại cho cô món quà tinh thần đáng giá. Và ngay cả đến bây giờ khi nằm trên giường của mình , cô vẫn không dám tin cảnh vừa rồi là thật

- Này, chị ngủ chưa ? - giọng Marie cất lên từ rất gần.

- Chưa.

- Đưa tay cho em được không?

Catherine đưa tay sang phía Catherine và trong bóng tối những ngón tay cô được bàn tay Marie nắm lấy , chỉ có sự im lặng nhưng Catherine biết Marie, Marie vui vẻ và nhí nhảnh đang khóc.

Chương 11

Chiều hôm sau, Clay gọi điện tới trước khi Catherine đi học về và để lại lời nhắn rằng mẹ anh mời cô đến nhà ăn tối và nếu cô đồng ý anh sẽ đến đón cô vào khoảng sáu giờ ba mươi.

Những cô gái ở Horizons cứ đoán già đoán non và họ vây lấy Catherine khi cô vừa về đến cửa. Khi cô nói với họ rằng cô sẽ đến đó để bàn chuyện đám cưới thì họ mở tròn mắt kinh ngạc.

- Chị muốn nói rằng họ muốn có một đám cưới thực sự... Một McCoy thực sự!

Đúng là Angela muốn vậy. Từ khoảnh khắc cô đặt tay mình vào tay Angela, cô đã cảm thấy cái được gọi là “một sự kiện thân mật” sẽ hóa thành một sự hoang phí.

Tuy nhiên khó mà cưỡng lại được Angela đáng yêu đó, với tiếng cười nghe như tiếng nhạc và sự cố gắng không mệt mỏi của bà vì sự thoải mái của Catherine và những cử chỉ đầy tình cảm của bà, đặc biệt dành cho Claiborne. Ngay từ đầu Catherine đã nhận ra hai người đó yêu thương nhau như thế nào qua những cử chỉ trìu mến và tiếng gọi “anh”, “em yêu” rất dịu dàng mà họ dành cho nhau. “Anh, chúng ta tổ chức đám cưới cho con ở đây không tuyệt vời sao”, Angela đã nói như vậy bằng giọng nói mới ngọt ngào làm sao.

Mặc dầu nghĩ đến những việc cụ thể khiến đầu óc Catherine quay cuồng, cô vẫn để mình bị cuốn theo những kế hoạch hấp dẫn của Angela về chuyện mua sắm, chuyện thuê thợ ảnh, chuyện chuẩn bị hoa, thậm chí cả chuyện in thiệp mời nữa.

Trong những ngày sau đó nhiều lần Claiborne nghĩ vợ ông hăng hái quá. Còn Catherine thì cứ để cho bà toàn quyền điều hành. Thỉnh thoảng ông bắt gặp ánh mắt cô gái và nhận thấy ánh mắt đó thể hiện sự bất lực. Ông nghĩ có lẽ cô gái hiểu đám cưới có ý nghĩa như thế nào đối với Angela, và điều đó khiến ông thay đổi cách nhìn đối với cô gái.

Vấn đề mời khách là vấn đề đầu tiên Catherine lên tiếng phản đối bà Angela khi cô từ chối để Herb Anderson tham dự.

- Nhưng, Catherine, ông ta là bố của cháu.

- Cháu sẽ không để ông ấy đến đây. – Catherine cương quyết.

Ông bà Forrester ngạc nhiên khi Catherine nói rằng cô muốn anh trai Steave của cô tham dự đám cưới. Họ không hề biết cô có một người anh đang đóng quân tại căn cứ không quân Nellis ở Las Vegas.

Đến lượt Catherine ngạc nhiên khi Angela đề nghị mời tất cả những cô gái sống ở Horizons đến dự đám cưới.

- Nhưng – tất cả họ đều mang thai, - cô lắp bắp.

- Họ quá to nhà ta không chứa nổi sao? – Angela chỉ cười và nói một cách đáng yêu.

Việc đó thế là đã được quyết định, và Angela gợi ý rằng Catherine nên dùng điện thoại ở phòng đọc gọi ngay cho anh Steave của cô.

Catherine ngồi vào chiếc ghế bọc da ở bàn của ông Forrester quay số gọi cho anh trai cô. Trong lúc chờ đầu dây bên kia có tín hiệu cô ngồi nghĩ những bức thư anh cô gửi về sáu năm trước và tự hỏi không biết giờ đây anh cô trông như thế nào.

- Thiếu úy Steaven Anderson nghe đây. – Một giọng nói mạnh mẽ vang lên ở đầu dây.

- S-Steave? – cô hỏi, giọng rất hồi hộp.

- Vâng, đúng, - một chút do dự: - Ai đó, - Cathy phải không? Bé con, em đây phải không?

- Vâng, em đây. Nhưng lâu rồi không còn ai gọi em là bé con đâu đây.

- Cathy, em đang ở đâu? – Anh cô hỏi vẻ háo hức.

Cô liếc quanh phòng đọc, biết rằng Steave sẽ chẳng tin nếu cô miêu tả chỗ cô đang ở.

- Em ở Minnesota.

- Có chuyện gì ư?

- Không, không có gì. Em chỉ muốn gọi cho anh thay vì viết thư. – Gọi điện đến chỗ Steave tốn nhiều tiền và cô hiếm khi dám làm như thế; Catherine nhắc mình nhớ cảm ơn bà Forrester.

- Được nghe giọng của em thật vui quá. Em thế nào?

- Em hả? – Cô sắp khóc đến nơi. - Ồ, em... em... ổn mà?

- Này, giọng em run thế. Em không có chuyện gì thật chứ?

- Không, không. Em có một tin muốn cho anh biết.

- Thế ư? Vậy em nói ngay đi.

- Em sắp lấy chồng. – Cô nói những lời ấy cùng với một nụ cười.

- Gì! Một con bé gầy gò ngực phẳng lì như em mà đã lấy chồng ư?

- Em không như thế nữa đâu. Anh không nhìn thấy em đã lâu lắm rồi mà. – Cô cười khẽ.

- Anh có nhận được ảnh chụp hôm em tốt nghiệp trung học nên anh biết em nói thật. Này, chúc mừng em nhé. Em vẫn đi học đại học đấy chứ, nhiều thay đổi quá phải không?

- Vâng... nhiều thay đổi. – Mắt cô hướng xuống lớp da bọc mặt bàn.

- Vậy ngày trọng đại đó là ngày nào?

- Sắp rồi. Ngày mười lăm tháng Mười.

- Nhưng như vậy chỉ còn hai tuần!

- Ba. Anh có thể thu xếp về nhà không? – Catherine nín thở, chờ đợi.

Đường dây yên lặng một lát rồi giọng Steave lại vang lên vẻ băn khoăn:

- Về nhà ư?

- Anh sẽ không phải ở nhà đâu, Steave ạ. – Cô năn nỉ. – Thấy anh không trả lời, cô hỏi: - Anh có thể cố về đây được không anh?

- Thế còn ông già thì sao? – Giọng Steave lạnh lùng.

- Ông ấy sẽ không có mặt, em hứa với anh như vậy. Chỉ có mẹ, bác Ella và bác Frank và Bobbi thôi.

- Nghe này, anh sẽ cố gắng hết sức. Tất cả họ thế nào? Mẹ khỏe không?

- Ổn. Chẳng thay đổi gì mấy.

- Mẹ vẫn còn sống với ông ấy à?

- Vâng, vâng. – Cô tựa trán vào mu bàn tay một lát, rồi nhặt chiếc dao mở thư của Claiborne lên xoay đi xoay lại. – Em không còn sức thuyết phục mẹ bỏ ông ấy nữa, Steave ạ. Ông ấy vẫn như vậy chẳng thay đổi gì, nhưng mẹ sợ chẳng dám làm gì hết. Anh thừa biết ông ấy thế nào rồi.

- Cathy, có lẽ anh sẽ về đó và hai anh em mình sẽ cùng thuyết phục mẹ.

- Có lẽ... Em không biết. Chẳng có gì khác cả, Steave ạ. Em không nghĩ là mẹ sẽ thừa nhận mẹ ghét ông ấy.

- Nghe này, Cathy, đừng lo lắng về điều đó, được không? – Steave cố lấy giọng vui vẻ. – Anh muốn nói đây là lúc em phải được hưởng hạnh phúc trọn vẹn, thế nhá? Nào hãy cho anh biết về chồng sắp cưới của em đi. Cậu ấy tên là gì, trông như thế nào?

Catherine chưa bao giờ nói gì về Clay nên câu hỏi của Steave làm cô bối rối. Cô trả lời như một cái máy:

- Anh ấy giàu có. – Nhưng rồi cô luống cuống vì câu trả lời của cô dễ gây hiểu lầm. - Ồ... - Cô tựa lưng vào ghế và suy nghĩ. – Tên anh ấy là Clay Forrester. Anh ấy hai mươi năm tuổi, anh ấy học năm cuối tại trường Luật ở Minnesota. Sau khi tốt nghiệp anh ấy định trở thành một luật sư tại công ty luật của bố anh ấy. Anh ấy... Ồ... thông minh, lịch sự, biết ăn mặc và ưa nhìn. – Cô mỉm cười khi nói ra những lời ấy. – Và anh ấy có một gia đình nề nếp, không có anh chị em, và bố mẹ anh ấy muốn tổ chức đám cưới của chúng em tại nhà họ. Bây giờ em đang ở nhà họ.

- Họ sống ở đâu, cùng phố với chúng ta à?

- Không. Ở Endina.

- Ôi, ôi... có tin được không? Em gái bé bỏng của tôi lấy chồng ở khu quyền quý đó sao? Làm sao em cù thế, bé con?

- Em – em e là bằng cách có mang trước.

- Có... mang... Ôi, ôi... đó không phải là việc của anh. Anh không cố ý.

- Không cần phải lúng túng thế đâu, anh Steave. Sớm hay muộn rồi anh cũng biết mà.

- Anh cuộc là ông già tha hồ có chuyện mà nói, đúng không?

- Đừng nói đến chuyện đó, anh Steave.

- Họ đã gặp ông ấy chưa, ông bà Forrester ấy?

Catherine nhớ đến cái sẹo phía trên lông mày của Clay. – Em rất tiếc là rồi.

- Anh đoán là ông ấy nghĩa vận may của ông ấy đã đến, đúng không?
 - Trí nhớ của anh tuyệt đấy. Tệ không thể tưởng tượng được anh ạ. Em đã phải bỏ nhà đi để khỏi phải sống với ông ấy.
 - Anh có thể tưởng tượng được ông ấy vô lý như thế nào.
 - Này, ông ấy sẽ không được tham dự đám cưới, anh hiểu không? Em sẽ không để ông ấy có mặt. Em không nợ ông ấy gì hết! Đây là sự lựa chọn của em, em có quyền.
 - Thế mẹ thì sao?
 - Em chưa nói cho mẹ biết, nhưng em sẽ thông báo sớm. Em không biết bà sẽ làm thế nào để giấu ông ấy đi được. - Bảo với mẹ là anh sẽ cố gắng về đó và đón mẹ, có lẽ như thế bà mới chịu.
 - Anh có chắc khi nào anh có thể về được không?
 - Vài ngày nữa thôi. Anh sẽ thu xếp ngay.
 - Steave?
 - Sao?
 - Em... em muốn anh có mặt... muốn vô cùng. – Catherine ngồi thẳng lên, chớp chớp mắt và lấp bắp. Cô buông rơi con dao mở thư, gục trán xuống bàn tay, cố gắng kìm nén để khỏi khóc.
 - Này, bé con, em khóc đấy à? Có chuyện gì thế? Cathy?
 - Không, em không khóc. Em... em không bao giờ khóc đâu. Chúng ta đã thỏa thuận từ lâu là sẽ không khóc mà, đúng không? Chỉ là nghe tiếng anh nói em nhớ anh quá thôi. Sau sáu năm rồi em vẫn nhớ anh. Anh là điều tốt nhất mà em thấy ở ngôi nhà đó.
- Sau một khoảng im lặng căng thẳng, Steave cất giọng run run:
- Nghe này, bé con, anh sẽ về. Bằng cách này hay cách khác anh sẽ về. Anh hứa.
 - Anh, em phải đi bây giờ. Em muốn nói là em không muốn làm tăng hóa đơn điện thoại của người ta trên mức cần thiết. – Cô cho Steave số máy ở Horizons.
 - Chúa ơi, anh mừng cho em. Hãy gửi lời chào của anh đến mẹ và bảo với Clay Forrester là anh cảm ơn cậu ấy nhé! Trước khi họ gác máy, Steave nói. Catherine ngồi tựa lưng vào ghế; mắt cô khép lại và những ký ức hiện lên trong tâm trí cô. Cô và Steave, những đồng minh của nhau trong suốt thời thơ ấu, đã hứa với nhau rằng mãi mãi giúp đỡ nhau khi cần thiết. Steave, cậu bé mười ba tuổi mũi lấm tấm tàn nhang, đứng lên bảo vệ cô trước Herb mặc dầu anh cũng rất sợ con người đó. Steave và Cathy, hai đứa trẻ, đứng co rúm lại với nhau, đợi xem Herb sẽ trút giận vào ai; Cathy khóc nức nở khi Steave bị trút giận; Steave khóc khi đến lượt Cathy; cả hai cùng run bần bật và sợ đến nỗi không dám khóc khi đến lượt mẹ bị đòn; lòng hận thù của họ âm thầm trong sự bất lực. Nhưng miễn là họ ở bên nhau họ có thể chịu đựng được tất cả. Thế rồi đến một ngày Steave ra đi, cái ngày anh đủ lớn để làm

việc đó. Cô hồi tưởng lại cảm giác bị bỏ rơi khi cô biết anh ra đi mãi mãi. Cô nhớ lại sự lẻ loi đơn độc khi cô là người bị bỏ lại trong ngôi nhà đó nơi chỉ có nỗi thù hận và sợ hãi.

- Catherine?

Cô mở mắt ra trước câu hỏi dịu dàng của Clay. Cô giật nảy người như thể vừa bị anh bắt quả tang đang lục lọi ngăn kéo. Anh đứng bên ngưỡng cửa, một tay để trong túi quần như thể anh đã đứng đó nhìn cô từ lâu. Anh bước vào phòng, và cô vội quay mặt ra cửa sổ để giấu hai giọt nước mắt đang lăn khỏi khóe mắt cô rồi lấy ngón tay lau chúng đi.

- Cô không liên lạc được với anh ấy sao?

- Có, tôi liên lạc được rồi.

- Vậy có chuyện gì sao?

- Không. Anh ấy sẽ thu xếp về ngay.

- Vậy tại sao cô buồn?

- Không. Tôi không... - Nhưng cô không tài nào thốt ra thêm được một từ nữa. Cô thấy bối rối khi biết Clay lặng lẽ đứng nhìn cô. Giọng nói của anh, những lời anh nói, đầy quan tâm và dịu dàng.

- Cô có muốn nói về chuyện đó không, Catherine?

- Không, - cô trả lời một cách khó nhọc và trong lòng thì chẳng mong gì hơn là được quay sang anh nói tất cả những ký ức đau buồn trong quá khứ, để được nhẹ lòng. Nhưng cô thấy mình không thể làm được việc đó, đặc biệt là với Clay Forrester, người chỉ đi ngang qua đời cô mà thôi.

Clay nhìn phía sau cô, nhận ra sự phòng thủ cương quyết của cô qua đôi vai nhô lên và mái đầu kiêu hãnh. Khi cô muốn cô có thể biến mình thành khó gần làm sao. Tuy thế, anh vẫn tự hỏi, nếu anh vượt qua mấy bước để chạm vào vai cô thì cô sẽ phản ứng thế nào? Trong khoảnh khắc, anh bỗng thấy rất muốn thử làm, anh cảm thấy cô đang phải chịu đựng cảm giác cô đơn tột cùng. Nhưng anh chưa kịp bước thêm bước nào thì cô đã lên tiếng.

- Clay, tôi muốn tự may áo cưới cho mình. Tôi muốn ít nhất mình cũng được tự làm việc đó.

- Tôi đã cho cô ấn tượng rằng tôi sẽ phản đối việc gì đó sao?

Anh không thể không tự hỏi điều gì đã khiến sự phòng thủ của cô quay trở lại như thế. Cô quay mặt lại phía anh.

- Không, anh không như vậy. Tôi chỉ muốn đảm bảo rằng tôi không làm anh phải xấu hổ trước khách khứa vì một bộ đồ cưới tự may.

Cô nhận thấy ánh mắt anh chất chứa nhưng câu hỏi và biết rằng anh đang cảm thấy khó hiểu, nhưng làm sao cô có thể giải thích nỗi với anh rằng đôi khi cô cần phải tức giận, khi mà chính cô cũng không hiểu tường tận tại sao cô lại phải như vậy? Cô đang thách thức điều gì? Địa vị xã hội của anh ư? Sự an toàn, cuộc sống đầy tình thương yêu của anh ư? Hay với việc một phút trước anh đã bắt gặp cô yếu mềm?

- Cô không cần phải có sự cho phép của tôi, - anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, và bỗng nhiên cô cảm thấy bối rối. – Cô có cần tiền mua vải vóc không? Cô cảm thấy má mình nóng bừng.

- Không. Tôi vẫn còn tiền tiết kiệm dành cho học kỳ tới.

Bây giờ đến lượt anh cảm thấy không được thoải mái.

Mặc dầu những ngày trước lễ cưới Catherine và Clay vẫn thể hiện những quan điểm trái ngược song, nhìn chung, hai người ngày càng trở nên thoải mái với nhau hơn. Thậm chí có những lúc tâm trạng của họ gần như là vui vẻ, chẳng hạn như vào cái tối họ gọi điện cho Bobbi và Stu để mời họ làm phù dâu, phù rể. Tối ấy Clay ngồi thoải mái trên ghế sofa ở trong phòng đọc để, như anh thừa nhận, nghe trộm. Vừa quay số Catherine vừa cười nụ, và liếc nhìn anh tiết lộ:

- Bobbi xem anh là một kẻ mưu mô, anh biết đấy. – Anh chỉ cười, và đan hai bàn tay sau gáy và ngả đầu ra phía sau một cách thoải mái rồi lắng yên nghe cô nói chuyện điện thoại. – “Chào, Catherine đây... không, mọi chuyện ổn cả... không. Tớ không... thật mà, tớ đang ở nhà Clay... đúng, Clay Forrester”. Khóe miệng Clay hơi nheo lại vẻ thích thú – “Ồ, anh ấy đưa tớ đi ăn tối với bố mẹ anh ấy” – Ánh mắt Catherine gặp ánh mắt Clay – “Cậu nghĩ tớ đang làm gì?... Đúng, vài lần có thể gọi đó như thế... không, anh ấy rất lịch sự, không giống như thế”. – Catherine muốn làm nụ cười trên môi Clay biến mất – “Bobbi, cậu chuẩn bị đi, cậu sẽ bị sốc đấy. Clay và tớ đã quyết định cưới nhau và tớ muốn cậu làm phù dâu cho tớ”. – Catherine ghé sát miệng vào má, trêu tức Clay và để Bobbi reo mừng một lát – “Ồ, đúng, tôi muốn như vậy, tớ gọi ngay khi chúng tớ quyết định... Stu... Đúng, Clay vừa nói chuyện với Stu rồi... Steve đang thu xếp để về... trong ba tuần nữa, ngày mười lăm... Tớ biết, tớ biết, chúng tớ sẽ tìm váy cho cậu... Nghe này, mai mình sẽ nói chuyện với cậu. Dầu sao mình cũng muốn để cậu biết ngay”.

Khi Catherine gác máy, họ lại nhìn nhau, và cả hai cùng phá lên cười.

- Đó chắc chắn là một cú sốc đối với Bobbi, đúng không? – Anh ngồi lại như lúc trước, vẻ thích thú hiện rõ trên gương mặt anh.

-Ồ, anh đã nghe cô ấy, đúng không? – Vẻ mặt Catherine cũng không giấu được cảm giác thích thú trong cô.

- Và sau tất cả những nỗ lực của cô ấy nhằm giữ bí mật nơi ở của cô, - anh trêu.

- Anh có cần phải ngồi đó mà tủm tỉm cười trong suốt thời gian tôi gọi điện không nhỉ?

-Ồ, lúc trước cô cũng ngồi cười tủm tỉm suốt thời gian tôi gọi cho Stu đấy thôi. – Anh nhận thấy giờ trên môi cô vẫn còn nụ cười.

- Đúng, nhưng đàn ông phải khác con gái chứ.

Anh từ từ đứng dậy, bước về phía Catherine và chống tay lên mặt bàn,

ngiên người về phía cô đùa:

- Chỉ để tìm hiểu về... cô dâu của tôi thôi mà. Xem cô ấy hành động dưới sức ép như thế nào. – Đôi mắt xám của anh nhìn vào mắt cô vẻ tinh quái.

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô là cô dâu của anh. Cô cảm thấy một nỗi xúc động lan toả trong người cô. Cô quay chiếc ghế sang một bên, đứng dậy và đặt những ngón tay lên trên bụng vẫn còn thon thả của cô, nhìn xuống những ngón tay ấy.

- Hãy cho tôi sáu tháng và tôi sẽ cho anh thấy tôi vượt qua sức ép như thế nào.

Rồi cô dành cho anh nụ cười thật lòng đầu tiên của mình. Anh nghĩ nếu cô cứ thường xuyên như thế này thì những tháng sắp tới đối với họ có thể sẽ khá thú vị đối với cả hai người.

Việc Catherine không cho phép bố cô có mặt ở đám cưới khiến Angela thực sự bối rối. Bà chỉ có thể nghĩ ra một cách duy nhất để loại Herb Anderson khỏi lễ cưới. Khi bà bàn cách đó với Claiborne, ông thú nhận rằng chính ông cũng đang suy tính như thế. Không có gì có thể đảm bảo là cách đó sẽ có hiệu quả. Ba tuần là một khoảng thời gian rất ngắn; không ai dám chắc là vụ kiện có thể được thụ lý và được đưa ra xét xử sớm như vậy; không có gì đảm bảo rằng Herb Anderson sẽ bị giam giữ.

Nhưng để phương án đó khả thi, Claiborne đã thuê một luật sư giỏi nhất trong vùng. Ngoài luật sư Leon Harkness ra thì chẳng có luật sư nào làm nổi.

Chương 12

Ada Anderson làm thợ may tại nhà máy Munsingwear ở đại lộ Lyndale mạn bắc Minneapolis. Bà làm việc ở đó đã lâu lắm, lâu đến nỗi môi trường ở đó không còn tác động đến bà nữa. Vị trí làm việc của nhà máy giữa khu công nghiệp buồn tẻ, những công xưởng ồn ào và công việc lặp đi lặp lại là những điều bà đã quá quen. Nhưng Catherine, lúc xuống xe buýt, ngược nhìn lên toà nhà, lại cảm thấy đau lòng bởi một cảm giác buồn thảm khi nghĩ đến việc mẹ cô đã làm việc ở đó thật lâu, ngày lại ngày tra những chiếc túi lên những chiếc sơ mi. Nhà máy luôn khiến Catherine thấy buồn, nhưng nó là nơi duy nhất cô có thể nói chuyện với mẹ cô mà không phải phấp phỏng lo bị bố cô bắt gặp.

Ada chậm chạp đi ra khỏi xưởng với vẻ mặt sợ sệt sau khi người quản đốc của bà đến gọi bà ra gặp khách. - một điều hiếm thấy ở nơi này. Khi Ada nhìn thấy Catherine, nỗi sợ của bà biến mất, thay vào đó là một nụ cười nhăn nhó.

- Sao, Catherine, - Ada nói trong vẻ mặt mỗi pha lẫn ngạc nhiên mà bà thường thể hiện.

- Chào mẹ.

- Sao, mẹ nghĩ mày đã đi khỏi thành phố này rồi kia.

- Không, mẹ ạ. Con vẫn ở đây. Con chỉ không muốn cho bố biết.

- Ông ấy phát điên lên về việc mày bỏ đi đấy con ạ.

Catherine mong đợi được mẹ ôm một cái, nhưng không có, chỉ có sự mệt mỏi của mẹ cô đón cô mà thôi.

- Bố... có trút giận lên mẹ không?

- Không. Chỉ nốc rượu thôi. Từ ngày mày đi không có một ngày nào bố mày không say khướt.

- Mẹ, chúng ta tìm chỗ nào ngồi được không?

- Mẹ không biết, mẹ còn ba mươi phút nữa mới được nghỉ giải lao.

- Vào phòng ăn trưa mẹ nhé?

- Ồ, ở đó luôn có người, lũ con gái, chúng có những cái tai to.

- Chúng ta có thể ra khỏi chỗ này một lát được không mẹ? Ra cầu thang mẹ nhé?

- Đợi đã, mẹ sẽ đi xin phép.

Trong Catherine có gì đó đang rạn nứt, một sự bất bình trước sự thiếu can đảm của mẹ cô. Không phải chỉ ở đây, sau mười sáu năm, bà không hề tạo cho vị trí của mình một ý nghĩa mới mà chỉ đơn thuần phục tùng mệnh lệnh.

- Ôi, Chúa ơi, mẹ. Mẹ phải xin phép rời cái máy may của mẹ năm phút sao?

Ada sờ lên cằm mình về lúng túng, khiến Catherine thấy tiếc vì đã chỉ trích b

à vì cái điều mà có lẽ bà không thể thay đổi được ngay trong chính bản thân bà. Catherine vội nắm lấy cánh tay mẹ.

- Vậy mẹ đi xin phép đi. Con sẽ đợi.

Khi họ lên đến cầu thang và khi những tiếng ồn tạm lắng, Catherine chợt nhìn mẹ cô và nhận thấy mẹ cô già hơn tuổi rất nhiều. Cô bỗng thấy thương mẹ.

- Nào, mẹ hãy ngồi xuống đây. Ngón tay mẹ bị sao thế.

Cô nhìn xuống ngón tay trở bị băng của mẹ cô.

- Không sao đâu. Tuần trước mẹ cho tay vào máy đẩy mà. Họ nói mẹ phải tiêm phòng uốn ván, tiêm còn đau hơn chỗ đau.

Catherine tự hỏi liệu việc cô trốn nhà đi có làm mẹ cô đau bằng ngần ấy không.

- Con không muốn làm mẹ phải lo lắng, mẹ ạ. Con không biết làm thế nào để thoát khỏi bố. Con đã nghĩ ông ấy sẽ đến trường tìm con và lại bắt con phải đến nhà Forrester quấy rối họ. Con nghĩ rằng nếu ông ấy nghĩ con đã đi khỏi thành phố thì ông ấy sẽ không tiếp tục sinh chuyện nữa. Nhưng ông ấy không chịu thôi.

- Catherine, mẹ đã cố bảo ông ấy thôi đi. Mẹ đã cố khuyên ông ấy. Mẹ bảo, ông không thể đến hành hung những người như gia đình Forrester. Họ không thể chịu đựng được việc đó đâu. Nhưng ông ấy cứ đến đó, đánh cậu ta và ông ấy đã bị nhốt một đêm. Sau chuyện đó ông ấy uống nhiều hơn, và bây giờ suốt ngày cứ lảm bảm rằng ông ấy sẽ bắt họ phải trả giá. Mẹ sợ. Con biết ông ấy rồi đây. Mẹ bảo cứ tiếp tục như thế này thì ông sẽ ngã bệnh đấy?

- Mẹ, ông ấy điên rồi. Đến giờ mà mẹ vẫn chưa hiểu sao?

- Đừng nói nữa, con ạ... đừng nói như thế. - Ánh mắt Ada lại đầy vẻ sợ hãi. Bà liếc đi chỗ khác. - Ông ấy sẽ sớm khá lại thôi mà.

- Khá lên sớm ư? Mẹ, mẹ đã nói thế từ lâu lắm rồi. Tại sao mẹ không bỏ cái ý nghĩ đó đi?

- Mẹ không thể làm gì khác được.

- Mẹ có thể bỏ ông ấy, - Catherine nói khẽ.

- Tại sao, mẹ sẽ đi đâu chứ? Ông ấy sẽ không để mẹ đi đâu hết. - Trông Ada càng có vẻ sợ hãi hơn.

- Con sẽ giúp mẹ bằng bất cứ giá nào con có thể. Con đã nói với mẹ rằng con sẽ tìm ra nơi có thể giúp ông ấy. Có những nơi như thế đấy. Mẹ ạ, ngay trong thành phố này thôi.

- Không, không, - Ada cương quyết một cách đáng thương. - Như thế sẽ chẳng có ích lợi gì đâu. Rồi ông ấy sẽ tìm được ta và sẽ tệ hại hơn trước. Con biết Herb mà.

Catherine nghĩ đến Viện Johnson ở ngay trong thành phố này chỉ cần một cú điện thoại là sẽ có sự giúp đỡ ngay. Nhưng cô thôi không tranh cãi nữa vì mẹ cô lại một lần nữa đầu hàng trước sự mù quáng của bà.

- Nghe này, mẹ, con có tin tốt muốn cho mẹ biết.
- Tin tốt ư? - Mắt mẹ cô đang buồn bỗng ánh lên tia hy vọng.
- Con sẽ lấy Clay Forrester.

Catherine cầm cả hai bàn tay mẹ, vuốt ve làn da sần sùi. Nét mặt Ada rạng rỡ hẳn lên.

- Con sẽ lấy cái cậu ấy hả?

Catherine gật đầu. Mẹ cô rồi cũng vuốt ve tay cô.

- Cưới cái cậu đẹp trai đã nói không biết con ấy hả? Làm sao có chuyện ấy nhỉ?

- Con đã gặp anh ấy mấy lần. Mẹ ạ, và con đã được anh ấy đưa về nhà để nói chuyện với bố mẹ anh ấy và họ ưng thuận rồi. Họ rất tốt bụng và rất sẵn lòng giúp đỡ. Mẹ có thể tin được không, mẹ? Con sẽ có một đám cưới thật sự tại ngôi nhà sinh đẹp của họ.

- Một đám cưới thật sự ư? - Ada đưa bàn tay sờ lên má Catherine, trong khi mắt bà rơm rớm nước mắt. - Tại sao con... - Rồi bà lại vuốt ve bàn tay Catherine - Vậy là con đã chạy trốn đến đó, đến với anh chàng của con.

- Không, mẹ, con đã trốn đến ở một nơi gần trường, và con đã có nhiều bạn mới ở đó, và con đã gặp Bobbi, cô ấy đã cho con biết tình hình của mẹ.

- Con không phải lo cho mẹ, con ạ. Con biết mẹ không sao mà. Nhưng con, nhìn con kìa. Một đám cưới thật sự, ôi. - Ada cho tay vào túi áo và tìm một chiếc khăn lau mắt. - Nghe này, con, mẹ có một ít tiền tiết kiệm, không nhiều, nhưng...

- Kìa, mẹ. Mẹ không phải lo về chuyện tiền nong. Tất cả đã chu tất rồi.

- Nhưng con là con của mẹ, con gái út của mẹ. Đáng lẽ mẹ phải...

- Mẹ, gia đình Forrester muốn lo liệu tất cả, thật đấy. Con có thể từ chối nếu con muốn, nhưng bà Forrester... bà ấy thực sự đứng về phía chúng ta, mẹ ạ. Con chưa bao giờ gặp người nào như bà ấy.

- Ô, đúng bà ấy là một quý bà tốt bụng.

- Mẹ, con muốn mẹ tới dự đám cưới.

- Ôi, không con. - mẹ cô thẳng thốt. - Mẹ không phù hợp với cái nơi sang trọng ấy. Mẹ không thể.

- Nghe này, mẹ. Anh Steve cũng sẽ đến.

Ada há hốc miệng vì ngạc nhiên rồi bà lấp bắp:

- Steve á? - Mắt bà sáng lên. - Con đã báo cho Steve rồi sao?

- Vâng, anh ấy nói nhất định anh ấy sẽ về.

- Về nhà ư?

Cả hai cùng tính đã sáu năm rồi Steve chưa về nhà.

- Vâng, mẹ ạ. Anh ấy nói anh ấy sẽ đón mẹ đi dự đám cưới của con. Vì thế con đến nói với mẹ.

- Steve... sắp về ư? - Nhưng nghĩ tới điều đó Ada lại đưa những ngón tay lên cằm. - Ôi, nhưng sẽ có rắc rối mất. Herb và Steve... - Bà nhìn xuống.

- Bố sẽ không biết được đâu. Steve và mẹ sẽ đến đám cưới, nhưng bố thì không. - Catherine vuốt ve bàn tay mẹ.

- Nhưng làm thế nào được, mẹ không biết...

- Mẹ, hãy nghe nhé. Mẹ có thể bảo với ông ấy là thứ Bảy mẹ đi chơi bài giống như mọi khi. Con muốn mẹ dự đám cưới của con, nhưng mẹ biết đấy nếu ông ấy cũng đến thì sẽ có chuyện, mẹ hiểu không?

- Nhưng, con ạ, ông ấy sẽ phát hiện ra, ông ấy sẽ đoán được. Con thừa biết ông ấy rồi còn gì.

- Ông ấy sẽ không biết trừ khi mẹ cho ông ấy biết, ông ấy sẽ không biết nếu cứ làm như mẹ đến nhà bà Murphy chơi bài.

- Nhưng ông ấy tinh lắm. Ông ấy sẽ phát hiện ra.

- Mẹ, Steve không về nhà ta đâu, mẹ biết mà. Anh ấy đã thề rằng không bao giờ anh ấy đặt chân về đó nữa, và anh ấy sẽ không thay đổi đâu. Nếu mẹ muốn gặp anh ấy, mẹ sẽ phải đến đám cưới của con.

- Nó có ổn không con?

- Anh ấy ổn. Anh ấy có vẻ vui lắm khi anh ấy hỏi thăm mẹ và bảo con nói lại rằng anh ấy yêu mẹ.

- Bây giờ Steve đã hai mươi hai tuổi rồi. - Ada dường như chợt nhớ tới chiếc máy may của bà ở trong xưởng. Bà vừa nhìn xuống các bậc thang vừa nghĩ ngợi. Những nếp nhăn trên gương mặt bà vốn đã nhiều nhưng khi bà quay ngược thời gian với những ý nghĩa về con trai bà thì dường như trên môi và trên trán bà lại xuất hiện thêm những nếp nhăn mới. Bà ngược mắt lên nhìn Catherine và nói: - Twyla có một cái máy dệt len, mẹ sẽ nhờ dệt áo cho mẹ.

- Ôi, mẹ nói thế nghĩa là sao, mẹ? - Catherine mỉm cười.

- Mẹ muốn gặp Steve, và muốn đến dự đám cưới của con gái mẹ.

- Cảm ơn mẹ. - Catherine ôm lấy đôi vai gầy của mẹ.

- Mẹ phải đi làm việc đây không thì mẹ không đạt sản lượng mất. - Catherine gật đầu. - Mẹ sẽ không cho Herb biết tí gì đâu, mẹ hứa.

- Tốt. Và khi nào anh Steve gọi lại con sẽ cho mẹ biết.

- Mẹ rất vui con ạ. - Ada chống tay lên đầu gối và đứng dậy. Mẹ không muốn nghĩ rằng con đã đi khỏi thành phố này giống như Steve. - Bà ngược lên hai bậc cầu thang và quay lại nhìn Catherine.

- Đám cưới sẽ có hoa, bánh và một chiếc váy trắng dành cho con chứ?

- Vâng, mẹ ạ, tất cả.

- Ô, tuyệt lắm. - Ada nói. - Tuyệt lắm.

Và lần đầu tiên, Catherine cảm thấy hoàn toàn hài lòng một trăm phần trăm vì cô đã làm theo ý của Angela Forrester.

Thiệp mời được in bằng giấy lụa màu xanh dịu với những hàng chữ vàng được in nổi mềm mại như những bước chân của một vũ công. Khi cô nhặt một tấm thiệp trong khay đựng lên, những nét chữ gọn gọn dưới những ngón tay cô. Cô đưa ngón tay khẽ sờ lên những hàng chữ như một người mù đọc

chữ nổi. Những nét chữ vàng lấp lánh như đang nhô lên để cho cô chạm vào. Mình có thể cảm thấy những chữ này, Catherine nghĩ, mình có thể cảm thấy chúng.

Đầy kinh ngạc, Catherine nhìn những dòng chữ, không dám tin vào mắt mình, không dám tin là tất cả lại diễn ra nhanh như vậy. Những chữ trên thiệp mời mang nội dung tương tự như những thiệp mời cưới khác.

Catherine Marie Anderson

và

Clay Elgin Forrester

trân trọng mời bạn tới dự lễ thành hôn

vào bảy giờ tối ngày Mười lăm tháng Mười

Tại nhà riêng của ông bà Claiborne và Angela Forrester

Số bảy mươi chín

Highview

Folina, Minnesota

Catherine cảm nhận những con chữ bằng những đầu ngón tay. Những chữ này có thể được cảm nhận nhưng chỉ bằng những ngón tay thôi thì chưa đủ, cô chưa xót nghĩ.

Chương 13

Bây giờ Catherine và Clay có thể gặp nhau trước sảnh của Horizons và có thể thể hiện chút thân mật giữa họ. Catherine nhận thấy mình luôn để ý tới cách ăn mặc của Clay, và luôn luôn thấy thích cách ăn mặc của anh. Tương tự như vậy, Clay nhận thấy thích vẻ ngoài của cô. Quần áo của cô gọn gàng, thanh nhã và cô mặc chúng rất ưa nhìn. Anh tìm kiếm biểu hiện mang thai trên eo cô nhưng eo cô vẫn rất đẹp chưa có biểu hiện gì của điều ấy.

- Chào, - anh nói, trong khi đôi mắt anh nhìn cô rất kỹ như cô mong đợi. - Cô trình diễn thời trang hả?

- Tôi trông giống như vậy sao? - Cô giả bộ đứng như người mẫu.

Anh lại liếc chiếc váy len màu mận chín ôm sát cơ thể duyên dáng của cô.

- Trông cô mặc đẹp lắm. Chiếc váy rất đẹp.

Cô thôi không đứng như người mẫu nữa, và bắn khoản tự hỏi không lẽ cô mặc như vậy để anh khen cô sao. Cô thấy vui trước sự khen ngợi của anh. Nhưng từ cái đêm cô ngủ thiếp đi trên đường trở về Horizons mỗi người bọn họ đều cố gắng làm mình đẹp lên trong mắt nhau.

- Cảm ơn.

- Tối nay cô sẽ đi gặp ông bà của tôi.

Bây giờ cô không còn quá hoảng hốt trước một thông báo như thế nữa. Tuy nhiên, thông báo này vẫn làm cô e ngại một chút.

- Tôi phải đi sao?

- Họ nằm trong chương trình trọn gói, tôi e là vậy.

- Trọn gói, cái gói ấy được gói thật hoàn hảo. - Cô nhìn anh.

Và anh trong chiếc quần âu xếp li màu trắng ngà và chiếc áo khoác thể thao của hãng Harris Tweed cũng thật hoàn hảo.

Đây là lần đầu tiên cô khen anh. Anh mỉm cười, cảm thấy một cảm giác ấm áp lan toả trong lòng.

- Cảm ơn, thật vui khi được cô khen. Giờ thì hy vọng là ông bà tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy.

- Theo cái cách anh nói thì việc đó có vẻ khó chịu.

- Không, không phải đâu. Tôi gần gũi với ông bà tôi từ khi tôi còn nhỏ. Bà tôi là một người nóng tính nhưng sẽ không sao đâu. Rồi cô sẽ thấy.

Vừa lúc đó Miếng Nhỏ đi xuống thang gác, dừng lại cúi người trên tay vịn cầu thang chào.

- Xin chào, anh Clay!

- Chào, Miếng Nhỏ. Tôi đưa cô ấy ra ngoài một lát không sao chứ? - Anh hỏi bằng giọng vui vẻ.

- Sao tối nay anh không đưa em đi thay chị ấy nhỉ? - Miếng Nhỏ cúi xuống

thấp hơn nữa. Các cô gái không còn che giấu cảm tình của họ đối với Clay nữa.

Nhưng Marie đã xuất hiện ở cầu thang với câu hỏi nhí nhảnh của cô bé.

- Ai đưa ai đi đâu thế nhỉ? Ôi, chào anh Clay.

- Em làm gì với cô bé kia đi chứ nếu không cô ấy sẽ lao đầu xuống và đẻ ra một kẻ đàn độn đấy.

Marie phá lên cười lạnh lạnh và phát vào mông Miếng Nhỏ một cái khi cô đi đến sau lưng cô bé.

- Tôi nay anh chị định đi đâu? - Marie hỏi, nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- Đến nhà tôi.

- Vậy ư? Lần này là nhân dịp gì vậy?

- Một trong bảy cực hình. Gặp ông bà tôi.

Marie tròn mắt nhìn họ rồi cầm tay Miếng Nhỏ kéo về phía nhà bếp, vừa đi vừa quay đầu qua vai liếc Catherine một cái đầy ẩn ý.

- May mà chị quyết định mặc sản phẩm sáng tạo mới nhất của chị, đúng không Cath?

Clay liếc chiếc váy của Catherine lần nữa, sự chú ý của anh tăng lên gấp đôi.

- Chúng tôi khéo tay đấy chứ, đúng không?

Anh hỏi, thể hiện sự ngạc nhiên của anh bằng đôi mắt mở to:

- Đúng. Dĩ nhiên rồi, nếu cần thiết. - Và Catherine khẽ đặt một bàn tay lên bụng. Cười với Clay, cô cảm thấy vui, một chút liêu lĩnh.

Đã có điều gì đó thay đổi giữa họ. Cảm giác bức tức ngấm ngấm đã bắt đầu suy yếu. Họ đối xử với nhau lịch sự, và những tình huống đối đáp khéo léo và hài hước bộc phát ngày càng nhiều hơn.

Lúc Clay lái xe về tới đường dẫn vào nhà anh trời đã tối hẳn. Đèn trước của xe quét những vệt sáng lên những viên gạch đỏ còn tiếng lốp xe thì êm nhẹ như những tiếng thì thầm.

Khoảng sân nhà đã tràn ngập một quang cảnh mùa đông. Những chiếc lá chỉ còn trong ký ức, những thân cây đã được quấn một lớp vải trắng. Những bụi cây nhỏ rũ xuống. Một bụi cây hình nón được quấn lại trông như chiếc gùi của người Ấn Độ.

Ngôi nhà có chỗ còn để đèn có chỗ chìm trong bóng tối. Catherine liếc nhìn hai ngọn đèn lồng treo ở hai bên cửa trước, rồi thả gót xuống, bước về phía ngôi nhà. Hai tay cô vẫn thủ trong túi áo để tránh cái lạnh giá. Đột nhiên, từ phía sau cô, Clay vòng tay qua cổ cô hơi kéo cô lại phía sau.

- Này, đợi đã, tôi phải nói chuyện với cô trước khi chúng ta vào trong đó.

Bất ngờ vì cử chỉ của anh cô quay đầu lại nhìn anh trong bóng tối. Anh để cả hai tay trên vai cô và cô cảm thấy rõ những ngón tay cái của anh miết trên lớp áo khoát gần cổ cô. Catherine không cần phải nói vì anh đã tự nhớ ra rằng cô không thích anh chạm vào người cô như thế này.

- Xin lỗi, - anh nói, và bỏ tay ra ngay.

- Gì thế?

- Có một việc nhỏ. - Anh nhẹ nhàng đưa một ngón tay trở vào trong tay áo khoác của cô, cho đến khi bàn tay cô buộc phải thò ra ngoài túi áo khoác. - Không có nhẫn trên tay cô. - Bàn tay trần của cô lộ ra dưới tay áo khoác. Trong khi nhìn bàn tay ấy anh thấy các ngón tay cô nắm chặt lại kháng cự.

- Bà tôi sẽ nghi ngờ nếu không thấy cái họ muốn thấy, - anh nói một cách khó khăn.

- Và họ muốn thấy gì?

- Cái này.

Vẫn cầm tay áo khoác của cô, anh giơ một bàn tay khác lên để cô thấy một chiếc nhẫn có đính những viên ngọc trên ngón tay út của anh. Trong ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ hai ngọn đèn lồng chiếc nhẫn hiện ra trước mắt cô không rõ lắm. Clay khẽ lắc ngón tay và những hạt ngọc bỗng lấp lánh. Mắt Catherine bị hút vào chiếc nhẫn như thể anh là một nhà thôi miên đang dùng chiếc nhẫn để thôi miên cô vậy.

Nó thật lớn! Cô nghĩ, và thấy hoảng sợ.

- Tôi phải đeo nó thật ư?

Anh cầm bàn tay cô, lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

- Tôi e là vậy. Đó là truyền thống của gia đình. Cô là thế hệ thứ tư đeo nó. Khi chiếc nhẫn vẫn chưa khít hẳn cô nắm những ngón tay anh, dừng chúng lại, cảm thấy chiếc nhẫn làm cô đau đớn.

- Trò chơi đã đi quá xa rồi đây, - cô nói nhỏ.

- Ý nghĩ quan trọng của một chiếc nhẫn nằm trong tâm trí của người đeo nó chứ không phải ở trên ngón tay, Catherine ạ.

- Nhưng làm sao tôi có thể đeo nó trong khi ba thế hệ đã từng đeo nó chứ?

- Cứ giả vờ là cô nhặt được nó trong một chiếc hộp của Cracker Jacks, - anh nói vẻ bình thản, và tiếp tục lồng chiếc nhẫn vào sâu hơn. Rồi anh buông những ngón tay lạnh toát của cô ra.

- Clay, chiếc nhẫn này trị giá hàng ngàn đô la. Anh biết, và tôi cũng biết thế, và tôi đeo nó thật không hợp chút nào.

- Nhưng dù gì cô vẫn phải đeo. Tôi nói điều này ra có thể sẽ giúp cô thanh thản phần nào, nhà Forrester đã từng có mấy đời làm kim hoàn và bố tôi đã phá vỡ truyền thống đó để hoạt động trong ngành luật. Bà nội tôi vẫn sở hữu một công ty kim hoàn phát đạt sau khi ông nội tôi mất. Họ có hàng trăm viên ngọc.

- Nhưng chiếc nhẫn này có ý nghĩa quá lớn.

- Vậy, hãy làm vui lòng một bà lão đi. - Clay mỉm cười và nhún vai.

Cô không có sự lựa chọn. Càng không có sự lựa chọn khi anh đã cởi áo khoác giúp cô và đưa tay khẽ ôm quanh vai cô. Cứ thế họ đi vào phòng khách, và Catherine phải cố gắng hết sức nén nỗi khó chịu trước sự đụng

chạm của anh.

Hai người đầu tiên cô phải tới chào là hai ông bà già nhỏ thó, ăn vận rất sang trọng đang ngồi trên sofa bọc nhung. Ông già vận một bộ vét đen trông giống như nhạc trưởng của một dàn nhạc. Bà già, trong bộ váy màu tím nhạt, có viền đăng ten, ngồi đó với một nụ cười sáng láng như thể bà đã giữ nụ cười đó trên môi suốt bảy mươi năm mà chưa hề để nó tắt. Tới chỗ hai người đó Catherine cảm thấy Clay khẽ di chuyển bàn tay anh xuống lưng cô, ôm quanh eo cô, rồi anh buông tay khỏi người cô để dùng cả hai bàn tay ôm lấy má bà già và hôn lên miệng bà một cái hôn rất kêu.

- Chào, bà yêu. - anh nói một cách bất kính. Catherine cam đoan rằng bà già thực sự đỏ mặt khi bà nhìn lên Clay; rồi bà vừa cười vừa dí một ngón tay vào anh thay lời chào duy nhất.

- Chào, con trai, - người ông lên tiếng. - Cháu làm bà cháu xúc động hơn cả ông có thể làm đấy. - Tiếng cười vui vẻ của Clay làm cho cả hai ông bà già cùng cười thích thú.

- Vậy là ông ghen hả? - Anh vòng tay ôm vai ông già đầu hói, người mà lẽ ra phải bước lên đứng trước một dàn nhạc với chiếc đũa chỉ huy của mình. Và thật ngạc nhiên đối với Catherine, hai ông bà già ôm choàng lấy nhau rất là tự nhiên. - Cháu muốn ông bà gặp Catherine. - Clay quay người lại cầm tay Catherine dẫn lên trước anh. - Catherine, đây là ông bà ngoại, bà ngoại Elgin, ở đây mọi người thường gọi là Ông và Sophie.

- Cháu chào ông bà ạ, - Catherine mỉm cười nói và lần lượt bắt tay hai ông bà. Nụ cười của Sophie và Ông trông như thể hai nụ cười sinh đôi.

Rồi Clay nắm cánh tay Catherine, hướng cô về phía một người phụ nữ đang ngồi rất uy nghiêm trên chiếc ghế có vai dựa cao mà chẳng cần có ngai vàng cũng đủ nói lên uy quyền của người phụ nữ ấy. Catherine cảm thấy sự dò xét ở cả đó. Nó toát lên từ mọi nét của người phụ nữ ấy. Nó lộ ra trong dáng điệu, trên nét mặt, trong đôi mắt sắc sảo với cái nhìn lạnh lùng dành cho Catherine, thậm chí từ những ngón tay lấp lánh.

Clay chưa kịp nói gì thì người ấy đã găm vào anh một cái nhìn xoi mói và nói.

- Đừng có thử những mảnh khoé non nớt đó với ta, chàng trai trẻ ạ. Ta không khờ khạo mà đỏ mặt như bà Sophie đâu.

- Không bao giờ, thưa bà. - Clay thừa nhận với một nụ cười tinh quái, rồi anh nâng một bàn tay đeo đầy nhẫn của người đó lên và cúi người xuống rất kiêu cách. Anh làm như định hôn lên lớp tay áo bằng đăng ten màu xanh nhạt, nhưng rồi cuối cùng anh lại vén lớp tay áo đó lên để hôn mu bàn tay trần của bà.

Catherine thấy buồn cười trước những màn mè nheo vờn chuột đó. Rồi người phụ nữ ấy cũng phải mỉm miệng lại để khỏi làm lộ ra một nụ cười.

- Cháu đưa Catherine đến chào bà, - Clay nói, buông bàn tay đó ra, nhưng

vẫn giữ nụ cười nửa miệng. Một lần nữa anh lại buộc Catherine đến gần hơn bằng một cái kéo tay khẽ.

- Catherine, đây là bà nội anh, bà Forrester. Anh chưa bao giờ gọi tên riêng của bà vì một số lý do.

- Chào bà Forrester, - Catherine nhắc lại cái họ mà Clay vừa nói, trong khi bàn tay cùng những viên ngọc của bà ấy đã biến vào trong túi áo.

- Cháu trai ta là một đứa trẻ phát triển sớm. Cô sẽ phải cố gắng để cạnh chừng.

- Cháu biết ạ. - Catherine đáp, và tự hỏi không biết bà già quý phái này sẽ nghĩ gì nếu bà ấy biết thời hạn cần đề phòng chỉ kéo dài mấy tháng mà thôi.

Bà Forrester giờ cây ba tong bật ngà voi lên, khẽ gõ vào vai Catherine trong khi đưa đôi con ngươi màu xám của bà chuyển động từ dưới lên trên, quan sát Catherine.

- Ta thích đây. - Bà chống chiếc gậy xuống dưới sàn, vắt hai tay trên đầu gậy bật bằng ngà voi, và liếc nhìn cháu trai mình hỏi: - Cháu kiếm đâu được quý cô sáng sủa này thế hả?

Những ngón tay của Clay khẽ miết trên cánh tay Catherine rồi anh nhìn mặt cô và trả lời bà mình.

- Cháu không kiếm. Cô ấy kiếm được cháu đây. - Rồi bàn tay anh di chuyển xuống dưới tìm bàn tay cô. Đôi mắt bà Forrester không bỏ qua cử chỉ ấy của Clay và đôi mắt ấy đã thấy rõ những ngón tay của cô gái không nắm lấy những ngón tay của Clay. Hai người quay về phía Claiborne và Angela đang rót rượu và chuẩn bị chỗ cho chiếc khay đựng bánh mà Inella đang mang tới. Clay cũng dành một lời chào cho Inella. Anh đặt một bàn tay lên vai cô giúp việc khi cô cúi xuống để đặt cái khay lên bàn.

- Tối nay chị vẽ ra những thú vui xa hoa gì vậy? Chị không biết là bố tôi lo lắng về vòng eo của ông sao?

Mọi người cùng bật cười.

- Thú vui xa hoa ư? - Cô giúp việc đùa. - Cậu tưởng tượng đâu ra những thứ ấy? - Rồi vừa cười cô vừa đi ra khỏi phòng. Tiếp theo là một cái ôm của hai mẹ con Clay và một cái nắm tay của hai bố con anh.

Trong đời mình Catherine chưa bao giờ thấy một không khí gia đình cảm động như thế. Chưa bao giờ cô thấy Clay nồng ấm, hài hước, được yêu quý và mọi người như thế trong căn nhà này. Cảnh gia đình anh khiến Catherine cảm thấy hơi ghen tị và cô hơi sợ. Nhưng cô không thể cưỡng lại cái ôm trìu mến của Angela trong khi chồng bà - ƠN CHÚA - chỉ mỉm cười và chào cô bằng những lời thân mật.

- Cô gái, ngồi xuống đây, - Elizabeth Forrester bảo Catherine.

Catherine không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống một chiếc ghế ở bên phải bà Elizabeth Forrester. Cô thực sự cảm thấy biết ơn Clay khi anh ngồi xuống bên cạnh. Sự có mặt của anh phần nào đó khiến cô có thêm can đảm. Đôi

mắt sắc sảo của Elizabeth Forrester liếc nhìn Catherine, dò xét cô như thể một máy quét laze trong khi vẫn làm ra vẻ như đang nói chuyện phiếm.

- Catherine... - bà ấy nói về trầm tư, - một cái tên cô đáng yêu. Không láu cá và nhan nhản như một cái tên thời bây giờ. Tôi dám nói là có nhiều cái tên khiến tôi thấy bức mình. Tuy nhiên, Tôi và cô đều được đặt tên theo tên của một nữ hoàng Anh. Tên tôi là Elizabeth.

Catherine tự hỏi không biết bà ấy có được cho phép mang cái tên đó hay không nếu bà ấy quá kiêu căng như vậy. Căn nhắc một lát, Catherine mạnh bạo nói chuyện với bà già ấy bằng cách nói nhã nhặn.

- Thưa bà Forrester, cháu tin rằng cái tên Elizabeth có nghĩa là "hiền dâng cho Chúa trời".

Bà Elizabeth nhướn mi lên. Cô gái này thật thông minh, Elizabeth Forrester nghĩ.

- Ô đúng vậy, đúng vậy, Catherine... bắt đầu bằng "C" hay "K" nhỉ?

- Dạ "C" ạ.

- Vậy thì theo tiếng Hy Lạp có nghĩa là "trong trắng".

Ruột gan Catherine muốn lộn phèo. Bà ấy biết hay bà ấy muốn biết, Catherine bắn khoản tự hỏi và cố gắng giữ bình tĩnh.

- Vậy, cô là người sẽ mang họ Forrester đây. - Người đàn bà uy quyền nhận xét.

Catherine càng thấy hoảng hơn. Nhưng Clay, người mà cô không biết nên nguyên rửa hay nên cảm ơn, đã ngồi sát lại bên cạnh cô, sát đến nỗi chạm cả đùi mình vào đùi cô, đương đầu với sự dò xét của bà nội anh.

- Vâng, đúng thế. Nhưng nếu không có sự thuyết phục thì sẽ không đâu ạ. Thoạt đầu Catherine né tránh cháu. Có lẽ do địa vị khác biệt của chúng cháu và cháu đã phải thuyết phục cô ấy rằng điều đó chẳng ảnh hưởng gì hết.

Chúa ơi, Catherine nghĩ, anh ta đang thực sự thách thức bà già này!

Hiểu rõ sự thách thức đó, Elizabeth Forrester khiển trách.

- Ở thời của ta, ông của cháu không thối những lời tầm thường vào tai ta.

- Ôi, bà, bà là vàng ròng mà. - Clay chỉ cười, rồi ứng khẩu rất khéo. Nhưng bây giờ không phải là thời của bà, bây giờ đàn ông xuề xòa hơn một chút. - Nhưng sau đó, dường như cảm thấy cơ đùi của Elizabeth quá căng, anh giảm bớt sự đối chọi của mình với câu nói nối theo, - chẳng còn nghĩ lời nào tầm thường, lời nào thô bỉ nữa.

Bà Elizabeth Forrester không nói gì thêm chỉ nhướn mày lên một lần nữa.

- Bố, - Clay nói, bố mang cho bà một ly đi. Tối nay bà hơi bị kích thích và bố biết một ly vang luôn làm bà dịu đi mà. Catherine, em có muốn dùng một chút vang không?

- Em không biết nữa.

Elizabeth không bỏ sót một lời nào.

- Rượu vang trắng nhé? - Cháu trai bà gợi ý. Cô đã phản ứng thật khó hiểu.

Cô cố tình ngồi xa cháu bà. Không để ý, cháu bà vẫn đứng dậy và không đợi câu trả lời cứ thích lấy rượu.

- Cháu biết Clay bao lâu rồi? - Bà ngoại Clay hỏi trong khi hơi rướn người về phía trước.

- Chúng cháu quen nhau từ hồi hè.

- Angela nói cháu tự may váy cưới cho cháu.

- Vâng, đúng ạ, nhưng với sự giúp đỡ của nhiều người - Catherine trả lời, hiểu rằng đã quá muộn để tránh những câu hỏi tiếp theo.

- Ô, hay quá. Tôi chưa bao giờ may nổi một mũi, đúng không Angela? Vậy mẹ cháu có giúp cháu chứ? - Thái độ của Sophie trái ngược hẳn với thái độ của bà thông gia của mình. Elizabeth thì táo bạo và hách dịch còn người phụ nữ này lại rụt rè và khiêm tốn. Tuy nhiên câu hỏi vô tư của bà lại khiến Catherine cảm thấy mình rơi vào ngõ cụt.

- Không ạ, mấy người bạn của cháu giúp cháu may váy. Cháu thường may thuê vào lúc rảnh để kiếm tiền trả học phí.

- Ôi, Clay đâu có nói với chúng ta là cháu đang học đại học.

Vừa lúc đó Clay đến, kịp giải cứu cho cô bằng một ly rượu vang nhập khẩu từ Đức. Khi Catherine đưa tay đón ly rượu, những viên ngọc trên chiếc nhẫn cô đeo sáng lấp lánh. Trước khi đưa ly lên môi, cô đổi tay, và để bàn tay trái của cô xuống đùi.

- Vâng, cô ấy đang học đại học. Cô ấy là một cô gái thông minh đấy bà ạ. Cô ấy tự may bộ váy cô ấy đang mặc đấy. Bà thấy cô ấy có khéo tay không ạ?

- Cháu còn đánh máy thuê nữa ạ. - Catherine lúng túng.

- Thế ư? Ôi, ôi. - Bà ngoại của Clay có vẻ rất ngạc nhiên.

- Bà thấy đấy, bây giờ cháu sẽ không còn phải trả tiền để đánh máy tài liệu nữa. Vì thế mà cháu cưới cô ấy đấy. - Anh cười tinh quái và đặt tay lên lưng ghế.

- Mẹ, Clay lại đùa giỡn bà rồi. Mẹ đừng có để ý lời nó nói mẹ ạ. - Angela tham gia.

Cuộc nói chuyện tiếp tục, xen lẫn với những tiếng âm ừ và những miếng nắm muối. Clay ngồi thoải mái bên cạnh Catherine với hai đầu gối loe rộng để dù thế nào anh cũng làm cho đùi mình chạm vào đùi cô. Anh nghe chuyện, thỉnh thoảng hỏi một câu, và ghé vào tai Catherine hỏi cô có thích ăn cua không, nói cho cô biết chính cô đang ăn cua, thì thầm vừa đủ to để bà Elizabeth Forrester nghe được và bảo với vị hôn phu của anh rằng có nhiều điều anh nên dạy cô thích. Anh nói đùa với Elizabeth, trêu Sophie, đồng ý chơi bóng với bố anh vào một ngày gần đây, và trong suốt thời gian đó, cố gắng tỏ ra như thể anh yêu Catherine thật sự.

Đến lúc họ đi ăn tối, cô đã gần như mệt mỏi. Cô không quen ngồi gần anh như vậy, cũng không quen bị tán tỉnh một cách quá lộ liễu để vì lợi ích của người khác. Ở bàn ăn, chuyện đó vẫn tiếp tục, vì Clay ngồi sát bên cạnh cô

và thỉnh thoảng trong bữa ăn anh lại để cánh tay lên vai ghế của cô và ghé vào tai cô thì thầm bằng điệu bộ rất tình tứ. Anh có thể cười to vừa đủ, có thể nhìn cô đủ âu yếm để các bà của anh cười với nhau qua món cá hồi của họ. Nhưng trước khi bữa ăn kết thúc hoặc món cá hồi hoặc Clay hay cả hai đã khiến dạ dày của Catherine bắt đầu quặn lên. Thêm vào đó Elizabeth lại khơi ra chủ đề cái nhẫn, và bà ấy nói một cách hào hứng đến nỗi Catherine ngán ngẩm không biết có phải nghe chủ đề ấy suốt bữa ăn hay không.

- Ta thấy Angela đã trao cho cô chiếc nhẫn hồng ngọc. Angela, con xem chiếc nhẫn trên tay Catherine mới đẹp làm sao. Gia đình con nói sao hả?

Catherine buộc mình phải tiếp tục cắt một miếng khoai tây phủ pho mát.

- Họ vẫn chưa trông thấy chiếc nhẫn. - cô trả lời thành thật và thấy mình đã học chơi rất nhanh, không để người đàn bà có đôi mắt sắc sảo ấy có lọt một khe hở.

- Chiếc nhẫn ở giữa những ngón tay búp măng ấy thật đẹp phải không Clay? Clay cầm bàn tay Catherine lên, bỏ chiếc nhẫn cô đang cầm ra, hôn bàn tay đó, rồi lại đặt chiếc nhẫn trở lại giữa những ngón tay cô, và nói:

- Đẹp lắm.

- Cô có muốn dùng cái nhẫn đó xiên cho cháu ta một cái để cho cảm giác tự mãn quá mức của nó bớt đi chút không, Catherine? Cháu cứ âu yếm người ta như thế người ta làm sao tập trung ăn được cơ chứ, Clay?

Nhưng cũng giống chiếc nhẫn, mọi thứ khác quanh bàn ăn đều làm Catherine không sao tập trung được.

Clay chỉ cười và cúi xuống đĩa thức ăn của mình.

- Bà, cháu nghĩ cháu khám phá ra một điều nữa. Không ai nói với bà là bà phải chuyển chiếc nhẫn cho mẹ cháu. Bà có muốn lấy lại không?

- Đừng có vô lễ thế, Clay. Là cô dâu của cháu, Catherine nên và muốn được đeo chiếc nhẫn đó. Ông của cháu sẽ ngây người ra nếu ông thấy chiếc nhẫn ở trên tay của một cô gái đẹp như Catherine.

- Thôi, cháu thua. Một khi bà khiến cháu cứng lưỡi không nói được thì có nghĩa là bà đúng.

Elizabeth vẫn băn khoăn không biết sự nghi ngờ của mình có chính xác không. Thằng cháu trai của bà có vẻ mê cô gái thật. Được, rồi thời gian sẽ cho thấy thôi, sớm thôi.

Ngồi trong xe trở về Catherine ngả đầu trên ghế, cố gắng chịu đựng từng dặm đường trong cảm giác nôn nao khó chịu. Nhưng xe chạy chưa được nửa đường cô không tài nào chịu đựng thêm được liền bảo Clay:

- Dừng xe lại!

Clay quay sang thấy mắt cô vẫn nhắm, một tay cô ôm lấy cổ họng.

- Sao thế?

- Dừng xe lại đi... làm ơn.

Nhưng họ đang ở trên đường cao tốc, tuyến đường được điều khiển tự động nên khó mà dừng lại ngay được.

- Này, cô không sao chứ?

- Tôi phải nôn.

Một cái dốc dài hiện ra và Clay bẻ tay lái, đánh xe qua lề đường ghé vào một bãi cỏ, rồi đạp phanh. Ngay lập tức Catherine nhào ra ngoài. Anh nghe thấy tiếng cô nôn.

Mồ hôi toát ra gan bàn tay Clay. Anh cảm thấy ngực mình như căng ra, nóng bừng, và cảm thấy nước miếng ứa ra dưới lưỡi như thể chính anh đang nôn mửa vậy. Anh ra khỏi xe, chưa biết phải làm gì, và anh nhìn thấy cô đang cúi gập người xuống bãi cỏ, tóc cô xoã ra hai bên má.

- Catherine, cô không sao chứ?

- Anh có khăn giấy ở đó không? - Cô hỏi giọng run rẩy.

Anh đến phía sau cô, cho tay vào túi quần và lấy ra chiếc khăn mùi xoa của anh. Anh đưa khăn cho cô và dẫn cô bước cách xa chỗ cô vừa nôn vài bước.

- Cái này... là khăn... mùi xoa của anh. Tôi không thể dùng... khăn của anh được.

- Vì Chúa, hãy dùng nó... dùng bất cứ thứ gì. Giờ cô đỡ chưa?

- Tôi không biết. - Cô thở dốc như thể cô sắp nôn nữa. - Anh không có khăn giấy à?

- Catherine, bây giờ không phải lúc lịch sự. Hãy dùng cái khăn này đi.

Mặc dù đang cảm thấy rất tệ. Catherine vẫn nhận thấy rõ rằng Clay đang rất hoảng sợ. Cô cầm chiếc khăn thơm của anh đưa lên lau miệng.

- Chuyện này có thường xuyên xảy ra không? - Giọng anh run rẩy, lo lắng và anh khẽ vuốt cánh tay cô một cách ân cần.

Cô lắc đầu, đợi xem cô có muốn nôn nữa không.

- Tôi cứ nghĩ chuyện này chỉ xảy ra vào buổi sáng thôi.

- Tôi nghĩ chỉ vì món cá và vì các bà của anh đấy mà. - Cô cố cười thành tiếng, nhưng cô không thành công lắm.

- Cat, tôi xin lỗi. Tôi không biết cô phải chịu đựng thế này nếu không tôi đã không chất thêm gánh nặng lên cô như thế.

Cô nghe rõ anh gọi cô là Cat. Chúa ơi, không, cô nghĩ, đừng để anh ta gọi mình như thế, Chúa ơi. Đừng!

- Cô có muốn quay vào xe không? - Anh hỏi giọng lúng túng, cảm thấy muốn bảo vệ cô, nhưng lại bất lực không biết phải làm gì.

- Tôi muốn ở ngoài này thêm chút nữa. Tôi vẫn thấy buồn nôn, - Cô gấp lại chiếc khăn và đưa nó lên lau trán. Anh đưa tay khẽ vén những sợi tóc dính trên má cô.

- Khi chúng ta cười nhau rồi cô vẫn như thế này sao? - Cô biết anh đang cười với cố gắng làm cô cảm thấy dễ chịu hơn.

- Nếu tôi như vậy thì tôi sẽ giặt khăn tay cho anh. Tôi không biết, chuyện

này chưa từng xảy ra. Tôi xin lỗi đã khiến anh khó xử.

- Cô không làm tôi khó xử đâu. Tôi chỉ sợ thôi. Tôi không biết làm thế nào với một cô gái bị nôn mửa.

- Ô, vậy thì hãy sống mà học đi nhé.

Anh cười, đợi cô lấy lại thăng bằng. Cô đưa những ngón tay run rẩy lên trán rồi miết chúng qua thái dương. Bụng cô đã bớt nôn nao, nhưng bàn tay Clay vẫn để trên cánh tay cô mặc dù cánh tay cô vẫn tiếp tục cử động. Rồi, cô khẽ gỡ tay cô ra.

- Clay, bà nội anh biết đấy. - Giọng Catherine vẫn run.

- Biết cái gì chứ?

- Làm sao anh có thể nói như thế khi mà bà anh... thật...

- Thật làm sao? Thật độc đoán ư? Thực ra bà ấy không như vậy đâu. Bà ấy yêu quý cô đấy, cô không thể nói ra điều đó à?

- Yêu quý tôi? ... Tôi ư?

- Bà tôi là một con quỷ tinh quái, và bà ấy khó mà bỏ sót điều gì. Tối nay tôi không cố ý lừa bà ấy. Đúng, bà ấy biết nhưng dù sao bà cũng khen ngợi cô đấy thôi.

- Bà anh thể hiện điều đó một cách kỳ quặc.

- Mỗi người đều có cách thể hiện của riêng mình, Catherine ạ. Cách của bà tôi... không giống cách của các bà nội, nhưng hãy tin tôi, nếu bà không ủng hộ thì bà đã chẳng khen cô đeo nhẫn đẹp như thế.

- Vậy ra chiếc nhẫn là một sự thử thách. - đó là lý do tại sao anh cứ bắt tôi phải đeo nó?

- Tôi cho là như vậy. Nhưng đó cũng là truyền thống. Tất cả nhà tôi đều biết rằng cô dâu của tôi nhất định phải đeo chiếc nhẫn đó. Trước khi tôi sinh ra mọi người đã nghĩ vậy rồi.

- Clay, tôi đã... rất sợ. Không phải chỉ vì chiếc nhẫn thôi đâu mà vì cả cái cách bà nội anh dò xét tôi nữa. Tôi đang ăn cua mà phải để người khác nói mới biết mình đang ăn cua và tôi biết thứ vang đỏ đó làm bằng gì, không biết những viên kim cương màu hồng lại được gọi là hồng ngọc và...

Clay phá lên cười:

- Bà tôi nói thế là muốn ám chỉ chiếc nhẫn, chứ không phải nói về màu, nhưng cái từ đó thì ảnh hưởng gì chứ? Cô đã thắng bà nội tôi cô không biết sao? Cô đã thắng bà bằng cách để bà đoán ra sự thật mà vẫn nhận được sự ủng hộ của bà. Tại sao cô lại thấy sợ chứ?

- Vì giữa gia đình anh tôi là một kẻ lạc lõng. Tôi giống như một viên đá giữa những viên kim cương, anh không thấy điều đó sao?

- Cô có một sự tự ti đáng ngạc nhiên ẩn sau vẻ bình tĩnh mà cô thường thể hiện ra ngoài. Tại sao cô cứ nhất định phải hạ thấp mình như vậy?

- Tôi biết chỗ của mình, và nó không nằm trong gia đình Forrester.

- Chừng nào tôi còn công nhận vị trí của cô ở trong gia đình tôi thì sẽ không

ai tranh cãi về điều đó hết.

- Clay, chúng ta đang phạm phải sai lầm.

- Sai lầm duy nhất trong buổi tối hôm nay là việc cô đã ăn món cá hồi. - Anh chạm tay lên vai cô. - Cô đã phục thù xong chưa?

- Làm sao mà anh vẫn có thể đùa cợt sau tất cả những chuyện này chứ? - Cô không thể nhìn được cười.

- Catherine, chỉ tạm thời thôi mà. Tôi đã xác định sẽ chấp nhận những gì tôi có thể, và không để những gì còn lại giày vò mình, thế thôi. Và tôi đang học dần.

- Học ư?

- Như cô nói đây... bây giờ là học xoay xở với một phụ nữ mang thai. - Anh dẫn cô quay lại xe. - Nào, bây giờ chắc cô ổn rồi. Hãy lên xe đi và tôi sẽ lái xe như một anh chàng ngoan ngoãn.

Xe chạy xuống đường và Clay bắt đầu nói về Sophie và Granddad, ôn lại những ký ức về họ, và những câu chuyện anh kể đã làm Catherine hiểu được tại sao Angela lại có tính cách đáng yêu như vậy. Ngồi trên xe với Clay, nghe những chuyện thời thơ ấu của anh, cô cảm thấy khá dễ chịu. Có lúc cô cười và nói:

- Tôi phải cố lắm mới nín được cười khi Granddad gọi anh là "con trai". - Cô quay nhìn Clay và nhắc lại: - Con trai?

- Ô, tôi nghĩ ông luôn coi tôi như vậy. - Clay cũng cười. Cô biết không, tôi thật sự yêu con người ông tôi. Khi tôi còn nhỏ, ông thường dắt tôi đi xem những chiếc thuyền ở Superior. Chỉ có ông và tôi. Một lần ông đưa tôi lên một chiếc xe lửa vì ông bảo xe lửa rồi sẽ chẳng còn tồn tại nữa và tôi không nên để lỡ dịp thử ngồi trên đó. Những chiều thứ Bảy ông thường dẫn tôi đi xem phim hoạt hình của Disney, đi thăm các bảo tàng, và nhiều nơi thú vị khác. Tôi còn đi xem ba-lê với cả ông và bà nữa.

- Xem ba-lê ư? - Cô thật sự ngạc nhiên.

- Ừ.

- Thật may mắn.

- Cô chưa bao giờ đi xem ba-lê sao?

- Tôi đoán là cô có vì đã có lần cô nói chuyện trở thành một diễn viên múa ba-lê.

- Không, anh đoán nhầm rồi. - và lần đầu tiên Catherine chia sẻ một phần nỗi tiếc sâu kín với anh. Không nhiều, chỉ một chút thôi, - một chút rất quan trọng. Giống như chiếc gạt nước gạt một đường trên cửa kính mờ hơi nước, cô cho anh một cái nhìn thoáng qua đầu tiên vào bên trong tâm hồn của cô. - Bố tôi uống rất nhiều, vì thế chẳng bao giờ có tiền để tôi đi xem ba-lê.

Đột nhiên cô thấy tiếc vì đã kể với anh điều ấy và cô đợi phản ứng của anh. Cô không muốn anh nghĩ rằng cô cố ý gọi sự thương hại ở anh. Cô có thể cảm thấy anh nhìn cô đăm đăm một lát rồi nói những lời khiến trái tim cô

đập rộn.

- Bây giờ thì có thể đấy, - đó là tất cả những gì anh nói.

Chương 14

Ba tuần ngắn ngủi trước ngày cưới, Clay và Catherine ở bên nhau rất nhiều vì cần phải chuẩn bị vô số việc. Điều Catherine lo sợ nhất đã bắt đầu xảy ra: cô càng ngày càng quen với sự có mặt của anh ở bên cô. Cô bắt đầu đoán được mọi việc trước khi chúng diễn ra - việc được anh mở cửa xe cho, được anh cầm áo khoác giúp, được anh trả tiền cho một món quà vật. Những nét riêng tư của Clay cũng được Catherine khám phá - cách anh khéo léo dành chút ít thời gian trên đũa vui vẻ với các cô gái ở Horizons mỗi khi anh chuẩn bị đưa cô ra ngoài; cảm giác về sự thắm thiết mà anh thể hiện trước gia đình anh; những sự đụng chạm khiến không ai có thể nghi ngờ là thiếu tự nhiên; tiếng cười của anh. Anh rất dễ cười, cô phát hiện thấy như vậy, và dường như anh chấp nhận điều đang diễn ra một cách nhanh chóng hơn cô có thể.

Cô càng ngày càng quen với những điều ngẫu nhiên: cách anh nhìn những ngọn khói; cách anh gỡ những miếng dưa chua khi anh ăn hamburger nhưng lại đổ thêm nước sốt cà chua lên bánh: anh ưa thích màu nâu và việc anh hơi không nhạy bén giữa các màu nâu và màu xanh lá cây và thỉnh thoảng anh chọn màu tất không hợp lắm. Cô đã biết tất cả quần áo của anh và đã quen với mùi thơm của anh phảng phất trong xe, cho đến một buổi tối khi cái mùi thơm đã thay đổi cô sửng sốt vì cô đã nhận ra ngay sự thay đổi đó. Cô đã biết những băng nhạc anh thích, rồi biết những bài hát anh đặc biệt thích trong những băng nhạc đó.

Rồi một hôm anh đề nghị cô dùng xe hơi của anh để đi lo nốt những công việc của cô. Đôi mắt xanh của cô mở to, nhìn chòm chìa khoá xe, nhìn ngón tay trở của anh, rồi lại nhìn vào mắt anh. Cô không thốt lên lời được.

- Có gì đâu, nó chỉ là một chiếc xe hơi thôi mà, - anh nói về vô tư.

Nhưng nó đâu phải chỉ như thế! Không chỉ như thế đối với Clay. Anh giữ gìn nó như một huấn luyện viên giữ gìn một nhà vô địch của cuộc đua Kentucky Derby với niềm tự hào không kém. Việc anh tin tưởng để cô lái chiếc xe của anh giống như một mũi kim nữa trong đường may nối Clay với cô lại gần nhau hơn.

Cô cảm nhận rõ điều đó khi cô nhìn chòm chìa khoá. Chấp nhận đề nghị của anh có nghĩa là vượt qua một rào cản nữa giữa họ, rào cản này quan trọng hơn những rào cản đã từng bị chinh phục trước đó, bởi nó mô tả những quyền riêng biệt của họ. Cầm chòm chìa khoá nghĩa là không phân biệt hai người, điều mà Catherine vốn vẫn cố tình tránh.

Tuy nhiên cô lại đưa tay cầm chòm chìa khoá, bị cám dỗ bởi sự sang trọng, sự tự do, sự hiếu kỳ và cô tự bảo mình, "Một lần... chỉ một lần thôi mà... bởi vì cô phải đi vài chỗ, và đi bằng xe hơi của anh sẽ tiện hơn đi xe buýt nhiều".

Lái chiếc Corvette, cô cảm thấy mình đã chiếm mất thế giới của Clay, chiếc xe là một phần quan trọng đối với anh. Cảm giác được xâm nhập khiến tim cô đập hồi hộp khi cô đặt tay lên tay lái đúng chỗ anh thường đặt tay mình. Cảm giác về lòng bàn tay cô để trên chỗ của anh rất gần gũi, vì vậy cô vội xe dịch bàn tay lùi ra một chút, rồi cô khởi động xe và bật radio lên, khám phá cảm giác tự do khi tiếng nhạc vang lên từ loa cassette. Cô thậm chí còn bấm còi một cách không cần thiết, và cười to trước sự sáng dạ của mình. Cô chỉnh lại gương chiếu hậu, ngạc nhiên trước những quang cảnh buồn cười cô nhìn thấy trong gương.

Cô nhìn thấy những khuôn mặt đàn ông cau có cùng những khuôn mặt phụ nữ lạnh lùng, và tự cho phép mình cảm thấy hơn người một chút. Cô cười với những lái xe khác trong khi ngồi đợi ở một điểm đèn đỏ. Chiếc Corvette chỉ là vẻ bề ngoài hời hợt, hào nhoáng và là của người khác. Nhưng cô không quan tâm. Cô vẫn mỉm cười.

Và trước tiên cô đón Marie, rồi Bobbi, đi mua sắm.

Và chỉ một ngày, - một ngày kỳ diệu - Catherine cho phép mình coi nó là thật. Và đúng là một ngày đó là thật. Chỉ trong một ngày duy nhất đó thôi Catherine đã được ném trái niềm vui mà việc chuẩn bị cho đám cưới đem lại. Việc may váy cưới của Catherine đã trở thành một "dự án gia đình" bởi hầu hết các cô gái ở Horizons đều tham gia vào công việc đó dù ít hay nhiều. Một ngày trước khi chiếc váy được hoàn tất thì Miếng Nhỏ sinh con. Đó là một bé gái, nhưng tất cả bọn họ đều biết từ lâu Miếng Nhỏ đã quyết định sẽ cho đứa bé đi, vì thế không ai nói nhiều về nó. Khi họ đến thăm Miếng Nhỏ ở bệnh viện, họ chỉ nói về đám cưới, về váy của Catherine, thậm chí về chiếc Corvette của Clay. Trên chiếc giá kê bên giường của Miếng Nhỏ, nơi đáng lẽ phải có những tấm thiệp mừng đứa bé ra đời thì lại có mỗi một chiếc thiệp mời dự cưới màu xanh da trời.

Khi chiếc váy cưới được may xong, tất cả các cô gái ở Horizons đều muốn chạm tay vào nó và Catherine cảm thấy họ đều giấu một niềm ao ước. Họ tranh nhau giành quyền kéo khoá váy cho Catherine lúc cô mặc thử. Chiếc váy được may bằng vải nhung màu trắng ngà, với hai ống tay dài và eo kiểu Empire. Thân trên của váy được may theo kiểu bông vai và được phủ một lớp đăng ten mỏng ở phần ngực. Nhìn mình trong gương, Catherine không thể không tự hỏi những tháng sắp tới trông cô sẽ như thế nào.

Những kế hoạch cho tương lai của Clay và Catherine được vạch ra một cách cụ thể. Họ phải nghĩ tới một chỗ ở và tính đến việc mua đồ đạc cho chỗ ở đó. Lại một lần nữa chuyện diễn ra như cổ tích khi Clay thông báo rằng bố anh còn một số bất động sản nữa ở trong thành phố và ít nhất trong số đó có ba căn nhà chưa có người ở.

- Catherine, cô có muốn đi xem chúng không? - Anh đề nghị.

Anh dẫn cô tới khu Thung lũng Vàng nơi có những căn nhà được xây mới

rất hiện đại. Catherine đứng sau lưng Clay, nhìn anh tra chìa khoá vào ổ khoá với một cảm giác háo hức như trẻ con. Cánh cửa được mở ra và cô bước vào trong, nghe thấy tiếng khép cửa sau lưng mình. Cô đang đứng trong phòng đợi của căn nhà. Nó thật yên ắng. Trước mắt cô là những bậc thang trải thảm màu sôcôla dẫn lên lầu. Clay đặt tay lên cánh tay cô khiến cô giật nảy mình. Họ bước lên các bậc thang trong im lặng và được đón chào bởi một không gian rộng, thoáng đãng của phòng khách. Bên trái cô là một căn bếp, bên phải cô là những bậc thang dẫn lên tầng dành cho phòng ngủ. Cô không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống ở một căn nhà sang trọng mới nguyên như thế này.

- Ôi, Clay, - cô chỉ nói được có thế trong khi vẫn mở to mắt quan sát quanh phòng khách.

- Tôi biết cô đang nghĩ gì.

- Nhưng tôi có lý. Như thế này là quá nhiều.

- Cô không thích căn nhà này sao? Vậy thì chúng ta sẽ đi xem những căn nhà khác.

Cô quay lại nhìn anh giữa căn phòng lớn tràn ngập ánh sáng. - Tôi không thể sống trong một căn nhà như thế này với anh. Như thế khác nào tôi gian lận thuê thu nhập.

- Được rồi, vậy thì đi. Cô muốn tới chỗ nào khác nào?

- Đợi đã - Cô đưa tay giữ anh lại, bởi anh đang quay ra khỏi phòng. - Tôi không phải là người duy nhất có quyền đưa ra ý kiến. - Anh dừng lại, nhưng cô có thể nói rằng anh đang nghiến răng. - Clay, chúng ta lấy gì mà lấp đầy được cả cái nơi rộng thế này?

- Đồ đạc, nhưng chúng ta sẽ không bày kín hết. Chúng ta chỉ sắm những gì chúng ta cần thôi.

- Chỉ... sắm ư?

- Ồ, chúng ta sẽ đi mua tất cả, thế! Chúng ta phải đi mua, chuyện thông thường thôi mà. - anh gắt gỏng chẳng giống anh mọi khi. Cô biết rằng anh thất vọng chứ không hề tức giận.

- Anh thích ở đây, đúng không?

- Tôi luôn thích chỗ này, nhưng điều đó không quan trọng. Còn có những điều khác nữa.

- Được, - cô nhìn đôi mắt buồn của anh và nói khẽ - hãy dẫn tôi đi xem tiếp nơi này.

Cô theo anh bước lên những bậc thang thấp. Anh bật một ngọn đèn và một phòng tắm rộng rãi hiện ra trước mặt cô. Phòng tắm có một bàn trang điểm dài được lát bằng đá cẩm thạch và hai bồn tắm cùng một chiếc gương to bằng cỡ một cái giường. Đồ dùng trong phòng đều có màu hạnh nhân. Cô liếc nhanh qua chiếc ghế dùng để ngồi trang điểm, qua chiếc vòi tắm, chiếc bồn rửa, qua lớp giấy dán tường màu nâu ở phía trên.

- Có thể thay giấy dán tường - anh nói.

- Không cần đâu. Tôi có thể hiểu tại sao anh thích nó bởi tất cả đều là màu nâu.

Anh tắt đèn và cô theo anh đến một phòng ngủ nhỏ ở phía bên kia hành lang. Đây lại là một phòng được dán tường bằng giấy màu nâu, rất khoẻ khoắn và được trang trí như một chỗ để ẩn mình hoặc để học tập.

Họ lặng lẽ đi vào một phòng ngủ khác. Phòng này rất rộng và có thể được ngăn đôi một cách dễ dàng. Tường của phòng này cũng có màu nâu, nhưng chỉ khác là màu nâu ở đây nhạt hơn và thỉnh thoảng được pha một chút màu xanh da trời dịu. Clay bước lên và mở một cánh cửa ra, để cô thấy một cái tủ rộng với những ngăn kéo, giá để giày và ngăn đựng đồ đạc.

- Clay, tất cả đáng giá bao nhiêu?

- Điều đó thì có gì khác chứ?

- Tôi... chúng ta... có khác đây.

- Tôi có thể chi trả được mà.

- Đó không phải là điểm chính, anh biết mà.

- Vậy thì điểm chính là gì, Catherine?

Thay cho câu trả lời, cô đưa mắt về chỗ mà cô nghĩ sẽ được kê giường. Anh cũng đưa mắt nhìn về chỗ đó, rồi họ vội nhìn đi chỗ khác. Cô quay ra khỏi phòng và bước nhanh xuống thang gác tới xem nhà bếp.

Căn bếp xinh xắn rộng vừa đủ, có máy rửa bát, tủ lạnh, nơi sàn được phủ nhựa dày bóng loáng, và tất cả mọi dụng cụ đều có màu hạnh nhân - tất cả. Cô chợt nghĩ đến cái bếp ở nhà mình, nghĩ đến việc bỏ cô đồ bã cà phê ra bồn rửa mà chẳng bao giờ thêm dội chúng đi, nghĩ tới những cái bát đĩa cứ mãi mãi chất đống trong bồn nếu như cô không thò tay vào rửa chúng.

Catherine nghĩ đến việc nấu nướng trong cái bếp sạch sẽ ngăn nắp này với những đồ làm bếp sáng bóng dưới cái trần được phủ một lớp formica trang nhã mát mẽ. Cô nhìn ra chiếc bàn ăn và hình dung ra hai chiếc ghế đặt ở hai bên bàn. - một bàn ăn ấm cúng, bình dị. Cô tưởng tượng ra cảnh Clay ngồi ở đó vào buổi sáng, uống cà phê hay trứng rán. Và hơn nữa, cô không việc gì phải tưởng tượng ra những cảnh ấy bằng cái cách đầy ao ước như thế.

- Catherine?

Cô giật mình quay ra và thấy anh đang đứng bên khung cửa chống một khuỷu tay lên đó. Anh mặc một chiếc jacket được may bằng vải thô màu đất và một chiếc gi lê cùng màu ở bên trong. Anh đứng hơi rướn người vào phía trong khiến chiếc jacket loe ra tạo thành những cái bóng nhảy nhót quanh anh. Lại một lần nữa cô nhận thấy anh ăn mặc đẹp như thế nào, quần của anh không bao giờ có một nếp nhăn, tóc anh lúc nào cũng mượt. Cô cảm thấy miệng mình khô khốc và cô tự hỏi cô đang tự đánh lừa mình vì điều gì.

- Chỉ còn đúng một tuần nữa thôi, - anh nói giọng xúc động.

- Tôi biết. - Cô đang quay về phía chiếc bếp điện, bước tới bật ngọn đèn phía

trên bếp bởi nó cho cô cái có quay lưng về phía anh và bởi cô vừa mới tự hỏi anh có uống cà phê vào buổi sáng hay không và bởi cô vừa nghĩ đến những cái bóng do chiếc áo của anh tạo ra.

- Nếu anh muốn, Clay ạ, thì chúng ta sẽ chọn nơi này. Tôi biết những màu quanh đây rất hợp với anh.

- Cô có muốn xem tiếp không? - Anh không giận, không giận tí nào. Ngược lại giọng anh rất dịu dàng.

- Tôi thích căn nhà này, Clay ạ. Tôi chỉ nghĩ rằng chúng ta... rằng tôi...

- Cô đáng được ở đây không chứ gì? - Anh nói hộ cô những lời cô khó nói.

- Đúng vậy.

- Cô nghĩ rằng chúng ta sống trong một túp lều lụp xụp thì công bằng hơn chứ gì?

- Đúng! - Cô quát vào mặt anh. - Không... ôi, Chúa ơi, tôi không biết nữa. Tôi không bao giờ tưởng tượng rằng mình lại sống ở một nơi như thế này. Tôi đang cố gắng để khỏi bị nó cảm dỗ.

Anh mỉm cười, nâng tiếp tay kia lên, để giờ đây cả hai tay anh đều chống trên khung cửa sổ, rồi anh nhìn tiếp sàn bếp và lắc đầu.

- Tôi biết đôi lúc tôi không tin cô.

- Và đôi lúc tôi cũng không tin anh. - Cô xoè hai bàn tay biểu thị cả căn nhà bằng một cử chỉ. - Giờ còn đồ đạc nữa!

- Tôi đã nói là chúng ta sẽ chỉ sắm những thứ cần thiết thôi mà.

- Nhưng tôi đang muốn biết những thứ anh cho là cần thiết là những thứ gì.

- Ô, tôi sẽ cố lòng mua mấy chiếc ghế gắn keo nếu chúng làm cô vui. Và tôi sẽ cột mấy sợi dây da lên tường phòng ngủ và treo một bó rom tươi lên đó. Thế nào?

Anh nở một nụ cười quyến rũ nhất; nó quyến rũ đến không thể tưởng nổi.

Anh đang trêu cô. Anh đang đứng đó trước khung cửa của căn bếp tương lai với nụ cười quyến rũ của người chờ cơm tối mà trêu cô. Tiếng cười của anh bắt đầu từ trong cổ như những tiếng sôi nhưng khi nó bật ra ngoài nghe nó thật thoải mái, và cô không thể làm gì khác hơn là cười đáp lại.

Anh chọn bộ sofa dài, anh nói, mẹ anh khiến anh muốn cứng người vì những chiếc sofa nhỏ hình chữ S của bà, những chiếc ghế không cho phép một người đàn ông được đuổi người ra một cách thoải mái. Anh còn mua hai chiếc ghế tựa bọc len thô, một chiếc bàn cà phê, mấy cái bàn ghép, và một cái đèn để bàn đặt ngang với những chiếc ghế tựa, mặc dù Catherine đã bảo anh rằng như thế là lãng phí. Anh nói rằng anh thích chiếc đèn đó, chỉ có thế, dù đắt hay không. Anh chọn hai chiếc ghế để đặt ở bàn ăn trong bếp, nhưng Catherine cương quyết không chịu để anh trang trí một phòng ăn sang trọng. Họ thật sự không cần một phòng như vậy, cô nói với anh như thế. Cô thắng ở điểm đó, nhưng những thứ trong phòng ngủ mà cô cho là "đủ tốt rồi" lại chưa đủ tốt với Clay. Anh chọn những thứ đắt gấp đôi thứ cô chọn, và một

chiếc tủ có nhiều ngăn kéo đắt gấp ba mặc cho cô cứ cố thuyết phục anh rằng chiếc tủ tường đã có nhiều ngăn kéo rồi.

Họ đang đứng giữa hai gian hàng tranh cãi về mắc treo và đèn để trong phòng ngủ thì người bán hàng đi tới.

- Nhưng tại sao chúng ta phải cần nhiều đến thế kia chứ. Trần nhà đã có đủ đèn rồi mà; thế đủ rồi.

- Vì tôi thích đọc sách trên giường. - Clay nói to.

Người bán hàng hắng giọng và lặng lẽ rút lui để họ tranh cãi cho ngã ngũ. Nhưng Catherine biết anh ta đã kịp nghe được những lời Clay vừa nói và cô cảm thấy ngượng cứng người, cảm thấy mình thật ngốc khi đứng giữa một gian hàng nội thất tranh cãi với người yêu để anh phải hét lên rằng anh thích đọc sách trên giường.

Mọi việc diễn ra dồn dập.

Steve gọi điện tới thông báo rằng anh sẽ về đến Minnesota vào thứ Năm, ngày mười ba.

Ada gọi điện tới nói rằng bà đã may xong váy để đi dự đám cưới.

Cửa hàng gọi điện tới đề thoả thuận việc chở đồ đến.

Bobbi gọi điện tới nói rằng cả nhà cô chắc chắn sẽ tới dự đám cưới.

Văn phòng của bác sĩ gọi tới thông báo rằng Catherine hơi bị thiếu máu.

Angela gọi tới xin lỗi về việc Claiborne đã tố cáo Herb Anderson và buộc ông ta phải lĩnh án cải tạo ba tháng vì tội hành hung người khác.

Rồi một buổi tối Catherine trở về Horizons và ngỡ ngàng trước bữa tiệc mừng cô dâu sắp vu qui đang đợi cô, và không chỉ có các cô gái ở đó, mà còn có cả mẹ và Angela nữa. Và Catherine cho mình được hưởng quyền như các cô dâu khác, đưa cả hai tay lên ôm mặt và bật khóc.

Chương 15

Clay đến đón Catherine để đưa cô đến say bay đón Steve . Cô đứng ngây ra ! Clay mặc một chiếc quần bò bạc và một chiếc sơ mi bằng nỉ màu xanh da trời dịu bên trong một chiếc jacket có in chữ trông bụi bụi . Chiếc jacket không được cài khoá buông xuống với hai vạt áo đã bạc và miệng túi hơi sờn . Những quần áo giản dị ấy tạo cho Clay một vẻ mạnh mẽ rất đàn ông , tăng thêm vẻ bất ngờ , sự chân thực vì nó làm cho Catherine nhớ đến lần đầu tiên cô nhìn thấy anh . Ôi ! cái đêm đó trông anh gọn gàng hơn nhưng anh cũng đã mặc một cái quần bò hiệu Levis và một chiếc áo thun trắng kiểu áo chơi tennis .

Cô đứng bất động trong khi Clay không để ý đến phản ứng của cô cất giọng thì thoà :

- Chào , tôi mang theo chiếc Bronco , tôi nghĩ với nó chúng ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn - Anh đi ra cửa mới phát hiện cô không đi theo , vì thế anh quay lại - Ô ! có chuyện gì thế ? Tôi phải mặc tử tế hơn chẳng ? Tôi phải lau chiếc Corvette trong gara nên quên mất thời gianTôi xin lỗi .

- Không ... không ...không sao . Trông anh ...- nhưng cô không nói hết câu được , chỉ đứng nhìn anh không chớp mắt

- Gì ?

-Tôi không biết , trông không giống mọi khi . - Trước đây cô đã thấy tôi mặc quần bò rồi mà .

Đúng , cô đã thấy rồi , nhưng cô không nghĩ anh lại nhớ . Cuối cùng cô cũng bước ra cửa cùng với anh .

Chiếc xe cô nhớ đã nhìn thấy vào tháng bảy vừa rồi đang đậu ở lề đường , một loại đồ chơi của con người với những chiếc ghế cao và nhiều cửa ở chung quanh cùng những chỗ để đồ đi sẵn ở phía sau. Cô đứng khựng lại như thể cô vừa sắp phải một hàng rào dây thép gai .

- Tôi nghĩ chiếc Corvette không đủ rộng cho hai chúng ta , anh trai cô và đồ đạc của anh ấy .

Clay nắm cánh tay cô và dẫn cô đi tiếp . Cô bắt đầu run ; tháng Mười cũng lạnh rồi , cô dễ đổ cho thời tiết làm cô run . Clay tiến lên phía trước mở cửa xe cho cô , nhưng anh lại quay lại và bắt gặp cô nhìn anh làm anh khó hiểu .

Catherine đứng đó , nuốt khan , cổ trần tỉnh cảm giác quen thuộc đang dâng lên trong cô - chiếc quần này , chiếc áo jacket quen thuộc này , tóc anh - chỉ một lần - không được mượt lắm . Cổ áo anh dựng lên , và khi anh đứng đó đợi cô , hơi thở của anh thoát ra tạo một làn khói trắng . Mũi anh hơi đỏ một chút và anh đang run :

- Nhanh lên nào - anh nói với nụ cười trên môi - Lên xe đi kéo rồi cô lại mắng tôi đến muộn .

- Đây là xe của bố anh phải không?

- Đúng .

Anh bỏ tay khỏi nắm cửa lạnh như băng và đút tay vào túi áo . Chẳng hiểu sao cô lại nhìn xuống khoá quần bò của anh và những chỗ bạc thếp trên ông quần . Ánh mắt cô hướng lên mặt anh và nhận thấy anh đang nhìn cô . Và đột nhiên má anh cũng đỏ như mũi anh vậy .

Cô giật mình , vội bước vào trong xe và để anh đóng cửa lại . Suốt dọc đường đến căn cứ không quân Bloomington không ai nói một lời nào . Catherine cứ nhìn đăm đăm ra ngoài , tự trách mình không thể kiểm soát nổi , để những ký ức lần át . Clay vừa lái xe , vừa nghĩ mông lung về cái cách cô nhìn xuống quần của anh và giờ thì anh nhớ ra tại sao cô lại làm như thế. Anh hiểu ra rằng phụ nữ coi trọng ký ức hơn đàn ông. Chỉ đến lúc đó anh mới nhận ra mình đã thiếu suy nghĩ khi vận chiếc quần bò và dùng chiếc Bronco , đáng lẽ anh phải nhận ra anh đã dùng cả hai thứ đó vào ngày mừng bốn tháng Bảy đó .

Clay không hề chạm vào người cô khi họ đi dọc toà nhà của sân bay . Sự ngượng ngùng vẫn còn lơ lửng giữa họ .

Nghe thấy tiếng chân của họ một người đàn ông cao lớn mặc thường phục đang nói chuyện với một nhân viên của sân bay quay ra .Anh ta ngược mắt lên nhìn và có vẻ do dự . Rồi miệng anh há ra , mỉm cười và bắt đầu chạy về cô gái tóc vàng có dáng người cao , người mà lúc này cũng đang bắt đầu chạy. Họ gặp nhau như những người yêu nhau bị ngăn trở và Clay không khỏi ngạc nhiên trước sự biểu hiện tình cảm chân thực của Catherine mà lần đầu tiên anh nhìn thấy .Có sự tham lam trong cách cô bầu những ngón tay trên lưng áo anh trai cô , có sự khát khao cháy bỏng trong cách họ ôm chặt lấy nhau cùng nhắm mắt , nuốt vào những giọt nước mắt ghen ngào. Clay đứng ở phía sau trong cảm giác bất tiện , không muốn nhìn họ nhưng không thể không nhìn .Steve nhắc Catherine khỏi mặt đất , xoay cô một vòng , nhắc đi nhắc lại những lời âu yếm khiến Clay cảm thấy không thích hợp nhưng lại làm anh cảm động .

- Bé con của anhÔi Chúa ơi ...Bé con của anh , có thật là em không ?

Đôi môi cô run rẩy và cô ôm chặt lấy cổ anh cô .Cô hầu như không thốt được ra được gì hơn ngoài tên anh cô, rồi cô ngả đầu ra sau , đỡ đôi má râm nắng của anh cô bằng hai bàn tay , nhìn gương mặt đã thay đổi nhiều của anh cô , nhìn đôi vai rộng của anh cô rồi lặng người đi và không thể cảm được nước mắt khi cô nhìn thấy những giọt nước mắt lăn xuống từ khoé mắt anh cô .

Đối với Clay đây là một bí mật được hé lộ . Anh nhìn gương mặt của Catherine , nhớ lại vẻ mặt tương tự của cô vào cái buổi tối cô gọi điện cho

anh cô ở nhà anh . Cuối cùng Steve dứt ra trước và nói :

- Nếu có Clay đi cùng thì chắc cậu ấy đang cảm thấy bất tiện đây - Steve ôm Catherine bằng một cánh tay , còn cô vòng cả hai tay ôm quanh người anh trong khi hai người đàn ông bắt tay chào hỏi nhau .

Catherine cười rất sung sướng . Steve cô đang ôm là của cô . Đối với Clay , cảnh đó gây cho anh một cảm giác ghen tỵ kỳ cục nhưng cảm giác đó nhanh chóng tan biến để nhường chỗ cho màn giới thiệu , trước hết là giữa đàn ông với đàn ông .

- Vậy cậu là anh chàng em gái tôi đã kể đây- cái bắt tay của Steve chặt và thuyết phục .

- Vậy anh là người anh cô ấy đã kể .

Clay đưa tay xách chiếc túi xách hành lý của Steve lên và cả ba người bước ra khỏi toà nhà đến chỗ đỗ xe . Trên đường tới đó Steve và Catherine kịp trao đổi với nhau chút thông tin về bản thân và gia đình họ . Anh xiết chặt hơn cánh tay quanh vai cô và cười .

- Những túm tóc lơ thơ và những cái nhọt của em đâu rồi hả ?

Và họ lại ôm xiết lấy nhau chặt hơn .

- Đi đâu đây ?

- Anh đã đặt chỗ ở nhà nghỉ dưới thành phố rồi .

- Nhưng Steve , chúng ta chưa có cơ hội nói chuyện - Catherine rên rỉ .

- Nghe này hai anh em , tôi sẽ lái xe này qua nhà tôi và tôi sẽ xuống , còn hai anh em cứ dùng chiếc xe này đi , được không ?

- Ôi , Clay thật không ? - Đôi mắt Catherine ánh lên vui sướng .

- Ở nhà tôi còn xe mà .

Steve cúi xuống nói vào tai Catherine :

- Anh chàng của em tuyệt đấy.

- Đừng suy nghĩ nữa , tôi không thể để anh vợ của của mình mắc kẹt dưới phố , đúng không ?

Steve mỉm cười :

- Vậy thì xong .

Catherine và Steve nói chuyện suốt dọc đường từ sân bay tới nhà Forrester . Khi họ tới đó Steve tròn mắt nhìn ngôi nhà xinh đẹp có lối vào trải sỏi , những bãi cỏ trải dài xung quanh và chỉ nói được hai tiếng .

- Ôi ...ôi .

Catherine không thể không cảm thấy hãnh diện khi thấy Steve ngỡ ngàng như thế khi nhìn thấy nhà của Clay .

- Chúng em sẽ tổ chức đám cưới ở đây .

- Bé con , anh mừng cho em .

Clay cho xe dừng lại , nhưng anh vừa đặt một chân xuống Catherine đã đặt tay lên cánh tay anh .

- Clay ?

Anh quay đầu , qua vai mình anh nhìn bàn tay Catherine trên tay áo anh .

- Tôi không biết phải nói gì .

Anh cũng chẳng biết phải nói gì cả . Anh chỉ nhìn cô , nhìn nét mặt ảm áp , rạn rở của cô hướng về anh . Hôm nay cô thật khác , anh chưa bao giờ thấy cô như thế này . Trước đây anh đã từng tự hỏi cô có thể trở lên như thế này không ? Và anh đã có câu trả lời .

- Cảm ơn - cô nói một cách chân thành .

- Được rồi . Như tôi đã nói đây , ở nhà còn xe chưa dùng mà .

- Cảm ơn - cô rướn người về phía anh , lướt má mình qua má anh , không hoàn toàn là hôn , cũng chẳng phải không chạm , trong khi anh nửa ngồi trên ghế, nửa ở ngoài .

- Hai anh em chuyện trò vui vẻ nhé . Nhưng nhớ phải ngủ một chút đây , thế nhé .

- Tôi hứa .

- Tối mai gặp lại nhé ?

Cô gật đầu .

Anh hạ giọng và nói nhỏ với cô một câu khiến cô cảm thấy rất vui .

- Tôi nghĩ tôi thích anh ấy .

Câu trả lời duy nhất của cô là nụ cười ảm áp đủ khiến anh vui lòng . Rồi anh bước xuống , thấy Steve đứng ở dưới đờ và anh nói .

- Vẫn còn thừa thời gian để ngày mai anh gặp gỡ gia đình tôi . Tôi biết anh và Catherine muốn ở bên nhau .

- Nghe này ...anh chàng - Steve chìa tay ra .Và họ bắt tay nhau thật lâu rồi Steve nói :

- Cảm ơn rất nhiều - Steve nhìn ngôi nhà một lần nữa rồi quay qua nhìn Clay . Giọng anh thay đổi và anh nói thêm - ...thay cho cả hai chúng tôi .

Giữa Clay và Steve có một sự thân mật khó lý giải diễn ra giữa hai người gặp nhau lần đầu .Sự thân mật đó không liên quan đến Catherine hay quan hệ của cô với mỗi người . Nó cũng không liên quan đến sự biết ơn . Nó đơn giản tồn tại : một sự cuốn hút giữa những cái xiết tay rất chặt .Nếu có thể lên tiếng thì những cái xiết tay sẽ phát biểu : "Đây là người đàn ông khiến tôi thấy dễ chịu " .

Clay nghĩ thật kỳ lạ , trong tất cả những người của gia đình Catherine , đây là người đầu tiên mình cảm thấy cuốn hút , dĩ nhiên cả Catherine nữa .

Anh cứ nghĩ anh sẽ gặp một người giống bố của cô , một người cục cằn .Thay vào đó anh lại thấy một đôi mắt thông minh , một nụ cười chân thật và một khuôn mặt giống Catherine nhưng ảm áp hơn .Anh nghĩ những năm xa nhà đã tạo cho Steve Anderson khả năng mỉm cười với cuộc sống . Khả năng mà Catherine chưa tìm lại được .Trên khuôn của anh trai Catherine , Clay nhận thấy khả năng về sự thay đổi ở cô, khả năng cô sẽ không mang cái dấu khắc nặng nề trên vai cô và thôi không dùng nó làm lá chắn che giấu cảm

xúc của mình . Có lẽ ,trên hết Clay thích Steve bởi dường như chỉ Steve mới có thể lay chuyển Catherine , làm cô nhận và thể hiện điều đó .

Vào giờ nghỉ trưa Ada rời khỏi máy bay của mình , mắt bà ánh lên niềm vui mà nhiều năm rồi không thấy xuất hiện . Quanh mắt bà đã xuất hiện nhiều nếp nhăn nhưng bản thân đôi mắt lại ngời lên sự mong đợi háo hức .Những tiếng bước chân lê lét mệt mỏi của bà giờ đã thay thế bằng những bước đi nhanh nhẹn . Thậm chí Ada còn dùng cả son môi nữa .

- Ada ?

Nghe tiếng người quản đốc gọi bà vội quay đầu ra cửa .

- Tôi đang vội , Gladys ạ . Con trai tôi về , chị biết đấy

- Ủ , tôi biết . Tôi đã kiểm tra sản lượng của chị tháng này và thấy rằng chị làm rất khá . Cả dây truyền đều làm việc rất tốt . Chiều nay chị hãy nghỉ đi , Ada ạ .

- Sao ? Gladys ? - Ada đang mặc áo khoác bỗng dừng tay .

- Thì tôi vừa nói đó thôi . Có phải ngày nào con trai chị cũng từ căn cứ về đâu .

Ada mỉm cười , liếc nhanh ra cửa rồi lại nhìn bà quản đốc .

- Chị tốt quá , rồi sau này tôi sẽ làm bù chị ạ .

- Đi đi Ada .

- Cảm ơn Gladys .

Gladys Merkins nhìn Ada cuống quýt đi ra cửa , bản khoăn không hiểu sao con người này lại trở nên cam chịu , lãnh đạm , nhút nhát đến nỗi sáu năm con trai bà ta mới về mà không dám mở miệng xin một ngày nghỉ .Nếu bà không tình cờ nghe được thông tin đó thì bà sẽ chẳng bao giờ biết con trai Ada về .Bà cảm thấy vừa thương vừa vui khi nhìn thấy nụ cười hiếm hoi trên gương mặt người phụ nữ tội nghiệp ấy .

Ra khỏi nhà máy , Ada túm chặt cổ áo ,nơi bà cảm thấy rõ những nhịp đập rộn ràng của trái tim mình . Gió lùa dưới gấu áo bà làm vạt bay sang hai bên .Bà nhìn trước nhìn sau vẻ phân vân .Trước mắt bà chỉ có những nhà máy, những toà nhà , và dòng xe cộ nối đuôi nhau trôi đi không dứt .Những hàng rào sắt đứng đó lạnh lùng với lớp bụi thời gian .Quanh quần đầu đây vẫn là mùi khói quen thuộc . Ada đứng co ro trong gió không dám bước đi .

Nhưng rồi một chiếc xe hơi chậm chậm phóng qua rồi dừng lại bên lề đường cách bà mấy bước .Một thanh niên cao lớn bước ra khỏi cửa xe , quên cả đóng cửa , vừa chạy vừa vẫy , vừa mỉm cười vừa gọi :

-Mẹ ! ...Mẹ ơi .

Ada ngậy ra một giây rồi chạy lại với đôi tay dang rộng và đôi mắt trào lệ . Bà choàng tay qua cổ con trai mình mà vẫn không biết co' phải anh hay

không , lớn quá , vạm vỡ quá, thật quá .

- Ôi mẹ ...Chúa ơi ..mẹ .

- Steve... Steve , để mẹ nhìn con nào .

Anh thả mẹ anh xuống và cũng để nhìn mẹ anh rõ hơn .

Anh thấy mẹ anh già đi nhiều ,trông buồn hơn nhiều .Anh chỉ có thể ôm ghì lấy mẹ anh trong cảm giác có lỗi bởi vì anh biết nguyên nhân của sự già nhanh và của vẻ buồn bã trên gương mặt mẹ anh một phần là do việc anh ra đi .Mẹ anh khóc , nhưng qua giọt nước mắt đau khổ ấy anh nhìn thấy niềm hy vọng rằng anh có thể làm cách nào đó xoá chúng đi trước khi anh rời xa bà một lần nữa .

- Đi nào mẹ . Cathy ở trong xe , chúng ta sẽ đi ăn trưa .

Chương 16

Hôm nay là ngày cưới của Catherine, ngày cuối cùng được ở bên các cô gái ở Horizons . Vì thế cô cho phép mình đón nhận sự quan tâm đến nghệt thờ của họ, và nhiều cô cảm thấy muốn bật khóc trước sự ngây thơ của các cô gái . Những gương mặt - những ánh mắt của họ - sẽ mãi khắc sâu vào tâm trí cô ; cô nghĩ những gương mặt ấy, những ánh mắt ấy sẽ khiến cô ăn năn mãi mãi khi cô rời bỏ vị trí làm bà Clay Forrester . Thiên anh hùng ca mà cô đã mang tới Horizons sẽ trở thành một huyền thoại sau những bức tường của ngôi nhà, một huyền thoại sánh ngang với bất cứ câu chuyện cổ tích nào của Hans Christian Andersen . Nhưng phần kết của nó, phần kết mà chưa một ai trong số các cô gái ở đây hay biết, sẽ chỉ là một bí mật của riêng cô mà thôi . Cô ngậm ngùi nuốt vào cái ý nghĩ đó trong khi các cô gái chơi trò phù dâu với cô, diện cho cô như diện cho những con búp bê của họ ngày xưa, ngậm nga Lohengrin như họ đã hát cho những con búp bê nghe

Với Catherine đó là một sự tra tấn . Việc cô giữ nụ cười trên môi, giữ sự du dương trong giọng hát, giữ vẻ háo hức trong dáng ngồi đã trở thành một công việc thể hiện tình yêu thực sự . Trong những giờ cuối cùng ấy cô hiểu ra rằng cô yêu những cô gái này biết bao và cũng thực sự được họ yêu thương

Cô ngồi trước gương , mặt cô trắng hồng , và những lọn tóc vàng óng của cô được cuốn thành một vương miện với những bông dành dành kết thành hoa baby trắng xinh và một dải nơ trắng dài rủ xuống sau gáy . Họ đã mua cho cô một chiếc quần tất và giờ đây họ đang lồng nó qua bắp chân cô , rồi họ cười và pha trò loạn cả lên . Catherine đang mang trên người bộ đồ lót gợi cảm mà cô từng có . Mẹ cô đã mua bộ đồ lót đó cho cô tại cửa hàng dành cho công nhân viên của nhà máy Munisingwear . Chiếc áo lót được may bằng vải sa tanh trắng, ôm khít lấy phần ngực dưới của Catherine và chỉ phủ chớm qua núm vú để lộ phần ngực trên căng đầy của cô . Chiếc quần lót cũng được may bằng vải sa tanh với những đường riềm đăng tên làm nổi bật làn da mịn màng của cô . Chiếc váy lót cũng rất đẹp viền quanh ngực cô sát với mép áo lót và buông xuống ngang đùi, mỏng đủ để bụng cô hiện ra thấp thoáng . Cô đặt tay lên bụng, nhìn xuống quần tất, rồi nhìn tất cả những thứ trên người cô . Mặt cô ửng hồng . Cô hít vào một hơi thật sâu, khẽ dùng một đầu ngón tay quệt qua dưới mi mắt trong khi cô biết các cô gái đang nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay đó

- Nào, các cô gái, đừng ! - cô nói, cười trong run rẩy - đừng có mừng cho tôi quá thế . Ai trong số các bạn cũng đáng được thế , chứ không phải chỉ có tôi
- cô mở mắt to hơn để có chỗ cho nước mắt

- Chị đừng có khóc , Catherine Anderson ! - Marie phê bình - chị đừng có làm phí công trang điểm . Nếu chị để rớt ra một giọt nước mắt, tất cả bọn em sẽ từ chị đây

- Ô, không, không, đừng - Catherine bật lên một tiếng cười yếu ớt và lấp bắp . Các bạn không thể từ tôi được và tôi cũng vậy . Không thể, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau

Nhưng Catherine lại cắn chặt môi . Một giọt nước mắt đã trào ra mắt rồi và nó đang hoen mờ mi cô, và cô gắng gượng đưa tay xin một chiếc khăn thấm.

- Này Anderson, nín ngay, nếu không đừng có trách nha - Một cô gái điếu cợt .

Câu nói đó giải toả sự căng thẳng. Phần trang điểm của cô được kiểm tra lại, và một cô gái mang đến bộ váy cô sẽ mặc đi đường, còn bộ váy cưới được gấp cẩn thận trong túi của cô và chiếc túi nhỏ đựng đồ cá nhân.

- Chị đã cất lọ nước hoa vào đó chưa?

- Rồi, cảm ơn em đã nhắc chị, Francie

- Thế còn thuốc Dramamine?

- Dramamine ư?

- Chị cần những viên thuốc đó khi bay lên cao.

Clay phải xách cả đồng hồ đó nên chỉ có anh ấy mới cần

- Cẩn thận với dây cột tóc đừng để nó mắc vào xe đấy.

- Anh trai chị đến rồi.

Họ kéo nhau xuống dưới nha, Steve đúng là đã đến. Anh đã mang đồ đạc của Catherine ra xe, và giờ đang quay lại mang tiếp chuyến thứ hai.

Cũng chẳng có gì để anh chuyển ra nữa, họ chỉ còn việc đi thôi. Nhưng bỗng nhiên phải xa rời ngôi nhà ấm áp đầy tình thương yêu thật là khó. Bà Tollerfson đứng đó bên hàng cột, rồi đi tới để thay mặt tất cả phát biểu vài lời.

- Catherine, tất cả chúng tôi ở đây đều mừng cho cháu. Tôi nghĩ cháu đã khiến tất cả cô gái ở đây trở nên tích cực hơn trước. Đúng không, các cháu? Catherine ôm lấy bà Tollerfson. Cô nhắm mắt lại

- Cháu...tôi yêu tất cả mọi người. Cô nói mà lòng trào ra xúc động. Những từ mà cô không quen nói ra ấy được nhả lên. Cô biết nó được nhận lên hai mươi lăm lần, bởi lúc này đây nó là thực. Cô yêu mỗi người trong đám đông đang vây quanh cô và giờ đây cô bỗng nhiên chẳng muốn gì hơn là ở cùng với họ.

Nhưng quãng đời đó của cô đã hết. Cô bước ra giữa buổi chiều tháng Mười Một, dước làn tuyết đang rơi nhẹ, lấp lánh trên tóc cô nhưng những mảnh sao nhỏ. Bầu trời u ám với những đám mây xám nặng nề trôi phủ cái bóng bí ẩn của chúng xuống ngày cưới của Catherine. Với đôi mắt giờ đã khô, Catherine nhìn những đám mây ấy trôi qua thành phố, để lại bầu trời một vùng sáng nổi bật. Những cái cây trụi đứng đó giữa trời đông giá với

những đoạn thân bị tuyết ướt làm cho thấm lại. Đợt tuyết này cũng giống như mỗi đợt tuyết đầu mùa khác, mang đến một hương vị mới mẻ. Nó rơi xuống như những cánh hoa được tung xuống trước những bước chân của cô dâu, phủ lên vạn vật một màu trắng xóa khiến cô cảm thấy như bị tra tấn. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài, và nhắm mắt lại và cho tim mình đập những nhịp bình thường. Nhưng trái với mong muốn của cô, trái tim cô lại đập loạn lên khi cô hình dung ra ngôi nhà của gia đình Forrester, những khách khứa chẳng bao lâu nữa sẽ tới, Bobbi và Stu. và ở một chỗ nào đó, Clay....đang đợi. Clay

Ôi, Clay, cô nghĩ, chúng ta đã làm gì thế này ? Làm sao tất cả những chuyện này xảy ra, tôi đang đến chỗ anh với chiếc váy cưới để ở ghế sau và chiếc nhẫn kim cương này trên tay tôi ư? Và với tất cả những ánh sáng long lanh như muốn thiêu đốt tâm can tôi từ ngôi nhà tôi vừa mới ra đi sao? Và bố mẹ cùng ông bà anh đợi đón tôi và gia đình anh ư? Và khách khứa cùng với những món quà và....

- Dừng xe lại!

- Gì cơ? - Steve kêu lên đầy kinh ngạc

- Dừng xe lại, em không thể vượt qua chuyện này

Anh cho xe ghé vào bên đường nhìn em gái mình đang úp mặt vào hai bàn tay. Anh nhích lại gần cô ôm cô trong vòng tay.

- Sao thế, bé con?

- Ôi, Steve em phải làm gì đây,

- Nào, thôi nào. Đừng có khóc, hôm nay em không được khóc. Đúng là ở những thời điểm như thế này người ta hơi hoảng hốt một chút. Nhưng thật sự bé con à, anh nghĩ là em không nên hối hận. Anh nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn vào mắt anh, Cathy, theo những gì anh đã thấy thì nếu có thể anh chọn em rồi, anh sẽ chọn Clay Forrester. Và anh có thể chọn một gia đình để gửi gắm em thì anh cũng sẽ chọn gia đình cậu ấy. Em sẽ được yêu thương và được chăm sóc và không ai có thể khiến anh vui khi trao em gái anh cho hơn là những người đó.

- Đúng, nhưng không phải trong suốt phần đời còn lại của em đâu.

- Sao?

- Clay và em cưới nhau do bắt buộc. Chúng em đã thoả thuận sẽ ly dị ngay khi đứa trẻ có tên, khi anh ấy thi xong kỳ thi biện hộ và về làm việc trong công ty của bố anh ấy.

Steve ngồi trở lại ghế của mình, sững sờ vì những gì Catherine vừa nói. Đôi lông mày của anh chau lại.

- Đừng nhìn em như thế. Và đừng hỏi tại sao lại có rắc rối này, bởi ngay bây giờ em nghĩ chính em cũng không hiểu nổi bản thân mình. Em chỉ biết rằng em cảm thấy em là kẻ giả dối nhất trên đời và em không nghĩ là em có thể vượt qua được chuyện này. Trước đây em nghĩ là em có thể nhưng bây giờ

thì không.

Steve nhìn đắm đắm vào cái gạt nước trên tấm kính và mắt anh như chẳng nhìn thấy gì hết.

- Em muốn nói là họ không biết gì hết à?

- Ôi, Steve, đáng lẽ em không nên nói cho anh biết, nhưng em phải nói ra nếu không ngực em vỡ tung ra mất.

- Được, em đã nói rồi, vậy em sẽ nghe những gì anh phải nói. Em nên cảm thấy mình là kẻ lừa gạt. Em đang dùng một trò lường gạt vô liêm sỉ để lường gạt những người tốt. Ít nhất anh cũng tin họ là những người tốt. Và vì em đã đâm lao thì phải theo lao, em không có sự lựa chọn nào khác là hơn tiếp tục. Nếu bây giờ em rút lui, em sẽ làm cho họ khó xử hơn nhiều so với những gì người cha nổi danh của chúng ta đã gây ra cho họ. Họ đối với em thật tốt, Catherine ạ. Họ rất tử tế, sẵn lòng giúp đỡ, và hào phóng. Thú thật, những gì anh biết về gia đình Forrester khiến anh rất là khâm phục. Anh tự hỏi nếu mình vào vị trí của họ, phải đối mặt với những tình huống khó chịu như vậy thì liệu anh có chấp nhận hay không? Phải là những người rất cao thượng và độ lượng họ mới chấp nhận như thế. Anh nghĩ em nên đáp lại họ không chỉ bằng thực hiện đám cưới mà còn phải làm cho hôn nhân của em trở thành một cuộc hôn nhân hạnh phúc. - Hơn nữa nếu anh có được một cơ hội như em đang có, anh nghĩ anh sẽ làm tất cả để không tuột mất một người đàn ông như Clay một cách dễ dàng như em chủ định.

- Nhưng, Steve, anh không hiểu. Chúng em không yêu nhau.

- Vì chúa, em nên thử!

Cô chưa bao giờ thấy Steve nổi cáu với cô như thế. Cô cũng nói to.

- Em không muốn cố yêu chồng mình. Em chỉ muốn yêu thôi!

- Nghe này, em đang nói chuyện với anh trai của em đây. – Anh cô đập tay lên ngực mình. – Anh biết em rất ngang bướng, và nếu em đã định làm gì thì chỉ có trời mới làm em thay đổi được. Em đừng nói với anh rằng em không định thử làm cho cuộc hôn này trở thành một cuộc hôn nhân thực sự, đúng không?

- Anh nói như thể đó hoàn toàn là ý của em vậy. Không phải đâu. Chúng em đã thoả thuận sẽ ly dị vào tháng Bảy.

- Đúng, và em cứ đợi mà xem thoả thuận của hai người sẽ đi đến đâu khi cậu ấy mang con của cậu ấy đến một nhà trẻ nào đó. – Catherine thấy như tim mình đã nhảy lên cổ vậy.

- Anh ấy đã hứa sẽ để em nuôi con. Anh ấy sẽ không tranh giành việc đó với em.

- Đúng, chắc rồi. – Steve bập tay vào bánh lái. Ánh mắt anh đờ đẫn. - Đứa bé sẽ ở với em, em đi đường em, cậu ấy đi đường của cậu ấy. Một sự sắp đặt chết tiệt như thế mà cũng được thoả thuận sao?

Steve nhìn xuống nắm tay mình.

- Anh đang giận em à?

- Đúng. Anh giận.

- Nhưng em nghĩ em không trách anh.

Steve cảm thấy mình đã bị cướp, bị cướp sạch nỗi mừng cho em gái mà anh đã cảm thấy trước đó, và anh thấy giận cô vì cô đã cướp đi nỗi mừng ấy của anh. Giận quá, anh xiết chặt hai tay trên bánh lái.

- Anh thích cậu ấy, chết tiệt thật! – anh gào lên. – anh đã cảm thấy rất mừng cho em, mừng cho em gặp được một người đàn ông như cậu ấy. - Rồi anh quay nhìn ra cửa sổ hồi lâu.

- Steve. – Cô nhích lại gần và đặt tay lên vai anh trai. – Ôi, Steve, em xin lỗi. Em đã làm tổn thương bao nhiêu người, và gần như chẳng ai trong số họ biết là họ đang bị em làm cho tổn thương. Anh là người duy nhất biết điều đó và em có thể hiểu anh cảm thấy như thế nào. Và khi mẹ, rồi gia đình Clay phát hiện ra, anh sẽ hiểu tại sao em lại nghĩ chúng em không nên tiếp tục trò đùa này.

- Nếu em rút lui bây giờ thì em sẽ là trái tim mẹ tan nát. Mẹ nghĩ em đã tìm được một nơi yên ổn, và mẹ sẽ không bao giờ phải lo lắng cho em như trước nữa, với điều đó - điều đó...

- Em biết.

- Ôi chúa ơi! Bây giờ bà ấy đã ăn mặc chỉnh tề và đợi ở nhà rồi, và quý thần ơi, em biết bà ấy sẽ ra sao nếu bà ấy biết chuyện này. Anh chưa bao giờ thấy mẹ được phấn chấn như bây giờ, phấn chấn và gần như hạnh phúc vì ông già ấy đã biến khỏi nhà và tương lai của em đã đâu vào đấy. Đừng có làm như thế với mẹ, Cathy ạ.

- Nhưng còn bản thân em thì sao?

- Em đã bắt đầu chuyện này rồi, tất cả đang đến dự đám cưới, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị rồi, và em hỏi “Với em thì sao ư?”. Anh nghĩ em nên suy nghĩ đến hậu quả sẽ xảy ra nếu em rút lui. Hãy tính đến những người bị ảnh hưởng.

- Em đã tính rồi! Ngày nào em cũng nghĩ đến điều đó. Em phải đối mặt với tất cả những cô gái đã mang thai ở Horizon trong khi họ đối xử với em như thể em là nàng Bạch Tuyết còn họ là những chú lùn, phải chịu đựng những ánh mắt ao ước của họ. Anh tưởng chịu đựng như thế dễ lắm sao?

Steve ngồi im lặng trên ghế như người hoá đá. Cô ngồi trở lại giữa ghế của mình. Cô ngồi đó nhìn ra ngoài bằng ánh mắt vô hồn. Cuối cùng cô lên tiếng, như thể nói với chính mình:

- Ôi, nhưng chúng em vướng vào một mớ bòng bong mà chính chúng em đã tạo ra để lừa gạt mọi người. - Sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi âm thanh từ chiếc gạt nước. Rồi Catherine nói. – Lúc đầu em không biết rằng có nhiều người bị ảnh hưởng bởi đám cưới này. Em cứ nghĩ quyết định của chúng em chỉ liên quan đến Clay, em và đứa bé. Nhưng mọi việc đã vượt qua tầm kiểm soát.

Angela nói rằng anh ấy là con trai duy nhất của bà ấy và bà ấy muốn ít nhất đám cưới phải có sự tham dự của những người thân trong gia đình – bà ấy gọi đó là một sự kiện thân mật. Và rồi tất cả các cô gái ở Horizons cùng xúm vào giúp em may váy cưới. Rồi thì mẹ mình, mẹ háo hức khi thấy em đang tiến đến cái mà mẹ nghĩ là một cuộc sống tốt đẹp. Thậm chí đến ông bà của Clay cũng ủng hộ em, để em đeo chiếc nhẫn truyền thống của gia đình. – Cô quay mặt lại nhìn Steve. – Và anh nữa, Chúa ơi, tin về đám cưới thậm chí đã mang anh trở về nhà. Anh có biết về việc anh ở đây có ý nghĩa như thế nào với em, và có biết em ghét phải nói sự thật với anh đến thế nào không? Em đã lún sâu hơn em muốn. Steve, hãy hiểu cho em.

- Anh hiểu mọi người sẽ cảm thấy thế nào nếu lúc mười một giờ em nói không.

- Sau những gì em kể với anh, anh vẫn nghĩ em nên tiếp tục ư?

- Anh không biết ... đúng là một rắc rối. – Nhưng rồi Steve quay sang nhìn em gái với cái nhìn triu mến. – Cathy, bọn em không thể cố gắng cho nó một cơ hội ư?

- Anh muốn nói, em và Clay sao?

- Đúng, em và Clay. Tình cảm của em dành cho cậu ấy như thế nào?

Đó là một câu hỏi rất nhạy cảm; cô nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời:

- Thực sự em cũng không biết nữa. Anh ấy ... ồ, anh ấy có thể chấp nhận tất cả chuyện này dễ dàng hơn em. Và một điều lạ lùng là, sau khi anh ấy vượt qua cú sốc đầu tiên, anh ấy không bao giờ trách cứ em. Em muốn nói là, hầu hết đàn ông đều đổ lỗi cho phụ nữ, lúc nào cũng đổ lỗi cho phụ nữ, đã làm hỏng các kế hoạch của họ. Nhưng anh ấy không như thế. Anh ấy nói anh ấy sẽ chấp nhận nó, và anh ấy đã đưa em về giới thiệu với gia đình anh ấy như thể em là sự lựa chọn thực sự của anh ấy, anh ấy trao chiếc nhẫn truyền thống này cho em như thể em sẽ ở trong gia đình anh ấy mãi mãi, anh ấy đối xử với em rất công bằng và tôn trọng. Tuy nhiên, đồng thời, em cũng biết tất cả chỉ là sự giả vờ. Anh ấy chỉ giả vờ rất khéo, khéo đến nỗi cả gia đình anh ấy không thể nghi ngờ gì. Họ chấp nhận em một cách dễ dàng đến ngạc nhiên, Steve ạ, khổ một nỗi là em cũng chấp nhận họ. Ôi, Steve ... thật tệ quá... em... anh không nghĩ là em hiểu được những gì anh cảm thấy về họ đúng không? Họ thực sự là những người tốt và có tình yêu, và em bị họ cuốn hút; em thích họ. Nhưng như thế rất nguy hiểm cho em, anh hiểu không? Em sẽ là một phần của gia đình họ, nhưng thực ra lại không phải. Việc rời bỏ họ trong mấy tháng nữa còn khó hơn nhiều so với việc đi Horizon hôm nay.

- Và lần này em nói về gia đình của Clay, nhưng em chưa trả lời câu hỏi của anh về cậu ấy.

- Làm sao em có thể chứ? Sự thật là em đâu có biết anh nghĩ gì như anh nghĩ.

- Ô, rõ ràng là em đã bị cậu ấy hấp dẫn một lần.

- Nhưng đó không phải là... - cô không nói hết câu được đành nhìn đi chỗ khác – em đã gặp anh ấy trong một cuộc hẹn hò mù quáng. Anh ấy lúc đó đang cặp với một cô gái khác, và đang giận cô ta.

- Vậy thì sao?

- Vậy đó chỉ là sự dừng chân một đêm.

- Em muốn nói là cậu ấy đang yêu người khác?

- Anh ấy không bao giờ nhắc đến cô ta.

- Này – giọng Steve nghe rất dịu dàng khi anh đặt tay lên cánh tay cô – bé con, anh không biết phải nói gì, nhưng anh muốn nói rằng có lẽ Clay đáng để em dành lấy đây.

- Steve, anh là người trên hết hiểu được rằng em không muốn có một cuộc hôn nhân như cuộc hôn nhân của bố và mẹ. Nếu có một điều em học được từ mái nhà của chúng ta thì điều đó là em sẽ không chỉ đơn thuần sống sót với một cuộc hôn nhân, em muốn sống thực sự kia.

- Này, hãy cho nó một cơ hội đi em. Em đã bao giờ nghĩ rằng em là hạt cây bị đưa đẩy đến đây và rồi em sẽ mọc lên một thứ cây có hoa thơm như hoa hồng chưa?

- Anh – cô không thể nín cười – em nghĩ anh sẽ yên tâm hơn nếu anh biết con em sẽ được chăm sóc trong suốt cuộc đời nó. Đó là thỏa thuận. Sau khi Clay tốt nghiệp, anh ấy sẽ giúp em tiền học phí để em có thể tiếp tục đi học.

- Vậy là hợp đồng đã được ký, đúng không? Anh cho là bây giờ cả hai chúng ta đều biết rằng em không thể lùi bước, đúng không?

- Anh nói đúng – cô thở dài – em không thể và em luôn biết điều đó, thậm chí ngay cả lúc em bảo anh dừng xe.

Steve nhìn cô một lát rồi nói:

- Em biết đấy, em gái, anh tin rằng rồi tình cảm đối với Clay mà sau này em bộc lộ sẽ không còn đơn giản như em nói bây giờ đâu. Em có muốn cuộc không nào?

- Anh đừng có nói thế. Em sẽ bị muộn mất nếu anh không cho xe chạy ngay đi.

- Được – Steve nổ máy và họ tiếp tục hòa vào luồng giao thông.

Đi được vài phút cô đặt tay lên cánh tay anh trai và mỉm cười với anh.

- Cảm ơn anh đã cho em trút bầu tâm sự. Giờ em cảm thấy khá hơn rồi.

Anh nheo mắt cười với cô.

- Em đúng là một bé con, đúng là một bé con – anh nói, và đặt một bàn tay lên tay cô, thầm hy vọng Clay Forrester cũng nhận ra điều đó.

Chương 17

Những ô cửa nhà Forrester hắt ra những vùng ánh sáng lấp lánh trên mặt tuyết ở bên ngoài. Mỗi cây cột ở mặt tiền đều được trang trí bằng một chuỗi hoa được kết từ những dây leo, những chiếc lá phong, những bông lúa mì, và những dải băng màu hồ đào. Tuyết phủ một lớp mỏng trên khắp trần và Catherine ngạc nhiên khi thấy một người giúp việc mặc đồng phục đang quét tuyết trên lối đi trải sỏi.

Cô có thể thấy bàn tay kinh nghiệm của Angela đã sắp xếp công việc như thế nào và tự hỏi không biết còn những điều ngạc nhiên nào nữa đang chờ cô ở trong kia. Catherine cố nén cảm giác quen thuộc như được trở về nhà. Cô cũng phải nén cả hồi hộp đang làm tim cô đập nhanh hơn trong lồng ngực. Không phải cái ngày không thể tin nổi này đang xảy ra. Tuy nhiên mùi thơm từ những nhánh sơn trà trên tóc cô là thật. Và chiếc nhẫn kim cương trên tay cô cũng là thật, chiếc nhẫn lớn đến nỗi cô không thể xỏ ngón tay qua nó được.

Người giúp việc mỉm cười, mở cửa, trong khi Catherine cố trấn áp cảm giác điên rồ khiến cô tưởng rằng mình vừa bước xuống từ một cỗ xe tứ mã.

Angela cùng Ada xuất hiện, tay trong tay, và cả hai người cùng ôm choàng Catherine, trong khi Angela thì thâm vào tay cô bí mật.

-Khẩn trương lên. Bọn ta không muốn mọi người nhìn thấy con ở chỗ này.

-Nhưng, Steve – Catherine cố liếc qua vai, hoảng sợ vì bị thúc đi mau qua phòng đợi.

Tiếng cười của Angela vang lên như tiếng chuông ngân giữa không gian lấp lánh ánh đèn như hiểu rõ điều Catherine đang ngần ngại.

-Đừng lo về Steve. Cậu ấy biết phải làm gì.

Cảm giác choáng ngợp bị bỏ lại sau. Tuy nhiên khi Catherine liếc mắt về phía sau lần cuối cô đã kịp thấy cảnh hai cô giúp việc đội mũ trắng đang ngó qua lan can nhìn trộm cô dâu.

Cô được dẫn tới một phòng ngủ tuyệt đẹp, được trang trí bằng những tấm rèm đăng ten màu hồng. Sàn phòng được trải thảm màu hồng nhạt. Trong phòng có một chiếc giường lớn cầu kỳ với những chiếc gối có riềm màu hồng, và một chiếc gương to.

Khi cánh cửa vừa được khép lại sau lưng họ, Angela lập tức nắm lấy cả hai tay Catherine.

-Hãy bỏ qua cho bà mẹ cổ hủ này con nhé, nhưng mẹ không muốn con tình cờ gặp Clay ở đâu đó trong hành lang – Angela vuốt ve đôi tay Catherine – Trông con đẹp lắm, Catherine ạ, thật đáng yêu. Con có hồi hộp không?

-Có, cháu...có ạ ...- Cô liếc ra phía cửa - Tất cả hoa ở dưới kia và....người trực cửa nữa ...khiến cháu....

-Mẹ chưa bao giờ tổ chức sự kiện nào mà lại thấy vui như thế này. Mẹ tin là mẹ hơi mệt một chút. Mẹ nói cho con biết một bí mật được không? – Bà mỉm cười đầy ẩn ý, rồi kéo cả Ada lại để tiết lộ bí mật – Clay cũng vậy.

-Anh ấy như vậy thật sao? – Câu hỏi của cô có vẻ như vô lý, tuy nhiên Catherine vẫn hỏi.

-Ôi! Nó làm chúng ta chóng cả mặt suốt ngày hôm nay, nào là lo lắng về việc có đủ sâm banh không, hoa có đến kịp không, rồi thì chúng ta có nhớ mời gia đình cô Gertie không. Nó đúng là một chú rết điển hình, làm mẹ thật vui không tả nổi. - Rồi Angela nhẹ nhàng nói với Ada – Bây giờ chúng ta sẽ để cho con được yên chút. Mẹ muốn chỉ cho mẹ con bánh và quà cưới. Con sẽ tìm thấy mọi thứ con cần trong phòng tắm, và nếu con cần giúp thì con cứ gọi một cô giúp việc. Đi nào, Ada. Tôi nghĩ chúng ta đáng được dung một ly Sherry để cho thần kinh các bà mẹ bớt căng thẳng.

Nhưng họ chưa kịp ra khỏi phòng thì một cô giúp việc đã dẫn vào phòng một Bobbi thở hắt hắt với một túi đựng quần áo trên tay. Rồi tiếp theo đó là những cái hôn, những lời chúc mừng, rồi bộ váy của Bobbi được lột ra, và những tiếng reo kinh ngạc được những hoạt động ở dưới nhà làm át đi.

-Chúng ta sẽ gặp lại con sau, Catherine – Angela vẫy hai ngón tay và dẫn Ada đi, nhưng bà còn ngoái lại nói thêm. - Nhớ nhé, khi nào mẹ quay lại con mới được rời phòng này.

-Bác đừng lo – Bobbi hứa – Cháu sẽ canh cô ấy.

Còn lại hai người trong phòng, Catherine và Bobbi cứ nhìn nhau tủm tỉm cười và lại ôm choàng lấy nhau, rồi Bobbi nói đầy phấn khích.

-Cậu đã nhìn thấy những gì đang diễn ra ở dưới đó chưa!

Catherine lại hoảng, vội đặt tay lên ngực nơi trái tim cô đang đập loạn:

-Đừng kể với tớ. Tớ đã đủ choáng rồi. Thật không thể tin nổi!

Cho dù Catherine có mong đợi buổi tối này sẽ như thế nào đi nữa, cô cũng không thể tin nổi rằng nó lại giống như trong những giấc mơ điên cuồng nhất mà cô và Bobbi đã tưởng tượng ra khi còn bé. Đúng là nó giống như họ đã mơ ước. Mỗi người bọn họ đều thấy rõ điều đó khi họ đứng trong phòng ngủ lộng lẫy, nói với nhau những lời ngớ ngẩn, để rồi thỉnh thoảng lại cười khúc khích. Một cô giúp việc gõ cửa phòng hỏi học có muốn là lại váy không. Họ bảo cô ta đi và vào phòng tắm kiểm tra lại tóc, dùng thêm một chút keo xịt tóc, và nhìn vào mắt nhau cười trước tấm gương lớn. Một tiếng gõ cửa vang lên và họ nhận được hai hộp đựng hoa của hai người.

Họ đặt những chiếc hộp xuống và nhìn chúng.

-Cậu mở trước – Catherine nói.

-Ồ, không, lần này thì không. Chúng ta đâu phải đang chơi trò giả vờ như hồi tám tuổi. Cậu mở trước đi!

-Vậy thì mở cùng một lượt nào.

Họ mở hộp ra. Hoa của Bobbi là những bông cúc màu vàng thắm xen lẫn

bông hồng đỏ tuyệt đẹp được đặt trong một cái giỏ xinh xắn với những dải nơ màu xanh dịu trên quai xách. Catherine đứng lùi lại, không dám đưa tay chạm vào bó hoa tuyệt vời gồm những nhành hoa dành dành, những cành lá măng, và những bông hồng tươi thắm được để trong một chiếc túi trong suốt còn vương những hạt sương long lanh. Bobbi nhìn Catherine áp hai bàn tay lên má, rồi nhắm mắt lại một lát, để rồi lại mở mắt ra nhìn những bông hoa đầy kinh ngạc. Biết Catherine quá sửng sốt Bobbi cúi xuống, tháo chiếc ghim và kéo bó hoa ra khỏi túi, mùi thơm của những bông hoa toả ra khắp phòng. Cô cài một nhành dành dành lên tóc Catherine, Catherine vẫn đứng ngây người ra.

-Ôi, Cath, hoa đẹp quá.

Bobbi cầm bó hoa lên và cuối cùng Catherine cũng nhúc nhích được. Cô nhìn những bông hoa và lắp bắp:

-Tớ....tớ không xứng đáng được cầm bó hoa này.

-Cậu xứng đáng - Giọng Bobbi đầy xúc động - Đó đúng là những gì chúng ta đã mơ, Cath ạ. Một trong hai chúng ta đã đạt được điều chúng ta mơ, và thực sự là mọi thứ thậm chí còn đẹp hơn cả chúng ta mơ nữa.

-Đừng nói thế.

-Đừng có nghĩ lung tung, Cath ạ, hãy tận hưởng từng giây phút đi.

-Nhưng cậu không biết....

-Mình biết. Hãy tin mình, mình biết. Mình biết rằng cậu có những nghi ngại về cái cách cậu và Clay bắt đầu, nhưng tối nay đừng có nghĩ đến những nghi ngờ đó. Hãy nghĩ đến điều tốt đẹp, thế nhé?

-Cậu luôn muốn tớ lấy Clay, đúng không, Bobbi?

-Mình luôn luôn muốn điều tốt đẹp cho cậu và nếu Clay Forrester là điều tốt đẹp ấy thì, đúng, mình muốn.

-Tớ nghĩ cậu lúc nào cũng có cảm tình với Clay.

-Có thể có. Cũng có thể không, mình không biết nữa. Mình chỉ biết rằng nếu đó là mình đang đứng ôm bó hoa này, thì mình sẽ sung sướng thay vì buồn rầu.

-Tớ đâu có buồn, thật đấy. Chỉ vì mọi thứ vượt quá mong đợi của tớ, tất cả đều bất ngờ.

-Và vì vậy mà cậu nghi ngờ và đặt câu hỏi ư? Catherine, một lần. Chỉ một lần....trong cuộc đời cậu, hãy nhận lấy một chút của thiên đường đi, được không? Cậu đã quen sống trong địa ngục quá rồi nên nhìn thấy thiên đường là cậu sợ phát khiếp. Thôi nào, hãy cười lên! Và hãy bảo với bản thân cậu rằng anh ấy hỏi cưới cậu là vì anh ấy muốn. Như thế sẽ tốt hơn. Clay là người đàn ông tốt nhất mà mình biết, nhưng nếu cậu mà mách lẻo với Stu là mình nói thế thì mình sẽ giết cậu.

Cuối cùng Catherine cũng phải cười, và cô thực sự xúc động bởi ý nghĩ của Bobbi về Clay nhưng cô không để lộ điều đó cho Bobbi thấy.

-Nào, hãy mặc váy vào nào.

Họ lấy váy của Catherine ra khỏi túi, và nhìn nhau một lần nữa, cùng nhớ lại tất cả những điều họ đã tưởng tượng ngày bé. Nhưng chiếc váy này là thật. Bobbi kéo nó lên cao trong khi Catherine giơ hai cánh tay lên. Đang giúp Catherine, Bobbi bỗng nghe thấy tiếng gì như tiếng thụ cảm vọng lên từ bên dưới.\

-Gì thế nhỉ? - Bobbi vênh một bên tai lên.

-Ồ trong này mình chẳng thể nghe thấy gì cả - giọng nói bị hãm thanh của Catherine vang lên từ trong váy.

-Ôi, đây, đây, thò tay ra lối này! Thế!

Khi Catherine chui đầu ra khỏi chiếc váy, họ ngồi xuống đồng tai nghe như những con hoạ mi ngồi nghe tiếng động của côn trùng. Họ nhìn nhau bằng ánh mắt kinh ngạc.

-Nghe như tiếng thụ cảm ấy!

-Tiếng thụ cảm ư?

-Chẳng lẽ lại thế?

Cả hai cùng chú ý nghe lại.

-Chúa ơ, đúng trăm phần trăm rồi!

-Chẳng lẽ trong nhà lại có một câu thụ cảm ư?

-Rõ ràng là vậy mà.

-Để lát nữa hỏi Angela.

Rồi họ cùng phá lên cười và tiếp tục kéo váy qua tay Catherine. Bây giờ thì rõ ràng là cô đang run. Gan bàn tay cô dính mồ hôi nhưng cô không dám quệt chúng vào chiếc váy nhung trắng muốt.

-Bobbi, tớ sợ.

-Tại sao chứ? Cậu là trung tâm chú ý và cậu nhìn mình mà xem. Thật không hổ thẹn chút nào!

Bobbi kéo khoá váy, rồi đi vòng quanh Catherine, kéo đuôi váy thẳng ra trên mặt thảm hồng. Catherine liếc nhìn mình trong gương, đặt tay lên bụng và hỏi:

-Mình thế này có khoe khoang quá không?

Bobbi cầm tay cô em họ bỏ xuống khỏi váy, và mắng:

-Ôi, vì Chúa, cậu hãy vui đi! – Nói rồi Bobbi đưa bó hoa cho Catherine.

-Nếu cậu cứ phải lo lắng về điều đó thì hãy trốn đằng sau cái này đi.

Catherine giả vờ đứng nghiêm khiến cả hai cùng phá lên cười, nhưng bây giờ những tiếng cười ồn ào ở dưới nhà đã tăng lên, những giọng nói đan xen với những tiếng nhạc vọng lên tận chỗ họ.

Cánh cửa phòng bật mở và lần này là Inella đang đứng đó với một chiếc hộp nhỏ được gói bằng giấy bạc.

-Ôi, trông cô đẹp quá, Catherine ạ - Chị giúp việc khen cùng với một nụ cười trên môi – Chú rể của cô cho tôi cái vinh dự chuyển cái này đến cô - Chị ta

đưa chiếc hộp ra. Catherine tròn mắt nhìn chị giúp việc rồi đưa bàn tay run rẩy ra đón lấy nó.

-Cái gì thế?

-Ồ, tôi hoàn toàn không biết. Sao cô không mở ra xem đi?

Catherine quay lại nhìn Bobbi.

-Inella nói đúng đấy, mở nó ra đi! Mình nóng long muốn chết đi được đây này!

-Nhưng nếu nó là một thứ gì đó – cô dừng lại để không bật ra từ “đắt”.

Chiếc hộp quá nhỏ, chỉ có thể là hộp đựng đồ trang sức mà thôi. Nó nằm trong bàn tay run rẩy của cô trong khi cô băn khoăn không biết tại sao Clay lại làm thế với cô. Cô lại nhìn Bobbi, rồi lại nhìn Inella. Rồi cô vội gỡ lớp giấy bạc ra và cô nhìn thấy một hộp đựng nhẫn bọc nhung. Tim cô đập loạn lên, cổ cô đột nhiên khô bồng. Cô bật nắp hộp lên: ở bên trong hộp không có thứ trang sức lấp lánh nào, không có nhẫn. Thay vào đó, nằm trên lớp nhung mịn là một chiếc chìa khoá bằng đồng. Không lời nhắn, không lời giải thích. Catherine thở trở lại.

-Chìa khoá này để làm gì vậy?

-Sao, tôi chịu không đoán nổi đâu, cô Catherine ạ.

-Nhưng.....

Một tiếng gõ cửa vang lên và Angela bước vào phòng. Khi cánh cửa không khép những tiếng nói và tiếng nhạc vọng vào phòng càng rõ hơn.

-Sắp đến giờ rồi – Angela thông báo.

-Clay chuyển cho cháu cái này. Bác có biết nó là chìa khoá gì không ạ? – Catherine cầm chiếc chìa khoá lên.

-Mẹ rất tiếc, mẹ không biết. Con phải đợi đến sau lễ cưới và hỏi nó con ạ.

Catherine cài chiếc chìa khoá vào chiếc nịt chân của cô và cảm thấy nó như đang nóng lên dưới đùi cô.

-Mẹ cháu có ổn không ạ?

-Ồn, con ạ, đừng lo. Bà ấy đã vào chỗ ngồi của mình rồi.

Inella khẽ hôn lên má Catherine và nói:

-Trông cô lộng lẫy quá, Catherine ạ - Rồi chị ta đi ra khỏi phòng để tiếp tục nhiệm vụ của mình ở dưới nhà.

Bobbi lại nhặt bó hoa của Catherine lên, đặt nó vào tay và đặt cái hôn của cô lên má Catherine, rồi đứng đợi tín hiệu từ bên ngoài. Cánh cửa bật mở và Catherine nhìn thấy Angela gặp Claiborne ở bên ngoài hành lang. Ông mỉm cười và bà nhìn bao quát xung quanh một lần trước khi họ để Catherine xuất hiện. Tiếp đó là Stu tới, trong bộ lễ phục sang trọng màu nâu thẫm, với chiếc nơ màu mơ chín thắm cực khéo bên dưới cổ áo sơ mi. Stu nháy mắt cười với Catherine, và cô nở một nụ cười run run đáp lại trước khi Bobbi di chuyển ra hành lang và bước ra phía cầu thang.

Rồi Steve xuất hiện. Steve yêu quý của cô, trông thật đẹp trai trong bộ lễ

phục của anh, chìa cả hai tay về phía cô như thể đang mời cô nhảy một điệu nhảy cổ điển. Nụ cười tuyệt vời của anh làm tim cô muốn tan ra, nụ cười ấy xoá sạch những bất đồng của họ trước đó. Catherine biết cô phải bước tới, nhưng cô không nhấc nổi chân lên. Steve hiểu được những ý nghĩ của cô, liền bước tới cửa phòng cúi người và chìa một cánh tay ra. Bỗng nhiên cô hiểu ra rằng mọi người dưới kia đang đợi họ và cô bước tới.

Cô cảm thấy đuôi váy của cô quét trên thảm, cảm thấy cánh tay rắn chắc của anh trai cô dưới bàn tay cô và cô cảm thấy rõ những nhịp đập hồi hộp của trái tim mình. Từ dưới nhà vang lên một tiếng “Ồ” của rất nhiều giọng nói hoà lại khi cô vừa tiến ra đầu cầu thang. Cô cảm thấy một sự báo hiệu như một lớp song trào đang hiện ra trước mắt. Nhưng Steve cảm nhận được sự e ngại của cô, đặt bàn tay còn lại lên tay cô, dẫn cô xuống gác. Cô mơ hồ nhận ra những ngọn nến lung linh. Chúng ở khắp mọi nơi; trên những giá đèn gắn trên tường, trên giá đứng và trên khắp các bàn, tưới ánh sáng huyền ảo của chúng lên những lẵng hoa, lên tay vịn cầu thang và lên cửa phòng đọc nơi đám đông khách khứa đang đông đôi mắt lên. Steve dẫn cô đi vòng qua chỗ để thư và tiến về phía phòng khách. Catherine chợt nhớ lại lần đầu cô ở trong phòng đợi này, ngồi trên chiếc ghế bọc nhung giờ đây đã bị đám khách đứng che khuất. Lần đó ngồi ở đây cô thật lo âu, và lần này cũng chẳng khác mấy. Bụng cô như thắt lại. Cô bước như người bị thôi miên về phía cửa phòng khách, về phía Clay. Từ đâu đó dàn nhạc điện tử đã hoà âm cùng tiếng thụ cầm trong một khúc dạo đầu nổi tiếng của Chopin. Và khắp nơi, khắp nơi, đều có ánh nến lung linh, màu vàng thắm và màu hổ phách, ấm áp và êm đềm. Mùi phấn hoa quyến lẫn mùi sáp nến tạo thành một thứ hương thơm vừa lạ lùng vừa quyến rũ và Catherine bước đi như đi trong mơ qua đám đông khách khứa mà cô chịu không đoán được là bao nhiêu người, đi qua những ánh mắt ngưỡng mộ, bởi với nhiều người, hình ảnh của cô gợi lại cho họ những giây phút đáng nhớ của đời họ khi chính họ bước đi những bước như mơ đến với người họ trao gởi cả cuộc đời. Lối vào phòng khách thu hút mọi ý nghĩ của cô; ý nghĩ rằng Clay đang đứng trong phòng đó đợi cô khiến tim cô đập thình thịch và cô cảm thấy mình run lên từ bên trong.

Cô mơ hồ nhận ra mẹ đang đứng ở gần một cửa sổ, mơ hồ nhận thấy những khoảng trống khi mọi người lùi lại để lấy lối cho cô đi. Nhưng khi mắt cô nhìn thấy Clay thì tất cả những người khác đều bị bỏ quên. Anh đứng trong dáng đứng điển hình của chú rể, với hai bàn tay gài vào nhau để phía trước, hai chân cách nhau một khoảng ngắn, và anh không cười mà để lộ một chút căng thẳng trên nét mặt. Cô đã nghĩ sẽ tránh nhìn vào mắt anh, nhưng mắt cô có mong muốn của riêng chúng. Anh như thể một nhân vật trong một câu chuyện cổ tích của một người kể chuyện kỳ tài vừa bước ra đời thực, cả anh lẫn quang cảnh xung quanh anh đều quá hoàn hảo.

Chúa ơi, hãy giúp con, Catherine nghĩ, khi ánh mắt họ gặp nhau. Chúa, hãy

giúp con.

Anh đợi, tóc anh như màu của cánh đồng lúa mì chín do nắng mặt trời. Một giá đỡ nền lớn ở trên cao tỏa ánh sáng xuống khiến cho da anh ngời lên màu hồng phách. Anh mặc một bộ lễ phục màu quế, thắt một chiếc nơ tuyệt đẹp. Mắt anh – đôi mắt xám trên khuôn mặt hoàn hảo - mở rộng, và cô bắt gặp một cử động khó thấy được của anh khi anh thả lỏng đầu gối bên trái rồi lại đứng thẳng chân trở lại. Rồi, ngay trước khi cô để mắt cái liếc của anh, tay anh buông sang một bên và khẽ liếm môi. Ông Chúa, lúc đó anh chỉ trở thành một ấn tượng bên cạnh cô mà thôi. Nhưng cô biết anh đã quay sang liếc đôi má hồng của cô thêm một lần nữa trong khi dàn nhạc chuyển sang một đoạn nhạc êm dịu để làm nền.

“Được yêu thương hết mực...”.

Trò chơi bắt đầu. Mọi thứ trở thành siêu thực đối với Catherine. Cô trở về làm một đứa trẻ, đang chơi trò chơi đám cưới với Bobbi, đang đi trên bãi cỏ với bộ váy làm bằng khăn và rèm cũ, ôm trong tay một bó bồ công anh. Việc giả vờ quay lại thời ấy khiến cô thoát được cảm giác tội lỗi trước việc cô đang làm.

-Người trao người đàn bà này là ai?

-Tôi, anh trai cô ấy.

Thực tế trở về và cánh tay Clay thay thế cánh tay Steve. Cánh tay ấy thật rắn chắc, nhưng thật ngạc nhiên, nó đang run run, và điều ấy không thể nhìn thấy mà chỉ cảm thấy được mà thôi.

“Lần này mình muốn làm cô dâu. Nhưng, cậu cứ luôn làm cô dâu!

Không, mình không! Lần trước cậu chẳng làm cô dâu là gì?

Thôi được, đừng khóc nữa. Được, nhưng lần sau mình phải được đội rèm đây!”.

Từ bên trái cô, Bobbi mỉm cười, trong khi những kỷ niệm cũ vẫn kéo về. Cha xứ bắt đầu nói. Cha có một giọng nói du dương và Cha có thể điều khiển âm thanh như thể những gì Cha nói chỉ được dành để nói với cô và Clay mà thôi. Catherine hướng mắt tới môi của Cha xứ, cố tập trung vào những lời nói và cô biết ông ấy đang nói tới sự quan trọng của lòng kiên trì, tình yêu và sự chung thủy. Những bó cơ đang căng cứng dưới những ngón tay Catherine đưa thả lỏng một cách miễn cưỡng, rồi lại căng trở lại. Cô hiểu rằng Cha xứ đang yêu cầu những cặp vợ chồng có mặt tại đám cưới hãy cầm tay nhau và thầm nhắc lại những lời thề cùng cô dâu và chú rể. Catherine thầm van xin, Đừng! Xin đừng! những gì mọi người đang chứng kiến chỉ là giả dối! Đừng đặt sự xác nhận tình yêu của mọi người vào một điều vô nghĩa!

Cô lại trốn và trò chơi ngày bé.

“Khi cậu lấy chồng, cậu muốn lấy người như thế nào?

Giàu có

Ồi, Bobbi, đó là tất cả những gì cậu nghĩ tới sao?

Ồ, vậy cậu sẽ lấy người như thế nào?

Một người muốn ở bên tớ đến nỗi hết giờ làm là về thẳng nhà với tớ ngay chứ không dừng lại ở các quán bar. Và người ấy luôn tốt với tớ”.

Cha xứ bảo họ quay mặt về phía nhau và nắm tay nhau. Bó hoa của cô dâu trao cho Bobbi.

Rồi đôi tay của Catherine nằm trong đôi bàn tay rắn chắc với những ngón tay màu nâu khỏe khắn của anh, và cô cảm thấy mồ hôi từ bàn tay anh cùng mồ hôi từ bàn tay cô. Giọng Cha xứ vẫn thì thầm, và Catherine bỗng thấy sợ phải nhìn vào mắt Clay.

“Mình sẽ cưới một người đàn ông giống như Rock Hudson.

Tớ thì không. Tớ thích một người đàn ông có mái tóc vàng và đôi mắt mãnh liệt”.

Chúa ơi, Catherine nghĩ, mình đã nói như vậy thật ư?

Cô ngược mắt lên nhìn mái tóc vàng, nhìn đôi mắt xám đậm tĩnh đang nhìn vào mắt cô với vẻ chân thật được thể hiện vì lợi ích của khách khứa. Khuôn mặt anh được mô tả bởi ánh nền dịu nhẹ, và trong ánh nền đó nổi bật lên chiếc mũi thẳng, đôi má dài và đôi môi gợi cảm hơi hé mở nhưng thoáng một vẻ buồn. Thái độ của anh rất hoàn hảo, rất thuyết phục. Nó tạo ra một sự sụp đổ bên trong Catherine.

“Một người đàn ông tốt với mình. Tóc vàng và đôi mắt mãnh liệt. Một người giàu có”.

Những lời nói của quá khứ ấy dội về trong tim Catherine, khiến trái tim cô tràn ngập nỗi xót xa hơn bất cứ lúc nào. Nhưng những người đang đứng xung quanh nhìn họ kia không thể nào đoán nổi giông tố trong lòng cô, vì cô đã hợp tác ăn ý với diễn xuất tài ba của Clay, tìm mắt anh như anh tìm mắt cô, trong khi sức ép trên những ngón tay cô cũng làm tăng thêm nỗi đau ngọt ngào.

Chúng ta đang làm gì thế này? Cô muốn khóc. Anh có biết ánh mắt của anh khiến tôi đau khổ thế nào không? Tôi đã tự làm gì mình khi cứ xiết chặt tay anh như thế này, khi cứ giả vờ say đắm khuôn mặt quá hoàn hảo của anh? Anh không nhận ra nỗi đau của một người con gái suốt thời thơ bé, đã bao lần vẽ ra những giấc mơ hão huyền để mà trốn vào những giấc mơ đó mong sao giải thoát mình khỏi thực tế phũ phàng sao? Anh không hiểu rằng tôi thực sự tin rằng một ngày nào đó những giấc mơ ấy sẽ trở thành hiện thực ư? Nếu anh hiểu thì hãy bỏ tay tôi ra, đừng nhìn vào mắt tôi nữa, và trên hết hãy buông tha cho trái tim tôi. Anh quá hoàn hảo và nắm tay như thế này quá chặt nên không thể là một điều có thể thực được và tôi đã chịu đựng đủ lâu cái cảnh thiếu tình yêu. Clay, làm ơn anh hãy quay đi trước khi quá muộn. Anh là một ảo tưởng tạm thời và tôi không được phép, không được phép chìm vào ảo tưởng này.

Nhưng cô lại bị mắc trong chính một trò hề mà cô tạo ra, bởi Clay không

quay đi, không buông tha mắt cô, không nói lỏng bàn tay anh. Cô cảm thấy hai lòng tay mình nóng bỏng, cảm thấy trái tim mình như nổ ra. Và trong chốc lát cô nếm trải cảm giác khao khát mãnh liệt.

Cuối cùng cô cũng dứt ra được để nhìn xuống dưới. Rồi Stu bước lên, rút một chiếc nhẫn ra khỏi túi áo. Cô chìa những ngón tay run rẩy của mình ra và Clay lồng một chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay cô.

-Tôi, Clay, chấp nhận, Catherine....

Trong khi giọng nói trầm ấm của anh cất lên những lời đó, trái tim bị đánh lừa của Catherine bỗng nhiên muốn những lời nói ấy mang một ý nghĩa thực sự nào đó. Nhưng đó chỉ là một sự tưởng tượng mà thôi. Những ý nghĩ trong đầu cô cứ rối tung cả lên trong khi Clay hoàn thành hành trình của chiếc nhẫn để nó khít lại ngón tay đã có sẵn chiếc nhẫn gia truyền.

Cô giật mình khi thấy một chiếc nhẫn đã được đặt vào lòng bàn tay cô – Angela đã nghĩ đến mọi thứ - và một lần nữa mắt cô lại tìm mắt Clay. Một đạo cụ nữa cho màn diễn ư? Đôi mắt cô hỏi. Nhưng có lẽ chính anh đã chọn chiếc nhẫn chứ không phải Angela. Cô đành phục tùng, nhìn xuống lòng chiếc nhẫn vào ngón tay anh.

-Tôi Catherine, chấp nhận Clay - Giọng nói của cô bị đe dọa bởi sự căng thẳng thần kinh, những giấc mơ bị đánh mất và nhu cầu cấp bách muốn được khóc.

Nhưng ở đây vẫn còn nhiều điều cô phải chịu đựng tiếp họ, một lần nữa lại phải quay mặt về phía Cha xứ. Catherine mơ nghe thấy Cha xứ tuyên bố họ đã chính thức trở thành vợ chồng. Rồi Cha xứ mỉm cười một cách hiền từ và xiết chặt tay Clay và Catherine bằng cả hai tay mình.

-Chúc cuộc đời của hai con hạnh phúc, bền lâu. – Ông cha chúc đơn giản như thế, và không hề mảy may nghi ngờ rằng những lời ấy đủ làm thần kinh đang căng hết mức của Catherine chỉ chực đứt tung. Cô nhìn trân trân xuống những đôi bàn tay của họ. Rồi Cha xứ bỏ tay ra, rồi giọng nói du dương của ông vang lên lần cuối – Và bây giờ hai con hãy trao nhau nụ hôn đầu tiên với tư cách là ông và bà Forrester.

Đã căng thẳng muốn phát điên lên rồi, Catherine không biết phải làm gì. Cô cảm thấy như thể chỉ trong một khoảnh khắc cô đã già thêm bao nhiêu tuổi, trong khi đo Clay làm gương, quay sang cô trước mọi con mắt đang đổ dồn về phía họ. Cô ngẩng mặt lên; hơi thở của cô bị nén lại trong họng nhưng thay vì thế mặt anh lại áp sát mặt cô, đôi mắt xám của anh kề ngay trước mặt cô và cô thấy mình được ôm gọn trong vòng tay anh, thấy người cô bị ép sát vào người anh thấy đôi môi cô bị bao vây bởi đôi môi hé mở quá gợi cảm của anh. Những ký ức chợt quay trở lại.

Không, Clay, đừng! Cô muốn khóc. Nhưng anh đã hôn cô. Anh đã hôn cô thật sự. Và trong nụ hôn ấy cô cảm nhận được lời xin lỗi của anh, nhưng cô thấy mình không thể tha thứ cho anh vì cái công việc đầy thuyết phục mà

anh đang thực hiện.

Rồi anh buông cô ra trong tiếng trầm trồ của mọi người, và cô cảm thấy hơi thở của anh chạm lên mũi cô khi anh bước lùi lại, nhìn vào đôi mắt hoảng hốt của cô. Tiếp đến là một nụ cười mà cô đã mong chờ suốt những năm thơ ấu, nụ cười ấy thật rạng rỡ cứ như thể khoảnh khắc này là thật, và cô buộc phải đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ không kém. Sau đó Clay cầm tay cô đặt lên cánh tay anh và hướng cô quay mặt ra phía khách khứa.

Cô tiếp tục giữ nụ cười trên môi. Cô bị bao vây bởi những cái ôm, những cái hôn và những lời chúc mừng, bắt đầu từ Stu với một cái hôn táo tợn lên môi cô. Sau đó đến lượt Steve, anh ôm cô rất lâu, hơi quá âu yếm một chút, khẽ lắc đầu cô trong vòng tay anh và thì thầm vào tai cô hai tiếng “vui đi”.

-Ôi, Steve – cô cho phép mình lên tiếng, và cô biết chỉ một mình anh cô hiểu.

-Suyt, bé con, hai người cừ lắm. Anh ước gì em có thể thấy hai em đẹp đôi như thế nào.

Bố của Clay đi tới, ôm cô bằng cả hai tay và chào mừng cô gia nhập gia đình ông bằng một cái hôn – cái hôn đầu tiên ông dành cho cô. Qua vai ông, Catherine nhìn thấy Clay đang ôm Ada. Ông và bà Elgin dành cho cô những cái vuốt ve và những nụ cười phúc hậu, còn Elizabeth Forrester thì ban cho mỗi má cô một cái hôn rất oai của bà và tặng thêm cho cô một cái đập khẽ bằng ba toong len vai phải, cứ như thể cô đang được phong tước hiệp sĩ.

-Cháu là một phụ nữ trẻ xinh đẹp. Tôi mong chờ những đứa con dễ thương của các cháu – đôi mắt sắc như dao của bà hướng thẳng vào mắt Catherine trong tích tắc rồi hướng qua chỗ khác ngay như thể vấn đề đã được quyết định. Chợt Catherine bị kéo đi khắp một vòng như một đĩa bánh để bao nhiêu cái miệng cùng nếm cho tới khi cô cảm thấy thực sự biết ơn vì được trở lại với Clay – cho tới khi anh đã làm hài lòng từng vị khách bằng việc tình nguyện cho họ những gì họ chờ đợi!

Anh đột ngột bước tới, mỉm cười liêu lĩnh, và vòng hai tay ôm quanh eo cô rồi nhấc cô khỏi sàn cho tới khi cô lơ lửng ở trên không như một con búp bê được điều khiển bằng dây. Thực chất, cô không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc làm một con rối được buộc dây để người ta điều khiển. Cô chợt thể phục tùng đôi môi của Clay trong khi những nhành hoa dành dành chạm quanh cổ anh. Cô nhắm mắt lại, xoay tròn như một chiếc lá bị cuốn trong một cơn lốc, chệnh choáng bởi mùi hoa thơm ngào ngạt, chệnh choáng bởi cô vờ coi tất cả là thật. Anh bắt thần gắn môi mình lên môi cô, và cô cảm thấy sự tìm kiếm gần như vô thức của đầu lưỡi anh giữa làn môi cô, rồi đầu lưỡi ngơ ngàng của cô do dự, không biết phải làm gì với chính nó. Rồi Clay lịch sự rút lưỡi lại. Cô mơ hồ nhận thấy đám đông vỗ tay tán thưởng và cô cho phép mình chìm trong cảm giác rằng trái đất này đang quay một cách điên cuồng. Với đôi mắt nhắm nghiền và hai cánh tay quàng quanh cổ chồng

mình cô chịu đựng một cái hôn dài vô tận trong khi anh ôm cô cùng xoay một vòng. Nhưng cái hôn quá dài – khó tìm một chỗ cho một cái lưỡi trong một cái hôn như thế nếu như không để nó đi theo hành trình tự nhiên của nó – cho tới khi cuối cùng đầu lưỡi anh chạm vào đầu lưỡi cô, rồi lưỡi cô lại lẩn tránh và anh lại rút lưỡi về.

Nhưng đám đông chẳng thể nhìn thấy gì khác ngoài cảnh chú rể ôm cô dâu xoay một vòng giữa căn phòng tràn ngập ánh nến lung linh, hôn cô với vẻ ngất ngây. Họ không hề biết vũ điệu ngân ngai của đầu lưỡi.

Catherine quay mặt ra với đôi má đỏ bừng càng khiến tất cả mọi người trừ bản thân cô thêm phấn khích. Nhưng lúc đó cô cảm thấy biết ơn Clay vì diễn xuất của anh, bởi khi cô được buông khỏi vòng tay anh cô nhận thấy những khuôn mặt thân yêu với những ánh mắt ngời lên niềm hoan hỉ trước những gì vừa chứng kiến. Lần đầu tiên Catherine không cần phải giả vờ. Cô thực sự vui mừng bước tới đón Marie, Francie, và Grover cùng Vicky!

Có họ ở đó đám cưới gần như hoàn hảo. Catherine xúc động khi cô nhìn thấy Grover thường ngày làm đom vụng về nhưng hôm nay trông lại thật sự đáng yêu với mái tóc quăn óng ả. Còn Vicky không biết làm thế nào mà nuôi được móng tay dài và lại còn đánh nhũ đỏ cho chúng nữa. Francie thì thơm nức mùi nước hoa Charlie. Và Marie cũng có mặt, Marie thiên thần, Marie, người đầu tiên đã dạy cho cô chấp nhận một bàn tay chăm sóc. Từ đó đã bao lần họ nắm tay nhau rồi?

Clay lại đến bên cạnh Catherine, ôm quanh eo cô, rồi kéo cô sát lại hông anh, và nở một nụ cười mãn nguyện mà cô biết là dành cho những cô gái Horizons.

-Chị ấy tuyệt đấy chứ? – Francie hỏi. Và Clay lại miết những ngón tay trên sườn cô, ghì sát cô vào anh hơn, và cúi xuống đặt lên mí mắt cô một cái hôn âu yếm.

-Đúng, cô dâu của tôi rất tuyệt. – Catherine không chịu ngược lên nhìn vào mắt anh. Những ngón tay của Clay liêu lĩnh di chuyển lên quá eo của cô.

-Anh thấy bọn em may vá thế nào? – Marie hỏi.

Những ngón tay của Clay lại chuyển động, mơn trớn trên lớp nhung mịn.

-Rất lộng lẫy – anh trả lời rồi tiếp tục vai diễn bằng một câu hỏi: - Ai sẽ mặc nó tiếp theo?

-Ồ, điều đó còn phụ thuộc vào việc ai trong chúng em sẽ lấy được một anh chàng giống như anh. Này, sao anh không rời chị ấy ra một chút, đến lượt chúng em rồi đấy, đúng không?

Marie khéo léo tách Clay khỏi cô dâu của anh trong khi anh nhìn Catherine bằng một cái nhìn khẩn thiết như muốn nói Tôi – Có - Thẻ - Làm – Gì – Bây giờ, Giúp – Tôi - Với! Rồi anh quay sang dành cho Marie bé nhỏ một cái hôn rất kêu. Bây giờ đến lượt Clay bị kéo đi một vòng giống như một đĩa bánh thánh. Catherine chỉ có thể đứng nhìn với một nụ cười trên môi. Anh

hôn từng người, cho họ cái cảm giác về điều mà họ mong là của họ. Anh chỉ trở lại với cô dâu của mình sau khi tất cả các cô gái đã được ném qua hương vị của những cái hôn, cái ôm mà anh dành cho họ.

Và một lần nữa Catherine lại cảm thấy biết ơn Clay vì sự hiểu biết của anh.

Họ lại di chuyển qua đám đông, Catherine cuối cùng cũng đã hiểu rằng đám cưới này đã vượt xa, xa hơn nhiều so với những gì Angela đã gợi ý. Không chỉ có các cô gái Horizons, mà cả giới kinh doanh trong thành phố, gia đình, bạn bè và bao nhiêu họ hàng đã được thêm vào danh sách khách mời. “Sự kiện thân mật” của Angela đã trở thành một sự kiện linh đình trong mùa đông.

Chương 18

Cô và Clay ngồi trong phòng đọc để ký giấy chứng nhận hôn thú dưới sự chứng kiến của Cha xứ. Họ không để lộ điều đáng nghi nào ngoài những ngón tay run rẩy, rồi thợ chụp hình xuất hiện, chớp ngay được cảnh họ đang ý giấy, và cảnh Catherine ôm hoa, sau đó dẫn họ ra phòng khách bảo họ đứng bên cửa sổ với những người khác để anh ta chụp tiếp. Trong suốt thời gian đó Catherine hoàn toàn thành công với việc giả vờ tự nhiên và sung sướng, như bất cứ cô dâu nào. Trong khi ôm nhau họ nói những lời thông minh, rồi cầm tay nhau hết lần này đến lần khác, nhiều đến nỗi việc đó trở thành vô thức. Và không biết từ lúc nào Catherine bắt đầu cảm thấy thích thú khi làm thế.

Trên bàn ăn sâm banh tuôn như thác vào các ly sáng loáng. Clay và Catherine bị đẩy vào trong đó để cụng ly và bị ép ngoắc cánh tay vào nhau cùng uống khi camera ghi hình. Những ông khách sang trọng đứng vây quanh Catherine. Cô bắt gặp ánh mắt Clay – anh đang nháy mắt với cô ư? – qua ly sâm banh anh đang uống. Rồi cô đi tới ban công tung bó hoa xuống. Một cô gái không biết là ai đã đón được bó hoa.

Những chiếc bàn nhỏ được bày ra và những người phục vụ rầm rập làm nhiệm vụ. Angela cố gắng xem xét việc dọn bữa tiệc bằng một kỹ năng kín đáo để các vị khách luôn có ấn tượng là bà không hề bỏ khách mà đi cũng không hề lơ đãng với họ.

Angela biết cách làm thế nào để đạt được một kiểu điều hành. Chưa ngồi xuống bàn đầu bên cạnh thì Catherine đã cảm thấy vô cùng khâm phục mẹ anh. Catherine hiểu tiền là một chuyện nhưng đạt được những gì Angela được tới nay quả là không dễ.

Khách khứa được phục vụ món gà nhồi với một loại cực ngon của Minnesota có kèm theo một chút cải bông đào thái lát. Những đĩa đựng trông cũng ngon mắt như món ăn trong đĩa. Nhưng điều đáng khâm phục chính là sự nhanh gọn và lịch sự không chê vào đâu được. Toàn bộ đám cưới sắp trở thành một thành công trọn vẹn. Rất cảm kích, Catherine nghiêng người qua Clay để nói điều gì với Angela. Nhưng bà chỉ vẫy một bàn tay và quả quyết với Catherine rằng bà rất vui. Rồi bà khẽ vuốt ve tay cô.

Ăn được nửa chừng Catherine bỗng nhớ đến chiếc chìa khoá.

– Clay, tôi đã nhận được quà của anh. Inella mang nó lên gác cho tôi, nhưng tôi không biết đó là chìa khoá gì.

-Hãy đoán xem.

Cô sợ phải đoán. Buổi tối này đã có quá nhiều điều vượt quá sức tưởng tượng của cô rồi.

-Chià khoá ngòì nhà dưới phố? – Cô đoán, nhưng có quá nhiều tiếng ồn ở xung quanh. Clay ghé đầu sang, tai anh kề ngay trước môi cô.

-Gì?

-Ngòì nhà dưới phố.

Anh ngòì thẳng lại, mỉm cười láu lỉnh và lắc đầu. Cô nhìn thấy môi anh mấp máy, nhưng đúng lúc đó có tiếng chạm cốc inh tai và cô cũng chẳng nghe thấy anh nói gì. Giờ đến lượt cô ghé tai cô sát môi anh, nhưng khi cô làm vậy, cô nghe câu trả lời, cô bỗng nhận ra rằng tất cả những tiếng nói trong phòng ngừng bật và chỉ còn lại duy nhất những tiếng thìa cầm trên thành ly. Cô hoảng hốt, vội nhìn để rồi nhận ra mọi con mắt đang dồn về phía họ chờ đợi. Rồi cô nhận thấy bàn tay của Clay đặt lên gáy cô. Rồi sau đó bàn tay ấy rời gáy cô và anh vừa mỉm cười đứng dậy. Cô bắt đầu hiểu ra, nhưng cô vẫn ngần ngại, bỏ quên chiếc khăn ăn trong một tay và chiếc nĩa trong tay kia, và hoàn toàn chưa chuẩn bị cho một cuộc đột kích nữa vào các giác quan của cô.

Clay đứng sau ghế của cô, cúi xuống sát tai cô thì thầm..

– Có lẽ họ không để cho chúng ta đi với những cái hôn chóng vánh mà một nửa số họ chưa nhìn thấy.

Cái hôn chóng vánh, cô nghĩ, anh ta gọi cái hôn gần đây nhất của họ là cái hôn chóng vánh ư?

Đó là một phong tục cổ, một phong tục mà Catherine không tính tới. Nụ hôn đầu tiên là một phần của buổi lễ. Nụ hôn thứ hai làm cô ngạc nhiên. Nhưng cái hôn này – cái hôn này là một điều gì đó rất khác.

Từ phía sau vọng đến lời mời vô tư của anh.

-“Bà Forrester?”

Nhưng Catherine ngỡ rằng nếu cô có thể nhìn thấy gương mặt anh cô sẽ thấy một bên long mày của anh nhướng lên một cách táo tợn, và khoé miệng đang mỉm cười của anh. Cô không có sự lựa chọn vì thế cô bật ra một tiếng cười cũng thẳng và đứng dậy. Lần này khi Clay thực hiện công việc của Valentino không có sự lẩn tránh nào hết. Ôi, anh diễn mới tự tin làm sao! Anh ghim hai cánh tay cô sát hai bên sườn cô, nghiêng đầu sang một bên còn cô thì hơi lùi lại cho đến khi cô chắc cả hai người đã đứng vững trên sàn. Hai bàn tay cô xoè rộng, không tìm được gì để bám vào ngoài lưng áo anh. Và trong khi lưỡi của anh thực hiện xâm lược vào miệng cô, mọi người trong phòng nhìn và huýt gió, rú, và gõ thìa nĩa ầm ĩ cho tới khi Catherine thấy rằng cô sẽ chết vì khô sở hoặc vì ngáy ngất hoặc vì cả hai hay không chết vì cái gì hết. Thay vào đó, cô cảm thấy một cảm giác kiêu hãnh dễ chịu. Anh rời môi cô, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô cười mãn nguyện vì khách khứa, rồi vòng tay quanh eo cô khẽ kéo cô lại sát mình.

-Ồ, Valentino, tôi chắc đấy – cô nói cùng một nụ cười.

-Họ thích mà – anh nói qua những tiếng vỗ tay. Nếu cô có thể đảm bảo rằng

đúng ra là Clay đã nói: "Tôi thích mà". – Anh vẫn ôm cô trong cái dáng thoải mái tự nhiên ấy, ở cuối phòng nhìn lại có thể thấy họ là một đôi trai tài gái sắc đang tràn ngập hạnh phúc trong ngày hôn lễ. Anh thậm chí còn ghi sát cô vào người anh thêm một lần nữa, rồi ghé môi gần tai cô thì thầm: Xin lỗi.

Catherine bỗng cảm thấy như thể cô đã ăn quá nhiều món cá hồi của Inella. Nhưng trước khi cô có thể tập trung vào cảm giác đó, người thợ ảnh lại xuất hiện, và yêu cầu họ bón cho nhau ăn. Thật là bối rối khi nhìn miệng Clay há ra nhận thức ăn, nhìn đầu lưỡi ươn ướt của anh, đầu lưỡi mà mới chỉ một phút trước đã liêu lĩnh tấn công lưỡi cô.

Bữa ăn vẫn tiếp tục, nhưng Catherine không thể ăn thêm miếng nào nữa. Clay rót thêm rượu vào ly của cô và cô chìm vào thứ rượu ngọt ngào ấy như thủy thủ của một con tàu đang bốc cháy. Rượu khiến cho đầu óc cô lâng lâng và chệnh choáng và cô tự nhắc mình phải hết sức cẩn thận.

Nhưng những bọt rượu chưa kịp biến mất trước mắt cô thì các ly đã lại kêu leng keng và Clay liền đứng dậy, cầm cánh tay cô kéo cô đứng lên cùng. Lần này chuyện đó dễ hơn, tốt hơn, rượu đã bốc lên đầu cô, và những lời tự nhắc nhở mình của cô cứ đuổi dằn một cách thảm hại trong khi Clay lại trao cho cô một cái hôn khiến xương sống cô muốn nhún ra.

Đúng là địa ngục, cô nghĩ, thì cứ cho họ cái họ muốn và quên nó đi.

Cái hôn kết thúc. Clay cười với mắt cô.

-Làm tốt lắm, bà Forrester.

-Anh cũng không tồi, ông Forrester ạ - Trong lúc cô nói thì cô cảm nhận rõ cái cách hông anh cọ vào hông cô qua lớp vải nhung và cái cách bụng cô áp sát vào chỗ mở giữa hai vạt áo của anh – Nhưng tôi nghĩ anh đừng nên rót thêm vào cốc của tôi nữa.

-Tại sao giờ tôi cứ muốn làm một việc như thế nhỉ? – Anh cười ranh mãnh, nhướn mày lên đầy ẩn ý. Hai bàn tay anh lướt nhẹ từ trên xuống và dừng lại trên hông cô. Cô không biết đó là do cô tưởng tượng ra hay là do anh tự ép mình làm thế. Nhưng rồi cô quyết định rằng đó là do cô tưởng tượng ra. Suy cho cùng, anh đang diễn kịch - giống như cô – vì tất cả những người đang gõ ly kia.

Bánh cưới được đưa vào phòng bằng một chiếc xe đẩy. Đó là một cái bánh lớn hình tháp và đôi chim câu đậu trên đỉnh với những vãi nơ vắt qua hai cái mỏ, và đó lại là một sự bổ sung vào tài chuẩn bị của Angela. Clay và Catherine được hướng dẫn cầm dao cắt bánh.

Máy ảnh chớp lia lịa khi con dao thực hiện hành trình của nó trên cái bánh, và cô dâu được nhắc xúc bánh cho chú rể. Anh liếm chỗ bánh dính trên ngón tay cô trong khi đôi mắt xám của anh nheo lại. Cảm giác nhột lan xuống đến tận những ngón chân Catherine và cô vội nhìn đi chỗ khác.

-Hừm.....ngon quá - lần này anh nói.

-Không tốt cho răng của anh đâu – cô nhìn lên cười, người ta đồn rằng còn dễ gây sung huyết nữa đấy.

Anh ngả đầu ra sau cười thích thú và một lần nữa họ ngồi xuống.

-Hãy để chú rể cho cô dâu một miếng nào – tay thợ nhiếp đề nghị, và nhắm nhắm hướng ống kính vào họ.

-Chúng ta còn phải làm thế này bao nhiêu lần nữa – Catherine hỏi, cảm thấy bồng bềnh, nhưng không hoàn toàn không thích trò chơi họ đang chơi.

-Tôi sẽ làm lẹ thôi – Clay hứa bằng một giọng nói dịu dàng. Nhưng khoe miệng và đuôi mắt anh lại nheo lại vẻ táo tợn. Anh đưa một miếng bánh tới và cô nhận nó, thưởng thức vị ngọt của nó và nuốt, rồi cô thấy anh vẫn còn đứng đưa ngón tay trở dính bánh mà chờ đợi.

-Như thế này thật trơn tru – với một nụ cười ngọt ngào như nhân bánh cô nói – Nhưng tất cả những gì cô có thể làm là liếm ngón tay trở của anh, và cô nhận thấy nó hơi mặn măn.

-Những khách quý của chúng ta thấy cảnh này thú vị đấy.

-Anh, ông Forrester, lâu cá đến không thể tha thứ được.

Nhưng đúng lúc đó cô bắt gặp cái liếc mắt sắc sảo của Elizabeth Forrester, và cô băn khoăn không biết bà già đó có nghi ngờ gì hay không.

Không khí trở nên nghiêm túc khi Claiborne đứng dậy tuyên bố chính thức. Ông đi vòng qua bàn đến chỗ cô, dành cho cô một cái ôm và một cái hôn cùng lời khen ngợi cho tất cả những gì ông đã chứng kiến. Cô nhận thấy Clay đã trở lại nghiêm túc khi anh chống một khuỷu tay lên mép bàn và đưa ngón tay trở ngang qua môi, ngồi nhìn chăm chú. Rồi anh đứng dậy bắt tay bố anh. Tiếng vỗ tay vang lên khắp phòng và Clay ngồi xuống. Về phần Claiborne, Clay và Catherine đạt được thành công đầy hứa hẹn và khi ánh mắt họ giao nhau, cả hai đều hiểu điều đó.

-Tôi nghĩ lại rồi, anh nên rót cho tôi thêm một ly nữa – cô nói – và hãy mỉm cười. Bà nội của anh đang theo dõi từng cử chỉ của chúng ta đấy.

-Vậy thì cái này cho bà ấy, cho bố và mẹ nữa – Clay nói, dùng một ngón tay nài nỉ cầm lên và đặt lên cô một cái hôn nhẹ. Rồi anh đưa tay với chai sâm banh. Những nụ cười và tâm trạng vui vẻ của anh không quay trở lại nữa.

Bữa ăn kết thúc và phần khiêu vũ bắt đầu. Catherine gặp nhiều người họ hàng của Clay và dành cho từng người một khoảng thời gian vừa đủ. Rồi cô tìm cách đến với mẹ cô, bác Frank và bác Ella. Buổi hôn lễ sắp kết thúc, Catherine cảm nhận rõ từng phút đồng hồ đang trôi qua.

Đứng trong phòng khách với Bobbi, Catherine nhìn thấy Clay đang ở trong phòng đợi. Anh đứng với một cô gái rất đẹp có mái tóc màu nâu đỏ buông dài đến ngang lưng. Cô gái đó đang cầm ly rượu như thể cô ta được sinh ra cùng với nó vậy. Cô ta cười với Clay, lắc lắc mái đầu như để hất tóc về sau lưng. Nhưng tóc cô ta vẫn xoà ngang má. Rồi cô gái đó quàng tay quanh cổ Clay trong khi vẫn cầm ly rượu, và hướng đôi môi cô lên môi anh và hôn

anh theo một cách không giống như bất kỳ cách nào mà những cô gái mắt nai ở Horizons đã làm với anh. Catherine nhận thấy rõ vẻ mặt buồn của Clay khi anh nói gì đó với cô gái mà ánh mắt lại hướng xuống sàn nhà, rồi anh ngược mắt lên nhìn vào mắt cô gái với lời xin lỗi hằn in trên từng đường nét của khuôn mặt anh. Nếu Catherine không công nhận cái chạm tay của anh lên cánh tay cô gái đó là một sự vuột ve thì chắc cô đã tự lừa dối mình. Anh nói với đôi mắt cô gái đó, vuột ve cánh tay cô ta, rồi anh cúi xuống đặt một cái hôn không hề vội vàng lên má của khuôn mặt hoàn hảo đó.

Catherine vội quay lưng lại không nhìn họ nữa. Nhưng cảnh anh hôn cô gái cứ làm cô nhức nhối, và cô cảm thấy có gì đó chẹn họng cô lại khiến cô đã đưa ly rượu lên môi mà không tài nào nuốt nổi một ngụm.

-Cô gái đứng kia với Clay là ai vậy?

Bobbi liếc về phía phòng đợi và nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Bobbi chợt tắt.

-Có phải là cô ta không? – Catherine hỏi – Jill Magnussion ấy.

-Đúng, đúng vậy, có chuyện gì sao? – Bobbi vội quay lưng lại phía phòng đợi.

-Không có gì.

Mặc dầu cô gắng hết sức để lờ đi, Catherine vẫn không thể nào không quay lại nhìn họ để rồi thấy Clay giờ đây đang đứng đút một tay trong túi quần với vẻ thư thái trong khi Jill thì quàng cánh tay cô ta qua cánh tay anh và tựa ngực cô ta lên cánh tay phía trên của anh một cách thoải mái. Catherine đâu phải loại người không thể chấp nhận được một sự đụng chạm như thế. Thay vì xem đó là hành động dơ bẩn cô lại vội coi đó là cử chỉ lịch lãm. Một ông già đi tới chỗ họ và Jill Magnussion cười thành tiếng, nghiêng người hôn lên môi ông ta mà vẫn không buông cánh tay Clay ra.

-Ông ấy là ai? – Catherine hỏi, cố giữ giọng tự nhiên.

-Đó là bố của Jill.

Catherine bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng và buồn bã. Cô ước gì cô không nhìn thấy Jill ngả người lên cánh tay Clay ngay trước mắt bố cô ta, ước gì không thấy cô ta vòng tay quanh cổ Clay hôn anh theo cái cách khác thường ấy. Nhưng Catherine còn ngạc nhiên hơn, trong lúc cô nhìn họ, cô thấy Elizabeth bước tới chỗ họ và Jill Magnussion tỏ ra thân mật với bà già sắc sảo ấy y như cô ta thân quen với ly rượu và anh chồng mới cưới của Catherine. Bà già đầy uy quyền ấy chẳng khiến Jill hoảng sợ chút nào. Người con gái có mái tóc màu nâu đỏ ấy khoác cánh tay còn lại của mình qua vai Elizabeth, cười rất quyến rũ trước bất cứ điều gì bà già đó nói. Rồi – không thể tin nổi – bà già khó tính ấy cũng bật cười thành tiếng.

Và cuối cùng Catherine cũng quay đi.

Lúc đó Clay ngược mắt liếc sang phòng khách nhận thấy Bobbi đang nhìn họ, và ngay lập tức anh bỏ tay ra khỏi túi quần, xin lỗi những người đang nói

chuyện, bước về phía Bobbi và Catherine.

-Jill và bố cô ấy đang chào đề về - anh phân bua. Có vẻ như những lời anh nói vừa thoát ra khỏi môi anh là đã trở thành không cần thiết. Những lời ấy đều dành để giải thích cho những vị khách đã ra về trước đó.

-Không hiểu sao Catherine không được giới thiệu với gia đình Magnussion.

-Ồ....Anh xin lỗi Catherine. Anh vô tâm thật – Anh liếc từ Catherine ra cửa trước về bồn chồn. Nhưng cánh cửa đang mở ra. Angela và bà Magnusson đang hôn tạm biệt nhau trong khi hai ông chồng họ đang bắt tay nhau, còn Jill thì đang quay lại nhìn lần cuối cái khoảng cách đã chia cắt cô khỏi Clay. Rồi họ đi.

-Catherine.... – Clay bắt đầu, nhưng anh hiểu rằng Bobbi vẫn còn đứng đó, nên chỉ nói: - Xin lỗi Bobbi một chút, được không? – Anh nắm cánh tay Catherine và dẫn cô đến một chỗ chỉ có hai người với nhau – Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta đi rồi.

Chắc gì bây giờ Jill Magnussion đã đi rồi mà. Catherine nghĩ.

-Nhưng chúng ta phải cảm ơn bố mẹ anh đã chứ, đúng không?

-Tôi đã làm việc đó rồi. Bây giờ chúng ta chỉ việc đi khỏi đây thật nhanh không để ai biết.

-Nhưng còn quà thì sao? – Cô đang viện có một cách thiếu thuyết phục và cô biết như vậy.

-Cứ để chúng ở đây. Chúng ta không cần phải cảm ơn bất cứ ai ngay trong đêm nay vì đã tặng quà. Chúng ta chỉ cần đi khỏi đây trong lúc mọi người không để ý.

-Mẹ sẽ bắn khoăn – Cô bắt đầu một cách yếu ớt, và đưa mắt nhìn quanh.

-Bà ấy sẽ bắn khoăn ư? – Clay có thể thấy bỗng nhiên Catherine trở nên căng thẳng như thế nào – Steve sẽ đi cùng bà ấy. Yên tâm đi.

Catherine nhìn thấy Ada đang nói chuyện vui vẻ với bố mẹ của Bobbi và Steve. Catherine nâng ly rượu lên môi, nhưng trong ly chẳng còn ngụm rượu nào. Rồi Clay đưa tay gỡ chiếc ly khỏi những ngón tay cô và nói:

-Hãy lên gác và lấy áo khoác đi. Tôi sẽ gặp cô ở cửa. Và đừng có quên chiếc chìa khoá.

000

Trở lại căn phòng màu hồng, Catherine cuối cùng cũng cho phép đôi vai mình rũ xuống một chút. Cô ngồi phịch xuống mép giường, tựa lưng vào đầu giường nhắm mắt lại đầy mệt mỏi. Catherine ước gì đây là phòng riêng để cô có thể nằm vật xuống giường ngủ thiếp đi để sáng mai tỉnh dậy cô sẽ thấy không có đám cưới nào đã diễn ra hết. Cô cảm một chiếc gối nhỏ ôm vào lòng mân mê những riềm gối bằng đăng ten, nhìn đăm đăm xuống những ngón tay mình. Cô chớp mắt, quăng chiếc gối sang một bên và đi đến trước

gương lớn. Cô đặt tay lên bụng, khẽ miết những ngón tay. Cô ngược mắt lên và nhìn vào khuôn mặt mình trong gương, không hiểu sao nó lại hồng hào thế được trong khi cô cảm thấy kiệt sức. Từ sâu trong lớp kính sáng loáng kia, đôi mắt xanh đang nhìn những ngón tay cô chạm lên má, rồi di chuyển xuống đôi môi. Đôi lông mày cô hiện rõ sự lo lắng khi cô nhìn tự đánh giá mình và nhận thấy vô số những khiếm khuyết.

-Jill Magnussion – Cô thì thầm. Rồi cô vớ lấy áo, khoác lên vai.

Bên ngoài trời lơ mờ nửa sáng nửa tối dưới làn tuyết đầu mùa. Bầu trời đêm trông như thể có ai đó đã đổ sữa từ trên cao xuống, che khuất mặt trăng sau cái màn trắng nhẹ nhõm đó. Nhưng dường như thỉnh thoảng mới có một giọt và thỉnh thoảng mới có một bông tuyết bay xuống. Ánh sáng từ những ô cửa sổ lấp lánh trên màn tuyết, và những thân cây khẳng khiu trụi lá giờ đây trông có vẻ được ủ ấm trong những tấm chăn của chúng. Không khí khá lạnh, lạnh đủ để làm đông cứng những cánh hoa dành dành mỏng manh còn vương trên tóc của Catherine.

Catherine khép chặt cổ áo khoác dưới cằm, ngẩng mặt lên, đương đầu với cái lạnh. Cô định thần lại và bước nhanh về phía cuối ngôi nhà, tiến đến ga-ra. Chỗ đó rất im lặng. Cô tận hưởng sự tĩnh lặng đó, cô để nó làm cô vững tâm.

-Xin lỗi để cô phải đợi. Cô giật mình trước giọng nói của Clay và túm chặt cổ áo mình hơn. Anh hiện ra trong bóng tối lơ mờ với cái dáng cao và cổ áo khoác dựng đứng – Tôi bị kẹt bởi mấy người khách không sao mà dứt ra được.

-Không sao đâu – Nhưng cô lại rút cằm mình vào cổ áo khoác.

-Trời, cô đang run kìa – Anh đặt tay lên lưng cô, dẫn cô đi đến chỗ một chiếc xe lạ sẫm màu đang đỗ gần đó. Mặc dù ở chỗ đó khá tối cô vẫn nhìn thấy những vải nơ buộc trên đầu xe. Anh mở cánh cửa phía bên tay lái ra.

-Cô có cầm theo chìa khoá đây chứ? – Anh hỏi.

-Chìa khoá ư? – Cô nói lí nhí.

-Đúng, chìa khoá – Anh mỉm cười - Tôi nay tôi sẽ lái, nhưng sau đó, nó là của cô.

-Của...tôi ư? – Cô lắp bắp, không biết nên nhìn chiếc xe hay nhìn mặt anh để xác minh lời anh vừa nói.

-Mừng ngày cưới, Catherine – Anh nói ngắn gọn.

-Chìa khoá xe này sao?

-Tôi nghĩ cô thích một chiếc xe có thùng, để đựng thức phẩm và cách thứ khác.

-Nhưng, Clay.... – Cô càng run hơn mặc dù cô vẫn túm chặt cổ áo khoác.

-Cô có chìa khoá ở đây không?

-Clay, như thế này không công bằng – Cô van vãn.

-Trong tình yêu và trong chiến tranh tất cả đều công bằng.

-Nhưng đây đâu phải là tình yêu và cũng đâu phải chiến tranh. Làm sao tôi

có thể....chỉ nói: “Cảm ơn anh, anh Forrester”, và lái chiếc xe mới toanh này đi như thể tôi có quyền được hưởng nó chứ?

-Cô đừng như thế được không?

-Không! Món quà này quá lớn anh biết mà.

-Chiếc Corvette đúng ra không phải là một chiếc xe dành cho gia đình – anh thuyết phục – Chúng ta sẽ chẳng chở hết quà cưới đến căn nhà dưới phố bằng chiếc Corvette được.

-Ồ, đúng, vậy thì....hay là mượn chiếc Bronco đi, nhưng đừng có đặt cả thế giới vào một cái đĩa để tôi phải ăn trong cảm giác tội lỗi.

Anh bỏ tay khỏi cửa xe. Giọng anh nghe hơi bực.

-Đây là một món quà. Tại sao cô cứ phải suy nghĩ nặng nề như thế chứ? Tôi có thể mua chiếc xe này, và chúng ta sẽ đi lại thuận lợi hơn nếu chúng ta có hai chiếc xe. Ngoài ra, Tom Magnussion sở hữu nhiều cổ phần trong một công ty sản xuất xe hơi và tất cả những chiếc xe chúng tôi mua đều được tính giá hữu nghị.

-Thôi được, vậy thì, cảm ơn anh.

Catherine ngồi vào trong xe hơi di chuyển sang ghế giành cho hành khách. Anh vào sau cô và thấy cô duỗi chân về cần số, váy của cô được vén lên. Cô lấy chiếc chìa khoá từ trong tất ra đưa cho anh.

Anh cảm thấy chiếc chìa khoá rất ấm.

Anh dường như không được tự nhiên lắm khi anh khởi động xe, nhưng anh chưa cho xe chạy ngay. Anh điều chỉnh hệ thống sưởi ấm, rồi hắng giọng.

-Catherine này, tôi không biết phải nói thế nào, nhưng có lẽ tới nay mỗi người chúng ta đều nhận được một chiếc chìa khoá. Tôi cũng nhận được một chiếc.

-Ai gửi cho anh?

-Bố và mẹ.

Cô chờ đợi, cảm thấy run từ bên trong.

-Chìa khoá phòng dành cho tuần trăng mật tại khách sạn Regency.

Cô phát ra một âm thanh giống như tiếng hơi bị tháo ra một quả kính khi cầu, rồi rên rỉ:

-Ồi, lạy Chúa.

-Đúng, lạy Chúa – anh đồng tình, rồi cười nghe rất căng thẳng.

-Chúng ta sẽ làm gì đây?

-Cô muốn làm gì?

-Tôi muốn đi đến ngôi nhà dưới phố.

-Và để ngày mai khách sạn Regency gọi tới hỏi bố mẹ tôi tại sao cô dâu và chú rể không đến ư?

Cô ngồi im, run lập cập.

-Catherine này?

-Ồ, chúng ta không thể....chúng ta không thể chỉ đơn giản – cô nuốt vào -

đến đăng ký phòng rồi quay trở lại nhà dưới phố, và để chìa khoá để sáng mai họ tìm thấy được sao?

-Cô có muốn quay về nhà, lượm một đồng quà và hy vọng chúng ta sẽ tìm thấy mấy cái chăn và khăn trải giường trong mấy hộp quà đó sao?

Anh đúng; họ không thoát nổi rồi.

-Catherine, chúng ta vừa mới cưới nhau và chúng ta đã thoả thuận sẽ sống chung với nhau trong mấy tháng tới. Cô thừa hiểu rằng rồi thế nào thỉnh thoảng chúng ta cũng phải chạm mặt nhau, đúng không?

-Đúng, nhưng không phải trong bất cứ phòng trắng mặt nào của khách sạn Regency. – Cô nói vậy nhưng cô biết rằng thế nào trước khi trời sáng họ cũng phải phản bội những lời cô vừa nói.

-Catherine, cô nghĩ tôi sẽ làm cái quái quỷ gì đây, ấn chiếc chìa khoá vào tay bố tôi và nói: “Bố mẹ đi mà dùng đi à?”

Tranh cãi thêm chẳng ích lợi gì. Họ ngồi im nghĩ ngợi cho đến khi Clay cuối cùng bắt đầu lùi về bên phải ga-ra.

-Clay, tôi chưa mang valy tôi xuống đây! – Cô kêu lên như sắp khóc.

-Valy của cô và va ly của tôi đều cở cốp xe rồi – anh nói và cho xe tiến ra lối đi trải sỏi.

Họ lái xe đi trong im lặng. Catherine vẫn túm chặt cổ áo khoác mặc dầu trong xe không khí đang ấm lên. Mùi sơn mới, ùi dầu nóng trộn lẫn với mùi nhựa tấn công khứu giác cô, sự căng thẳng trong cô tăng lên theo từng dặm. Cuối cùng cô lên tiếng:

-Tại sao có vẻ như mọi điều quan trọng xảy ra giữa chúng ta đều xảy ra trên một trong những chiếc xe của nhà anh nhỉ?

-Đó là một trong số những chỗ hiếm hoi chúng ta không bị quấy rầy.

-Ồ, bố mẹ anh chắc chắn đã tính đến điều đó, đúng không?

Anh đánh xe ra đường lớn, đạp phanh cho xe dừng lại bên lề đường và ngoái đầu nhìn qua vai.

-Gì nữa đây? – Cô ngẩng phát đầu lên.

Anh đang sẵn sàng quay đầu xe.

-Cô muốn đi tới ngôi nhà dưới phố, được, chúng ta sẽ đi tới đó. – anh gắt.

-Đừng – cô khẩn cầu. Cô túm cánh tay anh. - Đừng, đừng đến đó bây giờ.

Anh ngồi đó trầm tư, và cũng rất căng thẳng.

-Tôi sai, được chưa? – cô thú nhận – Hãy lái xe cần thiết - đừng có cho xe chạy như điên. Tôi biết bố mẹ anh muốn điều tốt cho chúng ta nên mới đặt phòng cho chúng ta và anh đã nói đúng. Chúng ta ngủ ở đâu thì cũng có khác gì đâu nào. – Cô buông cánh tay anh ra – Xin hãy cố hiểu cho tôi. Tôi căng thẳng quá. Tôi không quen hưởng sự sang trọng.

-Có lẽ cô nên quen với nó đi, bởi bố mẹ tôi không bao giờ làm việc gì nửa chừng.

Giờ anh lái xe có ý thức hơn.

-Anh có biết họ tốn bao nhiêu tiền cho tất cả các việc đó không?

-Đừng bận tâm. Mẹ tôi thích được chi cho việc đó. Tôi đã nói với cô rồi đây, bà rất có tài tổ chức những sự kiện như thế. Cô không thể nói là bà rất vui trước thành công của mình sao?

-Nói như thế thì lương tâm tôi thanh thản hơn chắc? – Cô vặn lại.

-Catherine, lần nào chúng ta nhận thứ gì của bố mẹ tôi chúng ta cũng phải như thế này sao? Tại sao cô cứ phải tự trách mắng mình cơ chứ? Cô nghĩ là cô là người duy nhất được lợi nhờ thoả thuận của chúng ta à? Cô có thể sẽ ngạc nhiên nếu cô biết rằng tôi thực sự vui mừng vì được đi khỏi nhà. Đáng lẽ tôi phải chuyển đi từ lâu rồi, nhưng việc đó đâu phải việc dễ dàng. Không phải được nuông chiều và chăm sóc là việc khó chịu đựng. Nhưng tôi mệt mỏi vì phải sống với họ. Tôi muốn được tự do. Tôi không biết họ có cảm thấy nhẹ nhõm khi để tôi đi không – Và cô cũng đừng nghĩ rằng họ không được lợi gì từ sự kiện này. Cô không thấy vẻ mặt của bố tôi khi nâng ly sâm banh của ông lên à? Cô không thấy mẹ tôi chỉ huy những người phục vụ và làm cho mọi thứ đâu vào đấy như cần số vừa được tra dầu ư? Họ đã đạt được thành công lớn về mặt xã giao đấy, vậy hãy nghĩ về đám cưới như một lễ hội mùa thu của nhà Forrester đi. Năm nào bố mẹ tôi chẳng tổ chức vài sự kiện như thế - Điều tôi cố gắng làm cho cô hiểu là đó chính là phong cách của họ. Đặt phòng cho chúng ta ở Regency là điều mà bạn bè họ mong đợi họ sẽ làm, thêm vào đó....

-Còn gì nữa?

-Thêm vào đó, việc cho chúng ta sự khởi đầu đúng cách nó cho họ cảm giác giả tạo. Nó giúp họ tin rằng mọi chuyện giữa chúng ta đều đúng đắn.

-Và anh không cảm thấy tội lỗi tí nào khi chấp nhận nó sao?

-Có, chết tiệt thật! – Anh gắt – Nhưng tôi....

Sự hiếu chiến của anh khiến cô ngạc nhiên, bởi những ngày gần đây anh luôn dịu dàng. Họ lái xe đến khách sạn Regency trong sự im lặng căng thẳng. Khi Catherine nhích ra phía cửa xe thì Clay ra lệnh:

-Hãy đợi ở trong xe để tôi lấy va ly ra đây.

Anh đi vòng ra đuôi xe, giật những dải nơ xuống. Hơi thở của anh tạo thành một làn khói màu hồng nhạt qua ánh đèn màu từ tấm biển lớn trước cửa khách sạn hắt ra. Anh mở nắp sau xe, và cô nghe thấy tiếng sột soạt của những dải nơ.

Khi anh mở cửa xe cho cô bước ra, anh bỗng nắm cánh tay cô.

-Catherine, tôi xin lỗi vì đã to tiếng. Tôi cũng căng thẳng quá.

Cô nhìn khuôn mặt anh dưới ánh đèn màu, nhưng cô không tìm được lời nào để đáp lại.

Chương 19

Theo chỉ tay của người khuân vác Catherine đi về phía phòng của họ. Căn phòng rất sang trọng và lịch sự, được trang trí bằng màu xanh ngọc trai và màu xanh gốm. Những bức tường được ốp bằng những tấm ốp hình chữ nhật có in hình những chiếc lá. Hai cánh tủ và cửa phòng tắm cũng được thiết kế theo những đường rãnh đăng ten trong khi những đồ trang trí được làm bằng một thứ thạch cao quý của Phai lại tạo lên một sự tương phản dễ chịu với màu thảm xanh dịu mắt. Bên cạnh chiếc giường lớn là một bộ bàn ghế xinh xắn; một đôi bàn ghế và một chiếc bàn cà phê đẹp đến nỗi có lẽ vua Louis XVI cũng phải xiêu lòng. Trên chiếc bàn đó có một lẵng hoa hồng trắng thơm ngát.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, Catherine tiến đến chỗ lẵng hoa, và cô nhận thấy có một chiếc phong bì màu xanh lá cây cài trên đó. Cô quay về phía Clay nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi:

- Tôi không biết gì hết, hãy mở ra xem đi. - anh bảo cô.

Chiếc thiệp trong phong bì chỉ vồn vện có mấy chữ : "với tất cả tình yêu thương, Bố và Mẹ".

- Cửa bố mẹ anh. - Cô chìa tấm thiệp ra, rồi khẽ nhích người ra xa một chút trong khi anh đọc nó.

- Đẹp thật, - anh lẩm bẩm, và gài tấm thiệp giữa những bông hoa. Anh xốc lại áo khoác và chống hai tay lên hông nhìn lướt qua căn phòng. - Đẹp thật, - anh nhắc lại.

- Còn hơn cả đẹp nữa, - cô nói theo, - đúng là thượng hạng.

Trên mặt chiếc tủ ba ngăn kéo chồng lên nhau có một giỏ trái cây và một chiếc khay bạc chứa một chai rượu màu xanh lá cây. Clay đi tới, nhấc chai rượu lên và đọc nhãn gắn trên đó, rồi đặt nó xuống, quay lại, nới lỏng nút áo và cởi cúc áo sơ mi trên cùng của anh. Cô quay nhìn đi chỗ khác. Rồi cô đứng dậy đi đến cửa phòng tắm nghiêng đầu nhìn vào bên trong.

- Đề tôi treo áo khoác giúp cô nhé? - anh đề nghị.

Cô trông có vẻ ngạc nhiên khi nhận ra áo khoác vẫn còn ở trên người mình.

- Ồ... ồ vâng.

Anh bước tới chạm tay lên áo cô và cô bước lùi lại một bước.

- Đừng bẽn lễn thế, - anh nói nhỏ, - tôi chỉ muốn treo áo giúp cô thôi mà.

- Tôi không bẽn lễn. Tôi chỉ không biết phải làm gì với chính mình thôi.

Anh mở cánh cửa tủ, quay mặt vào những mắc áo nói:

- Tôi gọi đó là sự e lệ. Có lẽ một ly sâm banh sẽ khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn đây. Cô muốn một ly không? - anh treo cả áo của mình vào trong tủ.

- Tôi không nghĩ vậy. - Nhưng cô lại đi đến chỗ chiếc bàn ngăn kéo và nhìn chai rượu và giỏ trái cây. - Ai gởi trái cây thế nhỉ?

- Ông chủ khách sạn. Cô có muốn ăn một quả không? Một quả lê cuối mùa nhé? - Bàn tay rám nắng của anh vòng qua lưng cô nhặt một quả lê trong giỏ.

- Không, lê cũng không. Tôi không đói.

Khi cô bước ra khỏi chỗ đó, anh tung quả lê lên không, bắt lấy nó rồi lại tung lên, và quên nó ở trong tay, nhìn cô.

- Không sâm banh, không trái cây, vậy cô muốn làm gì giết thời gian đây?

Cô nhìn lên, vẫn đứng giữa phòng như thể sợ phải đụng vào bất cứ thứ gì trong phòng. Anh thở dài, ném quả lê vào giỏ và đi ra xách va ly của họ đặt lên giường.

- Đẳng nào thì chúng ta cũng ở đây rồi, vậy chúng ta hãy cứ tận hưởng đi. Anh đi đến cửa phòng tắm, bật đèn lên, rồi ngoái đầu ra, và làm một dấu hiệu bằng đầu.

- Cô dùng phòng tắm trước chứ?

Và cô phì cười. Lúc đầu cô muốn nén tiếng cười của cô nhưng rồi cô không thể, vì thế cô dùng cả hai tay bưng lấy miệng cho đến khi cô không chịu nổi phải bỏ tay ra mà càng to hơn. Cuối cùng cô cũng nhìn ngang đề rồi thấy Clay với đuôi mắt nheo lại - vẫn đang đứng đợi ở cửa phòng tắm.

- Thôi nào, bà xã, tôi đang cố gắng để tỏ ra ga lăng mỗi lúc tôi lại càng thấy khó hơn đây.

Và thế là căng thẳng tự nhiên được giải tỏa.

- Ôi, Clay, nếu bố anh mà thấy chúng ta như thế này thì ông ấy sẽ đòi lại tiền đặt phòng mất. Có phải chúng ta đang ở trong phòng trắng mặt của khách sạn Regency thật không nhỉ?

- Tôi nghĩ là vậy. - Anh mỉm cười nhìn quanh.

- Giúp con với, con chẳng biết lối nào mà lần. - Cô nhìn lên như thể đang nhìn lên thiên đường.

- Cô nên như thế thường xuyên hơn, cô biết chứ? - Anh mỉm cười trước cách cô biểu lộ cảm xúc.

- Như thế nào cơ? Lúng túng à? - Cô cười khúc khích.

- Không, cười cơ. Hoặc mỉm cười. Tôi cứ nghĩ cả đêm cô sẽ giữ vẻ mặt lạnh như băng.

- Tôi có một bộ mặt lạnh như băng ư? - cô hỏi.

- Từ lạnh như băng có thể không chính xác lắm. Dùng từ "ngây ra" có lẽ chính xác hơn. Đúng, ngây ra. Nhiều lần cô cứ giữ bộ mặt đó như một thứ vũ khí vậy.

- Tôi như vậy sao?

- Hầu như lúc nào chúng ta chỉ có một mình với nhau cô đều như vậy.

- Vậy nếu tôi cười nhiều hơn thì anh sẽ thích chứ gì?

- Đúng, tôi nghĩ vậy. - Anh nhún vai. Tôi thích những người hay mỉm cười. Tôi cho là tôi đã quen sống giữa những người luôn mỉm cười.

- Tôi sẽ cố ghi nhớ điều đó. - Cô liếc về phía cửa sổ, rồi nhìn anh.

- Clay, tôi hiểu những gì anh nói khi chúng ta ở trong xe, tôi cũng xin lỗi anh. - Nét mặt cô trở nên nghiêm túc và hối lỗi.

- Không, chính tôi đã nổi nóng với cô. Tính nhút nhát của tôi thật là đáng ghét.

- Không, nghe này, đó cũng là một phần tội lỗi của tôi. Tôi không muốn lúc nào chúng ta cũng cãi vã nhau. Từ khi tôi còn bé tôi đã luôn phải chứng kiến cảnh cãi vã và rồi tôi chỉ muốn... hoà bình giữa chúng ta. Tôi biết điều này nghe có vẻ ngốc, nhưng việc thừa nhận chúng ta bị quá căng thẳng đã khiến không khí dễ chịu hơn là lúc chúng ta trên đường đến đây. Tôi muốn anh biết rằng tôi sẽ cố gắng để duy trì không khí hoà bình.

- Tốt. Tôi cũng sẽ như vậy. Chúng ta cảm thấy tốt hơn hay tệ hơn đều phụ thuộc vào mỗi người, vậy thay vì để cho nhau cảm thấy tệ hơn chúng ta hãy làm cho không khí trở nên tốt hơn.

- Đồng ý. Cô mỉm cười. Vậy... tôi trước, được không?

Cả hai cùng nhìn về phía cửa phòng tắm.

- Ô, được.

Đúng là địa ngục, cô nghĩ, nó chỉ là một phòng tắm bình thường thôi mà, đúng không? Và mình đang chết ngạt trong chiếc váy này, đúng không? Và đang thêm được cảm thấy dễ chịu đến chết đi được, đúng không?

Nhưng khi đã ở trong phòng tắm rồi cô lại ý thức quá về sự có mặt của anh ở bên ngoài. Cô vịn vôi nước hết cỡ để chúng át đi bất cứ tiếng động nào của cơ thể cô. Cô cứ lăm lét nhìn về phía cánh cửa. Cô đối diện với mình trước gương tiến đến sát gương để tự đánh giá hình thức của mình cho đến khi gương mờ đi vì hơi thở của cô.

"Bà Clay Forrester ư? - Cô nhìn vào gương tự hỏi mình. Đừng có quen với những ý nghĩ như vậy. Anh ta đã từng bảo với mi, rằng đừng có đùa giỡn mà phải trả giá cho việc đó, và anh ta đã nói đúng. Vậy hãy mặc váy ngủ của mi vào và đi ra ngoài kia và leo lên giường với anh ta, và nếu mi không thoải mái với việc đó thì chẳng đổ lỗi cho ai được ngoài bản thân mình".

Cô cởi váy bằng những ngón tay run rẩy. Cô nhìn mình tháo váy khỏi vai và đẩy nó xuống phía dưới, rồi nhìn mình cởi áo lót nhỏ xíu. Ngực cô bây giờ đã phát triển hơn, bầu vú lớn hơn. Cô cởi áo lót ra cũng làm vú cô hơi nhói đau và cô nhắm mắt lại dùng tay xoa lên hai bầu vú để làm dịu cơn đau.

Hết đau, cô cảm thấy dễ chịu hơn vì thoát khỏi chiếc áo lót chật. Cô nhìn những vết lằn đỏ do dây nịt áo gây ra, rồi nhìn xuống bụng và cảm thấy bụng cô căng như mặt trống và nhột vì quá căng.

Không biết từ đâu trong đầu cô xuất hiện ý nghĩ rằng người đàn ông đang đợi ở ngoài kia đã tạo ra những thay đổi trong cơ thể này của cô.

Cô cố xua đi ý nghĩ đó, và đánh răng, xả nước ấm để rửa mặt. Nhưng cô vừa bắt đầu định tẩy trang thì cô chợt nghĩ đến những khuyết điểm trên khuôn mặt cô sẽ càng rõ hơn nếu không có phấn trang điểm, vì thế cô cứ để nguyên

mặt như vậy.

Cô giơ hai cánh tay lên và chiếc váy ngủ màu vàng nhạt tuột xuống như một cái dù trong gió, tiếp theo là chiếc áo choàng cùng màu. Đôi tay cô lỏng ngóng thắt dây áo. Chiếc áo này mới tinh. Liệu cô mặc như thế này có khiến anh hiểu lầm cô không? Cô có nên vừa bước ra vừa thanh minh rằng Ada đã mua nó ở cửa hàng của công ty và tặng cô như một món quà cưới hay không?

Cô nhìn cô trong chiếc áo choàng mà thấy ghét vòng em của mình, cô vuốt vạt áo trong khi những ý nghĩ nổi nhau xuất hiện trong đầu cô. Cô đang trì hoãn việc mở cửa và cô biết điều đó. Cô nhắm mắt lại và nuốt vào... nuốt vào lần nữa... và cô cảm thấy mình lại bắt đầu run từ bên trong.

Bỗng nhiên cô nghĩ tới Jill Magnusson và cô tin rằng nếu người chuẩn bị ra ngoài đó với Clay là Jill thì chắc chắn sẽ chẳng có sự rụt rè nào hết.

Cô cho rằng lúc này Clay đang ước giá mà cô là Jill Magnusson. Cô chợt cảm thấy tủi thân, nhưng cô trấn áp cảm xúc đó không để nó hành hạ mình. Cô vẫn còn nhớ rõ cái nhìn đầy tiếc nuối của Jill khi Jill nhìn lại căn phòng, nhìn lại Clay trước khi Jill bước ra khỏi cửa.

Cuối cùng Catherine thừa nhận rằng cô đang mang đứa con của anh ta trong người, nhưng đáng lẽ người đó phải là Jill, chứ không phải cô.

Cánh cửa được mở ra không một tiếng động. Clay đang đứng quay lưng lại với cô, nhìn xuống chiếc va ly không dây nắp của cô, tay cầm nơ, tay cầm bàn chải đánh răng.

- Đến lượt anh, - cô nói khẽ, tưởng rằng anh sẽ giật mình vì bị bắt quả tang đang nhìn đồ đạc của cô. Anh không giật mình, thay vào đó anh nhìn qua vai mỉm cười với cô. Ánh mắt liếc nhanh áo choàng của cô từ trên xuống dưới.

- Có thấy khá hơn không?

Anh kéo đuôi áo sơ mi ra ngoài quần, ánh mắt cô bị hút xuống quần anh như chiếc dao cạo râu hút vào một thanh nam châm.

- Khá hơn nhiều rồi.

Họ đổi chỗ và Clay đi vào phòng tắm, cửa vẫn mở khi anh chỉ đánh răng. Catherine nhìn xuống chiếc va ly của mình và nhận thấy một góc cuốn nhật ký của cô lộ ra ở đáy va ly. Cô phủ quần áo của cô lên cuốn nhật ký và vội vàng đóng nắp va ly lại.

- Cô mệt không? - Anh hỏi khi bước ra khỏi phòng tắm.

- Không mệt lắm.

- Cô có phiền không nếu tôi mở chai sâm banh kia?

- Không, anh cứ mở đi. Có thể đó là một ý hay.

Nhân lúc anh quay lưng lại phía cô, cô khép cổ áo choàng khít hơn một chút để che bớt cổ mình lại, cô thấy để hở cổ như vậy không được kín đáo cho lắm. Đôi vai anh vòng lên khi anh tháo dây buộc ở nắp chai rượu và những nếp nhăn trên đuôi áo sơ mi của anh lác qua lác lại sau mông anh không hiểu

sao lại tác động đến những dây thần kinh cảm xúc của cô. Anh đã mở được nút chai và nhấc chai rượu ra khỏi khay đựng.

- Đây, - anh nói, đi tới chỗ cô với chai rượu và hai chiếc ly. Cô cầm hai chiếc ly để anh rót rượu ra. Nhưng giờ đây cô nhận thấy những cúc áo sơ mi của anh đã được cởi hết, và làn da chỉ sẫm hơn màu vải sơ mi của anh lộ ra trước mắt cô. Cô vội nhìn xuống những chiếc ly, xuống những ngón tay dài rám nắng đang đưa ra đón một ly rượu của anh.

- Uống vì hạnh phúc của cô, - anh nói đơn giản, và lịch sự như phong cách thường thấy của anh, trong khi cô tự hỏi không biết chính lúc này điều gì khiến cô hạnh phúc.

- Và vì hạnh phúc của anh.

Họ đứng đó, ở giữa phòng, uống ly rượu mà họ vừa nói vì hạnh phúc của mỗi người. Cô nuốt một ngụm rượu màu hổ phách và cảm thấy cổ họng mình tắt nghẹn như thể có một cái bướu ở đó vậy. Cô nhìn xuống ly rượu của mình.

- Clay, tôi không muốn chúng ta vờ coi cái điều không là có thật. - Cô bắt đầu một cách khó khăn, đặt một bàn tay lên trán rồi lại vung tay xuống. - Ôi, chúa ơi.

- Thôi nào, Catherine, hãy ngồi xuống nào.

Anh đi tới chiếc bàn đặt chai rượu xuống cạnh lẵng hoa và ngồi xuống với một chiếc ghế, ngả lưng lên vai ghế, duỗi thẳng hai chân ra, vắt hai cổ chân lên nhau, trong khi cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Anh liếc nhanh xuống bàn chân trần của cô trước khi cô kịp giấu nó vào góc ghế. Họ cùng nâng ly, uống và nhìn vào mắt nhau.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ say mất, - cô trầm ngâm.

- Có thể.

- Như thế không khôn ngoan, đúng không?

- Có lẽ.

- Và sẽ chẳng thay đổi được gì.

- Ồ... đúng.

- Vậy tại sao chúng ta lại uống chứ?

- Bởi rượu sẽ làm chúng ta dễ leo lên giường hơn.

- Hãy nói về chuyện khác đi.

- Cô nói chuyện gì cũng được.

Cô xoay ly rượu trong tay, ngồi nhìn nó. Cuối cùng cô hỏi:

- Anh có biết lúc khó khăn nhất là lúc nào không? - Ở bên kia bàn, anh trông rất thoải mái.

- Hừm - mmm - Mắt anh đã nhắm lại.

- Sự chúc mừng trang trọng của bố anh tại bàn ăn. Tôi đã thực sự xúc động.

Đôi mi của Clay hé mở, và anh nhìn cô một lát rồi bình luận:

- Cô biết không, tôi nghĩ là bố tôi thích cô đấy.

- Dù sao tôi vẫn cảm thấy sợ ông ấy. - Cô dùng một đầu ngón tay chạm lên những bọt rượu.

- Tôi cho rằng với một người lạ thì ông ấy có vẻ hơi quá nghiêm. Cả ông ấy và bà nội tôi đều toát ra cái vẻ đó và khiến người khác cảm thấy không được thoải mái khi tiếp xúc lần đầu. Nhưng khi cô đã quen họ rồi, cô sẽ hiểu thực sự họ không như vậy.

- Tôi không có ý định trở nên thân quen với họ.

- Tại sao?

Cô nhướn mi nhìn anh, rồi cụp mi xuống, trả lời:

- Như thế tốt hơn cho sau này.

- Tại sao?

Anh ngã đầu sang một bên vẻ trề nải, tuy nhiên cô ngờ rằng cái kiểu ngồi như mèo ấy của anh không được thật cho lắm. Cô tính nước tránh chủ đề đó, nhưng rồi quyết định đương đầu với nó. Cô vươn người ra với lấy một đoá hoa hồng và đưa nó lên môi.

- Bởi vì tôi sợ rằng tôi sẽ thích họ mất.

Anh dường như nghĩ ngợi về điều cô vừa nói, nhưng anh chỉ đưa ly rượu lên môi một lần nữa, cô lại nhắm mắt lại.

- Cô có biết bà nội của tôi đã nói gì với tôi lúc tối không?

- Nói gì cơ?

- Bà ấy nói, cô là một cô dâu xinh đẹp. Ta mong chờ những đứa con để thương của các cháu ra đời, cứ như thể đó là một chỉ thị quan trọng và như thể bà ấy sẽ không chịu để những đứa cháu nội xấu xí được mang cùng họ với bà ấy. - Clay phá lên cười khoái chí, và đôi mắt nửa khép nửa mở của anh lại nhìn Catherine chăm chú. - Bà luôn đúng - và cô đúng là đã như vậy.

- Đã như vậy? - cô hỏi, cảm thấy khó hiểu.

- Một cô dâu xinh đẹp.

Ánh mắt Catherine vội trốn vào bông hoa hồng, nhìn sâu vào trong cánh hoa.

- Tôi không biết tôi có nên nói ra điều đó hay không, nhưng.. - khỉ thật, sao lại không chứ? - Tối nay cô đúng là đã rất quyến rũ.

- Tôi đâu có định moi được một lời khen ngợi của anh.

- Cô đã tạo một thói quen về cái đó rồi đấy, cô biết không?

- Về cái gì?

- Thói quen chồn chạy trước bất cứ lời khen nào tôi dành cho cô. Trước khi nói ra tôi đã biết thế nào cô cũng phòng thủ và từ chối nó mà.

- Tôi không từ chối nó.

- Cô lại còn không thừa nhận nữa. Tôi chỉ nói là cô là cô dâu xinh đẹp. Điều đó cũng đe dọa cô à?

- Tôi - tôi không biết anh muốn nói gì.

- Vậy thì quên nó đi.

- Không, anh đã khơi ra, vậy thì hãy nói cho rõ đi. Tại sao tôi lại cảm thấy bị

đe dọa chứ?

- Cô mới chính là người nên trả lời câu hỏi đó.

- Nhưng tôi không cảm thấy bị đe dọa tí nào hết. - Cô vung bông hoa hồng cô đang cầm lên không khí để phụ họa cho tuyên bố của mình. - Anh là một chú rể trông rất tuyệt vời đó, thấy chưa? Tôi nói thế đâu có vẻ là tôi sợ bị anh đe dọa chứ, đúng không?

Nhưng giọng của cô nghe rất bảo thủ. Nó làm anh nhớ đến một đứa trẻ đã từng thách đố "Đó, thấy chưa? Tớ đâu có sợ đi đến và giật chuông cửa nhà Grazy Gertie", thế nhưng sau khi giật chuông thì lại sợ chạy bán sống bán chết.

- Này, vậy cô nghĩ gì, - anh nói bằng giọng hài hước, chúng ta nên cảm ơn nhau hay gì nào?

Cuối cùng thì anh cũng làm cô phải mỉm cười. Cô thư giãn chút ít và có vẻ như rượu đang làm cô thấy buồn ngủ.

- Cô có biết mẹ cô nói gì với tôi không? - Clay hỏi.

- Nói gì?

Anh trầm ngâm, như thể chưa quyết định dứt khoát có nói cho cô biết hay không. Rồi anh ngồi thẳng dậy rót thêm rượu vào ly của mình.

- Bà ấy nói, "Catherine hồi nhỏ hay chơi trò đám cưới với Bobbi lắm. Chúng nó toàn chơi trò đó thôi, và cứ luôn tranh nhau làm cô dâu". - Rồi anh lại ngã lưng lên ghế, chống một khuỷa tay lên vai ghế, tựa thái dương của anh vào những ngón tay uể oải, - Đúng vậy không?

- Vậy thì sao chứ?

- Tôi chỉ hỏi thế thôi mà.

- Đừng có hỏi. Chuyện đó chẳng quan trọng gì.

- Không ư?

- Một trong những ông chú của anh đã nói rằng vào thời gian này trong năm anh thường hay đi săn nhưng năm nay vì chuyện đám cưới mà anh bỏ lỡ nhiều dịp. - Đột nhiên cô thay đổi chủ đề.

- Chắc hẳn chú Arnold đã nói thế.

- Đừng thay đổi chủ đề.

- Tôi đã thay đổi chủ đề à?

- Anh có thể đi, bất cứ lúc nào anh muốn, anh biết mà.

- Cảm ơn cô, tôi sẽ ghi nhớ.

- Tôi muốn nói rằng chúng ta không ràng buộc lẫn nhau, và không có gì để thay đổi hết. Chúng ta vẫn có thể đi con đường riêng của mình, có thể chơi với bạn bè của mình giống như trước đây.

- Tuyệt. Đồng ý, Stu và tôi sẽ đi săn tất cả những gì chúng tôi muốn.

- Tôi không nghĩ đến Stu.

- Ô? - anh nhướn mày lên.

- Tôi đang nói đến cô ấy.

- Cô ấy? Ai vậy?

- Jill.

Con người của Clay di chuyển, rồi anh đứng dậy, đi đến chỗ chiếc bàn có ngăn kéo và đặt mạnh chiếc ly của anh xuống đó.

- Jill thì có liên quan gì ở đây?

- Tôi đã nhìn thấy anh và cô ấy đứng với nhau trong phòng đợi. Tôi đã nhìn thấy hai người hôn nhau. Tôi tính đến cô ấy khi tôi nói rằng chúng ta không ràng buộc lẫn nhau về bất cứ chuyện gì.

- Nghe này, - anh quay lại, gay gắt. Gia đình tôi và gia đình cô ấy đã thân thiết với nhau nhiều năm nay. Chúng tôi nhiều năm nay là... - Anh dừng lại trước khi thốt ra hai tiếng "người yêu". - Tôi biết cô ấy từ khi chúng tôi còn bé. Và hơn nữa, ở đó lúc ấy còn có bố cô ấy và bà nội tôi nữa, ơn Chúa.

- Clay - Catherine nói khẽ - tôi muốn anh có quyền như vậy.

Anh im lặng nhìn cô, rồi đi về phía va ly của mình, vừa đi vừa cời sơ mi ra, quăng nó xuống chân giường, rồi biến mất sau cánh cửa phòng tắm.

Khi Clay trở ra, Catherine ngồi chải đầu trên góc giường, quay lưng lại phía anh. Nhánh dành dành héo rũ đang nằm trên cạnh bàn. Anh đưa mắt nhìn xuống tấm khăn trải giường bằng satin trắng muốt và nhìn chiếc áo choàng của cô được vắt xuôi theo chân giường, rồi lại nhìn tấm lưng trong chiếc váy ngủ màu vàng nhạt của cô. Chuyển động theo những nhát lược chải lên xuống. Không nói một lời, anh gấp đôi chiếc gối lại và nằm xuống giường gối đầu lên hai bàn tay đan vào nhau. Cô vẫn chải tóc. Anh nghe thấy tiếng ngón tay của cô chạm trên răng lược và tiếng cô đặt lược xuống. Cô với tay tắt đèn và căn phòng chìm vào trong bóng tối. Tấm đệm hơi rung; chiếc chăn anh đắp ngang ngực hơi bị kéo về phía cô. Anh chắc rằng nếu anh đưa tay ra thì thế nào anh cũng thấy cô nằm quay lưng lại phía anh.

Tiếng thở của họ như thể khuếch đại lên. Clay nằm căng cơ đến nỗi vai anh bắt đầu đau. Catherine nằm co mình như một con sên, ý thức rõ ràng anh đang nằm sau lưng cô. Cô nghĩ cô có thể nghe được cả tiếng động của lông mi cô khi cô chớp mắt. Cô rung và kéo mép khăn trải giường bằng satin qua vai.

Tiếng sột soạt vang lên nghe rất rõ, và cô cảm thấy mắt anh đang khoan vào lưng cô, - nhìn thấu qua nó.

- Catherine, - giọng anh cất lên - cô thực sự nghĩ rằng tôi đáng khinh lắm phải không?

- Đừng bi đát thế. Không có lý do gì khiến anh phải như vậy. Hãy cứ làm như anh muốn. - tôi biết người làm cô dâu hôm nay phải là cô ấy mới đúng. Anh nghĩ tôi không biết điều đó sao? Anh nghĩ là tôi không thể nói được cô ấy xứng đáng như thế nào sao? Tôi cảm thấy mình giống như một cái đinh chèn ngang một cái lỗ tròn. Và việc nhìn thấy anh và cô ta ở bên nhau đã đưa tôi về thực tại. Tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh trước đó. Đúng, tôi thường hay

chơi trò đám cưới với Bobbi khi chúng tôi còn nhỏ. Tôi thường giả vờ làm cô dâu, và lần này tôi đã thực sự vào vai diễn. Nhưng tôi sẽ không giả vờ thêm nữa đâu. Tôi sẽ nhìn nhận mọi việc như một sự thật vốn có, được không?

Khi thật, Clay nghĩ, mình phải cảm ơn cô ta đã cho phép mình mới đúng, đăng này, không hiểu sao điều đó lại khiến mình bức. Chết tiệt thật, mình không nên cảm thấy mình phải chung thủy với một người vợ, nhưng mình lại cảm thấy như vậy mới tề chứ.

Catherine cảm thấy giường hơi rùng rình khi Clay trở mình và chỉnh lại gối của anh.

Đâu đó ngoài kia một chiếc máy bay bay qua bầu trời, tiếng ù ù của nó xa dần xa dần rồi mất hút. Chiếc giường quá rộng; không ai trong hai người có nhiều cảm giác về việc họ nằm chung với nhau trên cùng một chiếc giường, ngoại trừ tiếng thở của họ, cách xa nhau và hướng về hai hướng khác nhau. Nhưng sự oán giận giữa họ lại hiện hữu rất rõ như có thể sờ thấy được vậy. Có lẽ nhiều giờ đã trôi qua và Catherine nghĩ rằng Clay đã ngủ. Nhưng rồi cô lại thấy anh trở mình rất đột ngột và cô biết rằng anh chẳng hề ngủ chút nào. Cô nằm yên trong cùng một tư thế rất lâu, nhưng không chịu trở mình. Vai cô tê dại và cô cần phải thả lỏng nó. Mép khăn trải giường tuột ra khỏi vai cô và cuối cùng đã đầu hàng để nằm ngửa.

- Rồi lúc nào đi ngủ chúng ta cũng đè lên tóc nhau như thế này ư? - anh hỏi giọng lạnh lùng.

- Tôi không cố ý nằm đè lên tóc anh.

- Đúng rồi cô không cố ý. Ít nhất hãy trung thực với nhau về chuyện này. Cô đã cố ý mang người thứ ba lên giường với chúng ta và cô đã rất thành công đấy. Nhưng hãy ghi nhớ nếu cô ấy ở đây thì đó cũng là do cô muốn, chứ không phải tôi đâu.

- Vậy tại sao anh lại có vẻ bức bối vậy chứ?

- Bởi điều đó làm tôi không thể nào ngủ nổi. Nếu sang năm tôi cũng phải trải qua chuyện này thì tôi sẽ thành một xác tàu cháy mất.

- Vậy anh nghĩ tôi sẽ thành gì?

Trái với mong muốn của Clay, khi anh nằm trong bóng tối anh lại nhớ lại những hình ảnh của Catherine tại đám cưới. Hình ảnh cô khi cô đi qua cửa phòng khách, khi họ nói lời thề nguyện, khi cô nhìn thấy những cô gái đến từ Horizons, khi anh hôn cô. Anh nhớ cái cảm giác bụng cô khẽ áp vào bụng anh. Đây là điều tệ nhất mà anh từng trải qua, nằm chung trên một chiếc giường với một người đàn bà mà không động vào người cô ta. Càng vô lý hơn bởi đây là lần đầu tiên việc ở chung với người đàn bà đó là đúng luật, và thế mà anh lại nằm đây bên nửa giường của mình. Chết tiệt thật, anh nghĩ, đáng lẽ mình phải đọc thành phần của thứ sâm banh đó. Nó làm anh nghĩ vớ vẩn gì thế này.

Cuối cùng anh cũng kết luận rằng họ thật quá trẻ con. Họ đã là vợ chồng, tôi nay đã nói đùa một cách có chủ định về chuyện ăn nằm, và bây giờ đang cố thừa nhận rằng chính chuyện đó khiến họ không ngủ nổi.

Đúng là địa ngục, anh nghĩ, mọi chuyện không thể tồi tệ hơn được nữa.

- Catherine, cô có muốn thử lại chuyện đó một lần nữa không? Có lẽ sau đó chúng ta sẽ ngủ được.

Cô cảm thấy cơ bụng giật giật. Cô lại nằm nghiêng trở lại, quay lưng về phía anh.

- Rượu đã bốc lên đầu anh rồi đây. - Cô chỉ nói như vậy.

-Ồ, chết tiệt thật, cô không thể trách một người đàn ông vì anh ta thử đề nghị trong một tình cảnh khó khăn.

Cô cảm thấy xương ngực mình như sắp cháy tan thành nghìn mảnh. Giận chính mình vì đã mong đêm nay trôi qua dễ dàng hơn thực tế nó diễn ra, giận anh vì cái đề nghị thiếu lý trí của anh, Catherine tự hỏi không biết sự hành hạ anh phải chịu đựng khủng khiếp đến thế nào mà lại khiến anh đưa ra đề nghị như vậy.

Nhưng cô vẫn nằm yên như thế, co mình lại bên chiến tuyến của mình. Cô thức lâu, băn khoăn nhiều lần không biết anh có mặc quần áo ngủ hay không, rồi cô thiếp đi lúc nào không biết.

Chương 20

Catherine bị đánh thức bởi tiếng kéo rèm. Cô ngồi bật dậy như thể có một dàn nhạc gồm hàng trăm chiếc kèn Sousaphone đang diễn tấu bên giường cô vậy. Clay đứng trong ánh mặt trời chói chang, cười thành tiếng.

- Cô luôn thức dậy như thế sao?

Cô chớp mắt, rồi để lưng đánh phịch xuống giường như một con búp bê bằng vải, che mắt bằng một cánh tay.

- Ôi, Chúa ơi, vậy là anh có mặc quần áo.

Anh lại cười, thoải mái hơn lần cười trước, và quay ra cửa sổ nhìn cảnh thành phố đang thức dậy dưới ánh mặt trời rực rỡ.

- Cô nói thế để thay cho lời chào buổi sáng ư?

- Tôi muốn nói là tôi đã mất cả đêm băn khoăn một điều vớ vẩn rằng anh có mặc pajamas không.

- Lần sau thay vì băn khoăn cô cứ hỏi thẳng tôi.

Đột nhiên cô tụt khỏi giường, và chạy về phía phòng tắm.

- Dừng nghe! - cô ra lệnh.

Clay cúi người bên khung cửa sổ, cười một mình, nghĩ tới những thú vị của cuộc sống hôn nhân mà anh không ngờ tới.

Cô trở ra với vẻ ngượng ngùng và ngay lập tức vội bạo biện cho mình.

- Tôi xin lỗi nếu tôi hơi đột ngột về chuyện đó, nhưng bỗng dưng thấy mình ở đây khiến tôi cảm thấy có những thay đổi. Tôi vẫn chưa quen.

- Điều này có nghĩa là cô không phát điên với tôi nữa à?

- Tôi phát điên với anh ư? Tôi không nhớ là đã nói thế. - Cô giấu sự lúng túng bằng việc vuốt lại váy.

- Đúng, - anh nói, bước khỏi cửa sổ, - Tôi đã đưa ra một đề nghị thiếu kiềm chế còn cô thì kiêu hãnh quá.

- Hãy quên chuyện đó đi. Hãy là bạn bè. Tôi không thích cãi vã, cho dù với anh đi nữa.

Giờ anh đang đứng trước mặt cô, vẫn chưa cài cúc áo, liếc cô một lượt khiến cô nghĩ đến việc chải đầu bằng ngón tay.

- Nghe này, - cô giải thích - Vào buổi sáng tôi không được dễ ư lắm đâu.

- Ai như vậy chứ nhỉ? - Anh xoa cằm. Rồi anh đi đến chỗ va ly của anh, lục tìm gì đó, vừa tìm vừa huýt sáo. Cô đã quen với những buổi sáng nhìn thấy mẹ với vẻ mệt mỏi và khổ sở, đi loanh quanh trong nhà than vãn như thể ngày đang kết thúc chứ không phải vừa mới bắt đầu. Và bố cô, hục hặc ra vào, vừa uống cà phê vừa phun ra những lời chửi tục.

Nhưng đây là điều gì mới mẻ, một người đàn ông huýt sáo trước bữa sáng.

Anh đi vào phòng tắm bỗng dừng lại.

- Chúng ta sẽ thay quần áo và ăn sáng, rồi quay về nhà lấy quà.
- Tôi sắp chết đói rồi. Tôi qua tôi không ăn được nhiều.
- Và cô là người duy nhất đói muốn chết ư? - Anh liếc nhanh xuống bụng cô. Cô đang ôm bụng bằng cả hai tay.
- Tất nhiên, không phải mình tôi.
- Vậy thì hãy để tôi mua bữa sáng cho cô luôn thể.

Cô đỏ mặt và quay đi, biết rằng mình thấy thích Clay buổi sáng. Khi tiếng vòi tắm vọng tới cô lại nằm xuống giường, lơ đãng nhìn ánh mặt trời rơi vào phòng và nghĩ hôm nay Clay sao khác thế. Cô thậm chí thích cách anh đùa, nghe thấy tiếng rơi của bánh xà phòng, rồi tiếng huýt sáo khe khẽ. Cô nhớ đến hình ảnh anh từ cửa sổ quay vào với chiếc áo ngủ không cài cúc, và nhớ đến bộ ngực lấm tấm những lông màu vàng thẫm của anh. Cô nằm sấp, áp má lên chiếc gối nhìn những tia nắng vàng đang chiếu trên những ngọn... (mắt chữ) cô và cô cảm thấy nằm đây đợi thế này khiến cô lại bắt đầu có triệu chứng buồn ngủ của người mang thai.

Anh từ phòng tắm bước ra, đã cài cúc áo, và trên vai có một chiếc khăn mặt. Anh mỉm cười trước cái cảnh anh nhìn thấy. Cô nằm đó, thả lỏng người một cách thoải mái và anh nhìn vai cô, lưng cô và một bàn chân thò ra ngoài mép giường của cô.

Anh nhìn quanh, nhìn những bông hồng, rút ra một bông và bắt đầu dùng nó cù bàn chân trần thò ra ngoài mép giường của cô. Cô co những ngón chân lại, rồi bàn chân cô quay gót rất nhanh. Bàn chân đó giáng vào đầu gối anh một cú đá và cô cười.

- Thôi mà, - cô mắng, - tôi đã nói với anh là vào buổi sáng tôi không dễ ưa đâu. Tôi thường như thế cho tới tận trưa.
- Còn tôi thì nghĩ lúc trước cô như thế thật dễ ưa đấy.
- Tôi là một con gấu đấy.
- Cô còn làm gì trên giường mãi thế? Tôi cứ tưởng cô chuẩn bị đi ăn sáng rồi chứ.

Cô vẫn áp má trên giường và nhìn anh bằng một mắt.

- Tôi vừa mới ngủ gật một lát.
- Ngủ gật! Khi mà cô chỉ vừa mới thức dậy xong ư?
- Ồ, đó là lỗi của anh đấy.
- Thế ư? Vậy tôi đã làm gì nào.
- Tôi dạ thật. Những người mang thai thường hay ngủ nhiều, tôi đã nói với anh như vậy rồi mà. Cô đưa tay ra sau vẫy vẫy những ngón tay: - Đưa cho tôi nào.

Anh đặt bông hồng vào tay cô, và cô đưa bông hoa lên mũi hít vào - một hơi thật sâu dài - rồi trở mình nằm ngửa trên giường, nói với trần nhà:

- Buổi sáng đã bị phá vỡ - và không nói thêm lời nào cô trở dậy đi vào phòng tắm và thay quần áo.

Catherine có thể hiểu được rằng đối thủ lớn nhất của cô bây giờ là sự bình thường. Clay, dễ thích ứng, rõ ràng đang có ý định tiếp tục đi tiên phong như thể cuộc hôn nhân của họ là một cuộc hôn nhân bình thường. Nhưng bản thân cô vẫn liên tục phòng ngự chống lại sức hấp dẫn của sự bình thường. Ngày đầu tiên này đã cho cô những cái nhìn cho biết cuộc sống với Clay sẽ như thế nào nếu mọi chuyện khác đi.

Họ đến nhà Forrester vào giữa trưa nắng tháng Mười một ảm áp khi ánh mặt trời đã làm tuyết tan gần hết chỉ còn để lại một chút dấu vết không được rõ lắm. Người gác cửa giờ đã ra đi - ngôi nhà trở lại với vẻ thường ngày của nó. Những chú sóc xinh xắn có màu lông gần giống với màu cỏ tháng Mười một đang bận rộn kiếm thức ăn dự trữ, vừa chạy vừa kêu chít chít. Một chú chim chùng như đã kiếm bữa từ những bông lúa mì trên những tràng hoa trước cửa thấy người vội bay vút ra.

Và ngôi nhà dường như lúc nào cũng đợi đón họ trở về.

Họ gặp Angela và Claiborne ngồi nắm tay nhau trên ghế sofa như một đôi vịt trời. Họ chào đón Catherine và Clay bằng những cái ôm triu mến giống như những cái ôm họ dành cho Clay. Họ cùng mở những gói quà - cà bốn người trong khi chơi trò đoán và cùng trêu Catherine vì cô cứ đoán sai. Ngồi trên những tấm đệm dưới sân nhà, Catherine và Clay bật cười trước một lọ bánh ngọt trông như thể họ làm từ một nhà bếp của người Swahili chứ không phải từ một hiệu làm bánh thượng hạng ở Mỹ. Và cô nhận ra rằng loại bánh ngọt mà Clay ưa thích là bánh chocolate. Họ mở một hộp bánh quế cuộn và cô học thêm được rằng anh thích bánh cuộn hơn. Một lát sau đó cô nhận ra anh không ưa món ... (mất chữ) Chicago.

Và giữa đóng giấy gói quà Catherine thấy mình bị hút vào không khí gia đình yên ả.

Vào cuối chiều họ chất chiến lợi phẩm của họ lên hai chiếc xe hơi và lái về cái nơi mà giờ đây họ gọi là nhà. Cô gặp Clay ở cửa khi anh để đồ xuống và tra chìa khoá vào ổ khoá. Cô bung đóng hộp đựng quà cao gần tới cằm nhìn anh cho chìa khoá vào túi quần.

Cánh cửa được mở ra và cô chưa kịp hiểu chuyện gì sắp xảy ra thì anh đã quay ra, khoé léo dùng hai tay nhắc tất cả - vợ, những cái hộp, tất cả.

- Clay!

- Tôi biết, tôi biết. Bỏ cô xuống, chứ gì?

Nhưng cô chỉ cười trong khi anh loạng choạng như thể thanh anh đã biến thành cao su vậy, và anh ngồi sụp xuống chỗ cầu thang còn cô thì ở trong lòng anh.

- Trong phim người vợ chẳng bao giờ có một cái bụng phê hết, - anh đùa, chống hai khuỷa tay lên bậc thang sau lưng họ.

- Bỏ tôi xuống đi, anh mới là đồ bụng phê. - Cô mắng anh, la anh bằng một

cái tên rất xấu.

Thế giới riêng của họ nằm trong bóng chiều, yên ắng, chờ đợi. Họ đứng trong phòng khách nhìn quanh và chợt có cảm giác rằng căn phòng như một bàn tay yêu thương đang vẫy chào, bàn ghế mới, vẫn còn dính tem, đang chờ người bóc. Những cây đèn vẫn còn nguyên đệm xốp dưới đế nằm trên ghế sofa hắt bóng xuống sàn nhà mong ngóng. Những chiếc bàn ghép đứng ngôn ngang trong phòng. Những mảnh khung giường được để bên cạnh tấm đệm còn hộp đựng lò xo thì được dựng vào tường. Những hộp đồ dùng và những chiếc va ly mà họ mua trước đây được chồng chồng lên nhau trong một góc phòng.

Cảm giác cay đắng đã làm tắt tiếng cười của họ. Tất cả dường như thật mĩa mai, giống như thật vậy. Ánh hoàng hôn rơi trên tấm kính lớn, mang đến cho căn phòng một thứ ánh sáng đỏ huyền bí. Catherine cảm thấy hai bàn tay của Clay trên vai cô. Cô quay lại và thấy anh đứng sát bên cô, suýt nữa cô để trán cô chạm vào cằm anh.

- Cởi áo khoác nhé? - anh nói. Cô nghĩ rằng cô cảm nhận được sự đau khổ trên nét mặt anh, và cô tự hỏi không biết có phải anh đang nghĩ tới Jill Magnusson hay không. Nhưng, rất nhanh- nét buồn ấy biến mất và thay vào đó là một nụ cười.

Họ thay quần áo, mặc quần bò và áo thun rồi bắt tay ngay vào công việc, - cô ở trong bếp, anh ở trong phòng khách. Không khí bình thường lại quay trở lại. Đối với Catherine làm việc một mình ở trong bếp, xếp những gói quà vào, và nghe tiếng Clay di chuyển bàn ghế trong phòng khách như chơi trò xếp nhà vậy. Trong khi họ làm việc trời một tối dần, và nhiều lần Catherine cho phép ranh giới hiện thực và sự tưởng tượng lu mờ đi.

- Catherine, lại đây xem cô muốn kê chiếc ghế dài này ở đâu, - Clay gọi. Cô đang quì xếp đồ liền đứng dậy đi tới tính toán chỗ kê ghế với anh, và họ cùng sắp xếp căn phòng.

- Anh nghĩ cái này là cái gì? - Có lúc cô cười to và chỉ vào một vật kim loại có hình thù lạ mắt trông giống như một tác phẩm điêu khắc hoặc cũng có thể là một cái máy xay thịt nhỏ vừa cười vừa đồng ý với nhau rằng vật đó chắc hẳn là một tác phẩm điêu khắc mô phỏng hình chiếc máy xay thịt và quyết định đặt nó vào sau hộp đựng giấy ăn ở trên nóc tủ lạnh.

Trời đã tối, anh xuất hiện ở cửa bếp và hỏi:

- Máy cái bóng đèn tròn ở đâu thế nhỉ, Catherine?

- Trong cái hộp kia, tôi tưởng nó là đồ trong phòng tắm.

Họ tìm thấy những bóng đèn đó trong chiếc hộp cô chỉ. Một phút sau, cô vẫn đang quì bỗng thấy đèn bàn sáng lên trong phòng khách, và cô mỉm cười khi nghe thấy anh nói:

- Đó, thế này mới đúng chứ.

Cô đã làm xong việc sắp xếp đồ đạc trong bếp và đang trải những mảnh vải

lót lên các giá đựng trong ngăn tủ thì thấy anh đi qua hành lang với một khung giường kền càng.

- Cần thận, tường đây! - Cô kêu lên... quá muộn. Tấm khung giường dài thúc vào khung cửa. Anh nhún vai một cái và biến mất cùng với gánh nặng của anh. Rồi anh đi qua với lấy khung đầu giường, tiếp theo với hộp đựng cụ. Cô vừa trải thảm lót vừa nghe những tiếng động vọng lại từ phòng ngủ. Cô đang treo những chiếc khăn tắm mới tinh trong phòng tắm thì anh gọi:

- Catherine, cô đến đây một chút được không?

Anh đang quì, cố giữ cho tấm thành giường dọc khít vào với tấm đầu giường và công việc đó quả là một mình anh khó giải quyết nổi.

- Cô nâng đầu đó lên một chút, được không?

Trong khi anh mãi làm việc, tóc anh rơi, xoà xuống ngang trán. Cô cảm một đầu thành giường trong tay và cảm thấy những đợt rung nhẹ khi anh bắt vít ốc.

Anh đã lắp ốc vít xong, và cái giường đã thành một hình ngay ngắn. Anh phúi tay đứng dậy nói:

- Tôi cần cô giúp tôi để mang đệm lên gác.

- Được thôi, - cô nói, và cảm thấy không được thoải mái lắm.

- Đừng nâng cao, cứ lái nó đi thôi. - Trên đường lên các bậc thang Clay nhắc.

Cô muốn nói, đừng có dạy khôn, nhưng cô lại cảm môi không nói ra.

Và rồi chiếc giường đã thành giường thật sự, và căn phòng lại yên ắng. Họ nhìn qua khoảng không gian hẹp - tóc anh bù xù còn tóc cô thì xoã xuống qua vai và cô đưa tay vén những lọn tóc ra sau tai. Trên cánh tay anh có giọt mồ hôi lấm tấm còn cô thì có một vết bầm trên ngực áo bên phải, ánh mắt anh liếc nhanh xuống vết bầm đó.

- Đó, - anh thông báo - phần còn lại cô sẽ lo nhé, được không. Tấm đệm mới khiến họ thấy lúng túng.

- Được, - cô nói giọng vui vẻ, - anh thích khăn trải giường màu gì? Chúng ta dùng những tấm màu hồng với những bông cúc trắng hay màu be có kẻ nâu nhay hay...

- Tùy cô, - anh ngắt lời, cúi xuống nhặt một chiếc ốc vít lên và ném nó vào hộp đựng dụng cụ. - Cô muốn thế nào cũng được. Tôi sẽ ngủ ở trên ghế.

Catherine xoa hai bàn tay vào nhau, và đột nhiên họ cùng im lặng. Rồi anh bước ra khỏi phòng. Cô đứng một lát, ánh mắt anh đờ đẫn, rồi cô tung chân đá cái hộp đựng lò xo một cái, in một vết bầm lên đó. Cô đứng đút hai bàn tay vào túi quần nhìn đăm đăm xuống vết bầm ấy. Cô xin lỗi cái hộp, rồi rút lại lời, ngồi phịch xuống mép giường, cảm thấy muốn khóc. Từ phòng khách vọng tới tiếng piano buồn buồn và một giọng nam trầm. Cuối cùng cô lấy lại tinh thần và bắt đầu trải ra lên nệm, rồi quyết định bỏ quần áo của cô vào một ngăn tủ. Cô dừng lại với một đồng áo len trên tay và gọi:

- Clay?

Nhưng có vẻ như tiếng nhạc đã át đi tiếng cô gọi vì thế anh không nghe tiếng.

Cô lặng lẽ đi xuống cầu thang, và bước được mấy bậc cô thấy anh đang đứng trong phòng khách giống như một anh chàng cao bồi, chân gang rộng, tay đút túi hậu, nhìn ra cửa kính.

- Clay?

- Gì vậy? - anh giật mình quay lại.

- Tôi dùng ngăn kéo bàn trang điểm còn anh dùng tủ được không?

- Được, - anh nói vẻ dửng dưng, - cô muốn thế nào cũng được. - Rồi anh lại quay nhìn ra cửa sổ.

Ngăn kéo bàn trang điểm còn thơm mùi gỗ mới. Tất cả mọi thứ ở đây đều tươi mát, mới tinh, thật khác với những thứ cô quen sử dụng. Cô cảm thấy như đang ở trong mơ. Nhưng khi Catherine nghĩ tới việc cô đang ở đâu và những đang bày quanh cô thì cô lại cảm thấy như thể cô đang chiếm đoạt chỗ của người khác vậy, hình ảnh Jill lại hiện lên trong óc cô.

Tiếng mở tủ làm cô bừng tỉnh, và cô liếc qua vai, thấy Clay đang bắt đầu sắp xếp tủ của anh. Họ đi qua đi lại trong phòng ngủ, làm những công việc riêng của mình, và ngoài những tiếng xin lỗi phát ra khi họ vô tình làm ảnh hưởng đến nhau họ không hề nói với nhau lời nào. Cô bật đèn trên tủ lên và nhận ra rằng anh đã mang quần áo của anh tới treo ở đó hôm nào. Tất cả những chiếc áo jacket kiểu thể thao của anh được treo khít bên nhau, kể đến là áo sơ mi, quần dài. Trước đây cô cứ nghĩ Inella chịu trách nhiệm lo quần áo cho anh, giữ cho chúng luôn được hoàn hảo và chỉnh tề, cô ngạc nhiên khi phát hiện ra chính anh đã tự tay sắp xếp chúng gọn gàng ngăn nắp như thế.

Mùi nước hoa anh hay dùng lan toả ra từ tủ quần áo, giống như nó toả ra từ trong xe của anh vậy. Cô tắt đèn và quay ra với một nắm mắc quần áo trên tay.

- Tôi nghĩ nếu cô bằng lòng thì tôi sẽ sử dụng chiếc tủ trong phòng ngủ nhỏ.

- Tôi có thể để tất cả đồ đạc của tôi trong tủ bàn trang điểm được mà.

- Không, không. Tủ ở phòng kia còn bỏ trống mà.

Một lát sau đi ngang qua nhau trong phòng khách, rồi anh bắt đầu sắp xếp băng nhạc.

- Này, anh có đói không? - Catherine hỏi. - Chúng ta đi ăn tối. - Lúc đó đã gần mười giờ đêm.

- Ô, có, một chút thôi. - Anh vẫn tiếp tục xếp băng, không nhìn lên.

- Vậy, vậy... thì đi nào. - Cô lấp bắp, - Ở đây chẳng có gì ăn được cả. Chúng ta có thể ra ngoài mua hamburger hay thứ gì đó.

- Ô, có lẽ cô đói. - anh nhìn lên bụng cô.

- Tôi không sao.

Anh thở dài, thả một cuốn băng vào hộp khiến nó rơi đánh cách một cái. Anh

nhìn cuốn băng, vẫn chống tay trên hông rồi anh lắc đầu.

- Chẳng lẽ đến ăn cùng nhau chúng ta cũng không ư?

- Anh là người nói dối trước, rồi anh lại bảo không.

- Cô muốn ăn hamburger hả? - anh ngẩng đầu nhìn cô.

- Đúng, tôi đói muốn chết. - cô xoa bụng và cười gượng.

- Vậy ý cô muốn nói là chúng ta đừng chơi trò mèo vờn chuột này nữa mà hãy ra ngoài mua bánh.

- Đúng.

- Thôi, vậy hãy để những việc còn lại đến tối mai.

- Đồng ý, và tối mai tôi vẫn mua chút đồ ăn để sẵn trong nhà.

Và với thỏa thuận đó buổi tối dường như dễ chịu hơn.

Áo tưởng còn kéo dài đến tận giờ đi ngủ.

Đi ăn về cô vội cởi áo khoác để anh khỏi làm việc đó, bởi cô sợ anh vô tình chạm vào người cô. Anh theo cô vào phòng khách.

- Cô thấy khá hơn rồi chứ?

- Vâng, tôi không biết tôi đói đến mức nào nữa. Hôm nay chúng ta làm việc khá nhiều.

Rồi họ không nghĩ ra được gì để nói cả. Clay bắt đầu vươn vai, vặn mình.

Nỗi sợ hãi bắt đầu tấn công cô khiến cô cảm thấy bụng mình thắt lại. Cô cứ thế mà đi ngủ hay cô nên đề nghị chuẩn bị chỗ ngủ cho anh hay nên làm gì khác?

Họ lên tiếng cùng một lúc:

- Ồ, chúng ta phải chuẩn bị...

- Để tôi chuẩn bị...

Hai bàn tay cô đan vào nhau tỏ vẻ bối rối, rồi cô ra hiệu cho anh nói trước, nhưng đúng lúc đó anh lại ra hiệu cho cô nói trước.

- Tôi chuẩn bị chỗ ngủ cho anh, - cô nói và đi ra.

- Cứ chỉ cho tôi biết chỗ chăn gối ở đâu, tôi sẽ tự làm lấy.

Cô tránh ánh mắt anh và đi lên gác, đến chỗ tủ đựng chăn. Cô đang đưa tay với lên cao thì anh vội ngăn lại:

- Đừng, để tôi lấy xuống.

Anh bước tới nhanh quá đến nỗi đụng cả vào lưng cô. Anh suýt nữa làm chiếc chăn sổ tung ra ngay trên đầu cô. Cô kéo một hộp đựng khăn trải giường và một hộp đựng áo gối ra khỏi tủ và đặt chúng lên trên chiếc chăn mà anh đang ôm trên tay.

- Tôi để lại những chiếc màu nâu và màu be cho anh.

Ánh mắt họ lại gặp nhau trong một thoáng.

- Cảm ơn.

- Tôi sẽ lồng gối cho anh. - Cô nói và đi làm việc đó.

Nhưng họ chỉ có hai chiếc gối và chúng đã ở cả trên giường lớn rồi, và cả hai

chiếc đều đã được lồng vỏ gối màu hồng. Cô hơi ngần ngại khi ôm một chiếc gối cho anh và nói với anh rằng anh không cần tới chiếc vỏ gối cô vừa lấy từ tủ cho anh nữa. Và mọi thứ vượt ra ngoài ý muốn khi anh đưa tay cầm chiếc gối khiến cho chần, khăn mặt vào áo anh trượt xuống và cô vội lao tới bắt chúng và không biết thế nào mà họ chạm vào nhau còn đông đồ dùng cho chỗ ngủ thì rơi cả xuống sàn ngay dưới chân họ.

Anh vội quì xuống và bắt đầu nhặt các thứ lên còn cô thì vội vàng trốn chạy về phòng ngủ, đóng sập cửa lại và khi đang chuẩn bị thay váy ngủ thì anh đến để lấy pajamas của anh. Anh lịch sự gõ cửa, cô cho anh vào lấy đồ đạc, rồi lập tức đóng cửa lại khi anh vừa bước ra khỏi phòng.

Trước khi mặc váy ngủ vào cô cảm thấy bụng mình thắt lại.

Cô ngồi xuống giường, đợi anh vào phòng tắm trước. Nhưng có vẻ anh cũng đang ngồi dưới nhà đợi cô làm việc đó trước. Thế rồi cả hai cùng quyết định sẽ hành động trước cùng một lúc. Cô đang đi được nửa hàng lang và anh đang bước lên lưng chừng cầu thang thì họ nhìn thấy nhau và nhận ra cả hai đang cùng đi về một hướng. Chân Catherine như hoá đá, nhưng Clay thần kinh vững hơn chỉ đơn giản quay gót và rút lui. Sau đó cô lại giam mình trong phòng ngủ, bò lên chiếc giường lớn và nằm đó nghe những âm thanh mà những bức tường không che giấu nổi, hình dung ra hình ảnh Clay trong bộ pajamas như lúc sáng. Tiếng xả nước trong bồn vệ sinh vọng tới, rồi đến tiếng vòi nước chảy, và tiếng anh nhỏ khi anh đánh răng.

Trong phòng tắm, Clay nhìn chiếc khăn mặt ướt của cô treo trên thanh treo khăn, rồi mở tủ thuốc và thấy bàn chải đánh răng của cô ở trong đó. Anh đặt bàn chải của anh vào ngay cạnh bàn chải đánh răng của cô, và cầm lấy lọ vitamin lên đọc những dòng chữ ngoài lọ với vẻ nghĩ ngợi rồi lại đặt nó vào chỗ cũ.

Cô nghe thấy tiếng tắt đèn từ phòng tắm, rồi thấy tiếng gõ của khe khẽ của anh.

- Catherine?

Cô cảm thấy tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, và cô trả lời.

- Gì vậy?

- Cô thường dậy vào lúc mấy giờ?

- Sáu giờ ba mươi.

- Cô có để đồng hồ báo thức không?

- Không. Tôi không có đồng hồ báo thức.

- Vậy thì sáng mai tôi sẽ đánh thức cô.

- Cảm ơn.

Cô nhìn đăm đăm về phía cánh cửa tối om.

- Chúc ngủ ngon. - anh nói lời cuối.

- Chúc ngủ ngon.

Anh bật cassette và tiếng nhạc thấm qua bóng tối, qua cánh cửa phòng ngủ

đóng chặt trong khi cô cố xoá đi tất cả những ý nghĩ trong đầu và cô cố tìm đến với giấc ngủ.

Cho đến khi tiếng nhạc tắt cô vẫn còn thức.

Và một lúc sau đó cô nghe thấy tiếng Clay vào bếp lấy nước uống.

Chương 21

Lần đầu tiên họ làm một việc gì như thế nào thì cách làm đó thường trở thành tiền lệ cho lịch sinh hoạt của họ. Clay dùng phòng tắm trước vào buổi sáng, cô dùng nó vào buổi tối. Anh thay quần áo trong phòng ngủ trong lúc cô trong phòng tắm, rồi cô thay quần áo trong khi anh đang chuẩn bị chỗ ngủ của anh. Anh rời nhà trước, vì vậy anh mở cửa ga ra, cô đi sau nên cô phải có trách nhiệm đóng cửa ga ra.

Buổi sáng thứ hai đó trước khi ra khỏi nhà anh hỏi:

- Hôm nay mấy giờ cô sẽ về nhà?
- Khoảng hai giờ rưỡi.
- Tôi sẽ về sau cô khoảng một tiếng, nhưng nếu cô đợi tôi sẽ đi mua thức ăn cùng cô.

Cô không giấu nổi sự ngạc nhiên của mình. Cô chưa bao giờ nghĩ họ sẽ cùng nhau làm việc gì đó. Trong dáng vẻ hoạt bát và lịch sự anh đứng trong phòng chờ đợi ngược lên thang gác nhìn cô. Anh đặt tay lên nắm cửa, mỉm cười, vẫy tay kia và nói:

- Chúc một ngày tốt lành.
- Anh cũng vậy.

Khi anh đi rồi, cô nhìn qua cánh cửa, nhớ lại nụ cười của anh, cái vẫy tay tạm biệt của anh. Cô chợt nhớ đến cảnh bố cô vừa cào cào bụng vừa gầm lên: " Ada chết tiệt đi đâu rồi? Một người đàn ông mà lại phải tự pha cà phê trong cái chỗ bẩn thỉu này hả?".

Trong suốt thời gian lái xe đến trường Catherine không thể nào xua đuổi cái cảnh ấy ra khỏi tâm trí cô.

Giữa siêu thị quả là một nơi lạ lẫm để bắt đầu tình yêu - nhưng đối với Catherine thì đúng là cô bắt đầu yêu từ nơi ấy. Cô vẫn còn sững sốt vì anh đi cùng cô đến siêu thị mua đồ ăn. Cô lại cố tưởng tượng ra cảnh bố cô cũng như thế với mẹ cô, nhưng cô biết điều đó nực cười. Cô thậm chí còn sững sốt hơn nữa bởi sự bẽn lẽn lơ lửng giữa cô và Clay. Nó bắt đầu với việc hai người khám phá những đồ ăn ưa thích của mỗi người, nhưng nó lại kết thúc bằng một loạt những tình huống hài hước mà có lẽ với những người khác thì chẳng buồn cười chút nào.

- Cô thích trái cây không? - Clay hỏi.
- Tôi thích cam, gần đây tôi luôn thèm cam.
- Vậy thì chúng ta sẽ mua cam! - Anh reo lên, vung cái túi trong tay anh lên cao.
- Nào, hãy xem giá những quả cam đó thế nào đã.
- Không vấn đề gì. Cam trông ngon quá.

- Tất nhiên trông rất ngon, - cô lầu bầu, nhìn vào tem ghi giá, - anh đã chọn những quả cam đắt tiền nhất ở đây rồi đấy.

Nhưng khi cô định đổi những quả cam ấy lấy loại cam rẻ tiền hơn, anh vẫy một ngón tay về phía cô và giả làm tiếng gà mái gọi con " cục... cục!!" Anh bảo với cô rằng khi anh đi mua đồ ăn thì giá cả không quan trọng nên cô đành cho những quả cam anh đã chọn vào xe đẩy của họ.

Ở quầy sữa cô với tay cầm một hộp bơ thực vật.

- Cô định dùng thứ đó làm gì?

- Anh nghĩ gì vậy, không phải để tôi bôi tóc đâu.

- Và không phải để cho tôi ăn, - anh nói, cười vui vẻ, rồi nhắc hộp bơ thực vật khỏi tay cô. - Tôi thích bơ thứ thiệt cơ.

- Nhưng loại đó đắt gấp ba lần đấy! - cô kêu lên. Rồi cô lại lấy hộp bơ thực vật và để hộp bơ anh chọn trở lại giá bày hàng.

Anh lại lấy hộp bơ anh chọn và đặt hộp bơ của cô lên lại giá bày hàng.

- Bơ của anh cũng béo gấp ba lần đấy, - cô thông báo, - Và tôi thì sắp phải đương đầu với chuyện tăng cân. - Anh làm một điệu bộ chào thua rất đáng yêu, rồi đặt hộp bơ của cô vào cạnh hộp bơ của anh trong xe.

Cô nhìn thấy một lọ nước sốt cà chua lớn ở ngay trước mặt, và nhân lúc Clay không nhìn về hướng đó cô với lọ nước sốt ôm trước bụng đi đến chỗ anh.

- Đây, - cô thở hắt hên, - cái này đủ cho anh dùng cả tuần.

Anh cười phá lên, và vội đón lọ nước sốt trên tay cô.

- Nay cô định làm gì vậy, biến tôi thành trẻ con hả?

- Tôi biết anh thích ăn hamburger với thứ nước sốt này - cô nói một cách vô tư. Bây giờ thì cả hai người cùng cười rồi.

Họ đi giữa những giá đồ ăn cao ngất, và đến gian hàng đông lạnh cô chọn nước cam còn anh thì chọn nước dừa. Họ thay nhau đặt thứ mình thích chọn vào xe như những tay chơi bài poker ra con bài của mình.

Cô chơi một miếng bí utor lạnh.

Anh chơi táo utor lạnh.

Cô lấy ngô.

Anh lấy rau Bina.

- Cái đó là gì vậy? - Cô nhăn mặt hỏi.

- Bina.

- Bina! Ôi trời!

- Bina thì sao chứ? Tôi thích loại rau ấy!

- Tôi ghét nó, tôi thà ăn mụn ghẻ còn hơn!

Anh đọc lướt qua những hàng chữ trên các túi, các hộp trên giá bán hàng như thử đang tìm kiếm gì đó, rồi anh nói.

- Tôi xin lỗi, ở đây không có bán mụn ghẻ.

Trước khi đến quầy thanh toán họ không cười to nữa, mà chỉ cười khúc khích, và những người có mặt quanh đó bắt đầu nhìn họ vẻ tò mò.

- Anh có thích món thịt hầm Thụy Sĩ không? - cô hỏi.

- Có, tôi rất thích. Cô có thích món thịt bao bột không?

- Ồ, không. Đừng cả gan thuyết phục tôi thích món đó nhé.

Đề trò chơi không trở nên khó chịu, cô phải chỉ tay lên những gói hamburger. Anh nhìn theo những ngón tay đó và nghĩ cứ như thể một tên cướp biển đang thách cô chống lại mệnh lệnh của anh vậy.

Cô cầm một gói hamburger lên, ước đoán trọng lượng của nó bằng lòng bàn tay một lần rồi hai lần, chừng như có ý gì đó.

- Ồ, quý cô này? - Anh nói giọng ngọt sớt. - Hãy thử dùng cái đó đi. - Anh cười ranh mãnh, liếc nhìn cô cho đến khi cô len lén bỏ gói hamburger trở lại chỗ của nó ở trên giá.

Sau đó anh quay sang cô.

- Cô nên thích món sườn lợn đi! - Anh đứng trong tư thế nghênh chiến, hai chân dang ra, một tay đặt trên gói sườn còn tay kia để trên thắt lưng da của anh. Sàn siêu thị cứ như nền thuyền buồm của anh vậy.

- Hay là chọn cái khác đi? - cô lăm bằm, cố gắng giữ vẻ mặt bình thường.

Anh vênh mặt lên, nhưn một bên lông mày.

- Hay là thứ gì khác - anh lăm bằm rồi vội nhìn sang một bên để giấu một nụ cười trước khi anh nhặt một gói đồ ăn khác huơ huơ trước mặt cô. - Chúng ta ăn gan.

Cô chống những ngón tay lên hông chậm rãi đi tới gần hơn, nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp của kẻ đang bắt nạt cô và dằn giọng:

- Đồ huênh hoang, đừng tưởng tôi sợ thứ đó nhé, tôi còn ăn được gan sống cơ!

Anh nhìn gói gan bằng ánh mắt chế giễu và lăm bằm

- Có lẽ là vì không biết chế biến bằng cách nào.

- Quý tha ma bắt anh đi, tôi biết làm.

Anh cong môi lên thách thức. Anh cố nói mà không cười khẩy, nhưng anh không thành công lắm.

- May cho cô, quý bà ạ, bởi... vì tôi không biết làm việc đó.

Và sau đó họ giảng hoà bằng những tiếng cười khúc khích.

Catherine không biết khiêu hài hước của cô từ đâu đến. Cô chưa bao giờ nghĩ cô bỗng nhiên lại sở hữu nó. Nhưng cô chưa có cảm tình với nó, thấy mình được nâng lên theo một cách tự phát và mới mẻ. Có lẽ nói Clay - người mà cô phải thừa nhận là một kẻ bắt nạt quyền rũ - đã hé mở cho cô chút gì đó mới mẻ ở bản thân cô, một điều mới mẻ dễ chịu. Những tình huống hài hước như thế cứ tiếp tục xuất hiện giữa họ mỗi lúc một nhiều hơn. Cô ngạc nhiên khi khám phá ra rằng Clay không chỉ hài hước, mà còn ân cần và điềm đạm nữa. Lần đầu tiên trong đời, cô sống mà không phải lo sợ sự tức giận bộc phát. Cô sáng mắt ra khi cô hiểu rằng sống hoà hợp với một người đàn ông trên cõi đời này là một việc có thể.

Ngôi nhà của họ cũng quyến rũ Catherine. Nhiều lần khi đang làm việc cô bông tự cầu mình để tự nhắc nhở là đừng có quen với căn nhà này. Cô chất bát đĩa vào máy rửa bát - hoặc tệ hơn nhìn Clay làm việc đó - và tự nhắc mình rằng chỉ mấy tháng ngắn ngủi nữa là tất cả sẽ bị giạt khỏi tay cô. Anh chia sẻ công việc nội trợ với cô mà không chút ngần ngại khiến cô rất ngạc nhiên. Có lẽ việc đó bắt đầu từ cái tối họ sử dụng cái máy giặt và máy sấy khô. Họ cùng nhau đọc chỉ dẫn sử dụng và cho mẻ quần áo lần đầu tiên vào máy và rồi từ sau lần đó, hễ ai có thời gian thì lại tự giác cho đồ vào máy. Một lần cô đi học về, thấy anh đang điều khiển máy hút bụi trong phòng khách - chả là thảm mới còn dính bông. Cô đứng lại trong ngạc nhiên, một nụ cười nở trên môi cô. Anh nhìn thấy cô liền tắt máy đi.

- Chào, cô cười gì vậy?

- Tôi đang thử tưởng tượng cảnh bố tôi làm cái việc của anh đang làm.

- Vậy việc này làm giảm tính đàn ông của tôi chăng?

Cô vẫn cười thật lòng.

- Hoàn toàn không.

Rồi cô quay ra để cho anh và máy hút bụi tiếp tục làm việc trong khi anh cứ bần khoản không biết cô nói thế là có ý gì.

Rõ ràng là họ đã xích lại gần nhau hơn qua việc vun văt. Một máy điện thoại được lắp đặt và số máy của họ được đăng ký dưới tên Clay Forrester. Một danh sách thực phẩm được để sẵn bên cạnh vô tuyến, và trong danh sách đó có ghi những thứ họ cần và những thứ họ thích. Cô mua cho mình một cuốn băng của nhóm Lettermen và dùng cassette của anh để nghe nó trong khi cô biết không phải lúc nào máy cũng rồi để cô sử dụng. Anh hết dầu gội đầu và mượn lọ dầu của cô, và từ đó trở đi anh thích loại dầu đó luôn. Đôi khi họ còn dùng chung cả khăn tắm.

Nhưng mỗi đêm anh vẫn lấy ra những tấm khăn trải giường, chăn, gối để làm chỗ ngủ của mình trên ghế và bật máy cassette, và họ nằm trong bóng tối ở hai nơi cách xa nhau, một tối nghe nhạc anh thích, tối hôm sau nghe nhạc cô thích.

Nhưng giờ đây cô đã bắt đầu biết mong đợi cuốn băng nhạc cuối ngày, và đã để ngỏ cửa phòng ngủ để âm nhạc vọng tới tai cô rõ hơn.

Ngày lễ tạ ơn đã đến và nó là một ngày tuyệt vời đối với Catherine. Angela mời cả Ada và Steve đến dự lễ với gia đình lớn Forrester bao gồm các ông bà nội ngoại của Clay, các cô dì chú bác và một số con cháu họ. Lần đầu tiên trong sáu năm Catherine, Ada và Steve mới có dịp hưởng một ngày lễ cùng nhau, và Catherine cảm thấy tràn ngập lòng biết ơn đối với gia đình Forrester vì họ đã tạo cho cô cơ hội đó. Đó là một ngày lễ mang đậm tính truyền thống. Suốt ngày lò sưởi bập bùng tiếng cười nói rộn ràng vang vọng từ trong nhà đến khu sân chơi, một bàn ăn lớn được bày đầy những thức ăn đặc trưng của ngày lễ sẵn sàng phục vụ họ bất cứ lúc nào, và dĩ nhiên đâu đâu

cũng in dấu bàn tay kỳ diệu của Angela. Ngồi ở bàn ăn, Catherine nén lại cảm giác cay đắng về một sự mất mát mà cô cảm nhận thấy để vui chung với mọi người. Mẹ của cô đã thực sự thoát ra khỏi cái vỏ bọc của bà, cười nói vui vẻ với gia đình thông gia, với Steve, với cô và Clay. VÀ khỏi phải nói Clay và Steve gặp nhau vui như thế nào. Trong bữa ăn họ nói chuyện với nhau rất nhiều và còn hẹn nhau sau khi ăn xong sẽ chơi bi da.

Catherine nhìn những khuôn mặt người nhà Forrester, nghe những cuộc tán gẫu vui vẻ, được tiếp đầy thức ăn và thiện ý của họ mà trong lòng tự hỏi không lẽ chẳng ai mảy may nghi ngờ gì hết sao. Điều gì xảy ra với những thành kiến về những người giàu của cô bỗng gặp ánh mắt của Claiborne. Ánh mắt ấy hiện rõ sự triu mến, cứ như thể Claiborne đọc được ý nghĩ của cô vậy, và cô vội nhìn đi chỗ khác để khỏi cảm thấy quý mến con người ấy.

Buổi chiều Catherine tiếp nhận bài học chơi bi da lần đầu tiên. Không biết vô tình hay hữu ý, Clay cúi sát người sau lưng cô trong khi dạy cô, tay phải đặt lên eo cô, còn bàn tay trái của anh thì nắm trên bàn tay cầm cây cơ của cô trên mặt nhưng xanh hướng dẫn cô bắn trái bi da.

- Cứ để nó trượt qua tay đi, - anh nói bên tai cô, kéo cô đi lại cây cơ trong khi tay áo anh cọ qua cọ lại vào hông cô.

Người anh ấm áp và mùi nước hoa anh dùng thật dễ chịu. Rõ ràng có một sự khêu gợi toát ra từ anh. Rồi thì họ thi đấu, bên nam thi đấu với bên nữ theo một vòng tròn trong đó có Clay và Steve thi với Catherine và Marcy - em họ của Clay. Bên nữ cứ thua suốt, vì thế Catherine được đổi chơi cùng với Steve và họ đánh bại Clay và Marcy. Trong thời gian ở lực lượng không quân Steve chắc hẳn đã dùng hàng trăm tiếng đồng hồ tại bàn bi da. Catherine cảm thấy thích trò chơi bi da và nhận thấy mình cảm thấy thoải mái khi ở giữa Clay và Steve. Trong thời gian họ thi đấu tiếp theo Catherine nhận được bài học thứ hai về môn bi da. Clay giải thích thật ngắn gọn, không biết từ bao giờ anh đã có thói quen vừa nói vừa nghiêng đầu về phía cô.

Claiborne và Angela tiễn họ ra cửa, và trong khi Claiborne cầm áo khoác giúp cô, Angela hỏi:

- Con cảm thấy thế nào?

Cô ngước lên nhìn bà với đôi mắt vừa thể hiện sự ngạc nhiên vừa thể hiện sự lo lắng và hiểu rằng bà đang hỏi về tình trạng mang thai của cô. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi đám cưới cô đối mặt với câu hỏi này.

- Con cảm thấy béo ra, - cô mỉm cười trả lời.

- Ô, trông con vẫn tuyệt lắm, - Claiborne an ủi cô.

- Đúng, và con đừng để cho những chuyện phù phiếm của phụ nữ làm con bận tâm. - Angela nói thêm - Cơ thể con không thon thả trong một thời gian, nhưng chỉ là tạm thời thôi mà.

Trên đường về Catherine nhớ lại thái độ quan tâm của ba mẹ Clay, sự lo lắng

ẩn chứa trong những lời nói giản dị của họ khiến cô cảm thấy lo sợ.

- Tôi nay cô trầm ngâm. - Clay nhận xét.

- Tôi đang suy nghĩ.

- Nghĩ gì vậy?

- Về cả ngày hôm nay. - Cô im lặng một lát, rồi thở dài. Về việc mọi người dường như không hề nghi ngờ, tôi muốn nói là, tôi chưa bao giờ có một ngày lễ Tạ ơn như ngày hôm nay.

- Nó thế nào? Nó chỉ là một ngày lễ Tạ ơn giống như mọi khi mà thôi.

- Ôi, Clay, anh thực sự không hiểu sao?

- Hiểu cái gì chứ?

Không, anh không hiểu, và cô lại cho rằng anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được, cô nghĩ thế nhưng lại vô tình động đến lòng trắc ẩn của anh

- Ở gia đình tôi, những ngày lễ chỉ đơn thuần là dịp để bố tôi nốc nhiều rượu hơn ngày thường. Đến bữa ăn ông ấy đã say bí tỉ rồi. Tôi không nhớ nổi có một ngày lễ nào mà không bị cơn say của ông ấy phá hoại. Không khí gia đình luôn căng thẳng, mọi người cố gắng chịu đựng ông ấy. Tôi đã từng ước... - Nhưng giọng cô nghẹn lại. Cô không thể nói ra cô thích gì, bởi nếu nói ra rằng cô ước có một ngày lễ như ngày hôm nay thì nghe có vẻ mưu mô quá.

- Tôi rất tiếc, - anh dịu dàng nói. Rồi anh đưa tay khẽ vuốt ve gáy cô.

- Đừng để những kỷ niệm buồn làm hỏng ngày hôm nay của cô, được không?

- Hôm nay bố anh đối với tôi thật tốt.

- Mẹ cô cũng rất tốt với tôi.

- Clay, tôi... - Nhưng một lần nữa cô không nói hết câu được, và cô không biết giọng cô run đến mức nào. Cô không nghĩ rằng anh hiểu được ngày lễ Tạ ơn này cũng tốt đối với cô biết bao.

- Cô định nói gì?

- Không có gì.

Nhưng cái không có gì đó lại là một điều gì đó thật lớn lao, một điều gì đó tốt đẹp, sống động và đang lớn dần lên, một điều mà cô chắc rằng rốt cuộc sẽ trở thành niềm cay đắng ngọt ngào.

Sau hôm lễ Tạ ơn mấy ngày, một tối Clay trở về nhà với một túi ngô nổ to tướng.

- Bồn cân! - Cô kêu lên.

- Ô, tôi rất thích thứ này mà.

- Phải, anh thích, - cô cười to, và khẽ quăng túi ngô vào người anh.

Tối đó họ đang ngồi trên ghế dài đọc sách với một túi ngô đặt ở giữa hai người thì Catherine đột nhiên ném nắm ngô đang cầm trở lại rổ. Mắt cô đầy vẻ sùng sốt và cô buông rơi cuốn sách trong tay.

- Clay! - cô thì thào.

- Có chuyện gì vậy? Anh ngẩng lên, hoảng hốt.
- Ôi, lạy Chúa... - cô thì thầm, đặt những ngón tay lên bụng.
- Sao vậy, Catherine? - Anh nhích đến gần cô, nhíu mày lại đầy lo lắng.
- Ôi... - cô nhắm mắt, nín thở trong khi anh lúng túng không biết cô có ghi lại số điện thoại của bác sĩ để anh có thể tìm thấy mà gọi hay không.
- Vì Chúa, hãy nói đi, cô sao thế?
- Có gì đó... gì đó... - Mắt cô vẫn nhắm nghiền còn anh thì toát cả mồ hôi. Cô mở mắt ra và một nụ cười run rẩy nở trên khoé miệng cô.
- Có gì đó chuyển động ở đây.
Anh nhìn xuống bụng cô. Catherine đã đặt cả hai bàn tay cô lên đó. Giờ đến lượt anh nín thở.
- Nó lại chuyển động nữa, - cô nói, mắt cô lại khép lại như thể cô đang chìm trong cảm giác mê ly. - Hãy máy nữa đi, một lần nữa thôi... làm ơn đi, - cô thì thầm cầu khẩn.
- Nó vẫn chuyển động à? - anh thì thầm.
- Đúng... à không... đợi đã.
- Cho tôi...
- Tôi không biết. Đợi đã, hình như nó lại - ồ không, thôi rồi.
Bàn tay anh cứ đưa ra rồi lại rút về mấy lần.
- Nó lại tiếp tục đấy.
Cô nhích tay cô ra để anh đặt tay lên bụng cô. Họ ngồi đó như bị thôi miên một lúc lâu. Chẳng có gì xảy ra cả. Cô mở mắt nhìn anh. Cô cảm thấy rõ hơi ấm từ bàn tay anh và cảm thấy tim mình đập rộn.
- Tôi chẳng thể cảm thấy gì. - Anh cảm thấy mình bị gạt.
- Tôi nghĩ là nó thôi không đập nữa.
- Vậy đó, cái đó là gì?
- Không phải, cái đó không phải đâu, đó có thể chỉ là tiếng tim tôi đập thôi.
- Ồ - nhưng anh chưa rút tay về. Bàn tay anh vẫn đặt ở đó trên bụng cô bên cạnh bàn tay cô, rồi anh hỏi, - cảm giác thế nào?
- Tôi không biết. Giống như - giống như khi anh ôm một con mèo và cảm thấy tiếng gừ gừ của nó qua lớp lông mao, mỗi lần như thế chỉ kéo dài trong nháy mắt thôi.
Clay cảm thấy mặt anh nóng bừng. Da anh nổi gai ốc, bàn tay anh vẫn ngoan cố không chịu bỏ ra khỏi bụng cô khi nó chưa cảm thấy có gì đó!
Được chạm vào cô ấy thật là dễ chịu, anh nghĩ.
- Clay, tôi nghĩ chẳng có gì đâu.
- Ồ, - Anh nhấc tay ra vẻ thất vọng. Nhưng trên áo sơ mi màu xanh lá cây của cô nơi anh đặt tay lên giờ đây có năm ngón tay mờ mờ - chả là bóng ngò họ ăn có tấm bơ.
- Anh đánh dấu tôi rồi này, - cô đùa, vuốt lại vạt áo, và bỗng nhiên ý thức được rất rõ cảm giác dễ chịu mà bàn tay anh để lại.

- Đúng, vì cuộc sống, - anh nói một cách đơn giản, nhưng tự nhiên anh muốn được hôn cô, trông cô đầy háo hức và cũng thật ỉu xiu vì cảm giác mới mẻ ngăn ngui cô vừa cảm thấy. - Hứa với tôi rằng lần sau sẽ để tôi cảm nhận nó với nhé? - anh đề nghị.

Nhưng cô không hứa. Thay vào đó, cô nhích ra xa anh hơn, rồi lăm bắm điều gì đó về vết bẩn trên áo cô rồi đi về phía phòng tắm.

Khi cô quay trở lại, cô mặc một chiếc váy hồng nhạt do ai đó tặng cô hôm đám cưới, và từ lúc cô trở lại ngồi bên cạnh rổ ngô, còn anh thì cố gắng thế nào vẫn không thể tập trung vào tập tài liệu anh đang đọc dở.

Giờ đây cô đã biết rằng anh rất thích uống cà phê tại chiếc bàn quây. Mấy hôm sau anh đang ngồi ở đó, vừa nhấm nháp ly cà phê của anh vừa đọc báo buổi sáng thì cô từ trên gác đi xuống. Anh nhấp một ngụm cà phê, nhìn lên qua tờ báo và đôi môi anh vẫn hé mở trên thành cốc.

- Ô, ồ... xem nào, - anh ngâm nga.

Cô đỏ mặt, vội với một miếng bánh mì trong khay để che lấp sự bối rối.

- Quay người lại để tôi ngắm nào.

- Chỉ là một cái áo dành cho bà bầu thôi mà. - cô nói với miếng bánh mì.

- Vậy sao cô phải xấu hổ chứ?

- Tôi không xấu hổ, vì Chúa đừng có nói thế! - cô quay ngoắt lại.

- Tôi chỉ cảm thấy bị đề ý thôi, thế thôi.

- Tại sao chứ? Cô mặc thế trông xinh xắn.

- Ô, mặc thế thoải mái hơn là mặc quần không kéo được hết khoá và mặc áo không khép kín tà được. - Cô lại đỏ mặt. - Tối hôm nọ tôi chỉ tình cờ đề ý thấy, đừng ngại.

- Tôi cứ nghĩ đến việc đối mặt với bà nội anh trong loạt váy áo này vì thế tôi trì hoãn không mặc váy áo càng lâu càng tốt.

Anh để tờ báo xuống và đi tới rót thêm cà phê vào chiếc cốc của anh.

- Tự nhiên có cách riêng của nó, và Elizabeth Forrester không thể ngăn cản nó được. Đừng nhăn nhó như vậy, Catherine.

- Tôi không muốn nghĩ rằng đầu tiên tôi mặc loại váy áo này mà lại phải đối mặt ngay với bà anh. - Cô phết bơ lên bánh mì của mình.

Đột nhiên anh đi đến sau lưng cô, đặt môi lên tóc cô.

- Có lẽ đến Giáng Sinh hai người mới gặp nhau, đừng lo nữa Catherine ạ.

Cô không chắc vào cái điều cô cảm thấy trên tóc cô, và rồi, không báo trước, anh vòng một cánh tay ôm ngang người cô và xoè rộng những ngón tay anh trên bụng cô.

- Có gì chuyển động ở đây nữa không? - anh hỏi.

Từ sau lưng cô, anh nhìn thấy cô ngừng nhai. Cô nuốt miếng bánh mì phết bơ như thể nó khó nuốt.

- Đừng đụng vào tôi, Clay, - Cô cảnh báo bằng một giọng căng thẳng, quyết liệt, và đứng im không nhúc nhích. Tay anh không chịu di chuyển, căn

phòng như đang nứt ra.

- Tại sao chứ? Em là vợ...

- Tôi không chịu nổi chuyện đó đâu! - Cô gật, ném miếng bánh xuống mặt bàn. - Tôi không thể chịu đựng nổi chuyện đó.

Anh cảm thấy máu đang dồn lên đầu mình, cảm thấy sự tức giận của cô như dao đâm vào anh vậy.

- Tôi rất rất xin lỗi cô!

Anh đặt mạnh chiếc cốc xuống, và bước nhanh ra khỏi phòng, ra khỏi nhà, không nói một lời chào tạm biệt.

Khi cánh cửa đóng sập lại, Catherine ngồi tựa người vào mép bàn, đưa hai tay bưng mặt. Cô muốn gọi, hãy quay lại, hãy quay lại đi! Đừng tin em, Clay. Em cần được vuốt ve biết bao nhiêu. Hãy quay lại và để em cảm thấy anh đang chạm vào em cho dù em phản đối đi nữa. Hãy mỉm cười với em và hãy chào tạm biệt em thật dịu dàng như anh vẫn làm. Em cần anh biết bao, Clay. Hãy chiều chuộng em, an ủi em, hãy chạm vào em, chạm vào em. Và hãy làm chọn tất cả những điều ấy có một ý nghĩa nào đó, Clay.

Ngày hôm đó với cô thật là một ngày tồi tệ.

Cô làm bữa tối và đợi. Và đợi. Và đợi. Nhưng anh không về. Cuối cùng cô đành ăn một mình, vừa ăn vừa nhìn chiếc ghế bị bỏ trống đối diện với cô ở bên kia bàn, cảm thấy thức ăn trong miệng cô như bìa cứng vậy. Cô ăn được rất ít.

Cô lắp một băng anh thích vào cassette, chỉ để cho căn nhà đỡ trống trải một chút, nhưng việc đó lại khiến cô cảm thấy tồi tệ hơn. Cô cảm thấy đau khổ hơn bao giờ hết, bởi tiếng nhạc chỉ làm cô nhớ đến tiếng sập cửa của anh lúc sáng. Cô thay băng nhạc đó ra và lắp cuốn băng cô thích vào máy, và cô lại nghe thấy bài hát cũ với những ca từ khiến cô nhớ tới anh: "Em thật tuyệt đến không thể in nổi". Bài hát đó càng làm cho cô khổ sở hơn, và thế là cô đành ngồi đợi trong im lặng. Cô đợi đến mười một giờ thì đầu hàng, đi về phòng ngủ.

Cô tỉnh dậy lúc hai giờ sáng và lần mò trong hành lang tối om để nhìn xuống phòng khách. Trong bóng tối cô nhìn không rõ. Cô không hiểu sao cô lại bước như bị thôi miên xuống đó, đến chỗ chiếc ghế dài, đưa một tay ra để rồi chỉ thấy chiếc ghế trống trơn, không có chân, không có Clay.

Cuối cùng lúc năm giờ cô thiếp đi và rồi một tiếng rưỡi sau cô bị đồng hồ báo thức dựng dậy. Không cần đi xuống dưới nhà cô cũng biết anh không ở đó.

Chương 22

Ngày hôm đó việc học trở thành một hoạt động vô nghĩa. Catherine ngồi trong lớp viết hết tiết này qua tiết khác như một xác chết mới được phù thủy làm cho sống lại, nhìn thấy rất ít và hầu như không nghe được gì. Tất cả những gì cô nhìn thấy là bàn tay của Clay đặt trên bụng cô trong cái buổi tối nọ ngồi ăn bỏng ngô. Tất cả những gì cô nghe thấy là giọng nói của anh, "Cho tôi... ", - Cô nhớ đôi mắt mở to với cái nhìn phẫn khởi. "Tôi chẳng thể cảm thấy gì. Cảm giác đó như thế nào?"

Cô run lên khi nghĩ đến việc anh đã ở ngoài cả đêm. Hôm nay nếu cô về nhà mà không thấy anh thì cô phải gọi cho bố mẹ anh. Ý nghĩ rằng tối nay anh cũng không về nhà khiến cô buồn bã, cô trì hoãn việc trở về đó. Sau khi tan học cô ghé vào Horizons thăm các cô gái. Đến đó cô mới biết Mariae đã vào bệnh viện lúc mười giờ sáng và tất cả mọi người ở Horizons đang chờ đợi tin tức từ bệnh viện. Nghe thấy thế, Catherine liền lái xe ngay tới Trung tâm y tế Metro và cô được phép đợi ở phòng dành cho người nhà sản phụ. Khoảng chín giờ thì có tin từ phòng sản. Cô không được phép thăm Marie vì họ đã chuyển Marie thẳng tới phòng hồi sức, vì vậy cuối cùng cô cũng lái xe về nhà.

Khi cô về đến nơi, cô thấy trong phòng khách có ánh đèn. Nhìn thấy ánh sáng từ nơi đó cô cảm thấy tim mình đập loạn xạ. Catherine khẽ mỉm cười. Cô từ từ treo áo khoác lên và bước rất chậm lên từng bậc thang. Clay đang đứng trong phòng khách như một võ sĩ Samurai. Đuôi áo của anh để ngoài quần, và anh đã tháo tất cả cúc áo, tóc anh rối bời và mặt anh hiện rõ vẻ mệt mỏi của một đêm mất ngủ.

- Cô đã đi quái đâu vậy - anh quát.

- Đến bệnh viện.

Cơn giận của anh lập tức biến mất, bỏ lại anh với cảm giác hụt hẫng như người vừa ở trong một thang máy bước xuống quá nhanh. Anh nhìn bụng cô.

- Có gì không ổn ư?

- Marie vừa sinh con gái nặng hơn ba cân. - Cô quay gót định đi thẳng về phía cầu thang, nhưng cô thấy mình bị nắm cánh tay và bị kéo giật lại.

Điên hơn vì nhầm rằng Catherine gặp chuyện gì với cái thai nên phải đến bệnh viện, anh quát vào mặt cô:

- Cô phải gọi điện về chứ! Cô biết thừa còn gì!

- Tôi ! - Cô quát lại - Tôi phải gọi điện về! Thế còn anh thì sao!

- Tôi là người bị ném ra ngoài, cô nhớ chứ?

- Tôi không ném anh ra ngoài.

- Ồ, chắc chắn cô không khiến tôi cảm thấy thèm khát đến nỗi phải quay về.

- Đó là do anh tự lựa chọn, ông chủ Forrester ạ, và tôi chắc rằng anh chẳng chịu chết công ngoài trời đâu.

- Không, không đời nào.

- Cô ta đã để cho anh vuốt ve cái bụng thon thả của cô ta cả đêm chứ?

- Cô ta đã cho phép tôi được vuốt ve bất cứ chỗ nào tôi muốn trên người cô ấy, chẳng phải thế sao?

- Đúng, - cô gằn giọng - bất cứ chỗ nào anh muốn!

- Catherine, đừng hành hạ nhau như vậy được không? Tôi mệt mỏi và tôi...

- Ồ, anh mệt mỏi! Thật tội nghiệp! Cả đêm qua tôi chỉ chợp mắt được chưa đầy hai tiếng vì lo anh lại lái xe như điên và trong khi tôi lo lắng thì anh ở đó với cô ta và bây giờ anh về nhà gào lên rằng anh mệt mỏi ư? Tha cho tôi đi.

- Tôi có nói là đêm qua tôi ở với cô ấy đâu. Cô nói thế đấy chứ.

- Anh có ở với cô ta hay không tôi cũng chẳng bận tâm. Nếu điều đó khiến anh tránh xa tôi ra thì tốt thôi! Anh cứ đi mà ở với Jill Magnusson. Chỉ cần anh báo một tiếng để tôi khỏi nấu bữa tối chờ anh là được.

- Và cô nghĩ tối nay ai đã nấu bữa tối chờ cô?

Cô đưa mắt vào bếp. Đúng, đúng là có thức ăn đã bày sẵn trong đó. Catherine không biết phải nói gì.

- Cô cho rằng tôi nghĩ gì khi cô không về nhà ăn tối? - anh vẫn rất tức giận.

- Tôi thừa biết anh không nghĩ gì - anh không nghĩ rằng tôi đang ở đâu đó với một bạn trai cũ của tôi!

Anh thọc những ngón tay vào đám tóc rối của mình, như thể đi tìm kiếm sự kiềm chế ở đâu đó, rồi anh quay đi.

- Cô nên gọi điện cho mẹ cô, bà ấy chắc đang lo muốn chết.

- Mẹ tôi ư? Làm sao bà ấy lại dính vào chuyện này kia chứ?

- Tôi không nghĩ ra được nơi nào để hỏi, vì thế tôi đã gọi điện tới chỗ bà ấy.

- Ồ, được lắm! Tôi đâu có gọi cho mẹ anh để kiểm tra anh ở đâu!

- Ồ, đáng lẽ cô nên gọi đến đó hỏi vì đêm qua tôi đã ở đó.

Anh bước tới, ngồi phịch xuống ghế dài.

- Lạy Chúa, - anh nói với ô cửa sổ, - Tôi không biết sao hôm qua tôi đã gây tai họa gì. Tất cả những gì tôi đã làm là chạm vào người cô, Cat ạ. Chỉ thế thôi. Như thế tệ lắm sao? Tôi muốn nói là, cô có biết một người đàn ông cảm thấy như thế nào khi bị đối xử như thế không? - Anh đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. - Tôi muốn nói là tôi đã sống như một nhà tu hành! Không nhìn! Không đụng chạm! Ngủ trên ghế như một tên hoạn quan! Sự sắp xếp này không hợp với tự nhiên chút nào.

- Ai nảy ra cách sắp xếp đó trước tiên chứ?

- Đúng, tôi thừa nhận, chính tôi, nhưng hãy hợp lý hơn có được không?

- Tôi là gì đối với anh, Clay? - Giọng cô đầy vẻ mỉa mai. Một mục tiêu chinh phục nữa chăng? Đó là những gì anh theo đuổi à? Một vết khắc nữa trong lịch sử chinh phục của anh ư? Một người mang bụng như tôi nên nghĩ là anh

làm chuyện đó cừ khôi lắm. Nghe này, tôi có kế hoạch thoát ra được khỏi cuộc hôn nhân này mà không phải mang thêm vết sẹo, và để làm được điều đó tôi cần anh tránh xa tôi, anh có hiểu không? Hãy tránh xa tôi.

Bỗng nhiên Clay lao tới, thộp lấy cổ tay cô, vừa quất vừa vung cánh tay còn lại lên:

- Catherine, tôi là chồng cô!

Theo bản năng cô giật tay ra, ôm đầu bằng cả hai tay, khụy xuống, đợi cú đánh giáng tới.

Nhìn thấy cô ngồi thu mình cam chịu như thể con giện trong anh bỗng tan biến, thay vào đó là những nỗi thương cảm dâng trào khiến tim anh đau đớn

- đau đớn hơn cả khi anh nghĩ cô không chịu đựng nổi việc anh chạm vào người cô.

Anh quỳ xuống bên cạnh cô.

- Cat, - anh nói giọng khàn khàn, - Lạy Chúa, Cat, anh không đánh em đâu, em biết mà.

Nhưng cô vẫn quỳ bằng hai đầu gối, chìm trong nỗi sợ hãi quá lớn mà anh không hiểu hết nỗi. Anh đưa một bàn tay vuốt tóc cô.

- Thôi nào, em, anh là Clay cơ mà. Anh không bao giờ đánh em, em không biết điều đó sao? - anh nghĩ là cô đang khóc, bởi người cô đang run bần bật.

Cô cần khóc, anh nghĩ, cô cần khóc từ nhiều tuần trước. Anh nhìn những ngón tay cô bấu trên đám tóc sau gáy. Anh chạm vào cánh tay cô. - Thôi, nào Cat. - Anh dỗ dành. - Đó chỉ là một cuộc cãi vã ngốc nghếch, và nó qua rồi, đúng không? - Anh vén một lọn tóc vàng xoà ngang qua má cô về phía sau.

Anh ghé đầu xuống để nhìn qua những sợi tóc, nhưng cô vẫn ôm chặt đầu, cúi gằm mặt xuống. Nỗi sợ hãi xâm chiếm anh. Tim anh đập nhanh gấp đôi bình thường.

- Cat, anh xin lỗi. Thôi nào, đừng như vậy nữa... Không ai đánh em hết, Cat. Anh xin em, Cat, anh rất tiếc... - Những tiếng thổn thức được nén lại trong cổ họng anh. - Để anh đưa em về phòng ngủ, được không? - Một điều gì đó đã kéo cô trở lại thực tại. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh qua những sợi tóc vàng.

Bằng giọng nói hết sức dịu dàng anh hứa: - Anh sẽ không đụng vào em. Anh chỉ muốn giúp em lên phòng thôi, đi nào. - Những giọt nước mắt anh mong nhìn thấy đã không xuất hiện trên gương mặt của cô. Cuối cùng cô cũng đứng dậy, hất tóc về phía sau và nhìn anh với ánh mắt cảnh giác.

- Tôi tự đi được. - giọng cô cương quyết. - Tôi không cần sự giúp đỡ của anh.

Cô bước ra khỏi phòng, bỏ mặc anh quỳ ở đó với cảm giác trống rỗng trong lòng.

Sau buổi tối cô cứ ở lì trong căn phòng bỏ trống. Nếu không may quần áo chuẩn bị cho kỳ sinh nở, cô lại đánh máy thuê. Cô học luôn trong đó. Giống như một con cua, cô thu mình trong cái mai của mình.

Sau mấy đêm cô đánh máy khuya, Clay xuất hiện ở cửa phòng ngủ, đứng nhìn cô từ phía sau, nghĩ cách đến gần cô.

- Mấy hôm nay em đánh máy nhiều đấy. Các giáo sư của em bắt em làm vậy hay vì lí do gì?

- Tôi nhận đánh máy đề thi học kỳ - cô không quay đầu lại.

- Nếu em cần tiền, tại sao em không nói với anh? - Anh hỏi một cách kiên nhẫn.

- Tôi muốn tập trung vào công việc.

- Nhưng em học và làm việc nhà đã đủ mệt rồi, em không nên nhận thêm công việc đó.

- Tôi nghĩ chúng ta đã thoả thuận sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau. - Cô quay nhìn qua vai.

Anh cần môi còn cô thì quay lại bàn phím.

Tối hôm qua khi cô vừa ngồi vào trước máy đánh chữ thì cô nghe thấy tiếng đập cửa. Nhưng ngón tay cô đờ ra trên mặt phím. Cuối cùng cô đứng dậy kiểm tra phòng khách và nhà bếp để rồi nhận ra anh đã đi khỏi nhà. Cô thở dài và quay trở lại căn phòng nơi có máy đánh chữ của cô.

Nhưng vắng anh cô cảm thấy toàn bộ căn nhà chỗ nào cũng trống trải.

Khoảng mười giờ anh trở về, không giải thích anh đã đi đâu, cũng không nhận được câu hỏi nào từ cô hết. Sau đó anh thỉnh thoảng lại bỏ nhà đi như vậy, thà làm thế còn hơn phải đối mặt với sự lạnh lùng của cô, hoặc sự cô quạnh của phòng khách.

Một buổi tối anh làm cô ngạc nhiên vì anh trở về nhà sớm hơn thường lệ và cứ để nguyên áo khoác mà đi vào căn phòng nơi cô giam mình. Anh đặt một tập chỉ phiếu xuống, hai bàn tay anh đút trong túi áo, chỉ đôi mắt và mái tóc anh được phản chiếu qua chiếc đèn bàn đang hướng xuống chiếc máy chữ.

- Đây là cái gì vậy? - cô hỏi.

- Anh hết ngân phiếu trống vì thế anh đã phải cho in một số tấm mới. - Anh nhìn cô trong ánh sáng mờ nhạt.

Cô nhìn xuống cuốn ngân phiếu có bìa đen, mở nó ra và thấy tên cô được in bên cạnh tên anh trên tấm phiếu đầu tiên.

- Chúng ta đã có một thoả thuận. - Clay nói - anh sẽ hỗ trợ em về mặt tài chính.

Cô nhìn hai cái tên của họ trên tấm ngân phiếu màu xanh nhạt, và nhớ tới những tấm thiệp cưới của họ. Cô nhìn lên nhưng cô không đọc nổi ngôn ngữ của vẻ mặt anh.

- Nhưng không phải là mãi mãi, - cô nói - Hè tới tôi sẽ cần tiền và cần có sự tín nhiệm của các khách hàng. Tôi muốn làm những công việc này.

Anh vẫn đứng nguyên như thế. Giọng anh hơi cứng.

- Còn anh thì muốn em có mặt ở phòng khách kia mỗi buổi tối.

- Tôi phải làm việc, Clay ạ. - Và cô quay xuống với chiếc máy chữ, bắt đầu

ấn ngón tay trên các phím. Anh để tập ngân phiếu ở đó và bước ra khỏi phòng với vẻ bức tức.

Anh đi rồi, cô chống khuỷa tay lên máy chữ và úp mặt vào lòng bàn tay, cảm thấy bối rối, thấy sợ - rất sợ cho phép những tình cảm dành cho anh điều khiển cô. Cô nghĩ mùa hè sắp tới, đến sự chia tay không tránh khỏi, và cô bắt đầu đánh máy.

Phòng ngủ nhỏ chẳng bao lâu trở nên lộn xộn bởi những đồ của cô, những tập giấy trắng và những tài liệu đang đánh máy của cô nằm chồng chất lên nhau trên sàn bên cạnh những tập vải và những tấm áo đã may xong. Những cuốn sách giáo khoa, túi sách, vở ghi bài của cô cũng được chất cả vào đây.

Thấm thoát đã đến kỳ Giáng Sinh và cô đánh máy suốt lớp đi nổi trống trải, trong khi anh dùng hầu hết thời gian ngồi trong thư viện của trường học đọc sách về luật, mà thư viện thì mở cửa bảy ngày một tuần, hai mươi tư giờ một ngày.

Một tối anh về nhà chỉ trước giờ ăn tối mấy phút, mệt mỏi với cảnh thư viện luật nghiêm trang và những cuốn sách khô khan của nó. Anh treo áo khoác và dỏng tai lên nghe xem tiếng động nào từ phòng ngủ nhỏ hay không. Nhưng tất cả chìm trong im lặng, tiếng lách cách khó chịu của máy đánh chữ biến đâu mất. Anh đi lên gác, liếc vào căn phòng nơi cô thường ngồi làm việc nhưng căn phòng đó tối om. Anh lại quay xuống nhà, và anh tìm thấy một mảnh giấy cô để lại.

"Tin xấu, Grover để non. Đến Horizons. Về muộn". Và chữ "C" được viết ở dưới.

Ngôi nhà giống như một nhà mồ, vắng lặng và thiếu sự sống vì thiếu cô. Anh tự làm cho mình một chiếc bánh sandwich và đi đến bên cửa kính, đứng đó vừa ăn bánh vừa nhìn tuyết rơi. Anh muốn họ có một cây thông Giáng Sinh trong nhà, nhưng cô chẳng tỏ ra hứng thú gì để trang trí cho một cây thông Giáng Sinh hết. Anh nghĩ tới thái độ thu mình lạnh lùng của cô đối với anh, và tự hỏi chẳng lẽ một con người có thể cô lập mình khỏi tình cảm như cô đã làm với bản thân cô sao, và tại sao lại như vậy. Anh đã quen sống trong một môi trường trong đó mọi người quây quần nói chuyện với nhau mỗi tối, chia sẻ những thông tin với nhau trong bữa ăn, và đôi khi cùng xem vô tuyến hay đọc sách trong một căn phòng, thân mật gần gũi nhau dù là trong im lặng. Anh nhớ ngôi nhà của bố mẹ anh biết bao, và anh hình dung ra cây thông Giáng Sinh rực rỡ ánh đèn màu, hình dung cảnh lò sưởi cháy nồng, hình dung ra những món quà và những đồ trang sức mẹ anh chuẩn bị. Lần đầu tiên trong đời, anh mong cho Giáng Sinh hãy đến mau và đi mau.

Anh cầm đĩa Sandwich và đi lên gác để thay quần áo. Anh đứng lại ở cửa phòng làm việc tối om của cô, cắn một miếng sandwich, bước vào phòng và bật ngọn đèn bàn lên. Anh sờ lên những phím máy chữ, đọc vài từ trong tờ tài liệu cô để trong máy và liếc đồng tài liệu trên mặt bàn bừa bộn.

Bỗng nhiên anh ngừng nhai khi anh phát hiện ra một góc của một cuốn sổ màu đen lộ ra dưới một tập giấy. Anh lách những ngón tay dưới tập giấy, lôi cuốn sổ màu đen ra để rồi cảm thấy ở trong đó một trang viết dở dang với những nét chữ viết tay của Catherine.

"Tôi nay Clay lại ra ngoài..." trang viết bắt đầu với những chữ đó. Anh đẩy cuốn sổ trở lại chỗ cũ, cắn một miếng bánh mì to và nhìn đắm đắm vào góc cuốn sổ. Nó nửa khuất nỏ lộ như như anh vậy. Anh đặt đĩa sandwich xuống, liếm nốt chỗ nước sốt dính trên ngón tay, và lại nhìn vào cuốn sổ. Cuối cùng không cưỡng nổi anh lấy cuốn nhật ký ra và đặt lên mặt bàn phím.

"Tôi nay Clay lại ra ngoài nhưng không ở lâu như hôm trước. Mình cố gắng không tự hỏi anh ấy đi đâu nhưng, nhưng không hiểu sao mình không làm nổi. Không có anh nơi này trống trải quá nhưng tốt nhất là mình đừng có quen có anh ấy bên mình. Hôm nay anh ta gợi ý mua một cây thông Giáng Sinh, nhưng cho dù mình cũng muốn lắm, làm như thế có ích gì chứ? Nó sẽ chỉ gây thêm một nỗi tiếc nữa cho sau này mà thôi. Hôm nay anh ấy mặc chiếc áo jacket may bằng vải thô sợi nỉ, chiếc áo anh đã mặc trong cái lần..."

Cô dừng lại ở đó.

Anh ngồi phịch xuống ghế của cô, nhìn đắm đắm vào những chữ trong trang nhật ký anh vừa đọc, cảm thấy mình thật hèn hạ khi đọc trộm, nhưng lại đọc lại một lần nữa. anh hình dung ra cảnh cô ngồi đây, giam mình trong căn phòng này để tránh xa anh, viết ra những tình cảm sâu kín của cô thay vì bày tỏ chúng với anh. Anh đọc đi đọc lại dòng chữ "Hôm nay anh ấy mặc chiếc áo jacket may bằng vải thô sợi nỉ, chiếc áo anh đã mặc trong cái lần..." và không biết cô sẽ viết tiếp gì vào đó. Cô chưa bao giờ nói gì về quần áo anh mặc. Anh chưa bao giờ ngờ rằng cô lại quan tâm anh mặc gì. Thế mà...

Anh nhắm mắt lại, nhớ đến thái độ của cô khi cô bảo cô không thể chịu nổi việc anh đụng vào người cô. Anh mở cuốn nhật ký một lần nữa và đọc lại dòng cô để ngõ "Hôm nay anh ấy mặc chiếc áo jacket may bằng vải thô sợi nỉ, chiếc áo anh đã mặc trong cái lần...". Chiếc áo đó của anh gắn với một kỷ niệm khó quên của cô ư? Anh nhớ lại cuộc cãi vã xoay quanh Jill của họ. Anh đọc lại, "không có anh nơi này trống trải quá".

Để khỏi làm điều gì đó ngốc nghếch anh đứng dậy, đặt cuốn nhật ký vào chỗ cũ, tắt đèn và đi xuống nhà bật ti-vi lên. Tất cả chuyện này quá đột ngột. Anh ngồi xem hết chương trình thông tin thương mại, và một chương trình nghệ thuật ngắn rồi không biết thế nào mà anh lại đi lên gác lôi cuốn nhật ký của cô ra. Anh bảo với chính mình rằng anh đọc trộm nhật ký của cô như thế này thật không giống anh chút nào.

Cô đã dành nhiều trang để viết về cái ngày mừng Bốn tháng Bảy đó nên anh không mất nhiều thời gian tìm kiếm.

" Hôm nay là một ngày khám phá.

Chúng mình định đi picnic ở hồ Độc Lập. Như mọi ngày, Bố lại uống rượu và làm tiêu tan tất cả. Mẹ và mình đã chuẩn bị đồ đi picnic đâu vào đấy rồi thế mà mẹ lại thay đổi quyết định và gọi cho bác Frank nói rằng chúng mình sẽ không đi nữa. Chuyện này kéo theo chuyện khác, và Bố chửi Mẹ thậm tệ. Ha! Ông ấy đang chửi rửa Mẹ thì mình bước vào thế là ông ấy quay sang trút lên đầu mình, gọi mình bằng những từ tệ hơn bởi lúc ấy mình vừa thay quần áo chuẩn bị đi picnic. Mình chịu đựng ông ấy, để ông ấy chửi mình chừng nào mình còn chịu đựng được, nhưng rồi cuối cùng mình phải rút về phòng để thăm thía những bất công của cuộc đời.

Gần tối Bobbi gọi điện tới, nói rằng cậu ấy và Stu đang định đến Powderhorn xem pháo hoa và rủ mình cùng đi với họ vì còn có cả bạn Stu nữa. Nếu ngày hôm đó ở nhà không buồn như vậy thì mình đã chẳng nhận lời Bobbi. Nhưng mình thấy ở nhà mình không chịu nổi thế là mình đã đi, và cho đến bây giờ mình vẫn không chắc là mình có nên làm thế hay không nữa.

Tên anh ấy là Clay Forrester, và khi lần đầu tiên mình gặp anh ấy mình cứ nhìn anh ấy không chớp mắt như một con ngốc. Ôi! Khuôn mặt của anh ấy! Mái tóc của anh ấy. Toàn bộ con người anh ấy! Mắt anh ấy màu xám và lúc đầu anh ấy có vẻ trầm tư, nhưng càng về sau anh ấy càng cười nhiều hơn. Đôi lông mày của anh ấy không giống nhau. Lông mày bên trái hơi xéch một chút trông ngồ ngổ. Cằm anh ấy có một chỗ lõm như lúm đồng tiền. ... (mắt chữ) anh ấy có màu của lá thu. Không hẳn đỏ, cũng không hẳn vàng, mà là một màu pha trộn giữa hai màu đó, mình biết rồi, màu lá phong.

Khi Stu giới thiệu chúng mình với nhau, Clay chỉ đứng yên thủ tay trong túi quần bò và tất cả những gì anh ấy nói là chào, rồi anh ấy mỉm cười và chỉ chừng đó thôi cũng đủ khiến tim mình đập loạn.

Chuyện xảy ra thật điên rồ. Mình không chắc mình có tin nó là thật hay không nữa. Chúng mình đi quanh Powderhorn với một chai rượu lớn, và chúng mình chuyền tay nhau uống, đợi trời tối hẳn. Mình nhớ rằng chúng mình đã cười rất nhiều, Bobbi và Stu đi trước chúng mình, họ nắm tay nhau, và thỉnh thoảng vai Clay chạm vào vai mình khiến cánh tay mình run rẩy. Khi người ra bắt đầu bắn pháo hoa thì chúng mình dường như cũng gần bay bổng như những chùm pháo hoa đó!

Hoá ra có mấy cái chần ở trên chiếc xe thùng và loáng một cái Bobbi và Stu đã biến mất cùng với một cái. Mình nhớ lúc ấy Clay đứng đó, một tay cầm chai rượu, một tay đặt trên cửa xe. Anh ấy hỏi mình muốn ngồi vào trong xe để xem pháo hoa hay muốn lấy một chiếc chần ra ngoài. Mình vẫn không sao tin nổi là lúc đó mình lại trả lời : " Hãy lấy chần đi", nhưng đúng là mình đã nói thế.

Chúng mình ngồi xuống dưới một gốc cây lớn và Clay dùng răng cạy nút

chai rượu, nhỏ phì phò vào không khí và cả hai cùng cười mình vẫn nhớ cái cảm giác ấy. Khi chính mình uống say khác biệt bao so với cảm giác nhìn người khác say.

Anh ấy duỗi chân trong chăn, đặt chai rượu xuống đất giữa hai người rồi quàng một cánh tay lên cổ mình và kéo mình xuống hôn mình lần thứ nhất. "Pháo hoa", anh ấy thì thảo bên tai mình. Anh ấy luôn những ngón tay vào tóc mình và ôm mình như thế và người mình đung vào chai rượu. Mình nghĩ mình đã nói "Vâng" hay từ gì đó, chỉ để xem điều gì sẽ xảy ra. Điều xảy ra tiếp theo là anh nói: "lại đây" và anh quàng nốt cánh tay còn lại lên người mình và kéo mình sát lại người anh ấy. Mình bỗng nhớ đến cái từ bố gọi mình sáng nay, và nghĩ rằng có lẽ mình đang chứng minh ông ấy đúng.

Clay không nôn nóng. Anh ấy hôn rất tuyệt. Mình đã từng được vài người con trai hôn nhưng lần này khác lắm. Và mình cũng đã từng bị kéo sát vào người đàn ông, nhưng những người đó luôn thở hôn hên, vụng về và nôn nóng khiến mình khó chịu. Mình tưởng anh ấy cũng sẽ như vậy, nhưng không, khi mình đã kề sát anh ấy, anh ấy cho mình tất cả thời gian mình cần để quyết định. Mình quyết định xong từ lâu anh ấy mới ghì lấy mình. Mình có thể cảm thấy chai rượu dưới lưng mình, có thể cảm thấy nó làm lạnh sống lưng mình trong khi lưỡi anh ấy ở trong miệng mình thật ấm. Lúc đầu tất cả diễn ra rất chậm, rất nhẹ nhàng. Mình nhớ cái cảm giác rằng anh ấy khẽ chạm lên lưỡi mình, và mình nhớ vị rượu trong miệng hai đứa. Mình nhớ anh ấy dùng đôi môi thôi thúc mình mở miệng, và nhớ cảm giác đầu lưỡi anh ấy mơn trớn trên lưỡi mình. Trong lúc hôn mình anh ấy nới lỏng vòng tay trên người mình, còn mình thì nằm đó qui phục sự dịu dàng của anh ấy. Rồi anh ấy nằm vật sang bên cạnh để cánh tay lên mắt. Anh ấy tìm chai rượu.

Anh ấy nói câu gì đó hình như là anh ấy bảo mình tuyệt vời lắm. Và mình có lẽ đã nói "anh cũng vậy". Mình không nhớ chính xác. Mình chỉ biết rằng mình cảm thấy bông bênh, và cảm thấy mình và anh ấy đều thở rất gấp đến nỗi mình nghe rõ tiếng thở của bọn mình hơn cả tiếng pháo nổ.

Mình nghĩ chính mình muốn uống thêm rượu, và mình nghe anh ấy nói rằng anh không nên uống thêm. Tuy nhiên, sau đó cả hai cùng cười và chai rượu lại được mở nút và anh cùng uống. Anh ấy kéo mình lên trên người anh ấy và lúc đó những cái hôn trở nên nóng bỏng hơn, dữ dội hơn. Anh lại đặt mình nằm xuống đất và trườn lên người mình, mình chưa bao giờ nằm trong tay ai mà lại cảm thấy an toàn như thế. Dường như tất cả những lời chửi rủa của Bố bị xóa sạch. Tất cả giống như trong đêm Giáng Sinh, giống như cảnh hay nhất trong những bộ phim hay nhất. Anh vuốt ve mình, tưới những nụ hôn khắp mặt mình. Rồi anh đột nhiên dừng lại ngẩng lên, than thở: "Ôi, lạy Chúa", nhưng mình không để anh ấy rời mình. Mình kéo anh ấy xuống với mình không cho anh ấy dừng lại. Có lẽ nếu lúc đó mình đừng làm thế thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Nhưng lúc đó mình không muốn chúng dễ dàng.

Nghe này, anh nghĩ cả hai chúng ta đều say rồi, anh ấy nói và trườn xuống. Nhưng mình tìm thấy chai rượu và mình nói: "chưa đâu". Rồi mình tu một hơi và ôm lấy anh ấy, hôn anh ấy và anh ấy hé miệng ra, mình để rượu ngấm sang miệng anh ấy. Anh ấy cầm chai rượu, ngồi dậy và ngửa cổ lên ngậm một ngụm rượu trong miệng rồi anh ấy lại ôm mình, hôn mình để rượu ngấm sang miệng mình như mình đã làm với anh ấy. Rượu từ miệng anh ấy âm âm và mình nuốt vào, lưỡi anh ấy mơn trớn trên môi mình giống như một con mèo mẹ dùng lưỡi tắm cho con mèo con. Và lưỡi anh ấy tìm kiếm trong miệng mình còn tay anh ấy thì luồn trong tóc mình làm cho đầu mình ngã ra sau. Rồi mình lại cảm thấy cổ mình chạm vào cổ chai rượu và cảm thấy những giọt rượu mát lạnh anh ấy rót xuống cổ mình.

Điên rồi! Mình nghĩ. Chúng mình điên mất rồi. Nhưng chưa bao giờ mình cảm thấy rõ về những lỗ chân lông trên cổ mình như khi anh ấy liếm những giọt rượu ở trên đó, rồi anh ấy trườn lên cao hơn tiếp tục hôn lên môi mình, và có vẻ như không định chạm vào bất cứ chỗ nào khác trên người mình.

Mình nhớ rằng lúc đó mình muốn anh ấy đổ rượu lên người mình nữa để cho cơ thể mình bớt nóng đi. Nhưng mình biết đổ rượu lên cũng chẳng làm mình bớt đi, mình không muốn mất cái cảm giác hưng hực đó. Khi lưỡi anh ấy rời mình, tay mình lại với chai rượu và anh ấy làm theo, để cho mình uống rượu từ miệng anh ấy. Và đến lượt mình, mình bắt anh ấy nằm xuống và mình nghĩ lúc đó cả hai chúng mình cùng cười và mình phun rượu vào tai anh ấy còn anh ấy thì nói: "Em đang làm gì vậy?" và mình nói: "Làm cho anh điếc!" và anh ấy lại nói: "Gì cơ?" và mình nói: "Làm cho anh điếc!" và anh ấy lại nói: "Gì cơ?", nói to hơn và cả hai chúng mình cùng cười. Mình liếm rượu trên tóc anh ấy và chúng mình lại cười.

Đến lượt anh ấy, anh ấy vờ tính toán giây lát rồi anh ấy lật sấp mình xuống và nói: "Nhắc lưng em lên một chút". Mình làm như anh ấy bảo và anh ấy kéo đuôi áo sơ mi của mình ra khỏi quần bò. Sau đó mình cảm thấy rượu chảy trên lưng mình, rồi anh ấy nhắc mình lên và liếm chỗ rượu trên lưng mình. Chúng mình cười suốt, cười suốt, cười cả trong lúc anh ấy hôn lên gáy mình.

Đến lượt mình, và mình chỉ nghĩ ra được một chỗ - nếu lúc đó người ta có thể gọi đó là suy nghĩ, lúc ấy đầu óc mình rất lơ mơ. Chúng mình hôn nhau và mình lại bắt anh ấy nằm ngửa. Rồi mình ngồi dậy bắt đầu cởi áo anh ấy và - giống như anh ấy đã làm với mình - kéo đuôi áo ra khỏi quần bò. Mình đổ rượu lên bụng anh ấy, nhưng tất nhiên mình không thể làm được và cả hai cùng phá lên cười, mỗi lúc một rạo rức hơn. Mình đã đọc về vài kiểu dạo đầu nhưng mình chưa bao giờ thấy kiểu nào giống như thế này.

Tiếp đến là lượt của anh ấy, và đột nhiên chúng mình không cười nữa. Anh ấy cởi cúc áo mình trong ánh pháo hoa, và không nói lời nào anh đổ rượu lên rốn mình, và từ từ đóng nút chai lại và ném chai rượu ra xa. Mình thấy anh

ấy cúi xuống và cảm thấy lưỡi anh ấy trên bụng mình. Mình biết điều gì sẽ xảy ra nếu như mình không ngăn anh ấy lại, vì vậy mình dùng tay đẩy vai anh ấy ra, nhưng anh ấy cứ hôn, cứ hôn. Anh ấy hôn lên trên, lên trên nữa và mình cảm thấy da thịt anh ấy trên người mình.

Anh ấy vuốt ve ngực mình rất dịu dàng khiến mình quên đi tất cả những cái từ Bố gọi mình, khiến mình cảm thấy mình có quyền nằm đó để được anh ấy vuốt ve.

Anh ấy thì thầm: "Này, em có chắc là em muốn làm chuyện này không?" và mình nghĩ mình đã dùng môi để ngăn không cho anh ấy nói. Ngôn ngữ của cơ thể mình đã cho phép anh ấy. Những cái từ Bố thường gọi mình lại lớn vồn hiện ra trong đầu mình nhưng chúng chẳng có tác dụng gì hết nữa. Mình muốn sự gần gũi này, mình cần nó hơn bất cứ điều gì mình từng cần trong đời. Lúc đó mình là ai? Mình là nữ anh hùng nào đó trong bộ phim ngày bé mình đã xem và đã quên hay mình là mình, một con người luôn thèm khát tình cảm? Mình nghĩ có lẽ mình là cả hai. Ít nhất mình luôn tin rằng cảm giác sâu kín chỉ có trong phim ảnh, thế mà bây giờ nó lại ở đây, lại xảy ra với mình. Mình cảm thấy tất cả mười chín năm của đời mình chỉ hướng về một thời điểm này mà thôi, chỉ hướng về người đàn ông này, người đang cho mình thấy rằng trên đời này có bao nhiêu sự thù ghét thì cũng có bấy nhiêu tình yêu. Anh ấy gọi mình là Cat. "Ôi, Cat em tuyệt lắm" anh ấy nói thế và mình tin rằng anh ấy biết mình cảm thấy thế nào khi được anh ấy vuốt ve như thế, và mình muốn nói với anh rằng mình chưa bao giờ cảm thấy như thế, chưa bao giờ, thậm chí gần như thế cũng chưa. Nhưng mình không nói, chỉ nhắm mắt lại.

Mình không ngờ người anh ấy lại nóng đến thế. Mình vừa cảm thấy ngượng ngùng vừa cảm thấy mình uyển chuyển, mình biết mình muốn làm chuyện đó nhưng lại không biết làm như thế nào.

Trước đây khi tưởng tượng đến chuyện ái ân, mình luôn nghĩ rằng chuyện đó khó khăn và thô kệch. Lần đầu chắc phải khủng khiếp lắm, mình nghĩ vậy. Nhưng thực tế không phải như vậy. Ngược lại, chuyện đó dễ dàng và uyển chuyển như khiêu vũ vậy. Rõ ràng mình cảm thấy đau một chút. Mình phát hiện ra rằng cơ thể mình ẩn giấu một sự hiểu biết mà trí óc mình không sở hữu, bởi nó làm mình ngạc nhiên và khiến Clay sung sướng (mình nghĩ vậy). Chuyện đó diễn ra không khó khăn, rất tự nhiên và nhịp nhàng. Nhưng trong lúc nó diễn ra mình chợt vỡ lẽ tại sao mình lại làm thế. Mình làm thế để trả thù Bố, và có lẽ Mẹ nữa.

Mình muốn gào lên: Tại sao, tại sao các người không yêu con? Tại sao các người không ôm con? Tại sao các người không để con có thể ôm các người? Các người thấy chưa, âu yếm như thế đâu có khó khăn gì chứ? Hãy xem đây, đến một người hoàn toàn xa lạ còn có thể cho con thấy sự yêu thương, tại sao các người lại không thể chứ? Con đâu có đòi hỏi gì nhiều, chỉ một nụ

cười, một cái ôm, một cái hôn, để con biết các người yêu quý con. Mình muốn gào lên, muốn khóc, nhưng mình cố nén lại. Mình ôm anh ấy rất chặt thế thôi. Mình sẽ cho họ thấy! Mình sẽ cho họ thấy!

Căn phòng là một vòng tròn tối bao quanh vùng ánh sáng của chiếc đèn cổ ngỗng. Những trang chữ trên trang nhật ký nhòa đi trước mắt Clay và anh run run đặt cuốn nhật ký trở về chỗ của nó. Anh chống khuỷu tay lên máy đánh chữ, tựa cằm vào hay bàn tay nắm chặt. Mắt anh nhắm nghiền. Anh cố nuốt nỗi nghẹn ngào trong cổ nhưng anh không thể nào làm nổi. Anh gục mặt vào hai bàn tay, muốn tượng ra cảnh một người cha đọc được những dòng chữ đó của con gái mình. Anh không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có một người cha vô cảm đến nỗi không đáp lại một đứa con khao khát tình yêu như thế. Anh nhớ lại cái buổi tối khi anh phát hiện ra Catherine mong chờ đứa con của anh như thế nào. Rồi anh nhớ lại cách cô từ chối kiên quyết không nhận bất cứ thứ gì của anh, và lần đầu tiên anh nghĩ rằng anh hiểu tại sao cô lại cùng anh đóng kịch trong suốt thời gian diễn ra đám cưới. "Mình sẽ cho họ thấy! Mình sẽ cho họ thấy!". Anh cảm thấy một gánh nặng trách nhiệm mà đến bây giờ anh mới nhận thức được. Anh nhớ lại sự khó chịu của cô khi anh chạm vào người cô, sự phòng ngự của cô, và hiểu ra tại sao cô lại phải dựng lên một rào chắn như thế quanh mình. Anh hình dung khuôn mặt cô trong những lần hiếm hoi anh thấy cô thực sự vui, và hiểu ra những lý do giải thích cho những thay đổi đột ngột của cô và hiểu được tại sao cô lại cố gắng hết sức để không phụ thuộc vào anh.

Khuỷu tay anh đau. Anh nhận ra mình đã ngồi như thế, chống tay lên thành máy chữ sắc và cứng rất lâu. Anh mở mắt ra và bị chói bởi ánh đèn. Anh bần thần đứng dậy, tắt đèn và đi sang phòng ngủ nằm vật xuống giường. Anh nằm đó với những ý nghĩ quay cuồng trong đầu, đợi cô về.

Khi anh đi xuống dưới phòng khách anh thấy cô đang ngồi trên ghế dài, đầu ngả trên lưng ghế, mắt nhắm nghiền, và vẫn mặc nguyên áo khoác.

- Chào, - anh nói và dừng lại ở giữa phòng.

- Chào, - cô nói mà không mở mắt ra.

- Có chuyện gì sao? - ánh đèn làm cho những món tóc của cô óng ánh. Cô khép vạt áo khoác sát vào người hơn và dựng cổ áo lên quanh cằm.

- Đứa bé chết rồi.

Anh không nói lời nào chỉ lặng lẽ đi đến, ngồi xuống cạnh cô, đặt một bàn tay lên đầu cô. Cô để yên cho anh làm thế nhưng không nói gì cả, không để cho anh thấy dấu hiệu nào của nỗi đau đớn và sợ hãi đang sôi sục trong lòng cô. Anh vuốt tóc cô, chia sẻ bằng cách không lời đó. Cô nuốt xuống nỗi nghẹn ngào. Anh muốn quì xuống trước cô biết bao, muốn gục đầu vào lòng cô biết bao. Thay vì làm thế, anh thì thầm:

- Anh rất tiếc.

- Họ nói ph... phổi của nó không phát triển, rằng một đứa bé bị sinh thiếu

ngày tháng luôn gặp rủi ro về... - Nhưng cô không nói hết câu được. Mắt cô mở to hơn bình thường, thẳng thốt và anh đợi một giọt nước mắt, chỉ một giọt thôi, nhưng anh không thấy. Anh khẽ miết những ngón tay trên gáy cô như muốn nói rằng anh đang ở bên cô, rằng cô không phải chịu đựng một mình. Anh biết cô cần được ôm như thế nào, cần được an ủi như thế nào nhưng cô vẫn chế ngự nhu cầu đó, cô ngồi phất dậy, nhích ra xa khỏi anh với vẻ giận dữ.

Anh không để cô trốn tránh, anh kéo áo khoác của cô lại, nắm lấy hai cánh tay cô bởi anh biết trước thế nào cô cũng vùng vẫy không để anh chạm vào người cô. Nhưng cô không làm thế. Đầu cô rũ xuống như thể cô đột nhiên nhũn ra vậy.

- Như thế không có nghĩa là con của chúng ta bị nguy hiểm, - anh an ủi cô. Đừng để chuyện đó làm em lo lắng Catherine ạ.

- Đừng để nó làm tôi lo lắng! - Giờ thì cô giật tay ra. Anh nghĩ tôi là ai chứ? Làm sao tôi có thể không lo lắng khi mà tôi vừa mới chứng kiến cái cảnh Grover khóc cho đứa con cô ấy không hề muốn. Cô ấy nghĩ rằng cô ấy ghét cái sự sống đang lớn lên trong bụng cô ấy và bây giờ khi nó chết thì cô ấy lại khóc như muốn chết theo nó vậy. Và anh thì nói đừng để chuyện đó làm em lo lắng. Tôi không hiểu sao trên đời này lại... khắc nghiệt như thế... anh hành động rất nhanh trước khi anh có thể đổi ý, trước khi cô có thể trốn chạy anh hoặc giấu nhu cầu của cô sau nỗi tức giận. Anh quàng cả hai cánh tay quanh người cô và ghi lấy cô. Anh khiến đầu cô gục lên vai anh và giữ cô trong tay anh như thế, cả hai cùng run bần bật và cuối cùng cô đầu hàng và anh cảm thấy cánh tay cô xiết trên lưng anh. Giống như người bạn hơn là người yêu nhau, họ ôm chặt lấy nhau. Móng tay cô bầu vào áo len của anh. Rồi cô cảm thấy những cú đâm dữ dội của cô dội trên lưng anh, mặc dầu lúc đó cô không có vùng vẫy để thoát khỏi anh nữa. Đó chỉ là những cái đâm tình cảm, cứ yếu dần yếu dần trong khi anh đợi.

- Catherine, - anh thì thầm, - em không cần lúc nào cũng phải cứng cỏi.

- Ôi, lạ Chúa, Clay, nó là một đứa con trai. Em nhìn thấy nó nằm trong lòng kính. Trông nó đẹp và mong manh quá.

- Anh biết, anh biết.

- Mẹ và bố cô ấy không đến. Clay, họ không đến! - Một cái đâm nữa lại dội xuống lưng anh.

Hãy để cô ấy khóc, anh nghĩ. Giá mà cuối cùng cô ấy có thể khóc được.

- Nhưng mẹ em và mẹ anh sẽ đến.

- Anh đang cố làm gì với tôi vậy? - Đột nhiên cô trở lại như cũ, dùng tay đẩy anh ra.

- Catherine, hãy tin anh.

- Không, không! Hãy buông tôi ra! Thế này đã đủ khó khăn rồi, anh đừng làm tôi phải chịu đựng thêm nữa.

Rồi cô chạy lên gác, mang theo tất cả nỗi đau chồng chất trong bao nhiêu năm của đời cô. Nhưng giờ đây anh biết sự dịu dàng sẽ có tác dụng. Sẽ phải mất thêm thời gian, nhưng cuối cùng, thế nào rồi nó cũng có tác dụng.

Chương 23

Chiều trước đêm giáng sinh tuyết bắt đầu rơi nhẹ. Bông tuyết rơi xuống như những mảnh kim cương, mỏng và nhẹ. Bầu trời chạng vạng tối thì khắp nơi đã được bao phủ bởi một màn trắng xoá. Bầu trời lấp lánh nhờ ánh sáng của muôn vạn ngọn đèn thành phố phản chiếu qua màn tuyết.

Catherine mặc một chiếc áo thụng vải pha len màu nâu đen do cô tự may. Cô đã quyết định đổi mặt với Elizabeth Forrester trong chiếc áo dành cho người mang bầu này. Tự nhiên, Catherine không khỏi run run bước chân lên cửa nhà Forrester khi nghĩ đến ánh mắt sắc sảo của bà già uy quyền ấy liếc xuống bụng cô lần đầu.

-Anh nghĩ bà anh đã đến chưa? – Cô hỏi Clay không giấu nổi sự lo lắng.

-Anh chắc là bà đến rồi. Cứ làm như anh nói, hãy đổi mặt với bà, đừng sợ. Bà thích điều đó.

Khi họ đi vào, nụ cười mà cô cố nặn ra gần như biến mất trên môi cô, bởi Elizabeth Forrester đang đứng ở trên cầu thang với tất cả uy quyền của bà. Trên đầu cây gậy của bà có một dải nơ đỏ. Catherine nhận thấy như vậy.

-Ồ, thế là cuối cùng bọn trẻ cũng đến rồi đấy! – bà quở trách bằng giọng bẽ trên.

-Chúc giáng sinh vui vẻ, bà nội – Clay lên tiếng và nắm cánh tay bà khi bà vừa bước đến bậc thấp nhất.

-Ừ. Ta có thể tự xuống những bậc này được, anh cứ mặc ta. Nếu anh muốn chiều chuộng ai thì theo ta vợ anh chính là người phụ nữ đang cần được chiều chuộng đấy. Phải vậy không, cháu dâu thân mến? – Bà hướng ánh mắt sắc sảo về phía Catherine.

-Không đâu ạ. Cháu khỏe như một con ngựa mà – Catherine đáp, đặt áo khoác của cô vào tay Clay, để đổi mặt với Elizabeth trong chiếc áo thụng.

Suýt nữa thì một nụ cười đã nở trên môi bà già đó, còn đôi mắt đang liếc xuống bụng Catherine thì ánh lên như những viên kim cương trên những ngón tay của bà. Rồi bà nhướn mày nhìn cháu trai mình.

-Anh biết mà, ta thích phong cách của người phụ nữ trẻ này. Không giống phong cách của ta, ta phải nói thêm như vậy. - Đầu cây gậy của bà ấy chỉ vào bụng Catherine hai lần trong khi vẫn tiếp tục thể hiện uy quyền của mình qua giọng nói – Như ta đã nói đấy, ta mong đợi chất ta sẽ xinh đẹp, và tất nhiên phải rất thông minh. Chúc Giáng sinh vui vẻ, các cháu của ta – Bà ban cho Catherine một cái chạm má, không phải một cái hôn, rồi đi về phía phòng khách để mặc Catherine đứng đó há hốc miệng nhìn Clay.

-Chỉ thế thôi ư? – Cô thì thầm.

-Thế thôi ư? – anh mỉm cười – Xinh đẹp và rất thông minh? Đó là một mệnh

lệnh không đơn giản đâu.

-Thế nếu đứa bé chỉ xinh vừa phải và thông minh vừa vừa thì sao nhỉ? – Cô cười.

-Em dám hả! – Clay làm bộ sững sốt.

-Không, tôi chẳng dám thách thức bà, làm sao tôi dám chứ?

Họ cùng mỉm cười, chuyện chạm trán với Elizabeth bỗng nhiên được quên đi. Ngược lên nhìn gương mặt Clay, nhìn nụ cười âm áp của anh, nhìn cái miệng quyến rũ của anh, và nhìn bên lông mày nhướm lên trên mắt trái của anh. Catherine nhận thấy sự tự kiểm chế của mình bị đe dọa. Cô nhận ra mình đang đứng đó nhìn vào mắt anh, và nghĩ, lại là trong ngôi nhà này. Điều gì xảy ra với mình khi mình ở trong ngôi nhà này với anh ấy? Cô thoát ra khỏi cảm giác mê man, Catherine đưa mắt liếc quanh phòng đợi sang trọng, mong tìm được điều gì đó để nói.

-Tôi nghĩ tôi nay nơi này đáng được đón những quý ông mặc áo choàng và những quý bà đi găng tay lông đến bằng xe trượt tuyết và xe song mã.

-Đúng, mẹ chắc là vui lắm.

Rồi họ quay vào với mọi người.

Nếu như thường ngày ngôi nhà toát lên vẻ ấm cúng thì vào Giáng Sinh nó lại mang một vẻ quyến rũ đặc biệt, cây thông cao tới ban công, toả hương thơm ngát, những ngọn nến đỏ được gắn trên các cành dương mới cắt đặt trên khắp các bàn trong nhà toả ra một thứ ánh sáng huyền ảo. Mùi gỗ thông quện lẫn mùi khói từ lò sưởi và mùi thơm từ nhà bếp. Trong phòng đọc những chiếc đèn lồng toả sáng rực rỡ bên trên lò sưởi, và đâu đó từ trong phòng khách tiếng dương cầm vọng ra, bay trong không gian thật êm dịu.

Ở đó, bên cửa sổ phòng khách một cây thông Giáng sinh rất lớn đứng khoe cái tán rất đẹp treo những chùm đèn màu lung linh trĩu nặng. Một đống quà giáng sinh - những gói quà bọc giấy bạc, giấy màu, được thắt nơ và dính những chiếc lá xanh - được xếp quanh chân cây thông. Trên góc xa nhất của phòng khách có một tràng hoa lớn, được kết bằng những bông hoa trắng, điểm thêm một chiếc nơ nhung màu đỏ có hai dải đuôi nheo được ngậm trong miệng của hai con chim đa đa mạ vàng treo ở hai bên tràng hoa. Những giọng nói tươi vui phấn khởi vang lên trong căn phòng, và nổi bật trên tất cả là tiếng cười như chuông ngân của Angela, người mà giờ đây đang ở trong phòng ăn chuẩn bị cho bữa tiệc mừng Giáng sinh với dáng vẻ đáng yêu trong bộ đồ bằng nhung thoang thoang mùi hoa oải hương và đôi giày băng túp màu sáng bạc xinh xắn rất hợp với dây lưng và sợi dây chuyền của bà.

-Catherine, con yêu – bà reo lên, và ngay lập tức bỏ công việc bà đang làm để ra đón họ - Clay! - Giọng nói du dương của bà vẫn không thay đổi, nhưng Clay lại làm bộ giận dữ.

-Mẹ, mẹ vẫn thường chào “Clay, con yêu” trước rồi mới đến “Catherine, con

yêu” cơ mà, xem chừng bây giờ con bị cho ra rìa rồi.

Angela bấu môi với Clay, nhưng rồi bà lại hôn Catherine trước rồi mới hôn anh, cả hai đều được hôn vào môi.

-Đó. Con đứng ngây ra đó để đợi cái đó chứ gì?

Bà nhìn lên khung cửa hình bán nguyệt trên đầu anh nơi có cuộn dây tằm gói hôn.

-Cứ làm như con không biết ấy – Angela true – năm nào mà nó chẳng ở chỗ ấy.

Clay vội né đầu sang một bên, trong khi Angela chỉ cười và dẫn Catherine đi về phía bàn ăn nơi Claiborne đang quay ra đón cô.

Chuông cửa cứ chốc chốc lại reo lên và chẳng bao lâu những giọng nói tiếng cười trong nhà đã nhân lên gấp đôi. Nhân một phút đứng một mình Catherine ngược mắt lên trần nhà xem cuộn tằm gói được đặt ở chỗ nào. Một người họ hàng của Clay bước tới chúc mừng cô đã mang thai, và cô đành cố quên cuộn tằm gói đi. Nhưng tất cả những người khác thì rất thích sử dụng nó, vì nó là biểu tượng của tâm trạng vui vẻ. Catherine thì liên tục tránh nó.

Bữa tiệc diễn ra theo kiểu tự phục vụ, với món ăn truyền thống nổi bật là bánh pudding nhân mận còn nóng hổi, ngoại Elgin bắt gặp Inella đứng dưới cuộn tằm gói ở cửa và thế là bà ra lệnh cho tất cả mọi người không được dọn vào bánh pudding cho đến khi bà quay lại với mấy đĩa bánh tráng miệng nóng. Catherine đứng giữa mọi người với tách cà phê trên tay và nụ cười trên môi. Thật thú vị và bất ngờ khi chứng kiến cảnh ông ngoại Elgin hôn cô giúp vội trên cửa bếp. Catherine cảm thấy có ai đó đứng sát ngay cạnh cô và cô liếc qua vai, nhận ra Clay đang đứng đó ngược nhìn lên một điểm ngay phía trên đầu cô.

-Coi chừng đấy. Em sẽ là mục tiêu tiếp theo của ông ngoại – anh nói. Cô vội tránh sang chỗ khác – Tôi không ngờ ông anh lại là chủ trò – cô mỉm cười bảo với Clay.

-Giáng sinh nào ở đây cũng vậy, hơi điên rồ một chút.

-Đúng đấy - bố Clay đi tới và nói – Ông chủ trẻ Forrester, con có phiền không nếu ông chủ già Forrester hôn vợ con khi vợ con đứng vào cái chỗ được hôn đó?

Catherine không còn đứng dưới cái chỗ đó nữa; tuy nhiên, cô vẫn nhìn lên và bước lùi một bước.

-Con đâu có....

-Không có gì, thưa ông Forrester – Clay trả lời câu hỏi của bố anh. Claiborne hôn Catherine một cái, rồi bước lùi lại nhìn cô.

-Tối nay con đẹp hơn bao giờ hết, con ạ - Ông đặt một tay lên vai cô, tay kia khoác lên vai Clay. Ông nhìn mặt người này rồi nhìn mặt người kia và nói.

-Chưa có Giáng sinh nào bố cảm thấy vui như Giáng sinh này, các con ạ.

-Con nghĩ một phần là vì món trứng cua xiên đây bố ạ.

-Một phần thôi, không phải toàn bộ.

Catherine và Clay tìm một góc ngồi xuống ăn bánh pudding, nhưng Catherine hầu như chỉ liếm bánh chứ không ăn. Cô cảm thấy Clay cứ liên tục đưa mắt nhìn cô song dường như họ chẳng có gì nhiều để nói với nhau.

Rồi Angela bảo mọi người đứng gần lại với nhau và ngồi vào trước đàn dương cầm bắt đầu dạo đàn để mọi người cùng hát thánh ca. Claiborne đứng ngay sau lưng Angela trong khi bà chơi đàn, tay đặt trên vai bà và hát rất hăng hái. Khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc, bà cầm tay ông đặt lên đó một cái hôn.

-Em không hát – Clay nói bên tay Catherine.

-Tôi cho là tôi hơi bị ức chế.

Anh đứng gần cô đủ để ngửi thấy hương thơm từ tóc cô. Anh nghĩ đến những gì anh đã đọc trong nhật ký của cô. Từ đó anh vẫn luôn khao khát cô.

-Mọi người sẽ về bây giờ. Anh phải giúp họ lấy áo khoác.

-Còn tôi sẽ đi dọn cốc. Tôi chắc mình chị Inella làm sẽ mệt lắm.

000

Lúc ấy đã quá nửa đêm. Clay và Catherine vừa tiễn người khách cuối cùng ra cửa, vì không biết tại sao không thấy Angela và Claiborne đâu cả. Lôi vào nhà mờ tối, thoang thoảng mùi gỗ thông, và tĩnh mịch. Với những bước đi chậm chậm, Catherine vừa bước vừa liếc về phía phòng khách nơi có những ánh đèn màu nhấp nháy. Clay bước ngay sau cô. Hai tay anh thủ trong túi quần. Cô đưa tay lên vuốt tóc, vẽ những món tóc xoà ngang má vào sau tai và họ tiến về phía cửa hình bán nguyệt.

Nhưng vừa đến đó Catherine bỗng dừng lại vì cô trông thấy điều gì đang diễn ra trong góc phòng đó. Claiborne và Angela đang đứng đó, ôm nhau, hôn nhau một cách cuồng nhiệt rất hiếm thấy ở những người thuộc độ tuổi như họ. Claiborne có một chiếc khăn lau vắt trên vai, còn Angela thì đi chân đất. Bàn tay Claiborne di chuyển trên lưng Angela, rồi di chuyển lên trên sườn của bà. Catherine vội quay đi chỗ khác để khỏi làm phiền họ, bởi họ chắc chắn biết rằng cô đã trông thấy họ. Nhưng khi cô vừa định rút lui trong bí mật thì cô lại va phải Clay, người mà thay vì rút lui, chỉ đặt một ngón tay trên môi anh ra hiệu im lặng, rồi chỉ lên cuộn tầm gởi ở ngay trên đầu họ. Tóc anh, khuôn mặt anh, sơ mi của anh ánh lên trong ánh sáng đèn Giáng sinh đủ màu, đỏ, xanh da trời, xanh lá cây, và vàng, và trông anh hấp dẫn như những gói quà dưới chân cây thông Giáng sinh vậy. Đôi mắt anh cũng phản chiếu ánh đèn màu khi anh đưa ngón tay viền quanh cằm Catherine làm nóng bỏng con đường đến môi Catherine do ngón tay đó. Đôi mắt xanh sừng sốt của cô mở to. Cô đặt tay lên áo anh, định đẩy anh ra, nhưng anh chộp lấy bàn tay đó, và cầm nốt cả tay kia của cô, quàng lên cổ anh.

-Đến lượt anh – anh thì thăm.

Rồi anh ghé xuống, đặt môi lên môi cô trong khi đôi môi đó vẫn hé mở vì sửng sốt, và anh nghĩ cuộc đấu tranh sắp bắt đầu. Nhưng nó không bắt đầu. Anh biết anh làm chuyện này với cô khi mà bố mẹ anh cũng đang làm chuyện tương tự là không công bằng. Nhưng từ tối đến giờ anh chỉ nghĩ đến mỗi chuyện này thôi và khi lưỡi anh khám phá chiều sâu của miệng cô, công bằng là điều xa xôi nhất trong tâm trí anh nghĩ đã tới. Đầu lưỡi âm âm của họ gặp nhau. Anh tấn công cô với sự khoan thai đầy cuốn hút trong khi nhớ đến những gì cô viết trong nhật ký càng khiến anh thư thả hơn. Anh cảm thấy những ngón tay cô bấu vào cổ áo anh và lưỡi anh dừng lại -chờ đợi, chờ đợi, với vòng tay ôm lỏng quanh người cô như một lời gọi mời. Rồi một ngón tay cô chạm lên da anh và anh dịu dàng khẽ xiết vòng tay của mình quanh eo cô. Từ sau đám cưới cơ thể cô đã phát triển hơn. Cô đầy đặn hơn, quyến rũ hơn mặc dầu bây giờ trông họ không thì chạm vào nhau được. Bàn tay anh vuốt ve trên lưng cô và anh ước gì lúc này con anh đập - chỉ một lần - để anh có thể cảm nhận.

Anh kết thúc cái hôn một cách quyến luyến.

-Chúc Giáng sinh vui vẻ - anh thì thăm bên tai cô.

-Chúc Giáng sinh vui vẻ - cô thì thăm đáp lại, môi cô thật gần, gần đến nỗi anh cảm thấy cả hơi thở của cô qua tiếng thì thầm, căn phòng vẫn chìm trong yên lặng. Một chiếc lá thông rơi từ cây Giáng sinh xuống đúng lúc họ nhìn vào mắt nhau. Rồi làn môi ẩm áp và khao khao của họ lại tìm kiếm nhau và bụng cô khẽ áp vào anh. Cô ước gì giây phút này kéo dài mãi mãi, nhưng cái ao ước cháy bỏng đó lại nhắc nhở cô rằng nó sẽ không thể kéo dài được, và cô rút lưỡi. Nhưng cô đang cần anh nới lỏng vòng tay thì anh lại đan những ngón tay anh lại với nhau sau lưng cô, nghiêng người xuống khẽ lắc người cô trong tay anh, mỉm cười với mái tóc cô, với làn môi cô, với khuôn ngực cô.

Cô biết cô nên kiên quyết dứt ra, nhưng anh quyến rũ quá, dịu dàng quá, và khuôn mặt anh dưới ánh đèn huyền ảo thật là đẹp còn tóc anh thì giống như màu lửa vậy, làm sao cô cưỡng lại nổi. Họ quay mặt về phía cây thông Giáng sinh. Trong phút giây ngây ngất, cô để anh kéo cô lại gần anh hơn cho đến khi thái dương của cô tựa vào cằm anh. Từ trong góc khuất, Angela và Claiborne đứng ôm nhau nhìn đôi trẻ, và Claiborne ghì Angela vào sát mình hơn.

-Mẹ có một ý hay này – Angela khẽ lên tiếng.

Catherine hơi giật mình, nhưng cô vừa bắt đầu dứt ra khỏi vòng tay của Clay thì bị anh ngăn lại.

-Mẹ nghĩ hai con nên ở lại đây đêm nay và tận hưởng những khoảnh khắc như vừa rồi. Bố mẹ sẽ không quấy rầy các con đâu.

Clay cảm thấy Catherine ngây người ra.

-Con thì không sao – anh nói, khẽ lắc cô như trước.

-Nhưng con không mang áo ngủ theo – Catherine hoảng hốt.

-Mẹ sẽ tìm một cái cho con, yên tâm chúng ta còn có cả bàn chải đánh răng mới cho con nữa. Các con có thể dùng phòng màu hồng.

Catherine cố nghĩ ra cách từ chối, và cô tìm được một cái cớ.

-Nhưng sáng mai chúng con phải qua chỗ mẹ con sớm.

-Ồ, đúng vậy – Clay xác nhận, giọng ỉu xìu.

-Ồ - Angela lắm bầm – đó cũng là một ý hay. Nhưng các con nhớ là phải đến sớm đây nhé.

Về nhà, Clay giết thời gian bằng việc chuẩn bị chỗ ngủ và sử dụng phòng tắm. Anh lượn lờ quanh hành lang trên gác:

-Em muốn uống một ly sô đa hay gì đó không? – anh hỏi.

-Không, tôi no rồi.

-Anh không mệt lắm, em có mệt không?

-Mệt.

-Anh nghĩ điều đó cũng không có gì ngạc nhiên, đúng không? – anh cởi áo sơ mi.

-Đúng, bụng càng to thì tôi càng mệt.

-Em định tiếp tục đi học đến khi nào? Em không nghĩ là em nên nghỉ học sớm để đỡ mệt hơn sao? - Cuối cùng anh quyết định bước vào trong phòng, đi đến dừng sau lưng cô.

-Tôi có thể đi học chừng nào tôi muốn.

-Nghĩa là bao lâu nữa?

-Một thời gian nữa, có lẽ đến cuối học kỳ hai.

Anh nhìn cô đi lại trong phòng, biết rằng cô đang làm như thể cô bận việc này bận việc kia. Anh đi đến chỗ cửa tủ, cúi nhìn vào trong, vờ tìm gì đó trong khi cô mở ngăn kéo tủ của cô. Khi cô cúi đầu với gì đó trong ngăn kéo, mái tóc vàng của cô rủ xuống phía trước. Anh cảm thấy ngực anh căng như dây đàn. Tim anh đập dội vào lồng ngực như một chiếc buá bằng nhung. Anh cất tiếng, giọng anh sâu, vang, và xúc động:

-Một phụ nữ mang thai có thể có chuyện chán gỏi đến tháng thứ mấy thì an toàn?

Tay Catherine bắt động. Cô ngẩng đầu lên và gặp ánh mắt anh trong gương. Cô cảm thấy cơ đùi căng ra. Clay không nhúc nhích, chỉ đứng nguyên chờ đợi bên cửa tủ với một tay đút trong túi quần. Cô không hiểu được gì qua vẻ mặt anh trong khi cô cố nghĩ ra câu trả lời.

-Anh muốn, em biết mà – anh nói, vẫn bằng giọng nói sâu, vang, và xúc động khiến cô cảm thấy dường như tất cả những lỗ chân lông trên người cô đều nổi cả lên – Và vì em đã có thai rồi, nên có điều gì khác có thể xảy ra nữa đâu, đúng không? Anh muốn nói là, nếu chuyện đó an toàn đối với em – Nhưng cô chỉ nhìn anh chằm chằm. – Anh muốn chuyện đó từ nhiều tuần

nay rồi, và anh đã cho em biết điều đó bằng tất cả các cách của anh có thể trừ nói ra bằng lời. Lúc trước khi chúng ta hôn nhau dưới cuộn tấm gởi anh đã quyết định sẽ nói với em. Em là một người vợ rất quyến rũ, em biết không, Catherine?

-Tôi là một người vợ đang mang bụng mà – Cuối cùng, dù rất run cô cũng nói được.

-Nhưng điều đó không làm em giảm sự quyến rũ chút nào. Đặc biệt khi đứa con trong bụng em là con anh.

-Đừng nói nữa, Clay – cô cảnh cáo anh.

-Đừng sợ anh, Catherine. Anh không ép buộc em. Chuyện đó hoàn toàn do em tự quyết định.

-Tôi không sợ anh, và câu trả lời của tôi là không. – Bỗng nhiên cô tìm thấy cái cô đang tìm trong ngăn kéo và cô đóng ngăn kéo lại.

-Tại sao?

Cô quay lưng lại phía anh, nhìn xuống mặt ngăn kéo nhưng qua gương anh có thể thấy cô tìm người mép ngăn kéo như thế nào.

-Tại sao anh lại như vậy khi mà ngày hôm nay đã hoàn hảo như thế?

-Anh đã nói với em rồi, anh thích ngủ với em. Như thế nguy hiểm lắm sao?

-Tôi chưa bao giờ hỏi bác sĩ về chuyện đó.

-Ồ, vậy thì lần tới gặp bà ấy em hãy hỏi đi, được không?

-Hỏi thì ích gì.

-Không ích gì ư?

Cô im lặng. Rồi giọng Clay dịu dàng cất lên.

-Anh mệt phải ngủ trên ghế trong khi ở đây có một cái giường lớn như thế này, và có một người đàn bà quyến rũ, ấm áp để anh ôm ấp. Và anh nghĩ người đàn bà đó cũng muốn như thế, nếu cô ấy tự cho phép mình. Em có thể nói gì, Catherine, hôm nay là Giáng sinh mà.

-Đừng, Clay. Anh đã hứa rồi.

-Anh nuốt lời đấy – anh nói, và từ từ nhấc vai khỏi cửa tủ.

-Clay – cô quay mặt về phía anh, cảnh cáo.

-Làm sao em có thể hôn theo cách đó, nói cho anh biết đi?

-Tránh xa tôi ra.

-Anh đã phải làm thế đủ rồi. Tránh xa em như thế chỉ làm anh khao khát em hơn mà thôi – anh đã tiến được nửa đường đến chỗ cô.

-Tôi sẽ không lên giường với anh, vậy nên anh có thể quên chuyện đó đi!

-Hãy tin anh – anh nói chậm và vẫn tiến lên.

-Anh có biết vấn đề của anh là gì không? Là lòng tự ái của anh đó. Anh đơn giản không thể tin nổi rằng tôi có thể sống với anh mà không đầu hàng sự quyến rũ chết người của anh, đúng không?

Bằng giọng nói mượt như nhung anh buộc tội cô:

-Cath, em là đồ dối trá. Em đang quên anh là người lúc trước đã hôn em. Có

gì bịa nào? Suy cho cùng, như thế hoàn toàn hợp pháp tất cả đã được ký, được ghi trong giấy tờ, được Cha xứ làm chứng. Em sợ gì chứ?

Anh chỉ còn cách cô chưa đầy một cánh tay, ánh mắt anh nồng nàn hơn bao giờ hết. Bất giác cô vòng hai tay ôm quanh eo mình.

-Tại sao em làm thế? Tại sao em cố tình lẩn tránh anh chứ? Lúc nào em cũng giữ khoảng cách với anh, tránh ở cùng phòng với anh. Tại sao em không thể là em như lúc trước ở nhà bố mẹ anh? Tại sao em không nói chuyện với anh, nói cho anh biết em cảm thấy thế nào, thậm chí phàn nàn về điều gì đó cũng được, tại sao em không làm thế khi cần có sự tiếp xúc của con người, Cath ạ. Anh không muốn sống với cuộc sống cô lập như thế này.

-Đừng gọi tôi là Cath.

-Tại sao? Nói cho anh biết tại sao nào.

-Không – cô định quay đi, nhưng anh đã đưa tay giữ cô lại.

-Đừng trốn anh nữa. Hãy nói cho anh biết.

-Ôi, Clay, làm ơn bỏ tay tôi ra. Đêm nay là một đêm tuyệt vời nhất. Xin đừng phá hỏng nó. Tôi mệt, và tôi vui hơn bao giờ hết; ít nhất tôi cũng vui như vậy cho đến khi anh bắt đầu chuyện này. Chúng ta không thể coi như cái hôn đó chưa hề xảy ra và không thể là bạn của nhau được sao?

Anh muốn nói cho cô biết gốc rễ vấn đề của cô, muốn nói cho cô biết rằng làm tình với anh sẽ không biến thành một con điếm như bố cô đã gọi cô. Nhưng cô chưa sẵn sàng cho điều đó, và hơn nữa, đó là một sự thật là chính bản thân cô phải tự khám phá lấy. Anh biết nếu anh ép cô trước khi cô nhận ra sự thật đó thì sẽ có tác dụng không thể nào sửa chữa được.

-Nếu em muốn nói như vậy, và nếu em thực sự thân thiện với anh thì đó là một sự khởi đầu. Nhưng đừng mong anh quên đi cái hôn đó, đừng mong anh coi nó như chưa hề xảy ra, và đừng mong anh tin rằng em sẽ quên cái hôn đó.

-Đó là vì ngôi nhà ấy. Tôi cảm thấy tôi không còn là tôi nữa mỗi khi tôi ở trong ngôi nhà đó, và không hiểu sao tôi lại làm những chuyện điên rồ.

-Giống như chuyện để chồng của em hôn em dưới cuộn dây tầm gửi ư?

Cô đấu tranh với những cảm xúc cô không thể điều khiển nổi, cô muốn anh nhưng cô sợ rồi cuối cùng anh cũng làm trái tim cô tan nát. Anh đưa một bàn tay rám nắng ra, đặt lên tay cô, kéo cô lại gần anh hơn một chút, mặc dầu cô vẫn làm vững người để cưỡng lại.

-Em sợ anh, Catherine. Nhưng em không phải sợ anh đâu. Khi mà quyết định hoàn toàn thuộc về em.

Rồi anh khẽ hôn lên môi cô trong khi vẫn để nguyên một bàn tay lên cái cổ căng cứng của cô.

-Chúc ngủ ngon, Cath. – anh thì thầm, và anh đi.

Quyết định từ chối Clay của cô càng bị suy yếu hơn khi ma vào sáng ngày Giáng sinh cô mở gói quà nhỏ của anh ra và tìm thấy hai chiếc vé dành cho

vở Hồ Thiên Nga ở Borthrup vào cuối tháng Giêng. Cô đọc những chữ trên hai tấm vé rồi ngược mắt lên nhìn anh, nhưng anh đang mãi mở hộp quà của mẹ anh cho, vì thế cô đưa tay khẽ chạm lên cánh tay anh. Anh nhìn lên.

-Anh nhớ thật – cô nói với khuôn ngực nở khoả khoắn của anh – Tôi...ồ... cảm ơn anh, Clay. Tôi xin lỗi đã không chuẩn bị quà cho anh.

-Lâu lắm rồi anh chưa đi xem ba lê – anh nói.

Họ nhìn vào mắt nhau bối rối, rồi cô phá vỡ sự im lặng bằng câu nói hóm hỉnh của mình:

-Ai nói là anh sẽ được mời kia chứ?

Nhưng tiếp đó cô lại dành cho anh một nụ cười hiếm hoi của mình.

Chương 24

Trong tuần lễ sau đó, Clay rủ Catherine đi mua sắm với anh. Anh cần mua thứ gì đó để mặc trong đêm Giao thừa và họ đã đồng ý sẽ cùng với Claiborne và Angela đến câu lạc bộ đồng quê đón năm mới. Nhưng Catherine từ chối không dự, cô tin rằng tốt nhất nên tránh những lần đi chung như thế.

Một tối Clay về nhà với những túi quần áo trên tay, và để một túi xuống chiếc ghế trong phòng khách.

-Đây, anh nghĩ chúng ta nên mặc thứ gì đó mới.

-Anh mua cả cho tôi sao? – cô hỏi vọng ra từ trong bếp.

-Ừ. Em khẳng khẳng không mua nên anh phải mua cả cho em. Người ta đề ăn mặc sang trọng – đó là một truyền thống của câu lạc bộ.

Rồi anh xách túi đồ của anh lên gác. Cô lau tay vào khăn lau và đi ra phòng khách nhìn chiếc túi Clay để đó.

Khi Clay trở xuống, cô đang đứng giờ chiếc váy bằng da mỏng anh mua cho cô lên cao ngắm nghía.

-Clay, anh không nên làm thế này.

-Em thích nó không?

-Ồ, có, nhưng nó không thực tế. Tôi có lẽ sẽ chỉ mặc nó một lần thôi.

-Anh muốn em trông sang trọng như bất cứ người phụ nữ nào có mặt ở đó.

-Nhưng tôi không được như anh muốn đâu. Tôi chưa bao giờ có một chiếc váy như thế này. Tôi cảm thấy tôi mặc nó vào sẽ kỳ cục lắm – trông cô hơi chán nản một chút, nhưng anh biết cô thích chiếc váy đến mức nào.

-Nghe này, Catherine, em là vợ của anh, và em có quyền có mặt ở câu lạc bộ đó như bất cứ người nào khác. Em hiểu không?

-Tôi hiểu, nhưng.....

-Không nhưng gì hết. Anh chỉ lo em mặc không vừa. Đây là lần đầu tiên, em biết không – đây là lần đầu tiên anh mua đồ cho bà bầu.

-Anh đã làm gì nào – cô không thể nhịn cười được - Đi thẳng vào trong cửa hàng và nói, bán cho tôi một chiếc váy có vòng eo cỡ bằng bốn cái cán rìu cộng lại ư?

-Không, anh tính là phải hơn năm cán rìu cộng lại đấy – anh xoa cằm, nhìn bụng cô, ngâm nga.

Cô cười phá lên và cô không nhìn anh, cô chỉ dán mắt vào chiếc váy.

-Tôi trông sẽ như một cái lều ở rạp xiếc, nhưng tôi thích nó...thật đấy.

-Em băn khoăn về việc mất dáng thế. Chẳng phải đã đến lúc em chấp nhận điều đó rồi sao? Anh thì chấp nhận rồi.

-Một người đàn ông nói thế chẳng khó khăn gì bởi vì anh ta đâu phải đối mặt với việc tự nhiên to đùng đùng lên để rồi một thời gian sau lại phải làm mất

đi những cân thừa đó. Nếu tôi không cẩn thận thì đến mùa hè tới chẳng gã đàn ông nào muốn nhìn tôi đến lần thứ hai.

Catherine vừa nói dứt lời cô đã cảm thấy rằng anh giận. Tâm trạng vui vẻ của anh đã biến mất, và anh nói:

-Ồ, vậy là sau đó em định đi săn chồng cơ đấy?

-Tôi không có ý nói vậy. Nhưng chắc chắn tôi không định để cuộc hôn nhân này kết thúc đời sống tình cảm của tôi.

Clay cảm thấy niềm vui được tặng váy cho cô bỗng nhiên biến mất, bỏ lại anh với nỗi tức giận, lòng tự trọng của anh bị tổn thương. Anh cảm thấy thật đau đớn vì cô không những không để anh đặt một bàn tay lên người cô mà còn nói ra những lời như thế. Anh đã cho cô mái nhà tốt nhất mà cô từng có, tất cả những thứ anh có thể nghĩ ra để làm cho cuộc sống của cô dễ chịu. Anh đã chia sẻ việc nhà với cô, đã để cô tự do đi về và tự do làm cái việc đánh máy khó chịu đó – cái việc đã quấy rầy anh bao đêm khiến anh chỉ muốn quăng cái máy chữ chết tiệt của cô xuống ban công. Và anh đã kiên nhẫn hơn với cô, thậm chí ngay cả khi sự chú ý cô dành cho anh khiêm tốn hơn nhiều so với mong muốn của anh. Làm sao cô lại đáp lại anh như thế chứ? Và làm sao cô có thể lạnh lùng và xa cách như thế khi than thở rằng không có người đàn ông nào thèm để mắt đến cô nếu cô không giữ cho người thon thả? Cô đang cố tình làm quái gì với anh đây?

Trong khi họ chuẩn bị đi dự Giao thừa, Clay vẫn lạnh lùng như trong suốt ba ngày qua kể từ khi anh tặng váy cho cô. Catherine nhờ đó mà thấu hiểu được cảm giác cô đơn của người phải chịu đựng sự đối xử lạnh lùng của người khác.

Cô đang chải những nhát lược cuối cùng. Vừa lúc đó Clay bước vào phòng ngủ để lấy ghim cài áo trong hộp đựng đồ trang sức của anh. Nhìn từ phía sau, anh trông thật quyến rũ trong bộ com-lê màu khói mới tinh may bó sát rất hợp với cơ thể anh.

Clay đột ngột quay lại, bắt gặp cô đang nhìn anh.

-Anh sẽ xong ngay thôi. Anh xin lỗi – anh nói và bước nhanh qua cô.

-Bộ mới của anh đây à?

Anh không trả lời, chỉ đi đến trước gương cài ghim lên chiếc cà vạt có kẻ sọc.

-Anh luôn để mặt mình trông giống như một người mẫu quảng cáo trên tờ Người New York vậy – cô cố gắng nói.

-Cảm ơn em – anh đáp, giọng lạnh lùng.

-Chiếc váy anh mua cho tôi cũng rất vừa, xem này.

-Vậy thì tốt.

Sự thay đổi của anh khiến tim cô đau nhói.

-Clay, cả tuần nay anh hầu như không nói chuyện với tôi. Giờ thì có chuyện gì nào?

-Nếu em không hiểu được thì anh sẽ không tốn hơi giải thích đâu.

Cô biết rõ nguyên nhân nhưng cô thấy xin lỗi quả là một việc rất khó.

-Chết tiệt thật – anh bóp mạnh cái móc của ghim cài áo và làm bầm.

-Clay, tôi biết nhiều lúc tôi cư xử như một kẻ vô ơn, nhưng thực ra tôi không như vậy. Và chúng ta đã có một thoả thuận trước khi kết hôn.

-Ồ, chắc rồi! Vậy tại sao em lại ở đây khen anh hả? Tại sao anh bỗng nhiên lại nhận được sự khen ngợi của em về cái anh mặc trên người hả?

-Bởi vì đó là sự thật, thế thôi.

-Catherine, em thôi đi, được không? Anh không biết phải đối xử với em như thế nào nữa. Nhiều tuần nay em lớn vồn quanh anh như thể anh là một gã buồn xỉ gà ấy. Và khi cuối cùng em quyết định bắt đầu nói chuyện với anh thì em lại bảo anh rằng em sẽ tăng cân quá nhiều, sợ sau này sẽ khó khăn cho việc kiểm đàn ông. Em có biết anh cảm thấy thế nào khi em cứ khư khư giữ cái đại trình tiết mỗi khi anh thử đề nghị chuyện đó với em không?

-Ôi, lạy Chúa. Có chuyện gì với anh vậy?

-Em muốn biết anh có chuyện gì ư? – anh quát vào mặt cô.

-Chuyện của anh bây giờ cũng là chuyện của anh tuần trước và của tuần trước đó nữa và tuần trước nữa. Anh muốn chuyện đó! Chuyện của anh là vậy đấy! Em muốn biết sự thật, phải không? Tóm lại vấn đề là như thế đấy. Vậy nên đừng có mà kênh kiệu và đừng có mà tăng bốc về bề ngoài của anh vì lúc anh cưới em trông anh cũng hệt như vậy! Em có biết em là gì không? Cô chưa bao giờ thấy Clay tức giận với cô như thế. Mặt anh đỏ gay, cổ anh nổi gân.

-Em, bà Forrester là một – Nhưng cho dù rất nóng giận cũng không thể nói ra cái từ anh định nói.

-Là gì nào! – cô gào lên – Nói đi! Hãy nói ra đi!

Nhưng anh kèm chế được và quay mặt đi, đưa tay giật giật núc cà vạt.

-Mẹ anh luôn dạy anh phải tôn trọng phụ nữ, vậy nên anh cố kèm chế không nói ra mấy cái từ Kẻ chọc ghẹo....

-Làm sao anh dám chứ, đồng đáng khinh!

Anh ném vào trong gương một cái nhìn khinh khinh.

-Hãy nghĩ xem điều gì đã xảy ra với em sau mấy ngày bị đối xử ghẻ lạnh.

-Em ngồi đây với những lời khen đó, chỉ để anh tiếp tục ngụp lặn sau một hồi tạm nghĩ chứ gì? Em có biết đã bao nhiêu lần rồi em hâm nóng anh lên chỉ để anh tiếp tục chú ý không? Anh sẽ không thèm đếm lại xem em đã làm như thế bao nhiêu lần bởi vì dù thế nào thì em cũng chẳng thừa nhận đâu. Nhưng đó là sự thật. Em buộc tội anh là người đã lợi dụng em vì lòng từ ái của anh, nhưng anh tin chính em mới là người đã làm như vậy.

-Không đúng! Tôi chưa bao giờ khuyến khích anh!

-Catherine, ít nhất anh đã trung thực về chuyện đó, trung thực ngay trong cái đêm tân hôn của chúng ta. Anh đã nói thẳng ra rằng anh muốn làm tình với em. Nhưng em biết em đã làm gì không? Em lẩn tránh vấn đề đó, rồi sau đó chỉ cho phép anh đến gần khi em thấy thích hợp với em. Vấn đề của em là em muốn quên đi em là một người đàn bà nhưng em không thể quên được. Em thích bị săn đuổi, nhưng mặt khác, em sợ nếu em đầu hàng, cho phép mình làm chuyện đó với anh thì em sẽ là cái hạng người mà bố em đổ cho em. Điều em không hiểu là chuyện đó cũng làm em thấy tởm chẳng khác gì ông già của em vậy.

-Đồ con hoang – cô dẫn giọng.

-Tiếp đi, cứ nói cho thoả thích, cứ gọi anh bằng những cái tên em khinh ghét để em khỏi phải đối diện với chính mình.

-Khi anh đề nghị tôi kết hôn với anh, anh đã nói là sẽ không có chuyện chăn gối.

-Em thoả nguyện rồi đây. Anh đã quyết định sẽ không quấy rối em nữa. Em muốn ngủ một mình trên cái giường rộng thênh thang đó, được. Nhưng hãy kết thúc vai trò ú tim mà chúng ta vẫn chơi trước khi đi ngủ được không? Anh sẽ không bắt em phải quan tâm đến anh nữa, và em cũng đừng thốt ra những lời khen mà em không thực lòng muốn nói, được không? Hãy ai đi đường nấy, tránh xa nhau ra cho đến tháng Bảy, như chúng ta đã thoả thuận.

Đi đến câu lạc bộ là một việc cực chẳng đã đối với Catherine. Mọi chuyện càng trở nên khó chịu hơn, khi mà sau khi họ đến được một lát, Jill Magnusson cũng có mặt ở đó, cùng với gia đình của cô ta.

Clay lại đóng vai một người chồng tận tụy, tính toán đầu vào đây, anh ân cần với Catherine trong suốt thời gian ở đó, cô luôn có bất cứ đồ uống nào cô muốn, cô luôn được giới thiệu với mọi người, cô không phải ngồi một mình trong khi những người phụ nữ khác khiêu vũ. Bên cạnh cha mẹ mình Clay thể hiện anh là một người chồng mẫu mực, nhưng Catherine không còn biết anh đã nhảy với Jill mấy lần. Hai phút trước thời điểm giao thừa Clay nhảy với vợ mình, đúng lúc giàn nhạc chuyển sang chơi bản Auld Lang Syne và anh hôn vợ anh, đó là một cái hôn hời hợt nhất mà cô nhận được ở anh. Đã thế, anh còn mưu mô lái họ đến gần Jill và bạn nhảy của cô ta để rồi như thể tình cờ họ trở thành những đôi nhảy đầu tiên đối bạn nhảy cho nhau. Catherine nhảy với anh chàng tóc đen mập mạp và nhận thấy rõ ràng anh chàng đó cố điều khiển mình để không còn ôm người bạn nhảy đang mang thai của anh ta quá chặt. Nhưng khi cô và người đàn ông tóc đen đó hôn nhau, cô mở mắt, nhìn Clay và Jill gởi thông điệp bí mật của họ cho nhau

qua ánh mắt. Lâu và tình tế - trước khi quàng tay lên người nhau theo cái cách rất đặc biệt. Hai bàn tay Clay vuốt ve tấm lưng trần của Jill, những ngón tay anh xòe rộng ra một cách có chủ ý luôn xuống bên dưới dây áo nhỏ như sợi mì của Jill, rồi lên tận vai cô và mất hút dưới suối tóc lộng lẫy. Catherine đưa mắt nhìn xuống đủ để nhận thấy hông Clay áp vào hông Jill một cách khêu gợi. Đôi nháy rời nhau ra một lát, rồi Jill cười, xoay người nửa vòng và lại quàng tay lên người anh. Bây giờ Catherine có thể nhìn thấy những móng tay dài lấp lánh của Jill trên tóc Clay. Không thể nhìn đi chỗ khác được, Catherine theo dõi miệng họ mở rộng áp vào nhau và cô có thể nhận thấy má Clay chuyển động khi lưỡi anh thực hiện vũ điệu của nó trong miệng Jill.

Sau đó, ờn Chúa, Stu đi tới chỗ Catherine đòi cô một cái hôn. Nhưng Stu có thể thấy cô đang phải vật vả để kìm nén những giọt nước mắt vì thế anh thì thầm:

-Đừng nghĩ gì về chuyện đó, Catherine nhé! Tất cả mọi người chúng ta đều đang hôn chúc mừng năm mới bởi chúng ta còn quá trẻ nên chẳng biết nó có nghĩa gì.

Rồi Stu đi đến chỗ Clay và Jill, khéo léo tách họ ra bằng cách hôn Jill. Nhưng Catherine để ý thấy rằng khi Stu hôn Jill cô ta không mở miệng và cũng chẳng luôn những ngón tay trong tóc anh.

Trước lúc một giờ Jill và Clay cùng biến mất. Không ai chú ý đến điều đó trừ Catherine, người cứ nhìn đồng hồ và tính chính xác Jill và Clay đã biến mất được hai mươi phút. Khi quay trở lại họ vào bằng hai cửa khác nhau. Nhưng cả vạt của Clay đã bị nói lỏng và Catherine chắc chắn rằng Clay vừa mới chải đầu lại.

000

Tháng Giêng đã tới, mang theo tuyết và một chút lạnh để chill lòng người. Clay lại bắt đầu đi khỏi nhà vào buổi tối, mặc dầu anh không ở ngoài qua đêm. Anh và Catherine rút về với vai của người ở nhà, và không gì hơn. Những câu nói đùa hài hước của họ dường như đã biến mất vĩnh viễn, và sự lo lắng ân cần mà Clay đã từng thể hiện với Catherine cũng đã biến mất cùng với đêm giao thừa đó. Khi họ đều có mặt ở nhà, họ hiếm khi cùng nhau, tránh đi qua nhau trong hành lang. Vì Herb vẫn còn ở trại cải tạo nên Catherine thường xuyên đến thăm mẹ cô, và không hề gặp sự phản đối nào khi cô về nhà muộn hơn Clay. Đêm trước hôm vờ ba-lê được diễn cô nhắc anh về hai tấm vé, nhưng anh không thèm ngẩng lên khỏi trang sách anh đang đọc mà gợi ý rằng cô hãy rủ Bobbi hay cô đi xem cùng bởi anh bận không đi với cô được. Catherine rủ Bobbi đi xem cùng, nhưng cô thấy chẳng còn hứng thú gì với vở ba-lê đó nữa.

Cái đêm cô đi xem ba-lê, Clay ở nhà. Thỉnh thoảng anh nghĩ đến cô, nhớ đến sự vui mừng của cô khi nhận hai tấm vé anh tặng. Lúc đó anh đã nghĩ được đưa cô đi xem ba-lê lần đầu tiên sẽ vui biết bao. Hầu hết những lúc ở một mình anh cố gắng không nghĩ đến cô, nhưng tối nay anh rất khó điều khiển ý nghĩ của mình. Trong tháng vừa qua đã có rất nhiều lần, nếu cô thể hiện chút quan tâm dù là nhỏ nhất đối với anh, thì chắc anh đã không giữ được lời hứa và đã vứt bỏ cái vé lạnh nhạt mà anh cố tình khoác lên mình. Nhưng anh đã bị tổn thương khi quá nhiều lần cự tuyệt quyết liệt của cô. Một người đàn ông chỉ có thể chịu đựng bị xua đuổi đến một mức độ nào đó thôi rồi anh ta cũng phải rút lui đến một khoảng cách an toàn, hoặc tìm đến một nơi anh ta được đáp lại.

Khi Catherine về nhà, Clay ngủ gật trong phòng khách với quyển sách để trong lòng. Anh ngáp và ngồi dậy, đưa tay lên vuốt tóc. Đã lâu rồi họ chưa nói điều gì riêng tư với nhau. Anh đã nghĩ, có lẽ....

-Vỡ đó thế nào? – anh hỏi.

Cô liếc nhanh qua mái tóc rối bù của anh, và tự hỏi tại sao anh lại muốn làm ra vẻ anh đã ở nhà cả buổi tối, khi mà cô thừa biết anh đã ở với ai. Cô cố tình giữ giọng lạnh lùng:

-Tôi không thích cái cách để chân tiếp đất gây tiếng động của những diễn viên đó.

Clay lùi xa hơn nữa vào sau tấm lá chắn của anh.

000

Tháng Hai đã tới, mang đến những ngày u ám đến nỗi ngay cả những người có tinh thần hoạt bát cũng khó mà vui lên được. Catherine quyết định đi học đến giữa tháng Ba khi kỳ học kết thúc, nhưng cô cảm thấy công việc nhà ngày càng nặng nhọc hơn bởi bụng cô mỗi ngày một to mà tinh thần cô thì lại rất uể oải.

Và trong căn nhà ở Thung Lũng Vàng ấy người chồng và người vợ không nói với nhau dù chỉ là một câu ngắn ngủi.

Chương 25

Ngày người ta thả Herb Anderson khỏi trại cải tạo Hennepin, gió Chenook thổi đầu đó ở một vùng khác, nhưng ở Minnesota bầu trời xám xịt lại rất hợp với tính khí của Anderson. Những cơn gió thổi ào ào qua cổ chân ông ta, liếm cái lưỡi lạnh buốt của chúng lên những vũng nước đã đóng băng ở bên đường. Không có giày cao cổ mà phải đi bộ như thế thì quả là cực. Mấy lần gót giày đã mòn vẹt của ông trượt trên lối đi và cứ mỗi lần như thế ông ta lại gầm gừ văng tục. Ông ta đi nhờ xe đến Minneapolis, nhận thấy cảnh phố xá cũng chán ngắt chẳng khác gì cảnh trên đường cao tốc.

Lúc đó là xế chiều, ai đi trên đường cũng rút cảm mình vào trong cổ áo khoác, sợ ngáng lên phải đối mặt với cái lạnh. Herb không có cách nào khác đành phải bắt xe buýt về nhà, và thậm chí ngay cả trong xe buýt cái lạnh cũng tràn vào. Ông ta vòng hai tay ôm ngang bụng, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Lạy Chúa, có một cốc rượu bây giờ thì hay biết mấy. Bắt tao khát khô cổ mấy tháng nay rồi, chúng mày đừng tưởng thế là đã giải quyết xong với lão Herb này. A ha, lũ chúng mày nghĩ chúng mày là ai chứ hả? Tao có thể cai rượu bất cứ lúc nào tao muốn. Chẳng phải là tao luôn nói là tao có thể sao! Ồ, tao đã làm thế đấy, làm như tao nói. Nhưng tại sao lão bố thẳng sở khanh đó lại có quyền ép tao cơ chứ? Khi tao đến Haley tao sẽ cho chúng thấy rằng Herb Anderson này bỏ rượu lúc nào tao thích bỏ, và không phải sớm như thế đâu!

Tại quán Haley lúc đó đã có một đám đông tụ tập, để đón những ly rượu thay vì đón những đứa con ở trường.

-Này nhìn xem ai đến kìa! Chúng ta vẫn giữ chỗ cho Herb ở đây mà.

Tất cả bạn bợm rượu của Herb đứng dậy nhường chỗ cho ông ta, bắt tay, vỗ vai đón ông ta trở lại nhập bọn.

-Làm ly đầu tiên với tôi chứ hả? Này, Georgie, hãy mang cho Herb cái thứ mà ông ấy đang thèm muốn chết nào! - A ha, đây mới là thứ một người đàn ông cần, Herb nghĩ. Những người bạn cùng chung tiếng nói với ta.

Cảm giác về cái mặt quầy rượu bóng láng dưới khuỷu tay như một niềm an ủi đối với Herb. Hàng đèn màu nhấp nháy trên máy hát khiến mắt ông ta nheo lại trông khá kỳ dị. Những bài hát đồng quê nói về những mối tình sai trái và những trái tim lầm lạc khiến những vết thương cũ rỉ máu. Herb ngửa cổ tu một hơi dài rồi đặt chiếc ly xuống mặt quầy, và xoay xoay chiếc ly trong tay.

Và rượu đã thực hiện cái công việc bản thủ của nó; tất cả nỗi hận đời từng điều khiển Herb bỗng quay trở lại, dữ dội gấp đôi.

Ada giật mình đặt những ngón tay run rẩy lên miệng không tin nổi tiếng đập cửa bà vừa nghe thấy là thật. Cửa bị khoá, nhưng có tiếng xoay chìa khoá vang lên. Rồi cánh cửa bật mở và Herb lao đảo trước mắt bà.

-Ồ, ô, ô, nếu đây không phải là mộ Ada thì hãy cho cái nhà này cháy thành tro đi – ông ta gầm gừ.

-Tại sao, Herb ? – bà kêu lên bằng cái giọng sợ sệt của mình – ông đã được thả rồi mà.

-Đúng là tao đã được thả, không phải nhờ mộ.

-Tại sao, Herb, ông phải báo trước cho tôi biết là ông sẽ về chứ?

-Để mộ có thể kéo thẳng nhân tình của mộ về đây và tổng tao đi chứ gì?

-Đóng cửa vào, Herb, lạnh quá.

-Mộ nghĩ là ở đây lạnh quá ư – ông ta nhìn ra cánh cửa bằng ánh mắt lơ đãng - đáng lẽ mộ phải thử mùi tù một chút để biết thế nào là lạnh thực sự - Ông ta dang tay ra, nắm lấy mép cửa đẩy mạnh một cái khiến nó đập vào khung cửa nghe đánh sầm và lại bật ngược trở lại. Ada len lén đi qua Herb và đóng cửa lại. Ông ta vừa nhìn bà chăm chăm, vừa túm vạt áo khoác của mình bằng cả hai tay.

-Ô...ông thế nào, Herb?

Ông ta tiếp tục hướng đôi mắt vàng ệch vào bà.

-Mộ quan tâm đến cái quái gì, Ada? Đạo tháng Mười một đầu óc của mộ để ở đâu hả? - Người đàn ông này cứ tưởng vợ mình sẽ ở bên cạnh mình trong một thời điểm như thế.

-Họ bảo rằng tôi cần phải đến, Herb, và Steve lúc ấy cũng về.

-Tao có nghe nói. Tao cực là mẹ con mộ mưu mô với nhau và tao đã thấy đến con ruột của tao cũng không được gặp!

-Nó chỉ về có mấy ngày thôi.

-Ada, nó là đứa con duy nhất của tao, và tao có quyền, biết chưa! – Ada nhìn xuống, chia sẻ nỗi hoảng sợ với chiếc cúc áo của mình.

-Mộ có biết một người đàn ông nghĩ gì khi phải ở tù không, Ada?

-Đó đâu phải là nhà tù, đó chỉ là một.....

-Nó khác gì là nhà tù đâu, mộ biết mà! – Ông ta gào lên.

Ada bắt đầu quay đi, nhưng ông ta túm lấy cánh tay gầy của bà kéo bà quay lại một vòng để rồi đứng đối mặt với ông ta.

-Tại sao mộ lại làm thế với tao? Tại sao? – Ada quay mặt đi để tránh hơi thở khó chịu của ông ta nhưng ông ta đã túm áo bà và nhấc bà lên chỉ cách miệng ông ta một phen - Hẳn là ai? Tao đáng được biết sau ngần ấy năm.

-Làm ơn thôi đi, Herb. – bà giật áo khỏi tay ông ta nhưng ông ta càng túm áo bà chặt hơn.

-Ai! Tao đã ngồi trong cái hố hôi thối ấy và đã quyết định phải bắt mụ khai ra bằng được.

-Là ai không quan trọng. Tôi vẫn ở với ông, chẳng phải thế sao?

-Mụ ở với tao vì nếu mụ chuồn thì tao sẽ tìm mụ và thẳng nhân tình của mụ rồi giết cả hai đứa, mụ biết thế mà! – Ông ta bắt ngờ đẩy bà ra khiến bà ngã nhào xuống chiếc ghế ở sau lưng bà – Và tao sẽ giết đứa con gái dĩ hoà của mụ, nếu mụ làm thế! Mụ đời nào dám làm thế chứ hả? Thách mụ đấy! Mọi người nhìn vào tao và mụ và bọn họ nghĩ gì tao biết tổng. Ada tội nghiệp, sống với Herb khốn khổ không một xu dính túi! Mụ lừa tất cả bọn họ biến họ thành lũ ngốc trong suốt những năm qua. Nhưng không lừa được tao, mụ không lừa được tao! Tao chưa bao giờ quên, dù chỉ một phút, tao chưa bao giờ quên mụ đã làm gì với tao trong khi tao tốt với mụ đến nỗi sẵn sàng ra ngoài gây chiến vì mụ. Mỗi lần tao nhìn cái bộ tóc vàng và cái mặt của đứa con hoang đó tao đều thề rằng một ngày nào đó tao sẽ trả thù mụ và thẳng nhân tình của mụ, và cả đứa con gái của mụ và hẳn nữa. Và cuối cùng tao cũng đã có cơ hội khi cái con dĩ hoà bị cái thằng sở Khanh kia làm cho cửa bình ra, và lão già Herb này đã chớp lấy cơ hội để đền bù cho những gì lão phải chịu đựng trong suốt những năm qua. Và mụ có biết thật khoái làm sao khi cơ hội lại đến từ tay của một kẻ mắc nợ tao - từ cái con dĩ hư hỏng chẳng khác gì mẹ nó không? – Herb đi qua đi lại trước mắt Ada với đôi mắt dữ tợn - Mụ nợ tao, Ada ạ! Hai mẹ con mụ đều nợ tao! Nhưng mụ đã làm gì nào? Mụ hả hê vì tao lại trắng tay, đúng không!

-Tôi không....

-Câm ngay! – Herb gào lên, dí một ngón tay lên mũi Ada, - Câm ngay! – Ông ta cúi xuống sát mặt bà - Mụ đã như vậy suốt mười chín năm qua. Mười chín năm tao phải nhìn đứa con hoang của mụ và phải nhìn thằng con ruột, giọt máu duy nhất của tao đứng về phía mẹ con mụ chống lại tao và rồi nhìn nó bỏ nhà đi. Và khi nó trở về lần đầu tiên mụ lại vào hùa với chúng nó tổng tao vào tù. Mụ cửa dao vào vết thương của tao khi mụ gả nó cho thằng sở Khanh đó, cướp đi hàng xấp tiền của tao. Đồ chết tiệt, Ada, tao đọc báo nên mới biết chúng nó cưới nhau. Mụ âm mưu với chúng nó tổng tao đi, và không cho tao gặp Steve!

-Tôi không liên quan gì đến...- Nhưng Ada chưa kịp nói hết câu thì đã bị Herb túm lấy.

-Đừng có nói dối tao, đồ dĩ! Tao bị mụ lừa dối mười chín năm nay rồi.

Ông ta lão đảo lúi lại và giáng cú đấm đầu tiên xuống đầu Ada.

-Lúc nào mụ cũng về hùa với chúng, luôn luôn chống lại tao – Cú đấm thứ hai nhằm vào cằm bà và bà ngã xuống sàn.

-Vận may của tao đã đến, mụ biết, thế mà mụ....

Một cú đá rất mạnh khiến Ada bật ngửa người lên rồi lại ngã sấp xuống sàn nhà.

Không chỉ tức giận, Herb Anderson đang trả thù cho những bất công. Nỗi hận đời đầy ứ trong suốt nhiều năm qua giờ trải tuôn ra thành cơn cuồng nộ và Ada tội nghiệp trở thành một chỗ thoát cho cơn cuồng nộ ấy. Rượu đã góp bàn tay bẩn thỉu của nó để làm tăng thêm sức công phá của cơn cuồng nộ ấy, những cú đâm cứ liên tục dội xuống người Ada cho đến khi Herb mệt lử không còn sức để xả hận nữa. Ông ta nhìn vào cái đồng hồ trên sàn nhà, quệt nước miếng trên mép, rồi ném vị máu của Ada trên khớp ngón tay của mình và lao đảo lao ra khỏi nhà, ra khỏi khu phố đó, và rời khỏi thành phố, rời khỏi tiểu bang đó.

0o0

Catherine đang đánh máy thì có tiếng chuông điện thoại reo ở dưới nhà. Một lát sau cô nghe thấy tiếng bước chân của Clay đi lên gác, rồi giọng anh cất lên sau lưng cô.

-Catherine?

Anh nhìn cô đưa tay lên bóp gáy.

-Cath? – anh gọi khề.

Cái từ đó – hơn tất cả những từ khác – làm cô quay người lại để rồi nhận ra điều gì đó qua vẻ mặt của Clay.

-Có chuyện gì vậy?

-Bà Sullivan, hàng xóm của mẹ em gọi tới.

-Mẹ ư? – cô bắt đầu đứng dậy- có chuyện gì?

Clay nhìn khuôn mặt hoảng sợ của cô. Tự nhiên anh đi tới gần cô, đặt một tay lên vai cô.

-Mẹ em đang ở trong bệnh viện. Họ muốn chúng ta có mặt ở đó ngay.

-Nhưng có chuyện gì chứ?

-Đi nào, anh sẽ nói cho em biết trên đường đi.

-Clay, nói cho tôi biết ngay đi.

-Catherine, đừng sợ được không? – Anh nắm tay cô và dẫn cô đi nhanh xuống nhà - Hoảng sợ không có lợi cho tình trạng của em lúc này. Nào, mặc áo vào để anh đi lấy xe.....

-Đừng an ủi tôi, Clay. Hãy nói cho tôi biết mẹ tôi gặp chuyện gì – Cô kéo tay áo anh giữ anh lại.

-Cath, bố em đã ra khỏi trại. Ông ấy uống say và đi về nhà.- anh vuốt ve bàn tay cô.

-Ồi, không – cô rên lên sau những ngón tay.

Nỗi lo sợ dâng lên trong anh, nhưng anh không lo sợ cho mẹ cô, mà lo sợ cho cô.

-Đi nào, chúng ta nên khẩn trương, Cath ạ. – anh dịu dàng nói với cô.

Lần đầu tiên Catherine biết ơn Clay vì sự khẩn trương của anh. Anh lái xe

với sự cố gắng quyết liệt của một tay đua xe Indy 500 phân khối, thực hiện những đoạn cua và những lần đổi lane kiểu rô bốt. Cô ngồi co ro run rẩy, thỉnh thoảng lại phải túm lấy thành của bảng điều khiển, mắt cô nhìn đắm đắm về phía trước. Xe vừa dừng lại cô liền lao ra, và Clay phải đi như chạy mới đuổi kịp cô. Khi họ tới phòng cấp cứu, Catherine bứt lên lao đến chỗ một người phụ nữ vừa đứng dậy khỏi một chiếc ghế và dang hai tay về phía cô.

-Cathy, bác rất tiếc.

-Mẹ cháu thế nào rồi, bác Sullivan?

Ánh mắt của người phụ nữ vội tìm sang Clay. Anh gật đầu.

-Các bác sĩ vẫn đang cấp cứu cho bà ấy. Bác chưa biết tình hình của bà ấy ra sao. Ôi con gái, những gì ông ấy đã làm với bà ấy.... – Và bà Sullivan bật khóc. Ý nghĩ đầu tiên của Clay là nỗi lo ngại cho Catherine, và anh vội dẫn cô tới một chiếc ghế trong khi bà Sullivan lấy khăn lau nước mắt. Anh nắm chặt bàn tay lạnh toát của Catherine.

-Bà ấy đã cố gọi cho bác qua điện thoại. Bác không biết sao bà ấy làm nổi việc đó – Bà Sullivan sụt sùi.

Clay cảm thấy cực kỳ bất lực. Anh không thể làm gì khác ngoài việc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và giữ tay cô trong tay mình trong khi cô đưa ánh mắt thẳng thốt nhìn quanh căn phòng. Cuối cùng cô y tá cũng xuất hiện, bảo họ vào gặp bác sĩ. Clay giữ Catherine lại.

-Có lẽ để anh vào thì tốt hơn.

-Không! – cô cương quyết, rút tay ra khỏi tay anh – Bà ấy là mẹ tôi. Tôi sẽ vào.

-Vậy thì anh vào cùng em.

Bác sĩ giới thiệu tên, bắt tay họ và liếc nhìn xuống cái bụng to của Catherine.

-Cô Forrester, mẹ của cô không còn ở trong tình trạng nguy kịch nữa, cô hiểu không?

-Vâng – nhưng đôi mắt Catherine không nhìn bác sĩ mà dán vào cánh cửa căn phòng nơi mẹ cô đang nằm.

-Bà ấy bị đánh rất dã man và bị xây xát nhiều ở vùng mặt. Bà ấy đã được cho uống thuốc an thần và đang ngủ vậy nên cô có vào thăm cũng chẳng giải quyết được gì. Có lẽ ngày mai cô hãy thăm bà ấy.

-Cô ấy cứ đòi thăm bằng được – Clay nói.

-Thôi được – bác sĩ thở dài – nhưng trước khi cô vào tôi xin nói để cô biết rằng trông bà ấy không được dễ coi đâu. Tôi muốn cô chuẩn bị tinh thần trước. Trong tình trạng của cô, xúc động mạnh sẽ không có lợi đâu. Đừng hoảng trước những thiết bị hỗ trợ ở trong đó - thực ra chúng không đáng sợ như cô nghĩ đâu. Mẹ cô bị dập vách ngăn trong mũi nên trông mũi bà ấy hơi khác thường. Bà ấy còn bị gãy hai xương sườn. Chúng ảnh hưởng đến hô hấp của bà ấy nên chúng tôi phải đặt máy thở cho bà ấy. Máy thở trông có vẻ

đáng sợ nhưng bà ấy chỉ phải dùng nó tạm thời. Bà ấy sẽ sớm thở được bình thường. Chúng tôi cũng đặt một ống thông dạ dày qua mũi bà ấy để làm sạch dạ dày và chống nôn, một thiết bị phòng thôi, và dĩ nhiên chúng tôi đang truyền huyết tương trợ cho bà ấy. Nào, cô vẫn muốn vào trong chứ? – Ông bác sĩ nói với hy vọng cô gái ngồi trước mặt ông sẽ đổi ý. Nhưng cô lại gật đầu, vì thế ông bác sĩ đành phải miễn cưỡng làm nốt trong những cái việc mà đôi khi khiến ông tự hỏi tại sao mình lại chọn cái nghề này.

Người nằm trên giường bệnh kia không giống Ada của cô. Mũi bà xẹp xuống. Trán bà bị băng kín và trên tấm băng ấy cô nhìn thấy máu hoen đỏ. Đôi môi dập nát của bà sưng vù lên và còn nguyên những vết máu. Dường như khắp người bà chỗ nào cũng có gắn những cái ống, dẫn tới những cái chai treo ngược bên trên đầu giường, tới một cái túi nhựa treo ở cạnh giường, tới một máy thở - thứ duy nhất phát ra âm thanh trong căn phòng. Một dụng cụ đo huyết áp quấn quanh cánh tay bà với một máy tính kê ở gần tường. Trái với khuôn mặt sưng vù, tất cả những phần còn lại của Ada trông như teo tóp đi. Đôi bàn tay bà xanh mét, gầy guộc; ngón tay út trên bàn tay trái của bà bị bó bột.

Clay đứng nhìn hình ảnh thương tâm trước mắt mình mà không tài nào kìm được xúc động. Anh nắm bàn tay Catherine và cảm thấy bàn tay đó run rẩy. Cô không để lộ ra bất cứ dấu hiệu nào khác của nỗi đau đớn trong lòng khiến anh lặng người đi vì thương cô, và anh biết cô đang vật vả thế nào để kìm nén cảm xúc của mình. Anh chợt nghĩ nếu người nằm kia không phải là Ada mà là Angela, khiến anh cảm thấy muốn ôm cô thật chặt nhưng lại chỉ dám kéo cánh tay cô sát lại anh hơn. Họ ở trong phòng được một lát thì bác sĩ ra hiệu cho họ ra ngoài. Catherine bước ra chỗ để xe như một người mất hồn. Clay mở cửa xe, và phải nhẹ nhàng dắt cô xuống, để cô vào ghế, và giúp cô để chân vào trong xe. Anh ước gì có thể kê cho cô mớ liềm an thần, nhưng anh biết cô đang mang thai nên không thể dùng loại thuốc đó được. Khi cho xe khởi động anh càng lo sợ gấp đôi, lo cho cả Catherine và đứa con. Cô ngồi trong xe như khúc gỗ trong khi anh dựng cổ áo khoác lên cho cô và cài chiếc cúc áo trên cùng vào.

-Em phải giữ ấm, Cath ạ. – anh dịu dàng nói.

Nhưng cô chỉ nhìn đăm đăm về phía trước với đôi mắt khô khốc. Clay không tài nào thốt lên lời. Anh muốn nói với cô những lời như “Đừng lo” hoặc “Mẹ sẽ ổn thôi” hoặc hơn thế nữa nhưng cổ anh như bị nghẹn lại. Tất cả những gì anh có thể làm là tìm bàn tay cô trong bóng tối và hy vọng rằng cử chỉ an ủi giản dị đó có thể giúp ích chút ít. Nhưng những ngón tay đờ đẫn của cô cứ nằm đó bất động bên những ngón tay anh trên suốt đường về nhà.

Anh đau đớn vì thấy mình bất lực, và anh cứ lặng lẽ lái xe xuyên màn đêm, vừa lái xe vừa vuốt ve bàn tay cô, chuyện thông điệp không lời của anh, nhưng cô không đáp lại. Tay họ để trong lòng cô, và giờ đây mu bàn tay của

Clay khẽ áp lên bụng cô. Anh nghĩ đến nỗi đau mà con cái phải chịu đựng, những gì mà giờ đây Catherine đang phải chịu đựng.

Về đến nhà anh giúp cô cởi áo khoác, rồi nhìn cô bước những bước mệt mỏi lên từng bậc thang.

-Catherine, anh có thể làm gì để giúp em? Anh làm thứ gì đó cho em ăn nhé? Cô đã dừng lại, như thể cô không biết mình đang ở đâu. Anh đến sau lưng cô, hai bàn tay để trong túi áo, mong cô hãy nói – “lấy cho em ly cô-ca, bật nhạc lên, hãy ôm em.” Nhưng thay vì nói thế cô lại xua đuổi anh, cô lập mình trong sự cô đơn được bảo vệ vững chắc.

-Không, tôi không cần gì. Tôi rất mệt, Clay. Tôi chỉ muốn ngủ thôi. – Cô đi thẳng về phòng ngủ và đóng sập cánh cửa lại, ngăn sự an ủi mà anh đang tìm cách mang đến cho cô.

Anh đứng giữa phòng khách chẳng nhìn vào đâu một lúc lâu. Anh nhắm mắt lại. Yết hầu anh chuyển động lên xuống một cách khó khăn. Anh hình dung lại hình ảnh Ada, rồi khuôn mặt Catherine khi cô đứng nhìn mẹ mình trên giường bệnh. Anh ngồi xuống thành ghế dài gục mặt vào hai lòng bàn tay. Anh không biết anh đã ngồi như thế bao lâu, rồi anh thở dài, đứng dậy, gọi điện thoại cho bố anh. Anh sắp xếp chỗ ngủ của mình trên ghế và lặng lẽ cởi quần dài và áo sơ mi, nhưng sau khi tắt đèn anh lại không về ghế nằm mà đi đến đứng trước cửa kính nhìn đăm đăm ra ngoài màn đêm tối đen như mực.

Anh cần người đàn bà trên gác kia vô cùng, cần như cô cần anh vậy. Anh nghe thấy tiếng gì đó không rõ lắm, khiến anh quay khỏi cửa sổ. Anh cố tập trung lắng nghe lại và anh nghe thấy âm thanh đó một lần nữa, ở đâu đó trên cao, giống như tiếng gió sau những bức tường - tiếng gió đau đớn, tiếng gió quàn quai – và trước khi đặt chân lên thang gác anh đã biết tiếng đó là tiếng gì. Anh dừng lại trước cánh cửa phòng ngủ và lắng nghe. Anh đặt tay lên mặt gỗ, rồi anh tựa trán và nhẹ nhàng mở ra. Trong bóng tối lơ mơ anh nhận ra tấm khăn trải giường màu xanh nhạt, và anh mò mẫm đi tới sờ tay lên tấm khăn. Anh cảm thấy cô đang nằm co mình lại, trùm chăn kín đầu. Anh đưa tay sờ dọc người cô, nổi ghen ngào dâng lên trong anh. Anh khẽ kéo tấm chăn nhưng lại khiến cô càng giữ nó chặt hơn.

-Catherine – anh bắt đầu, anh cảm thấy hòng mình cứng lại vì xúc động.

Cô túm chặt chiếc chăn để bảo vệ nhưng cuối cùng anh cũng gỡ nó ra khỏi những ngón tay cô và nhận ra cô đang nằm co ro, hai bàn tay kẹp giữa hai đầu gối. Anh nhẹ nhàng nhấc tấm chăn lên và nằm xuống cạnh cô, rồi lại khẽ kéo chăn lên đắp cho cả hai người. Anh cố kéo cô vào vòng tay anh nhưng cô càng cuộn người lại hơn, rên lên những tiếng khiến mắt Clay đau nhói như bị kim châm.

-Cath, ôi, Cath, để anh giúp em – anh thì thầm bằng giọng run rẩy.

Anh tìm thấy nắm tay cô đang túm chặt lấy tóc và anh gỡ những ngón tay cô ra, đưa một bàn tay vuốt ve cánh tay cô, rồi áp ngực anh vào tấm lưng của cô

cho đến khi anh không chịu nổi nữa. Anh chống khuỷu tay lên, nghiêng đầu về phía mặt cô, vuốt ve những món tóc mềm của cô, và khẽ an ủi:

-Anh đây, Cath, anh đây. Anh đang ở bên em. Đừng chịu đựng một mình, Cath.

-Mẹ....mẹ....oi. – cô rên lên đau đớn - Mẹ....mẹ....

-Anh xin em, Cath, anh xin – Clay đưa tay vuốt ve dọc cánh tay cô và anh tìm thấy hai bàn tay cô kẹp chặt giữa hai đầu gối.

-Mẹ ơi – cô lại rên.

Anh cảm thấy toàn thân cô run rẩy và anh cố vỗ về để cô bình tĩnh lại.

-Em ơi, Clay đây mà. Em đừng như thế nữa, anh xin em. Hãy để anh giúp em...hãy để anh ôm em, anh xin. Quay lại với anh nào, Cath, quay mặt lại đây. Anh đây mà.

-Mẹ ơi, con đâu có muốn thế - cô nói những lời ấy bằng một cái giọng vô cùng tội nghiệp khiến Clay thật hoảng sợ. Anh vuốt ve cô, xoa vai cô, và áp má anh lên nửa đầu phía sau của cô, chờ đợi một dấu hiệu cho thấy rằng cô hiểu anh.

-Xin em, Catherine....anh....đừng xua đuổi anh.

Anh cảm thấy cơn rung mình đầu tiên của cô, cảm thấy giọt nước mắt đầu tiên nhưng chưa hẳn là nước mắt của cô, và rất nhẹ nhàng anh kéo vai cô, về phía anh cho đến khi, giống như một chiếc lò xo, cô lật người lăn vào vòng tay anh, trong khi những giọt nước mắt đau đớn làm cổ cô nghẹn lại.

-Hãy ôm em, Clay, ôm em, ôm em đi – cô cầu khẩn và bám chặt lấy anh như một người sắp chết đuối. Anh cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi của cô rơi xuống cổ anh. Anh ghì cô thật chặt toàn thân mà cô vẫn run bần bật, cô vẫn khóc nức nở.

-Catherine, ôi lạy Chúa, anh rất tiếc – anh nghẹn ngào nói bên tóc cô.

-Mẹ, mẹ ơi, đó là lỗi tại con.

-Không, Cath, không, - anh thì thầm, ghì cô vào anh hơn nữa, như thể làm như thế nỗi đau của cô sẽ thấm bớt sang anh. – Đó không phải là lỗi của em, - anh dỗ cô, hôn lên đỉnh đầu cô trong khi cô khóc nức lên và tự buộc tội mình. Tất cả nước mắt mà Catherine đã tuôn ra vì niềm thương đối với mẹ cô và cô cứ ôm chặt lấy Clay tưởng chừng như cô chẳng thể hơn được nữa. Anh áp má cô vào ngực anh, khẽ đu đưa cô trong anh. Lòng anh tràn ngập xót thương và đau đớn. Cô rên lên những tiếng anh nghe không rõ, nghẹn ngào với những giọt nước mắt. Anh mong đợi, những giọt nước mắt mà anh nghĩ là phương thuốc dành cho cô lúc này.

-Tất cả đều là lỗi của em, tất cả là lỗi của em.

Anh áp miệng cô vào sát ngực anh để ngăn không cho cô nói ra những lời như thế. Anh nuốt xuống một cách khó nhọc để anh có thể nói được.

-Không, Cath, em không thể tự trách mình. Anh không để em tự trách mình như vậy đâu.

-Nhưng đúng thế mà. Chỉ vì mang thai trước thôi. Đáng lẽ em phải biết là ông ta muốn tiền....như khát nước vậy. Em ghét ông ta, em căm thù ông ta. Tại sao ông ta lại làm vậy....hãy ôm em, Clay...Em đã phải trốn khỏi ông ta. Em đã phải trốn, và để trốn đi được em đã phải thành những gì ông ta vẫn gọi em, nhưng em không quan tâm, em không quan tâm. Anh thật ấm áp....Họ chẳng bao giờ ôm em, chẳng bao giờ hôn em. Em tốt, em luôn ngoan ngoãn, chỉ có một lần đó với anh thôi, nhưng ông ta không thể trút hết lên đầu mẹ em như thế được.

Tim Clay đập thốn thốc trước những lời giải bày đó của cô. Cô tiếp tục nói, gần như mất trí vậy.

-Đáng lẽ em không nên rời bỏ mẹ em. Em đáng ra phải ở lại cái nhà đó nhưng ở đó em không thể chịu nổi bởi Steve đã bỏ đi. Anh ấy là người duy nhất từng.....

Catherine nghẹn lời và cô càng ghi chặt Clay hơn. Anh biết rằng cô phải nói ra hết cho nhẹ lòng vì vậy anh nhẹ nhàng khuyến khích cô.

-Từng sao kia?

-Từng yêu quý em. Ngay cả mẹ cũng không làm nổi việc đó, nhưng em không hiểu tại sao. Họ chưa bao giờ đưa em đi chơi, chưa bao giờ mua quà cho em, chẳng bao giờ chơi với em như bố mẹ của những đứa trẻ khác thường làm. Bác Frank hay hôn em khi em còn bé và khi ấy em cứ vờ coi bác ấy là bố. Steve yêu thương em nhưng rồi anh ấy cũng bỏ đi, và ở đó chẳng còn ai yêu thương em nữa. Em đã từng ảo tưởng rằng em có một đứa con yêu thương em. Em nghĩ giá mà em có một đứa con thì em sẽ không bao giờ cô đơn hết.

Cô ngừng nói, vì cô nhận ra rằng chuyện đó giờ đã là sự thật.

Clay vội nhắm mắt lại. Anh cảm thấy rõ tiếng tim cô đập bên tim anh, cảm thấy rõ cánh tay cô quàng chặt trên cổ anh. Nỗi xúc động, nỗi xót xa, niềm cảm thông, nhu cầu mãnh liệt muốn hàn gắn vết thương lòng cho cô, dâng trào trong anh. Anh khao khát được bảo vệ, đáp ứng cô, và làm cô bình tĩnh trở lại, và đồng thời muốn bù đắp cho cô sau bao năm sống thiếu tình yêu. Anh cố gắng nén lại những giọt nước mắt, ôm cô thật lâu và thật chặt đến nỗi không thể lâu hơn và chặt hơn được nữa. Và rồi cuối cùng anh mở một chân anh ra để một chân của cô đặt vào giữa hai chân anh. Họ nằm như thế, chia sẻ sự ấm áp và cảm giác dễ chịu mới mẻ cho đến khi, bị ép giữa họ, đứa con trong bụng cô khó chịu và bắt đầu động đậy. Một niềm sung sướng hân hoan tràn ngập trong lòng Clay khi anh cảm nhận thấy điều đó. Và tất cả - nỗi đau mà Catherine phải chịu đựng ngày hôm nay, cảm nhận đầu tiên về đứa con trong bụng cô, nỗi khát khao tình yêu của cô – có thể biến họ cho đôi bàn tay anh, đôi bàn tay giờ đây đang lướt trên người cô, từ trên lưng, xuống sườn, xuống hông, xuống đùi cô. Rồi bàn tay anh lại di chuyển ngược lên, tìm đến khuôn ngực cô. Người cô ấm áp, đón đợi chứ không từ chối anh, và anh thì

thăm bên tai cô:

-Cath ơi, Cath, tại sao em đợi lâu như vậy chứ? Tại sao chuyện này phải mất nhiều thời gian đến thế chứ?

Anh luồn một bàn tay xuống dưới đầu cô và đặt môi anh lên đôi môi còn mặn vị nước mắt của cô. Miệng cô mở rộng đón lưỡi anh vào. Và biểu hiện này chỉ trong lúc tuyệt vọng cô mới quay sang với anh thì điều đó giờ đây cũng chẳng làm họ bận tâm. Dù rằng sau đó cô có thể cảm thấy anh lợi dụng cô trong lúc cô yếu đuối nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng. Tay anh ấm, dịu dàng khao khát, khám phá cơ thể cô. Anh vuốt ve trong cô, choáng váng trước độ rắn của nó và choáng váng trước ý nghĩ về sự sống mà nó đang bị bao bọc. Và cứ như thể con anh nghe thấy những tiếng van nài của cha nó, nó động đậy. Clay nằm im, sừng sốt, để nguyên tay trên bụng Catherine, thăm mong con anh đập thêm một lần nữa. Và khi nó đập một lần nữa, anh biết anh đã cảm nhận được, anh không hề ngần ngại đưa tay kéo váy của Catherine lên và đặt bàn tay anh lên bụng trần của cô. Anh nhẹ nhàng di chuyển những ngón tay quanh bụng cô, khám phá những gì mà cơ thể anh đã tạo nên trong cơ thể cô; cái rốn lõm, bầu vú căng đầy, và một lần nữa - dấu hiệu của sự sống dưới lòng bàn tay anh. Anh đã phải mò mẫm hình dung không biết bao nhiêu lần, không biết bao nhiêu lần anh đã nghĩ rằng anh hoàn toàn có quyền khám phá những thay đổi do anh tạo nên này. Cũng đã bao ngày rồi cô chờ đợi được chia sẻ những thay đổi này với anh nhưng cô đã sắt đá cưỡng lại sự khao khát, để ẩn mình trong tấm lá chắn.

Clay di chuyển bàn tay anh xuống phía dưới, hành trình của sự thương xót và cảm thông trở thành một sự khêu gợi nhục cảm. Nghĩ đến nỗi khát khao của cô, sự mang thai của cô, nghĩ đến cái việc anh không thể thực hiện được khiến anh khám phá cô một cách lúng túng. Rồi anh di chuyển bàn tay lên bụng cô một lần nữa.

-Ôi, Cath – anh thì thăm - bụng em cứng quá. Em có đau không.

Cô cử động đầu mình để trả lời anh cho anh biết rằng cô không đau mà trong lòng cảm thấy ngạc nhiên trước sự ngây thơ chân thật của anh.

-Anh cảm thấy con đập đấy – anh thì thăm, hơi thở của anh ấm và gấp gáp – Nó đập ngay dưới tay anh đấy – anh xoè rộng những ngón tay trên bụng cô như thể mời gọi, nhưng con anh không đập nữa và tay anh lại di chuyển xuống dưới. Cô nhắm mắt lại và để anh....để anh....

-Khuya rồi đấy, Clay – cô khẽ nhắc anh.

-Anh biết – Nhưng anh lại hôn bụng cô và con anh lại đập bên tay anh. Catherine cố kéo mình trở về thực tại. Những nhịp tim đập dồn dập của cô nói cho cô biết cô đã để Clay đi quá xa.

-Thôi, Clay – cô dịu dàng nói.

-Anh không đi xa hơn đâu, chỉ thế thôi mà.

-Dừng lại đi, làm như vậy thật không phải.

-Anh sẽ không đi xa hơn đâu. Hãy để anh được chạm vào em – anh thì thâm.

-Không, dừng lại đi – cô kiên quyết.

-Đừng quay đi...hãy lại đây với anh.

Nhưng bây giờ cô đã lấy lại được lý trí nên càng từ chối quyết liệt hơn. Anh nhào người về phía cô, cố kéo cô trở lại vòng tay anh rồi khi cô đã ở trong vòng tay anh, anh dịu dàng hỏi:

-Tại sao em lại đột nhiên dứt ra như vậy?

-Bởi vì làm như vậy khi mà mẹ em đang nằm viện là không phải chút nào.

-Anh không tin. Một phút trước em đã quên không nghĩ đến mẹ em nữa rồi, đúng không? Tại sao em lại bất ngờ quay đi như vậy chứ?

Cô không biết.

-Catherine – anh dịu dàng nói với cô – anh đâu phải giống như bố em. Anh sẽ không gọi em bằng những cái tên khiến em cảm thấy tội lỗi. Không phải vì mẹ em mà em đột ngột dứt ra đâu, mà là bởi vì bố em, đúng không?

Cô chỉ run rẩy.

-Nếu bây giờ em tiếp tục tháo lui thì có nghĩa là ông ấy đã đánh bại em giống như đã đánh bại mẹ em vậy, và những cái dấu ông ấy gắn lên em sẽ không bao giờ được rũ bỏ, em có hiểu không?

-Vì em mà ông ta mới làm thế với mẹ, bởi vì em đã trao thân cho anh một lần. Và bây giờ ở đâu em lại...em....anh – nhưng cô không nói tiếp tục được vì bối rối và sợ hãi.

-Ông ấy đã làm em thui chột về mặt cảm xúc, em hiểu không, Catherine?

-Không! Em không thui chột! Em cảm nhận được hết, em khao khát nhiều điều, em cần nhiều điều, giống như bất cứ ai khác!

-Vậy thì tại sao em không cho phép mình bộc lộ ra?

-Em vừa mới như vậy đó thôi.

-Nhưng hãy xem rồi rồi cuộc em đã thế nào nào – anh nói giọng đau đớn.

-Hãy bỏ tay ra khỏi người em đi – cô ra lệnh. Cô lại khóc nhưng anh không cho phép cô quay mặt đi - Tại sao? Em sợ điều gì nào, Catherine?

-Em không sợ! – Nhưng thậm chí ngay cả khi cô nói điều ấy giọng cô cũng bị nghẹn lại.

Anh ôm cô, thầm mong cô thừa nhận cái điều đã khiến cảm xúc của cô tê liệt bao lâu nay, đồng thời cũng sợ những gì anh đang làm có thể càng làm cô đau đớn hơn.

-Em sợ những cái tên đó, đúng không?

Anh ôm chặt không cho cô dứt ra trong khi tâm trí cô cứ đầy ắp những ký ức khó chịu đã không chịu buông tha cô. Hơi thở ấm áp của anh bên má cô đưa cô trở về hiện tại, trở về với người đàn ông mà cô yêu, sợ yêu, và sợ mất.

-Em không phải là – cô nghẹn ngào – em không phải là, không phải là....

-Em không phải là gì? Anh nói lỏng vòng tay một chút, khẽ khàng hỏi – Nói ra đi, hãy nói ra, và rũ bỏ nó. Em không phải là gì nào?

Cô không cố thoát ra khỏi vòng tay anh nữa, và khi anh thôi không giữ cánh tay cô, cô đặt một tay lên ngang mắt và khóc đặng sau cánh tay ấy. Với tất cả sự dịu dàng của mình anh lại vuốt ve cô.

-Em không phải là gì, Catherine? Nói đi, nói đi nào.

-Em không phải là....- cô lại cố gắng một lần nữa, nhưng vẫn nghẹn ngào chưa nói ra được.

-Không, em không phải là như thế. Tin anh đi. Hãy nói ra đi, em. Em không phải là gì?

Cô đưa hai tay bưng mặt.

-Em không tồi tệ, em không phải là một người đàn bà dĩ điểm. Em không phải là gái giang hồ, em không như vậy, không phải như vậy!

Anh ghì cô chặt hơn, nhắm mắt lại trong khi hai cánh tay cô quàng lấy cổ anh. Anh cảm thấy cô rung mình và anh nói bên tóc cô.

-Không, em không bao giờ là hạng người đó, cho dù ông ta có nói bao nhiêu lần đi chăng nữa. Em không bao giờ là hạng người đó, không chút nào.

-Vậy tại sao ông ta lại gọi em như vậy chứ, Clay, tại sao?

-Anh không biết.....điều quan trọng là em đừng có tin ông ta, và còn nữa em không được để ông ta làm tổn thương em nữa.

Họ nằm bên nhau như thế, thấm mệt, và im lặng. Trước khi Catherine thiếp đi, cô lại hình dung ra hình ảnh mẹ cô và cô hiểu rằng cô vừa mới giải thoát mình khỏi con người sống khép mình và lãnh đạm của chính cô.

Và lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy rằng cô đã đánh bại Herb Anderson thay vì khuất phục ông ta.

Chương 26

Ada mở mắt ra. Cảnh trước mắt bà giống như một quả trứng được đập vào nước sôi. Miệng bà cố cử động nhưng không thể.

- Mẹ? - Cathy khẽ gọi.

- Cathy? - Môi Ada vẫn còn sưng to.

- Mẹ đã ngủ rất lâu đấy.

- Thế à?

- Suyt, đừng cử động. Mẹ hãy cố gắng nằm yên. Mẹ bị gãy xương sườn, vì thế nếu cử động mẹ sẽ đau đấy.

- Mẹ mệt quá, - Ada thở ra mệt mỏi, và lại nhắm mắt lại. Nhưng thậm chí ngay cả trong tình trạng lơ mơ, bà vẫn nhận thấy một điều khiến mắt bà phải mở ra lần nữa.

- Con đã khóc rồi.

- Một chút thôi, mẹ ạ. Đừng lo cho con, hãy lo cho... - Nhưng những giọt nước mắt lại trào ra, làm nóng bỏng đôi mi sưng mọng của Catherine. Ada nhìn thấy vậy và khẽ giơ bàn tay lên. Catherine nắm lấy bàn tay gầy của mẹ, nhìn những đốt xương và những đường gân xanh nổi rõ và cảm thấy mẹ cô yếu ớt biết bao. Cảm giác bất lực mà Clay phải chịu đựng đêm hôm trước giờ đây tấn công Catherine.

- Từ khi con còn bé mẹ chưa nhìn thấy con khóc, - Ada thì thào, cố gắng hết sức xiết chặt bàn tay của con gái.

- Đúng, lâu lắm rồi con không khóc, nếu không thì con đã khóc suốt.

- Nén lại trong lòng không tốt đâu.

- Vâng... không tốt. - Catherine nuốt xuống. - Mẹ, mẹ không phải nói đâu, mẹ cứ nằm nghỉ đi.

- Buồn cười thật, con bảo mẹ không phải nói, mẹ nói con... không phải khóc. Con ạ, ít nhất là không phải khóc cho mẹ.

- Mẹ, mẹ hãy nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy nói.

- Mẹ đợi suốt mười chín năm rồi.

- Mẹ, thôi mà...

Ada khẽ bóp tay con gái để bảo cô yên lặng. Bà cố gắng để nói ra những gì bà đã giấu Catherine suốt mười mấy năm trời.

- Đã đến lúc mẹ phải nói. Con hãy nghe cho rõ. Mẹ là một người đàn bà yếu hèn, luôn yếu hèn, và có lẽ vì thế mà bây giờ mẹ phải trả giá cho sự yếu hèn đó. Cứ để mẹ nói. Herb khi mới lấy mẹ, đã từng không tốt với mẹ. Khi Steve còn bé, nếu con nhìn thấy Herb với Steve bên nhau con sẽ không tin đó là Herb. - Ada nhắm mắt lại, nghỉ lấy sức một lát, rồi lại tiếp tục. - Rồi Herb tham gia vào lực lượng dự bị cho vịnh Tonkin. Khi đơn vị của ông ấy được

gọi đi làm nhiệm vụ, mẹ tưởng ông ấy sẽ không bao giờ trở về được nữa. Nhưng ông ấy chỉ đi hai năm. Ông ấy nhìn thấy quá nhiều cái chết trong hai năm đó. Ông ấy chứng kiến cảnh đó nhiều đến mức khi trở về ông ấy đã nghiện rượu nặng. Ông ấy có thể thoát được cảnh nghiện rượu nhưng ông ấy không chịu nổi khi phát hiện ra mẹ đang mang thai một đứa trẻ.

- Một, một đứa trẻ ư? - Catherine không khỏi ngạc nhiên, cô hỏi.

Căn phòng chìm trong yên lặng. Ada nhìn lên trần nhà.

- Đúng, một đứa trẻ. Đó là con, con ạ.

- Con ư?

- Mẹ đã nói là mẹ là một người đàn bà hèn kém mà.

- Con không phải là con ông ấy ư?

Cái đầu quần băng của Ada lắc qua lắc lại trên gối trong khi cảm giác được giải phóng lan tỏa trong Catherine.

- Con biết rồi đây, đó không phải hoàn toàn là lỗi của ông ấy. Mẹ đã phản bội ông ấy và ông ấy không bao giờ có thể tha thứ cho mẹ, và cũng không bao giờ tha thứ cho con.

- Giờ con mới hiểu.

- Mẹ rất sợ phải cho con biết sự thật.

- Nhưng, tại sao mẹ không bao giờ bênh vực con? - Catherine ghé lại gần Ada để nhìn rõ khuôn mặt mẹ mình hơn. - Mẹ, mẹ nói đi, con không trách mẹ đâu, con cần biết sự thật, thế thôi. Tại sao mẹ không bao giờ bênh vực con? Con đã nghĩ rằng mẹ không... - Catherine dừng lại, quay mặt đi.

- Không yêu con chứ gì? Mẹ hiểu ý con. Con biết không, Herb chỉ đợi mẹ yêu chiều con để lấy đó làm một cái cớ. Ông ấy phải có cớ để trút giận. Mẹ sợ ông ấy lắm, Cathy ạ, sau chuyện đó mẹ luôn sợ ông ấy.

- Vậy tại sao mẹ không bỏ ông ta?

- Mẹ nghĩ mẹ mắc nợ ông ấy nên mẹ phải ở lại. Vả lại, bỏ ông ấy mẹ sẽ đi đâu chứ?

- Rồi tới đây mẹ sẽ đi đâu? Chắc chắn mẹ sẽ không quay lại với ông ta, đúng không?

- Không, giờ thì mẹ chẳng cần phải như vậy. Với lại bây giờ tình hình khác rồi. Con và Steve đều đã trưởng thành, mẹ chỉ còn phải lo cho bản thân mẹ mà thôi. Steve, nó có sự nghiệp trong quân đội, còn con thì có Clay. Mẹ không cần phải lo lắng cho các con nữa.

Một cảm giác có lỗi nhen lên trong lòng Catherine. Cô vuốt ve bàn tay mẹ cô và nhìn khuôn mặt tội nghiệp của bà:

- Ông ấy là ai hả mẹ? - cô hỏi giọng buồn bã.

- Ông ấy là ai không quan trọng. - Một nụ cười méo mó nở trên đôi môi thương tích của Ada. - Quan trọng là ông ấy là một người tốt. Ông ấy là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với mẹ. Mẹ có thể chịu đựng tất cả những năm tháng tồi tệ với Herb một lần nữa nếu như điều đó khiến mẹ có được những

ngày như thế với bố của con.

- Vậy là mẹ đã yêu ông ấy?

- Đúng. Mẹ đã yêu ông ấy.

- Vậy tại sao mẹ không bỏ Herb và lấy ông ấy?

- Ông ấy đã có gia đình rồi.

Nghe tất cả chuyện đó, Catherine hiểu rằng trong mẹ còn có một Ada mà cô chưa hề biết.

- Ông ấy vẫn còn sống chứ? - Catherine hỏi, đột nhiên muốn biết tất cả mọi điều về bố cô.

- Ừ, ông ấy sống ngay trong thành phố này. Đó là lý do tại sao mẹ nghĩ tốt nhất không nói cho con biết ông ấy là ai.

- Một ngày nào đó mẹ sẽ nói cho con biết chứ?

- Mẹ không thể hứa với con được. Ông ấy thường đi nơi này nơi kia. Bây giờ ông ấy có địa vị. Con không bao giờ phải hổ thẹn vì có một người cha như ông ấy. Miệng mẹ... khô quá. Con cho mẹ uống chút nước, được không?

Catherine cho mẹ uống nước, nghe thấy bà thở dài buồn bã.

- Mẹ, con cũng có điều muốn thú nhận với mẹ.

- Con á, Cathy? - Thái độ ngạc nhiên của mẹ khiến cô tự hỏi không biết có phải Ada luôn có những ý nghĩ tốt đẹp về cô, chỉ vì cô quá bận đi tìm những biểu hiện tình cảm được thể hiện ra ngoài mà không thấy được tình cảm thực sâu kín trong lòng mẹ cô hay không.

- Mẹ, con đã cố tình làm chuyện đó, cố tình có thai. Ít nhất con cũng nghĩ như vậy. Con muốn trả thù Herb vì tất cả những lần ông ta đã gọi con bằng những cái tên đó, và con muốn rời bỏ hai người, rời bỏ ngôi nhà chẳng có gì khác ngoài sự đánh đập, chửi rủa và say xỉn. Con cho rằng đứa con sẽ giải thoát cho con và mang đến cho con tình yêu. Con không nghĩ là ông ta lại trút lên đầu mẹ, nhưng con cũng hiểu rằng đó là một phần lý do khiến ông ta đánh mẹ, có đúng thế không mẹ?

- Không, không, đừng tự trách mình, Cathy. Ông ấy bảo đáng lẽ mẹ phải đứng về phía ông ấy trong phiên tòa, và chính mẹ đã khiến ông ấy không lấy được tiền của Clay. Nhưng lý do thực sự chính là vì con không phải là con của ông ấy. Mẹ không ngờ đến nỗi không biết được đâu là lý do thực sự, và mẹ không muốn con tự trách mình.

- Nhưng con đã gây ra những rắc rối này.

- Không, con yêu, không phải như vậy. Bây giờ con phải tẩy cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu con, Cathy ạ. Con sắp có con, và với một người bố như Clay, con của con sẽ hạnh phúc.

- Mẹ, con và Clay... - Nhưng Catherine không thể nói với mẹ cô sự thật về tương lai của cô với Clay.

- Sao cơ?

- Chúng con không biết khi con sinh con, mẹ có kịp khỏe để đến giúp chúng

con vài ngày được không?

Ada thở phào mãn nguyện và nhắm mắt lại.

oOo

Sau cái đêm Clay và Catherine ngủ chung giường, buổi sáng đó, Clay không đánh thức cô dậy mà chỉ lặng lẽ rời khỏi nhà. Chiều anh trở về với nỗi háo hức muốn gặp cô.

Cô nghe thấy tiếng đóng cửa mà hai tay bỗng nhiên bất động, để mặc cho vòi nước chảy xuống con dao và bó rau cần cô vừa rửa xong. Anh đi lên gác, bước vào bếp, đến sau lưng cô khẽ đặt tay lên vai cô.

- Hôm nay mẹ thế nào?

Cô cảm thấy hơi ấm từ tay anh truyền qua da thịt cô vào tận tim cô. Cô muốn quay người lại cầm lấy bàn tay anh, hôn bàn tay ấy và đặt nó lên ngực nơi trái tim cô đang đập rộn và nói: Hôm nay anh thế nào? Em thế nào? Có phải chúng ta đều hạnh phúc hơn sau những gì chúng ta đã trải qua với nhau đêm qua không?

- Mẹ vẫn còn đau lắm, nên họ cho dùng thuốc giảm đau. Mẹ nói rất khó vì miệng sưng to.

Clay khẽ xiết những ngón tay anh trên vai cô, đợi cô quay lại với anh, đợi cô lại gần anh như đêm qua. Anh có thể ngửi thấy mùi thơm dịu dịu từ tóc cô. Anh nhìn bàn tay cô tách từng cọng rau dưới vòi nước. Tại sao cô không quay lại, anh băn khoăn tự hỏi. Cô ấy không hiểu được cử chỉ của mình sao? Cô ấy phải biết rằng mình cũng sợ chứ.

Catherine bắt đầu rửa một nắm rau nữa mà cô không cần tới. Cô chờ đợi được nhìn vào mắt anh và hỏi "Em có nghĩa gì với anh, Clay?". Nhưng nếu anh yêu cô thì chắc chắn anh sẽ nói ra điều đó ngay bây giờ.

Đêm qua họ đã đến với nhau vì nhu cầu cần được an ủi của cô, và vì tình trạng mang thai của cô. Lúc đó những lý do ấy có thể biện hộ cho sự gần gũi của anh. Nhưng anh đã không nói rằng anh yêu cô. Trong suốt những tháng họ sống cùng nhau, chưa bao giờ anh ám chỉ rằng anh yêu cô.

Hai con tim của họ đập thành thịch. Clay nhìn đôi bàn tay bất động của Catherine trong bồn rửa. Anh di chuyển những ngón tay về phía cổ cô, tìm đến làn da cô. Vòi nước đang chảy một cách vô tư, nhưng mắt Catherine đã khép lại, cổ tay cô buông thõng cạnh mép bồn.

- Catherine...

Giọng anh rất xúc động.

- Clay, những gì của đêm qua đáng lẽ không bao giờ nên xảy ra, - cô bắt đầu.

- Tại sao? - Nỗi thất vọng tấn công anh. Anh cầm con dao từ tay cô lên, quăng nó vào trong bồn và khóa vòi nước lại. Anh buộc cô đối diện với anh.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta làm thế vì lý do khác. Chỉ vì vấn đề của mẹ em và vì đứa trẻ là con anh. Anh không hiểu sao?

- Nhưng chúng ta cần nhau, Catherine ạ. Chúng ta đã cưới nhau, anh muốn... Đột nhiên cô áp hai tay ướm của mình lên má anh ngăn không cho anh nói tiếp:

- Bình tĩnh đi, Clay. Đó là cách dễ dàng nhất, bởi vì chúng ta sẽ không lặp lại chuyện tồi qua nữa.

- Chết tiệt thật, anh không hiểu nổi em! - anh giận dữ nói, rồi giật bàn tay cô xuống và nắm lấy cánh tay cô.

- Anh không yêu em, Clay ạ. - Cô nói bằng giọng nghiêm trang. - Bây giờ anh hiểu em không?

Anh nhìn xoáy vào mắt cô, đôi mắt xám quyết liệt xoáy vào đôi mắt xanh đượm buồn, và anh ước gì anh có thể phủ nhận những lời cô vừa nói. Anh có thể dễ dàng đắm đuối vì đôi mắt quyến rũ của cô, vì làn da mịn màng của cô, và vì những đường nét đáng yêu trên khuôn mặt mà anh đã rất quen thuộc. Anh có thể nhìn cô không chớp và anh muốn để tay anh lên khuôn ngực cô, áp môi anh lên đôi môi cô, muốn biết mùi thơm và cảm giác về cơ thể cô. Nhưng làm sao anh có thể nói ra được là anh đã yêu cô chứ?

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên ngực cô, như thể chứng minh rằng làm như vậy là đủ cần thiết rồi. Anh cảm thấy cô thở gấp gấp.

- Em cũng muốn chuyện đó, - anh nói, và anh biết đó là sự thật, bởi anh cảm thấy sự thật dưới những ngón tay anh, nơi con tim cô đang đập những nhịp rạo rục.

- Anh đang lẫn lộn giữa sự ham muốn và tình yêu.

- Anh đã nghĩ rằng đêm qua, cuối cùng em cũng đã đồng ý với anh rằng được vuốt ve và đáp lại sự vuốt ve như thế là một việc lành mạnh.

- Việc này bây giờ cũng lành mạnh ư?

- Đúng. Em không thể cảm thấy những gì đang diễn ra trong em ư?

Cô cho phép tay anh tự do, và mặc dầu cô không thể ngăn cản được sự phản ứng của cơ thể cô, cô vẫn quyết sẽ không cho anh có được sự phục tùng có tính kêu gọi của cô.

- Tôi cảm thấy rồi. Tôi cảm thấy rồi, được rồi. Biết được sự đụng chạm của anh khiến tôi cảm thấy thế nào, làm anh thấy mình tăng tính đàn ông lên chăng?

- Catherine, - anh buông tay khỏi người cô ngay lập tức. - Anh không thể sống nổi cùng với sự lạnh lùng của em. Anh đòi hỏi nhiều mà tình yêu lại không có. Thật là một cái vòng luẩn quẩn, đúng không? - Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt còn ướm của anh.

- Clay, tôi chỉ thực tế để bảo vệ bản thân tôi mà thôi. Những ngày tháng sống cùng anh sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều nếu mỗi lần anh nhìn tôi bằng ánh mắt khiến tôi muốn tan ra tôi lại tự lừa dối mình rằng anh yêu tôi. Nhưng tôi

biết sự thật không phải như vậy. Anh không yêu tôi.

- Để được yêu thì em phải tỏ ra đáng yêu chứ, Catherine. Em không hiểu điều đó sao? Em chẳng bao giờ cố gắng chút nào hết. Lúc nào em cũng khoác tấm lá chắn lạnh lùng. Em không biết cách đáp lại một nụ cười, một cái vuốt ve, một...

- Clay, tôi chưa bao giờ được học làm điều đó! - cô biện hộ cho chính mình.

- Anh nghĩ những việc như thế đến một cách tự nhiên được sao? Anh nghĩ đó là thứ được sinh ra cùng với anh, giống như anh sinh ra với đôi mắt xám của bố anh và mái tóc vàng của mẹ anh sao? Không phải đâu. Tình yêu là một thứ mà con người ta phải học mới biết. Anh đã được dạy về tình yêu từ khi anh còn mặc quần cộc cho dù anh có biết hay không. Anh là một trong những người may mắn có được tình yêu ở quanh mình. Anh không bao giờ nghi ngờ nó mà chỉ luôn mong đợi nó thôi, đúng không? Hễ anh vấp ngã hay bị đau thì anh lập tức được ôm, được đón mừng. Nếu anh cố gắng rồi mà vẫn gặp thất bại, bố mẹ anh sẽ nói với anh rằng không sao, họ vẫn tự hào về anh, đúng không? Nếu anh cư xử không phải và anh bị phạt, họ làm cho anh hiểu rằng phải phạt anh họ cũng đau lòng chẳng kém. Tôi không được học bất cứ một bài học nào như thế. Thay vào đó, tôi phải thấy những bài học trái ngược với tình yêu. Những dấu hiệu tình cảm đã trở thành quá quen thuộc đối với anh và anh tiếp nhận chúng quá dễ dàng. Nhưng tôi thì khác. Tôi không thể... tôi không thể... Ôi, tôi không biết phải nói thế nào để anh hiểu. Khi thứ gì đó hiếm hoi thì giá trị của nó thường lớn lao. Và với tôi cũng vậy, Clay ạ. Trước đây chưa bao giờ có ai khác đối xử tốt với tôi, vậy nên mỗi cử chỉ, mỗi cái vuốt ve, mỗi sự bàn bạc của anh dành cho tôi đều có giá trị đối với tôi hơn là đối với anh. Và tôi biết rõ rằng nếu tôi học chấp nhận chúng, học chấp nhận anh thì khi chúng ta chia tay nhau, tôi chỉ càng đau khổ hơn mà thôi. Vì thế tôi đã hứa với chính mình rằng tôi sẽ không phụ thuộc vào anh, về tình cảm.

- Vậy ra em muốn nói rằng chúng ta lại trở về điểm xuất phát, trở về như chúng ta trước đêm qua?

- Không hoàn toàn như vậy. - Catherine nhìn xuống tay mình, đôi bàn tay cô đang bút rứt không yên.

- Thế thì có gì khác nào?

Cô nhìn lên, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Hôm nay mẹ tôi đã nói chuyện cho tôi biết rằng Herb không phải là bố đẻ của tôi. Điều đó giải phóng tôi khỏi ông ta, thực sự cuối cùng tôi cũng thoát khỏi ông ta. Điều đó cũng giúp tôi hiểu rõ hơn về những cuộc hôn nhân không có tình yêu. Tôi sẽ không bao giờ chịu nhận kết cuộc như mẹ tôi. Không bao giờ.

Trong những tuần sau đó, Clay cứ mung lung suy nghĩ về lời nói của Catherine rằng tình yêu là thứ phải được học thì con người ta mới biết. Anh

trước đây chưa bao giờ từng phân tích kỹ các cách biểu lộ tình cảm mà anh thấy ở bố mẹ anh. Nhưng Catherine chỉ ít cũng đúng một điểm: anh luôn tin chúng. Anh luôn an toàn trong sự ủng hộ của họ, luôn tin vào tình yêu của họ, anh chưa bao giờ nghi ngờ những phương pháp của họ. Anh thừa nhận là cô cũng đúng khi nói rằng anh coi nhẹ giá trị của những tiếp xúc thể xác hơn cô. Anh bắt đầu đánh giá những dấu hiệu tình cảm thể hiện ra ngoài bằng cách xem xét chúng theo quan điểm của Catherine và anh thừa nhận rằng anh đã tiếp nhận chúng quá dễ dàng. Anh bắt đầu hiểu tại sao cô lại cần để mình không phụ thuộc anh về mặt tình cảm, hiểu rằng cô sợ yêu anh khi mà họ đã thoả thuận sẽ ly dị sau khi con ra đời. Anh phân tích những cảm xúc của anh đối với cô để rồi nhận ra rằng anh không thực sự tin là anh đã yêu cô. Anh thấy cô quyến rũ, nhưng bởi vì cô chưa bao giờ cởi mở với anh nên khó mà tưởng tượng được rằng anh lại yêu cô. Anh muốn một người đàn bà có khả năng tìm kiếm cái hôn của anh. Một người có thể nhắm mắt bên má anh và khiến anh cảm thấy vô cùng ham muốn. Anh không chắc là lúc nào đó anh lại có được ở Catherine sự tự nguyện dâng hiến mà anh cần ở một người vợ.

oOo

Họ mua một chiếc nôi xinh xắn cùng với một chiếc tủ có ngăn kéo. Anh đặt chiếc nôi trong phòng ngủ nhỏ nơi họ vẫn giữ nguyên kiểu trang trí cũ hoàn toàn thích hợp với một phòng trẻ.

Nhưng ngay sau khi đưa bé ra đời, ai sẽ ở lại còn ai sẽ ra đi? Chiếc va ly của cô xuất hiện trên sàn phòng ngủ, căng đầy, sẵn sàng cho cuộc chia tay. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nó nằm đó, anh ngồi phịch xuống mép giường, gục mặt vào hai bàn tay, cảm thấy đau khổ vô cùng. Anh nghĩ đến Jill, ước gì hiểu được những nhu cầu của anh, và ước gì cô là người đang mong chờ đứa con của anh. Nhưng Jill đâu muốn trẻ con.

Ngày Nói Dối tháng tư đã đến, mang theo những chồi non và mùi nồng nồng của đất ẩm báo hiệu một mùa xuân mới. Catherine được Angela tặng cho một vôi tắm dành cho trẻ sơ sinh rất đắt tiền và nổi háo hức mong chờ đứa cháu nội đầu tiên của bà khiến lòng Catherine đau đớn.

Catherine không khỏi ngạc nhiên khi một buổi chiều, Caliborne bất ngờ xuất hiện ở cửa với "một thứ nho nhỏ" ông mua cho cháu nội của ông: một chiếc ghế xích đu mà Catherine biết là phải nhiều tháng sau khi cô và Clay chia tay nhau con cô mới có thể ngồi trong đó được.

Ada đã về nhà và ngày nào bà cũng gọi điện tới hỏi về sức khỏe của Catherine. Mỗi lần như thế Catherine lại vác cái bụng nặng nề của mình đến chỗ điện thoại trả lời, "khỏe, khỏe ạ, con khỏe", cho đến một hôm trả lời như vậy xong, cô gác máy và bật khóc nức nở, không còn hiểu cô muốn gì nữa.

Đêm đó cô đánh thức Clay lúc nửa đêm, rụt rè sờ vào người anh.

- Gì vậy? - Anh chống tay ngồi dậy.

- Tôi bắt đầu đau bụng rồi.

Anh vội tung chăn ra, tìm bàn tay cô trong bóng tối và nắm chặt lấy nó.

- Em ngồi xuống đây.

- Bác sĩ nói phải đi đến đó. - Cô đứng ngay dậy khỏi ghế dài.

- Bác sĩ ư? Nghĩa là em đã gọi bác sĩ rồi?

- Đúng, gọi từ hai tiếng trước.

- Nhưng sao em không đánh thức anh dậy?

- Tôi... - Nhưng cô không biết tại sao.

- Em đã đi loanh quanh trong bóng tối cả hai tiếng rồi sao?

- Clay, tôi nghĩ anh chỉ cần đưa tôi đến bệnh viện thôi, anh không phải ở lại đó đâu. Tôi muốn tự lái xe đi nhưng bác sĩ nói tôi không nên làm như vậy.

Lời cô nói như dao cứa vào lòng anh, rồi anh cảm thấy giận.

- Em không thể loại anh ra ngoài cuộc được, Catherine. Anh là bố của đứa trẻ.

- Tôi không muốn mất thời gian tranh cãi với anh. Cứ đến đó đã rồi anh muốn làm gì thì tùy. - Cô trả lời đơn giản.

Một y tá có tên là Christine Flemming đón họ ở khu hộ sinh. Cô y tá không hề đặt câu hỏi về sự có mặt của Clay. Cô cho rằng anh muốn ở lại với Catherine. Và vì thế, họ bảo anh ngồi đợi trong căn phòng có một chiếc giường trống. Sau khi xác định nhóm máu, Catherine trở ra và bị một cơn đau, thế là cô y tá Flemming với sự dịu dàng và kiên nhẫn của mình đã hướng dẫn Catherine cách thở sâu và cách thả lỏng người. Khi cơn đau kết thúc, cô y tá quay sang Clay và nói:

- Nhiệm vụ của anh là nhắc cô ấy thở sâu và thư giãn đúng cách. Anh có thể giúp được nhiều đấy. - Và thế là thay vì cố gắng giải thích, Clay lắng nghe những chỉ dẫn của cô y tá, rồi khi cô y tá đi ra ngoài, anh ở lại trong phòng nắm tay Catherine, nhắc cô thở sâu đồng thời theo dõi chu kỳ của những cơn đau.

Cô y tá đi một lát rồi quay lại nói với Catherine bằng giọng nói rất dịu dàng:

- Để xem em bé đã muốn ra chưa nào. Hãy cố thư giãn, và hãy cho tôi biết khi cơn đau bắt đầu trong lúc tôi khám nhé.

Cơn đau xảy đến quá nhanh đến nỗi Clay không kịp rút lui hay bối rối. Không ai bảo anh ra ngoài cả. Thay vì ra ngoài, anh đứng ở bên kia giường, nắm tay Catherine trong khi cô y tá khám cho Catherine, và anh thật ngạc nhiên khi cảm thấy anh có mặt ở đó là hoàn toàn thích hợp. Khám xong, cô y tá ngồi xuống cạnh giường và bắt đầu xoa nhẹ nhàng quanh bụng Catherine.

- Đây, một cơn bão nữa đây, Catherine. Giờ hãy thư giãn nhé và hãy đếm một, hai, ba... - Bàn tay của Catherine xiết chặt lấy tay Clay. Mồ hôi toát ra trên cánh tay anh trong khi những giọt mồ hôi lớn thì nhau chảy qua thái

dương Catherine, thắm xuống tóc cô. Mắt cô nhắm còn miệng thì mím chặt. Anh nhớ tới nhiệm vụ của mình.

- Há miệng ra, Catherine, - anh dịu dàng nhắc. - Thở đi, thở đi, thở sâu vào. Và trong cơn đau, Catherine biết rằng cô hạnh phúc vì có Clay đang ở bên cô. Giọng nói của anh khiến cô bình tĩnh khi mà cô gần như đang hoảng sợ. Khi cơn đau kết thúc, cô mở mắt ra và hỏi cô y tá:

- Làm sao chị lại biết cơn đau sắp bắt đầu?

Christine Flemming có một khuôn mặt đẹp dịu dàng với một nụ cười phúc hậu và một sự kiên nhẫn rất đáng nể khiến Catherine và Clay đều cảm thấy thoải mái trước sự có mặt của cô. Giọng nói của cô rất truyền cảm. Cô là một người phụ nữ rất hợp với nghề nghiệp của mình.

- Tại sao tôi có thể cảm thấy ư? Đây, đưa tay cô cho tôi nào, Catherine. - Cô y tá cầm tay Catherine và đặt nó lên bụng dưới của Catherine.

- Anh Forrester, - cô y tá hướng dẫn, - đặt tay của anh lên đây. Giờ hãy đợi nhé, hai người sẽ cảm thấy khi cơn đau bắt đầu. Cơ bụng bắt đầu căng lên, bắt đầu từ hai bên, và bụng cô sẽ thay đổi hình dạng khi cơn đau tăng. Khi nào hết cơn đau, các cơ lại giãn ra và trở về như cũ. Đây, đến rồi đây; khoảng nửa phút thì cơn đau lên đến đỉnh điểm.

Những đầu ngón tay của Catherine và Clay chạm vào nhau, tay họ tạo thành hình chiếc nôi quanh bụng cô. Họ cùng nhau chia sẻ niềm vui khám phá khi những cơ bụng của cô căng lên làm thay đổi hình dạng của bụng. Đối với Clay, cơn đau của cô đúng là một thứ có thể sờ thấy được. Anh tròn mắt nhìn không chớp những gì đang xảy ra dưới bàn tay anh. Catherine đưa tay lên đầu cô và Clay ngẩng lên nhìn khuôn mặt của cô, thấy đôi môi cô mím chặt, và anh biết cô đang cắn răng chống chọi với cơn đau. Anh ghé xuống vuốt những sợi tóc dính mồ hôi trên trán cô, và trước cử chỉ dịu dàng ấy của anh, đôi môi cô hé mở thư giãn. Anh lại khẽ nhắc cô thở, và cảm thấy hài lòng khi biết mình có thể làm cô dễ chịu hơn, ngay cả trong lúc cô đau nhất.

- Cơn đau vừa rồi dài hơn cơn đau trước, - Christine Flemming nói khi cơn đau dịu xuống. - Khi cơn đau càng dày hơn, cô phải nhớ thư giãn sau mỗi lần đau. Xoa nhẹ quanh bụng cô như thế này cũng rất tốt. Có lẽ em bé có thể cảm nhận được, và biết rằng bố mẹ bé đang chờ đón nó. - Với bàn tay nhẹ nhàng, cô y tá xoa xoa quanh bụng Catherine. Catherine vẫn nhắm mắt để một cánh tay trên trán, và một bàn tay trong tay Clay. Anh cảm thấy khi cô y tá xoa bụng cho cô, cô không còn xiết chặt tay anh nữa mà đã thả lỏng bàn tay hơn. Christine Flemming ngẩng lên nhìn Clay mỉm cười và nói, - Anh làm rất tốt đấy, vậy tôi giao cô ấy cho anh một lát. Tôi sẽ quay lại ngay thôi.

- Rồi với đôi giày trắng hầu nhưng không phát ra tiếng động, cô y tá đi ra khỏi phòng để Clay ở lại xoa bụng cho Catherine. Ở bên Catherine trong một thời điểm như thế khiến Clay hiểu ra những điều mà anh vốn không hiểu hết, những điều sâu sắc và vĩnh hằng như sức mạnh của cuộc sống đang cố gắng

lắp lại trong cơ thể cô. Anh hiểu ra rằng tự nhiên đã bày ra sự đau đẽ để đưa người đàn ông và người đàn bà đến gần nhau hơn bất cứ thời điểm nào khác. Vì vậy, sự đau đớn này có mục đích vượt ra ngoài việc mang một đứa trẻ vào cuộc đời.

Khi Catherine được đưa vào phòng sanh, Clay cảm thấy mình bị tước đoạt, cảm thấy những người lạ đã tước mất vai trò của anh. Nhưng khi họ hỏi anh rằng anh đã trả qua lớp huấn luyện dành cho những ông bố nào chưa mà đòi vào phòng sanh với vợ thì anh đành trả lời thành thực là chưa.

Bệnh viện của đại học Minnesota không còn sử dụng bàn sanh nữa. Thay vì nằm trên bàn sanh, Catherine thấy mình được đặt vào một chiếc ghế hộ sinh có thể tự động xoay. Christine Flemming có mặt ở đó trong suốt thời gian cô sinh con, với nụ cười động viên, và thậm chí có lần Catherine còn đùa cô y tá tận tình: Chúng ta chẳng thông minh lắm đâu. Người Ấn Độ biết bí mật này từ khi họ còn ngồi xổm ở trong rừng mà sinh con kia.

Con của Catherine và Clay ra đời trong cơn đau thứ năm trên ghế hộ sinh, và trước khi Catherine thiếp đi, cô biết rằng đó là một bé gái.

oOo

Catherine cố thoát ra khỏi tình trạng lơ mơ thư thể cô đang từ đáy hồ cố ngoi lên. Khi mở mắt ra, cô nhìn thấy Clay đang ngủ gật trên chiếc ghế cạnh giường, đầu tựa vào tay. Tóc anh rối bù và râu thì cần phải cạo. Trông anh mệt mỏi quá, cô nghĩ, trong khi đầu óc cô vẫn còn lơ mơ. Cô cứ nằm đó nhìn anh. Giữa những cơn đau, cô nghĩ, mình vẫn yêu anh ấy.

- Clay? - Cô chỉ gọi được rất khẽ.

Anh mở mắt và vội vàng ngồi thẳng dậy.

- Cat, - anh dịu dàng nói, - em tỉnh rồi à?

- Tôi lại không ra sao rồi, đúng không, Clay? - Cô nhắm mắt lại và cảm thấy anh cầm bàn tay cô, cảm thấy đôi môi anh ấm áp trên mu bàn tay cô.

- Em muốn nói là việc em sinh con gái ư?

Cô gật đầu, cảm thấy đầu cô nặng đến cả trăm cân.

- Nếu em nhìn thấy con, em sẽ không nói thế đâu.

Catherine khẽ mỉm cười. Môi cô khô quá và cô ước gì anh cho cô uống chút nước.

- Clay?

- Anh đây.

- Cảm ơn vì đã giúp tôi.

Cô lại chìm trong trạng thái lơ mơ, nhịp thở của cô nặng nề. Anh ngồi trên chiếc ghế cạnh giường cô, chống hai khuỷu tay trên đầu gối, cầm bàn tay cô rất lâu cho dù anh biết cô đã lại chìm vào giấc ngủ. Rồi anh thở dài, gục trán xuống những ngón tay cô và nhắm mắt lại.

Chiếc ba-toong của Elizabeth Forrester đi trước báo cho mọi người biết chuyến thăm của chủ nhân. Vừa bước qua cửa phòng, bà đã nói ngay:

- Quý cô, ta đã bảy mươi tám tuổi rồi đây. Lần sau cháu nhất định phải sinh con trai. - Nhưng rồi bà đi thẳng đến bên giường và cúi xuống ban cho cháu dâu của bà một cái hôn ra hôn.

Marie đến, vừa cười vừa thông báo rằng cuối cùng cô và anh chàng Joe cũng quyết định sẽ kết hôn sau khi anh chàng Joe tốt nghiệp. Cô ấy nói thêm rằng cô ấy đi đến quyết định đó là nhờ thành công của Catherine và Clay.

Claiborne và Angela ngày nào cũng đến thăm mẹ con Catherine và lần nào đến, trên tay họ cũng đầy các thứ. Họ mua cho cháu gái những chiếc váy bông mà có lẽ đứa bé mặc vào sẽ bị chìm nghỉm giữa những riềm đăng ten chồng chất, và những món đồ chơi đắt tiền to hơn người con bé, và một máy chơi nhạc được gọi là "Eidelwiss". Họ cưng Melissa thì hẳn rồi, nhưng phản ứng của Claiborne đối với con bé rất cảm động. Mỗi lần bước đi khỏi chỗ đó rồi, ông còn ngoái đầu nhìn lại như thể ông không thể rời mắt khỏi đứa cháu được. Thậm chí một hôm trên đường đi làm về ông còn ghé vào thăm con bé, mặc dầu chính ông cũng thấy như thế là không tiện lắm. Ông bảo, "khi nào Melissa có thể ngồi xe ba bánh, ông nội chắc con bé sẽ là đứa trẻ xinh đẹp nhất thành phố:", và ông bảo, "Đợi đến lúc nó biết đi mà xe, không ai lại không muốn ngắm nó", rồi ông còn nói, "con và Clay sẽ sớm có thể đi nghỉ cuối tuần với nhau và để Melissa cho bố mẹ trông".

Bobbi tới. Cô ấy đứng trước cửa kính ngắm Melissa lâu đến chệch cả gót giày. "Ôi, xinh quá!", cô thốt lên, "và có công của mình đấy nhé".

Ada tới với thông báo rằng bà đã xin nghỉ để học lái xe vì vậy thỉnh thoảng bà có thể đến nhà Clay và Catherine thăm cháu ngoại. Herb đã mất tích.

Steve, qua đường bưu điện, gửi cho Catherine, Clay, và em bé một bó hoa hồng rất lớn và kèm theo một cú điện thoại đường dài chủ yếu để thông báo rằng tháng tám tới anh sẽ lại trở về Minnesota, và khi đó anh muốn Cathy, Clay, và Melissa vẫn bên nhau.

Và, dĩ nhiên, hẳn có thể là Clay đều có mặt ở bệnh viện.

Clay, từ trường luật ở bên kia sông băng sang và xuất hiện ở đó mỗi ngày, vào những lúc khác nhau. Clay, đứng ở cuối giường của Catherine khi chỉ có hai người ở trong phòng và dường như không nghĩ ra được gì để nói. Clay, người đóng vai trò của ông bố, khi có khách đến thăm, và phá lên cười khi một vị khách đùa rằng anh cứ đợi mà xem Melissa dẫn hàng tá bạn trai về nhà và không quên quay sang Catherine mỉm cười, reo lên trước một núi quà, nhưng thường đứng một mình rất lâu bên cửa kính nhìn con và nuốt xuống một cách khó khăn.

Sau khi Catherine và Melissa về nhà, Ada đến giúp ba ngày. Trong thời gian đó Ada ngủ ở ghế dài. Và Clay phải trải qua những đêm thở sâu khi ngủ chung giường với Catherine. Mỗi đêm anh thức giấc trước những tiếng mút

sữa tót tếp của con gái anh ở phía bên kia giường và anh không muốn gì hơn là bật đèn lên để nhìn con gái anh ăn. Nhưng anh biết rằng Catherine khó chịu trước ánh đèn và cũng không muốn anh nhìn cô cho con bú, vì thế anh đành nằm im, giả vờ ngủ. Anh rất ngạc nhiên khi biết cô quyết định nuôi con bằng sữa mẹ. Lúc đầu, anh cho rằng cô lựa chọn như vậy vì ý thức trách nhiệm, bởi người ta luôn khuyên rằng các bà mẹ nên cho trẻ bú sữa mẹ. Nhưng rồi anh hiểu ra rằng tất cả những gì Catherine làm vì Melissa đều bắt nguồn từ tình mẫu tử sâu nặng.

Catherine bắt đầu thay đổi.

Nhiều lần anh bắt gặp cô áp mặt xuống cái bụng bé xíu của Melissa, cù con bé, và nói với nó những lời vô cùng âu yếm. Có lần anh thấy cô mút những ngón chân hồng của con. Khi cô cho Melissa tắm, cô nói chuyện và cười với nó suốt. Mỗi khi Melissa ngủ quá lâu, anh thấy cô đi đi lại lại trước cửa phòng ngủ như thể cô không thể đợi con bé thức giấc và đòi ăn. Catherine bắt đầu hát nhiều. Lúc đầu là cho Melissa, nhưng rồi sau đó cô như quên mất bản thân mình và cứ khe khẽ hát trong khi cô làm việc nhà. Có vẻ như cô đã tìm thấy nụ cười, và mỗi lần Clay về nhà, anh đều nhận được một nụ cười đang đón đợi anh.

Nhưng trong khi Catherine mỗi ngày một vui lên thì tâm trạng vui vẻ của Clay dường như lại biến mất. Anh cố tình tránh gần gũi với con gái mình, mặc dầu điều đó lại bắt đầu mang đến cho anh một kết quả trái với ý muốn. Tinh thần của anh bị kích động trước bất cứ một sự khơi gợi nhỏ nào trong khi tinh thần của Catherine dường như chẳng có gì có thể kích động nổi và cả Melissa cũng vậy. Melissa thực sự là một đứa bé ngoan rất thích những trang trí hình hoa lá trong phòng. Khi kỳ thi tốt nghiệp đến gần, Clay đổ lỗi cho sức ép thi cử làm anh hay gắt gỏng.

Angela gọi điện tới hỏi ý kiến anh về việc tổ chức một buổi tiệc vào Chủ nhật sau khi anh thi tốt nghiệp xong. Nghe mẹ mình nói rằng Catherine ủng hộ ý kiến đó, Clay gắt lên trong điện thoại, "Hai người đã sắp đặt xong xuôi rồi thì còn hỏi ý kiến con làm quái gì!".

Sau đó anh đã phải vòng vo giải thích mãi vì mẹ anh nhất định muốn biết anh bức tức vì lý do gì.

Clay tốt nghiệp đại học luật Minnesota với kết quả đáng tự hào. Con gái đã hai tháng tuổi. Giờ đây anh đã ôm tằm bằng trong tay, nhưng anh chưa lần nào ôm con gái.

Chương 27

Hôm diễn ra bữa tiệc, thời tiết dễ chịu đến độ thích hợp cho cả việc tổ chức một lễ cưới tháng sáu. Khu đất sau nhà của gia đình Forrester đang ở vào thời kỳ đẹp nhất của nó. Ý tưởng độc đáo của người chủ và sự cẩn mẫn, khéo léo của những người làm vườn đã tạo cho khu đất một phong cách riêng với những dải đất hình bậc thang được tô điểm bằng những khóm cây được cắt tỉa công phu, viền quanh bởi những cụm cúc vàng và những khóm cây nở hoa tím, vàng tạo ra một sự tương phản cuốn hút. Khu đất trải dài theo những bậc thang dốc dần về phía xa để rồi khép lại với một hàng tùng gọn gàng xanh rờn. Những vườn hồng đối xứng nhau cũng đang trong thời kỳ nở rộ, tỏa hương thơm ngào ngạt. Những cây phong và những cây Tilia đứng rải rác chấm thêm những nét duyên dáng cho bãi cỏ mượt mà đầy sức sống. Quang cảnh giống hệt như một bức họa và cánh đồng quê của một họa sĩ theo trường phái ấn tượng: những phụ nữ mặc váy mỏng thướt tha đang đi đến bãi cỏ, những người đàn ông ngồi trên khu đất bậc thang thưởng thức món dưa gang và dâu tây.

Catherine đang ngồi trên bãi cỏ thì có ai đó tiến đến chỗ cô từ phía sau.

- Tôi ngồi với cô được chứ? - Đó là giọng nói của Jill Magnusson.

- Tất nhiên, mời cô - Catherine đưa tay lên che mắt để khỏi bị chói nắng.

Thả người xuống bãi cỏ, Jill xếp hai chân chồng lên nhau, gập chúng lại một cách duyên dáng, giống như một vũ nữ trong một cảnh của vở Hồ Thiên Nga. Jill hất tóc về phía sau và nhìn thẳng vào Catherine mỉm cười.

- Tôi nghĩ tôi nên xin lỗi vì đã không gửi quà đến mừng cô sinh con, nhưng cô cũng thừa biết.

- Tôi á? - Catherine hỏi bằng giọng mềm mỏng, hơi quá mềm mỏng.

Jill cười mĩa mai.

- Ồ... cô không biết ư?

- Tôi không biết cô định nói gì.

- Cô biết rõ tôi muốn nói gì, và tôi sẽ không đóng vai đạo đức đâu. Tôi vô cùng ghen tị vì đứa bé là con của cô và Clay. Không phải là tôi muốn có một đứa con, cô hiểu đấy, nhưng đáng lẽ đứa bé phải là con của tôi.

- Đáng lẽ phải là con cô ư? - Catherine cố kiềm chế để khỏi tát cô ta. - Tại sao? Cô ăn nói thật thiếu tế nhị.

- Có thể không tế nhị nhưng cả hai chúng ta đều biết là sự thật. Suốt từ tháng mười một đến giờ, tôi luôn tự trách mình nhưng cuối cùng tôi cũng đã quyết định lật ngửa bài. Tôi muốn có Clay, đơn giản thế thôi.

Jill đã chọc vào lòng kiêu hãnh của Catherine khiến cô nói:

- Tôi sợ rằng anh ấy đã bị chiếm mất rồi.

- Có lẽ vậy. Anh ấy đã nói với tôi về kiểu quan hệ của hai người. Tại sao cô cứ muốn giữ người đàn ông cô không yêu và không yêu cô thế?

- Có thể vì con gái tôi cần có một người bố.

- Không phải là một lý do lành mạnh, cô sẽ phải thừa nhận như vậy.

- Tôi không bắt buộc phải thừa nhận bất cứ điều gì với cô, Jill ạ.

-Ồ... đúng. Nhưng hãy tự hỏi mình xem tại sao Clay lại đề nghị tôi đợi anh ấy giải quyết xong rắc rối này với cô.Ồ, tôi có thể thấy là cô chưa biết điều đó, đúng không? Cô không biết rằng ngay khi Clay biết cô mang thai, anh ấy đã hỏi cưới tôi, đúng không?Ồ, anh ấy đã làm vậy đấy. Nhưng cái lòng kiêu hãnh chết tiệt của tôi đã làm hỏng việc và tôi thấy mình hoàn toàn sai lầm khi làm anh ấy thất vọng. Nhưng bây giờ tôi đã đổi ý rồi.

- Còn anh ấy phải nói gì về chuyện đó?

- Hành động có tiếng nói hơn lời lẽ. Chắc chắn cô biết rằng trong khi cô quay mặt đi, lạnh lùng với anh ấy suốt mùa đông vừa rồi thì anh ấy biết phải tìm thấy một người sưởi ấm cho anh ấy ở đâu.

- Cô muốn gì ở tôi? - Catherine cảm thấy trong người cô run lên. Cô lạnh lùng hỏi.

- Tôi muốn cô làm điều hợp lý này để Clay tự do trước khi anh ấy quá quyến luyến với con gái anh ấy và ở lại không phải vì tình yêu với cô.

- Anh ấy đã chọn tôi, không chọn cô. Điều đó khiến cô khó nuốt lắm hả?

- Đây, với cái đám cưới linh đình đó cô cũng không lừa được tôi đâu nhé. -

Jill hất mái tóc về phía sau. - Cô đang nói chuyện với Jill, cô nhớ cho. Đêm đó tôi cũng có mặt và việc Clay hôn tôi quá thân mật không phải là một ảo ảnh, cô thừa biết mà, - Jill dừng lại một cách có chủ ý rồi nói tiếp, - và đêm ấy anh ấy nói rằng anh ấy vẫn yêu tôi. Một chú rể nói câu ấy với người đàn bà khác ngay trong đám cưới của mình không phải là rất lạ sao, hả?

Ký ức về đêm đó quay trở lại với Catherine, nhưng cô giấu nỗi đau khổ của mình trong lòng để giữ vẻ mặt bình tĩnh. Cô quay đầu nhìn về phía sau để thấy Clay đang ngồi giữa cánh đàn ông nói chuyện say sưa với bố của Jill.

- Tôi không hề nghi ngờ rằng nếu sai lầm đó... - Việc Jill dừng lại dường như càng khiến cho lời lẽ của cô ta trở nên độc địa hơn. - Nếu sai lầm đó không xảy ra với cô và Clay, thì tôi và Clay đã định cưới nhau và thời điểm này khi anh ấy tốt nghiệp. Tôi và Clay cuối cùng rồi cũng cưới nhau, ai cũng hiểu điều đó. Tại sao chứ? Chúng tôi đã gắn bó với nhau từ khi chúng tôi còn cời trần và được mẹ chúng tôi đặt vào phao bơi cùng nhau. Hồi tháng mười anh ấy hỏi cưới tôi, anh ấy đã thú nhận rằng cô không là gì đối với anh ấy cả, chỉ là một sai lầm đáng tiếc thôi. Tại sao cô không giải phóng cho anh ấy, không rút lui đi hả?

Rõ ràng là Jill Magnusson quen muốn gì được nấy dù bằng cách chính đáng hay thấp hèn. Thái độ của cô ta vừa kiêu căng, vừa thô lỗ. Thái độ đó khiến cho ta chẳng hấp dẫn chút nào, ngược lại chỉ khiến cho người ta thấy rằng cô

ta là một người đàn bà trơ tráo. Cô ta lạnh như món thịt đông trộn cà chua của Inella, Catherine thâm nghĩ. Nhưng Catherine không thích cả món thịt đông ấy.

- Cô phỏng đoán hơi nhiều đấy, Jill ạ. - Catherine nói bằng vẻ lạnh lùng của riêng cô.

- Tôi không phỏng đoán gì hết. Tôi biết rõ. Tôi biết Clay tin tôi. Tôi biết rằng cô đã ném anh ấy ra khỏi giường của chính anh ấy, rằng cô đã khuyến khích anh ấy giữ các mối quan hệ cũ và các mục tiêu trước đây anh ấy vẫn theo đuổi. Bây giờ đứa trẻ đã ra đời rồi, nó có tên rồi, và Clay đã nhận trách nhiệm hỗ trợ tài chính cho cô nuôi con. Cô đã có được những gì cô muốn ở anh ấy, vậy tại sao cô không buông tha anh ấy đi?

Catherine đứng dậy vuốt lại váy, rồi giơ tay vẫy Clay và Clay vẫy lại cô. Không quay lại nhìn Jill, cô nói:

- Anh ấy là một người đàn ông có chủ kiến. Nếu anh ấy muốn tự do, anh ấy còn phải hỏi ai chứ?

Nói rồi Catherine đi thẳng tới khu đất bậc thang nhưng trước khi đi, cô vẫn phải nghe những lời cuối cùng như một nhát chém của Jill.

- Cô nghĩ là anh ấy đã ở đâu trong khi cô ở bệnh viện sinh con cho anh ấy hả?

Cô cảm thấy trong lòng đầy thù hận. Cô ước gì món thịt đông của Inella được trộn với máu của Jill. Cô muốn đánh gãy cổ cô ta, muốn cho cô ta ăn chocolate trộn với thuốc xổ. Cô cảm thấy bị tổn thương, bị hạ nhục. Cô muốn trả thù và cô không thể nghĩ ra một cách nào để thực hiện ý muốn đó.

Còn Clay! Cô cảm thấy cô muốn ném cả nắm đầu tây vào mặt anh. Để cho anh bị mọi người chú ý, để nói với mọi người rằng anh là một kẻ lừa dối, một kẻ truy lạc. Làm sao Clay có thể chứ! Làm sao Clay có thể làm thế chứ! Anh tiếp tục quan hệ với Jill thì đã đủ tệ rồi, đằng này anh còn đem những chuyện riêng tư của họ kể với cô ta, thật quá sức tưởng tượng của Catherine. Những ký ức đau buồn lại kéo nhau quay lại hành hạ cô hơn bất cứ lúc nào: Đêm giao thừa đó Clay đã hôn Jill, lách ngón tay xuống dưới dây áo của cô ta; cái đêm anh đi cho đến sáng trong khi cô làm bữa tối và ngồi đợi triền miên và tệ nhất: bốn đêm cô nằm ở phòng sản...

oOo

Đó là cái ngày sau khi bữa tiệc diễn ra được mấy hôm.

Catherine đã nén nổi tức giận của mình đến nổi nó như mật đắng trào lên miệng cô, đợi được nhả ra. Anh biết mấy ngày nay cô bức bối và biết rằng nổi bức của cô sẽ bùng nổ. Chỉ có điều anh không biết cái gì sẽ châm ngòi cho sự bùng nổ đó mà thôi.

Anh đâu có làm gì, chỉ đứng bên cạnh rồi nhìn Melissa ngủ. Bỗng nhiên, từ

sau lưng anh, Catherine rít lên:

- Anh đang làm gì vậy? Tránh xa con bé ra!

Anh rút tay ra khỏi túi quần và quay lại, ngạc nhiên trước sự nóng nảy của cô.

- Anh có làm con thức đâu, - anh nói thầm.

- Tôi nói cho anh biết, anh có thể quên âm mưu đó đi rồi đấy, Clay Forrester ạ, bởi vì anh sẽ không thực hiện được nó đâu! Tôi sẽ đấu tranh đến hơi thở cuối cùng để ngăn anh cướp con của tôi!

Clay liếc nhanh về phía chiếc nôi để chắc rằng Melissa không bị làm thức giấc, rồi anh đi ra hành lang.

- Catherine, em đang tưởng tượng ra mọi chuyện. Anh đã nói với em rằng anh...

- Anh đã nói với tôi rằng anh sẽ không làm thế này, sẽ không làm thế kia giống như chuyện anh nói với Jill Magnusson, nhưng cô ta đã nói toẹt ra với tôi rồi! Nếu anh muốn cô ta thì ai ngăn trở anh chứ?

- Jill đã nói gì với em hôm Chủ nhật vừa rồi?

- Đủ để tôi biết rằng tôi muốn anh ra khỏi cái nhà này, càng sớm càng tốt.

- Cô ấy đã nói gì?

- Tôi có cần phải nhắc lại không? Anh muốn tôi phải nhúng mũi vào chuyện đó à? Được! - Catherine hăm hăm đi vào phòng ngủ, đập tay lên công tắc đèn và bước đến tủ của anh, giật cánh cửa tủ, lôi quần áo của anh và ném ra.

- Tất cả những lần anh nói dối tôi, tất cả những lần anh nói không ngủ với Jill, anh đều ngủ với cô ta, vậy tại sao anh không đi luôn với cô ta đi, sao không đi mãi mãi đi? Anh nghĩ mọi người không biết chuyện gì đang diễn ra giữa hai người khi mà anh đứng tại đám cưới của mình hôn cô ấy như thế trước mặt tất cả mọi người ư? Anh đã nói với mẹ anh rằng anh đi hóng gió nhưng cái đêm giao thừa ấy tôi có mù đâu mà không biết anh đã biến mất cùng với Jill. Anh nghĩ tôi khờ đến thế sao, Clay? Tại sao anh cứ quanh quẩn ở đây như một con chó bị lạc thế? Tôi sẽ không cho anh vào, không cho anh ăn, và sẽ không hỏi anh có muốn sống với tôi hay không, bởi vì tôi muốn trò hề này kết thúc. Tôi không muốn sự chiếu cố giả dối của anh, không muốn nhận phương pháp trị liệu tâm lý của anh cho căn bệnh mà anh gọi là thui chột cảm xúc của tôi! Tôi không muốn anh quanh quẩn ở đây nịnh nọt con gái tôi, đứ con mà tôi đã sinh ra trong lúc anh ở với cô ta. Tất cả những gì tôi muốn không nằm ngoài những gì đã được thỏa thuận: trợ cấp cho Melissa và trợ cấp học phí cho tôi. Thế thôi, và tôi muốn anh ra khỏi đây, ra! Để tôi có thể tiếp tục cuộc sống của tôi!

Quần áo của anh đã bị ném thành một đống lộn xộn ở giữa họ. Không khí dường như đặc lại, như thể sự gào thét của cô làm tăng thêm bụi trong không khí vậy.

- Cô ấy đã nói với em những lời dối trá, Catherine ạ.

Catherine nhắm mắt lại, nhưng đôi mi cô run rẩy. Cô giơ cả hai tay về phía Clay.

- Đừng, xin đừng. Đừng có làm cho sự việc trở nên tệ hơn nữa. - Giọng cô run lên.

- Nếu cô ấy đã nói rằng anh đã ngủ với cô ấy, thì đó là một lời nói dối đáng khinh. Anh đã gặp gỡ cô ấy, đúng thế, nhưng anh đã nói với em rằng anh không ngủ với cô ấy và cho đến giờ anh vẫn giữ lời.

- Tại sao anh phải tranh cãi chứ? Đây chỉ là một việc mà cả hai chúng ta đều biết là sẽ đến mà. Anh muốn tôi đi để anh có thể ở lại chứ gì? Được thôi - Cô càng bướng bỉnh hơn - được, được thôi. - cô bắt đầu ôm quần áo của anh trở lại tủ. - Được, tôi sẽ đi. Bây giờ Herb không còn ở nhà tôi nữa, vì thế tôi có thể về đó dễ dàng. - Cô đi đến tủ của mình giật các ngăn kéo ra.

- Catherine, em xử sự như trẻ con ấy. Em dừng lại đi! Anh không muốn em đi! Em nghĩ là anh sẽ ném em và con ra ngoài đường sao?

-Ồ, vậy là anh muốn đi.

Cô lại hăm hăm quay sang tủ của anh và lại bắt đầu ném quần áo ra. Anh cầm cánh tay cô, kéo cô quay ra.

- Em đã là người lớn rồi. Em phải xử sự như một người lớn chứ, được không?

- Tôi... muốn... chuyện này... kết thúc! - Cô dần giọng - Tôi muốn bố mẹ anh biết sự thật để tôi khỏi phải nghe bố anh nài nỉ chúng ta để Melissa cho họ trông. Tôi phát ốm vì việc mẹ anh cứ mua cho con bé những cái váy Polly Flinder trị giá mấy chục đô la một chiếc và khiến tôi cảm thấy tội lỗi như Judas phản Chúa! Tôi phát ốm vì anh cứ đứng bên tôi âm mưu giành giật con với tôi! Jill không muốn con bé đâu, anh biết mà. Anh không hiểu điều đó à, Clay? Cô ta chỉ muốn anh thôi! Và anh cũng muốn cô ta, vậy tại sao chúng ta không kết thúc chuyện phi lý này đi và cho Jill cái mà cô ta muốn hả?

Có gì đó bên trong Catherine xúi giục cô thô lỗ với anh, những lời cô nói khó nghe như những lời của Herb vậy, nhưng cô không thể kiềm chế nổi. Cô cần làm Clay tổn thương như anh đã làm cô tổn thương vậy.

- Anh có thể hiểu rằng Jill thực sự đã làm em tin. Cô ấy rất giỏi ăn nói, nhưng có thật là cô ấy đã nói rằng anh đã ngủ với cô ấy, hay cô ấy chỉ bóng gió nói thế thôi? Anh không nghi ngờ rằng cô ấy đã biến anh thành một kẻ đồng lõa và tội lỗi.

- Anh đã nói với cô ta! - Catherine gào lên - Anh đã kể với cô ta rằng tôi đã ném anh ra khỏi chiếc giường của chính anh trong khi sự thật là chính anh muốn ngủ ở ghế. Anh lựa chọn chỗ đó... chọn cái ghế dài chết tiệt đó, chứ ai ném anh ra đó! Anh không có quyền đem những chuyện riêng tư của chúng ta kể với cô ấy.

- Anh chỉ nói với cô ấy rằng giữa chúng ta có vấn đề. Chắc là cô ấy tự đoán ra chuyện đó.

- Chẳng khó khăn gì mà không đoán ra, đúng không? Cũng chẳng khó khăn gì mà không đoán ra việc một người đàn ông ngủ với một người đàn bà trong khi một người đàn bà khác nằm trong bệnh viện sinh con của anh ta!

Clay cụp mi xuống, thọc những ngón tay vào trong tóc mình.

- Jill chết tiệt. - Anh giờ hai tay lên về năn nỉ. - Catherine, không đúng như vậy. Vào đêm thứ hai em ở bệnh viện anh đã gặp cô ấy đợi anh ở cổng nhà, và cô ấy đã theo anh vào.

- Thì ra anh đã cùng cô ấy ở ngay tại đây hả? - Giọng Catherine lạc đi. - Ở ngay trong nhà này sao?

- Anh đã không cùng cô ấy ở đây như cách em hiểu đâu. Anh đã nói rằng cô ấy theo anh vào nhà. Cô ấy bảo có chuyện muốn nói với anh. Anh và cô ấy không làm gì cả.

- Nếu anh không đi. Nếu anh không đi thì tôi sẽ đi ngay lập tức. Anh chọn cách nào? - Catherine kết thúc cuộc cãi cọ.

Trong những khoảnh khắc cô đứng đó đối diện với Clay, đợi anh hành động, cô cảm thấy những lời nói đau đớn gào thét trong cô, vò xé lòng cô, những lời nói ấy khẩn thiết kêu gọi cô, "Tại sao mi lại làm như vậy chứ? Tại sao mi đối xử với anh ấy như thế khi mà mi yêu anh ấy? Tại sao mi không thể tha thứ chứ? Tại sao mi không bước tới và van xin anh ấy bắt đầu lại với mi? Mi có nhận thấy nỗi đau trên khuôn mặt anh ấy không? Nếu mi không dừng cảm lên thì anh ấy sẽ ra đi, và mi sẽ phải ở lại mà đau khổ. Nhưng đến lúc đó thì đã quá muộn, quá muộn." - Cô đứng trước mặt anh, đau đớn thầm mong anh yêu cô mà trong lòng tự biết rằng cô lại tự làm khổ mình, tự làm mình trở nên đáng ghét bởi vì cô yêu anh nhiều đến nỗi ý nghĩ có anh, thực sự có anh, như một người chồng. Nếu mất anh, cô sẽ chết mất.

- Anh sẽ cần biết em sẽ ở đâu để luật sư của anh có thể tiến hành các thủ tục ly dị. - Anh chỉ nói có vậy, rồi anh đi đến tủ thu dọn đồ đạc.

Khi Clay thu dọn đồ của anh thì Catherine giam mình trong bếp, lắng nghe những tiếng bước chân anh vang lên theo từng chuyến chuyển đồ ra xe của anh. Cô cảm thấy ruột gan mình nôn nao khiến cô không chịu nổi phải ti búng vào mép chiếc tủ quầy. Cô cảm nhận được lúc Clay đi vào phòng nhìn Melissa lần cuối. Trong im lặng, cô hình dung anh, hình dung ra những món tóc vàng của anh xõa xuống nôi, hình dung ra anh nhìn chăm chăm xuống mặt con, xuống mái tóc cùng màu vàng của nó, và cô bỗng cảm thấy chán ghét bản thân mình. Cô nuốt những giọt nước mắt đau đớn xuống, tì sát vào mép tủ cho đến khi xương hông cô đau tê dại. Nhu cầu cấp thiết cần được khóc khiến cổ họng cô rát bỏng không sao chịu nổi. Cô cảm thấy mình như mới nuốt một quả bóng tennis vậy.

Anh đi tới cửa bếp bằng những bước chân mệt mỏi và anh nhận ra cô đang đứng trong bóng tối.

- Anh không thể chuyển tất cả đi trong một lần được. Vì thế anh sẽ còn quay

lại để lấy nốt.

Cô gật đầu với bức tường trước mặt cô.

- Tạm biệt, Catherine, - anh nói bằng giọng nói dịu dàng và đượm buồn.

Cô giờ một bàn tay lên, hy vọng rằng từ phía sau cô, anh không thể biết được rằng cô đã phải kìm nén thế nào để khỏi bật khóc.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng đóng cửa.

Phải mất hai ngày anh mới dọn hết các thứ của anh đi. Và phải hai ngày nữa người của quận mới xuất hiện ở cửa đưa cho cô những giấy tờ ly dị. Rồi phải mất tới một tuần sau Angela mới gọi điện, run rẩy và phiến não trước cái tin đột ngột. Sau một tuần rưỡi Catherine mới đủ can đảm để về thăm Ada, thông báo cho bà mọi chuyện.

Nhưng chỉ chưa đầy một giờ sau khi anh đi, Catherine đã bắt đầu nhớ anh.

Những ngày sau đó là những ngày trống rỗng nhất trong cuộc đời Catherine. Cô cứ đứng nhìn những thứ Clay ưa thích bằng đôi mắt đờ đẫn; những đồ đạc màu nâu anh thích vẫn còn đó. Nơi này thuộc về anh nhiều hơn thuộc về cô. Cô nhớ lại cô đã kinh ngạc biết bao khi lần đầu anh đưa cô đến đây làm quen với cái tiện nghi này. Cảm giác tội lỗi là bạn đồng hành gắn bó của cô. Cô ăn cùng nó, ngủ cùng nó, bước đi quanh nhà với nó, và cô biết rõ rằng người đáng phải ra đi là cô, người đáng ở lại là anh và mặc dầu cô đã có lúc sợ phải rời căn nhà này, giờ đây cô lại sợ phải ở lại, bởi ngôi nhà dường như cứ vang lên tiếng nói khiến cô nghĩ tới sự thiếu vắng anh. Cô nhớ lại niềm vui khi cô xếp những gói quà cưới vào tủ, nhớ đến hôm họ đi mua đồ ăn cùng nhau, nhớ đến những lúc anh chia sẻ cô việc nhà với cô. Giờ đây cô cảm thấy ghét căn nhà này. Nấu cho một mình mình ăn là công việc buồn chán nhất trên đời. Thậm chí cả đến việc pha cà phê buổi sáng cũng trở thành một việc khổ sở, bởi vì nó nhắc cô nhớ đến những buổi sáng Clay ngồi ở tủ quầy vừa uống cà phê vừa đọc báo, lại còn có tình pha trò để giúp cô thoát khỏi tâm trạng cáu gắt vào buổi sáng. Bây giờ thì cô phải thừa nhận rằng mình thật khó ưa, và cô khâm phục Clay, anh vẫn vui vẻ dù cô có gắt gỏng đến thế nào đi nữa. Bây giờ cô thích dùng phòng tắm lúc nào thì tùy, nhưng cô lại thấy nhớ những sợi tóc mà trước đây đôi khi cô tìm thấy trong bồn, nhớ cái bàn chải đánh răng của anh nằm cạnh chiếc bàn chải của cô, nhớ mùi kem cạo râu của anh thoang thoảng trong phòng tắm. Một tối cô rang ngô, nhưng sau khi trộn bơ vào ngô, cô lại úp mặt vào lòng bàn tay khóc nức nở, và rồi đổ tất cả vào thùng rác.

Phải nói cho Ada biết sự thật quả là một sự tra tấn khủng khiếp. Ada, người đang cố gắng xây dựng một cuộc sống mới cho mình, bỗng nhiên trở lại giống hệt như khi Herb giờ quả đấm lên với bà. Người bà dường như co rúm lại, run rẩy trước mắt Catherine.

- Mẹ, mẹ đừng như thế mà. Đâu phải là ngày tận thế, mẹ.

- Nhưng, Cathy, tại sao con lại muốn bỏ? Tại sao con lại muốn làm một việc

như thế? Tại sao lại ly dị với một người đàn ông như Clay? Tại sao, Clay rất, Clay rất...- Nhưng Ada không tìm được lời nào hơn nên bà kết thúc với từ hoàn hảo.

- Không, mẹ, anh ấy không hoàn hảo đâu và con cũng không.

- Nhưng họ đã cho con một đám cưới như thế, Clay đã cho con một căn nhà đẹp như thế cùng mọi thứ con muốn...

- Mẹ, xin hãy hiểu cho con. Chúng con cưới nhau là một sự sai lầm.

- Nhưng Melissa là con của - Ada lại đặt những ngón tay run rẩy lên môi và thì thào - có đúng không? Có đúng nó là con của Clay không?

- Đúng, mẹ ạ, Melissa là con của anh ấy.

- Ủ, đúng rồi còn gì. Nó có cái cằm và cái mũi giống hệt. Nhưng nếu Melissa là con của Clay thì tại sao Clay lại ra đi chứ?

- Chúng con đã cố vì Melissa, nhưng không thể. Mẹ, hơn ai hết mẹ hiểu rõ rằng con không muốn sống với anh ấy khi mà anh ấy không yêu con.

- Không, không, mẹ hiểu là con không muốn như vậy. Nhưng, con ạ, con từ bỏ cuộc sống tốt đẹp như thế khiến mẹ thật đau lòng. Mẹ đã rất yên tâm khi con có được cuộc sống như thế. Tại sao, con đã có tất cả những gì trước đây con chưa hề có cơ mà? Tất cả những gì mẹ mong muốn cho con gái của mẹ. Mẹ cứ tính rằng mẹ sẽ mua một chiếc xe cũ và thỉnh thoảng lái xe thăm các con. - Rồi Ada bắt đầu khóc. Bà khóc một cách lặng lẽ, rồi ngồi phịch xuống, đưa bàn tay mặt mỗi lên lau nước mắt.

- Mẹ, mẹ vẫn có thể mua một chiếc xe nhỏ, và mẹ vẫn có thể đến thăm Melissa. Con đâu có mất tất cả. Con còn có Melissa, đúng không? Và anh ấy sẽ giúp con trả học phí khi con đi học lại.

- Và con muốn có những điều đó hơn là sống với Clay? - Ada buồn bã hỏi.

- Mẹ, mẹ đừng nói thế. Clay và con sẽ ly dị, và chúng con phải chấp nhận điều đó mẹ ạ. Nếu mẹ trung thực với chính mình thì mẹ sẽ thừa nhận rằng con thực sự chưa bao giờ thích hợp với những người thuộc tầng lớp ấy.

- Tại sao? Mẹ đã nghĩ là con thích hợp. Angela có vẻ yêu quý con và...

- Mẹ, thôi mà mẹ. - Catherine đặt bàn tay lên trán và quay đi. Nghĩ đến Angela cô cảm thấy đau đớn gần như khi cô nghĩ đến Clay vậy.

- Tại sao... thôi được, con, mẹ xin lỗi. Chỉ tại chuyện xảy ra bất ngờ quá và cũng tại mẹ đã quá vui vì thấy con có được một cuộc sống như thế.

Từ sau lần đó, mỗi khi Catherine đến thăm, mẹ cô lại thuyết phục cô không ly dị với Clay. Cho dù Catherine giải thích bao nhiêu lần đi nữa, Ada vẫn khẳng định cho rằng cô không nên quyết định ly dị.

Vào cuối tháng bảy, bố của Clay đột ngột đến gặp Catherine. Mở cửa ra thấy ông đứng đó, Catherine bỗng thấy cổ họng cô nghẹn ứ. Ông ấy thật đẹp. Cô biết rằng ngày nào đó, Clay trông cũng giống hệt ông bây giờ. Nhớ Clay quá nên trông thấy bố anh, cô cảm thấy trong cô dâng lên một nỗi vui mừng pha lẫn xót xa.

- Chào, Catherine. Bố vào được chứ?

- Chào bố. Mời bố vào.

Có một chút gương gạo giữa hai người. Mỗi người đều nhận thấy sự đau khổ ở người kia. Rồi Claiborne bước tới ôm lấy Catherine và hôn lên má cô. Cô nhắm mắt lại, cố kìm nén cảm giác về sự thân thuộc, cố ngăn lại tình cảm yêu mến mà cô dành cho người đàn ông này bởi ông ấy là bố của Clay, là ông nội của Melissa. Cô cảm thấy được an toàn, được che chở trong vòng tay của ông ấy.

Khi họ ngồi xuống ghế ở phòng khách, Claiborne bắt đầu một cách đơn giản:

- Angela và bố rất đau buồn trước tin đó.

- Con xin lỗi.

Sẽ dễ dàng hơn cho Catherine nếu cô không nhìn bố chồng cô, nhưng cô không thể không nhìn vào mắt ông ấy được vì mắt ông ấy giống mắt Clay quá.

- Bố đã đợi, bố cứ nghĩ Clay sẽ sáng suốt hơn và sẽ quay về đây, nhưng khi bố mẹ hiểu rằng nó không quay về, bố và Angela không biết con có ổn không nên bố đến đây.

- Con ổn, con ổn. Bố thấy đấy, có mọi thứ con cần. Clay và bố mẹ... đã lo cho con chu đáo mà.

Claiborne nhìn xuống hai bàn tay mình.

- Catherine, bố e là bố phải xin con tha thứ cho bố. Bố đã gây ra một sai lầm.

- Xin bố đừng nói thế. Nếu bố định nói về tội hậu thư mà bố đưa ra với Clay thì bố không cần phải nói đâu. Hãy tin con, chúng con cảm thấy có lỗi chẳng kém gì bố. Đáng lẽ chúng con phải chín chắn hơn chứ không nên nghĩ rằng hôn nhân sẽ giải quyết được các vấn đề của chúng con. Và chúng con đã lừa dối bố mẹ.

- Clay đã nói với bố mẹ về thỏa thuận giữa hai con rồi.

- Thế ạ - Catherine cụp mi xuống.

- Đừng tự trách mình nhiều làm gì. Không ai trong chúng ta thánh thiện hoàn toàn, đúng không?

- Con đã muốn nói với bố mẹ sự thật từ lâu rồi, nhưng con không thể.

- Angela và bố đã đoán rằng mọi chuyện không phẳng lặng như vẻ bề ngoài.

- Claiborne đứng dậy, đi tới gần ô cửa kính nhìn ra ngoài y như cách Clay thường làm - Con biết đấy, từ khi con và Clay chuyển đến đây, bố mới chỉ đến thăm có một lần. - Ông quay đầu nhìn cô. - Đó là một trong những điều khiến bố và Angela băn khoăn. Bố mẹ thực sự buồn vì các con chưa bao giờ mời bố mẹ đến đây, nhưng bố cho rằng bây giờ...

- Không, ồ không. - Catherine bước tới bên ông, đưa tay nắm lấy cánh tay ông. - Ôi, lạy Chúa, buộc tội lẫn nhau thì có ích gì, phải không bố? Con đã nghĩ tốt nhất là không nên cho phép mình yêu quý bố mẹ bởi vì con biết con và Clay sẽ chia tay nhau sớm.

- Nghĩa là sao? - Claiborne nhắc lại về hy vọng.

Đáng lẽ Catherine phải ghi nhớ rằng Claiborne là một luật sư, ông đã nắm được sơ hở của cô.

- Bố biết con muốn nói gì mà. Bố và Angela rất tốt với chúng con, bố mẹ không đáng bị tổn thương.

Ông thở dài, nhìn ra bãi cỏ đang tắm dưới nước tưới. Buổi chiều thật ấm và thật yên tĩnh.

- Bố là một người giàu có. - Claiborne nói về suy tư. - Bố sở hữu nhiều tài sản. Nhưng lúc này bố cảm thấy trong lòng rất buồn.

- Đừng, bố, - cô van vãn, - đừng tự trách mình nữa, bố.

- Bố cứ nghĩ bố có thể mua được Clay, con, và Melissa, nhưng bố đã nhầm.

- Bố hoàn toàn có thể đến thăm cháu lúc nào bố muốn.

- Con bé thế nào, con? - Gương mặt Claiborne ánh lên nét vui đầu tiên.

- Cháu khỏe và rất ngoan. Con không ngờ một đứa bé lại có thể ngoan đến thế. Bây giờ cháu đang ngủ, nhưng chắc cũng sắp dậy rồi. Nếu bố muốn chơi với cháu, con sẽ đánh thức cháu.

Claiborne mỉm cười thay cho câu trả lời, và Catherine đi lên gác đánh thức Melissa dậy và bế nó xuống với ông nội. Claiborne rút từ trong túi áo ra một món đồ chơi xinh xắn và cười phấn khởi hơn cả Melissa khi ông đưa quà cho con bé.

- Catherine, nếu con và cháu cần gì, bất cứ thứ gì, con hãy cho bố mẹ biết. Con hứa nhé?

- Bố mẹ đã lo cho con nhiều rồi mà. Vả lại, Clay thường xuyên gọi tiền cho mẹ con con. - Rồi cô đưa tay vuốt những sợi tóc tơ vàng óng của Melissa và hỏi - Anh ấy thế nào hả bố?

- Bố không biết. Dạo này bố không gặp nó thường xuyên.

Ánh mắt họ gặp nhau qua đầu đứa bé. Đôi mắt Claiborne ánh lên một nỗi buồn chan chứa.

- Bố cũng không gặp anh ấy thường xuyên ư?

- Không. Ngay sau khi Clay đỗ trong kỳ thi biện hộ, nó đã đi làm ở văn phòng luật của General Mills.

- Nhưng anh ấy không sống với bố mẹ sao?

- Không, nó không sống với bố mẹ. Nó...

- Bố không phải ngại đâu. Con biết anh ấy sống ở đâu. Với Jill đúng không? Nhưng đó mới là nơi anh ấy thuộc về.

- Bố cứ nghĩ là con biết rồi, Catherine. Bố không định nói chuyện đó với con.

Cô khẽ cười, rồi đứng dậy đi vào bếp, vừa đi vừa nói qua vai.

- Ôi, vì Chúa, bố đừng trách mình như thế. Bây giờ anh ấy có thể làm gì anh ấy muốn mà.

Nhưng khi Claiborne đi rồi, Catherine lại đứng bên cửa sổ nhìn đăm đăm ra

ngoài bãi cỏ. Dường như trong màn mưa nhân tạo của máy tưới kia có hình của Clay và Jill. Không nghĩ ngợi, cô ôm chặt Melissa hơn, hôn nó quá dữ dội, và thế là con bé bật khóc.

Chương 28

Mùa hè này Melissa là niềm vui lớn nhất của Catherine. Catherine khó có thể bày tỏ tình yêu đối với những người khác nhưng với con cô lại có thể biểu lộ tất cả tình cảm chan chứa của mình. Dường như chỉ cần chạm vào Melissa thôi là vết thương lòng của cô đã được hàn gắn. Thỉnh thoảng cô nằm xuống giường, bế Melissa trên tay, dụi những ngón chân bé xiu của nó lên môi cô, kể với nó những tình cảm sâu kín của cô. Bằng giọng nói vô cùng dịu dàng cô bộc bạch những tình cảm của mình.

"Con có biết mẹ yêu bố con biết nhường nào không? Mẹ yêu bố con đến nỗi mẹ tưởng rằng mẹ sẽ không sống nổi khi bố con ra đi. Nhưng mẹ có con và mẹ cũng rất yêu con, còn con thì đã giúp mẹ vượt qua. Bố con rất đẹp trai, con biết không? Con có cái mũi và mái tóc giống hệt bố con. Mẹ mừng vì con không thừa hưởng mái tóc thẳng của mẹ. Khó mà nói được cái miệng con là của ai. Ồ, Melissa, con cười với mẹ đây à? Con biết làm thế từ bao giờ nhỉ? Cười nữa đi nào, cười đi con yêu. Bà của con là một phụ nữ tuyệt vời, cả ông nội Claiborne cũng tuyệt vời. con là một bé gái rất may mắn đây, con biết không, con rất may mắn vì là cháu của những người tuyệt vời như thế. Tất cả họ đều yêu con, cả bà ngoại Ada cũng rất yêu con. Nhưng mẹ cũng may mắn. Mẹ có con, và mẹ yêu con nhất. Hãy nhớ nhé, hãy luôn nhớ rằng mẹ yêu con nhất.

Những loại độc thoại ấy bị ngắt quãng bởi những cái hôn những cái vuốt ve và Melissa ngoan ngoãn nằm trong tay mẹ với đôi mắt chưa rõ hẳn là màu gì, mở to không chớp.

Rồi đến một ngày Melissa tập với. Lần đầu tiên con bé giơ tay với lên mặt Catherine, Catherine cảm thấy chưa bao giờ cô trải qua niềm vui sướng hân hoan của tình yêu như thế. Nó thuần khiết, thánh thiện khác với những tình yêu khác mà cô từng biết trước đó. Nỗi xúc động dâng trào khiến mắt cô rơm rớm và tim cô thổn thức. Khi con cô lớn lên, biết đáp lại tình yêu của cô, cô bỗng nhiên hiểu ra rằng cô có những phẩm chất mà trước đó cô hông hề biết mình sở hữu: lòng kiên nhẫn, sự tốt bụng, sự dịu dàng, ý thức làm mẹ và một khả năng dỗ con thiên phú.

Hai mẹ con cô làm mọi việc cùng nhau. Tắm nắng trên ghế, bơi trong bể bơi, tắm dưới vòi sen - chính trong một lần tắm dưới vòi sen Melissa đã bật lên tiếng cười đầu tiên, ăn thức ăn từ bình dành cho trẻ sơ sinh - một miếng cho Melissa, một miếng cho Mommy của bé, thậm Ada, đi mua thực phẩm, và đi đăng ký học cho Catherine. Nhưng Catherine cố để không nhiễm thói quen bế Melissa ngủ cùng cô trên giường cho dù được ngủ với con như thế cô cảm thấy thật dễ chịu. Đến giờ đi ngủ cô kiên quyết đặt Melissa vào nôi của nó ở

bên cạnh chiếc giường lớn. Chưa khi nào cô đặt lưng xuống giường mà lại không nghĩ tới Clay và mấy đêm họ ngủ chung với nhau. Cô không thể không băn khoăn tự hỏi nếu anh còn ở đây thì liệu cô có chủ động đề nghị anh ngủ trên giường này cùng cô hay không. Giờ đây Catherine nhận ra rằng những lần tranh cãi với anh rất có ích, bởi qua những lần đó cô học được rất nhiều về bản thân cô cũng như những khuyết điểm của cô. Và qua Melissa cô hiểu ra rằng làm một người ấm áp biết yêu thương dễ chịu hơn nhiều so với làm một người xa cách, lạnh lùng.

Cô hiểu ra rằng tình yêu con người ta gieo có thể mang lại những vụ mùa bội thu, giống như một câu tục ngữ đã nói: bạn càng cho nhiều tình yêu thì bạn càng có nhiều.

Tháng Tám Steve trở về nhà. Anh rất thất vọng khi thấy Catherine và Clay đã ly thân, thất vọng đến nỗi anh nổi giận với em gái, trách cô không chịu cố gắng để giữ một người đàn ông đã hy sinh nhiều cho cô.

- Anh biết em mà. Anh biết em ngang bướng thế nào mà. Em không cần phải nói với anh rằng em không yêu cậu ấy, bởi vì anh sẽ không tin đâu. Anh thừa biết tình cảm thực của em. Anh chỉ không hiểu nổi tại sao em lại không nuốt cái lòng kiêu hãnh của em đi để đấu tranh giành lấy cậu ấy!

Steve là người duy nhất hiểu được tất cả những sức ép ẩn sau tính hiếu chiến và ngang bướng của Catherine. Steve là người đầu tiên thẳng thừng trách mắng cô, và anh thật ngạc nhiên vì Catherine lại thừa nhận rằng anh đúng. Cho đến lúc Steve trở lại đơn vị anh hiểu ra rằng Catherine đã trưởng thành lên nhiều so với ngày cô cưới chồng.

Tháng Chín cô để Melissa cho người trông trẻ để đi học trở lại. Cô phải liên lạc với Clay để báo cho anh biết rằng có thêm hoá đơn cần anh thanh toán. Anh hỏi cô liệu anh có thể ghé qua nhà mang ngân phiếu cho cô và tiện thể thăm Melissa một lát được không.

Khi cánh cửa vừa được mở, anh đã nhận ra Catherine đã khác trước như thế nào. Nụ cười trên môi, ở cô toát lên một sự cởi mở. Anh hết nhìn cô lại nhìn con anh đang liếc trộm anh với đôi mắt mở to.

- Chào, Clay, anh vào đi.

Anh không thể điều khiển nổi cơ của nụ cười trên môi anh

- Cún con! Con mau lớn quá!

Catherine cười, hôn đánh chụt vào cổ Melissa và đi vào.

- Melissa có nhiều hơn một cái cằm, đúng không, Lissy? - Và

Catherine hôn lên cằm Melissa. - Nó hay sợ sệt như vậy đấy, chắc phải một lúc nó mới quen anh. Nhưng anh đừng buồn, gần đây với ai nó cũng vậy mà. Đi theo Catherine lên gác, Clay không thể không liếc nhìn cô. Cô đã trở lại thon thả như xưa, và anh nhận thấy cô hơi đen một chút. Tóc cô hình như mượt hơn, chảy xuống vai cô thành những đường sọc vàng óng.

- Ngồi đi nào, hai bố con ngồi đây nhé và hãy chào nhau đi trong khi mẹ đi

lấy côca, được không? - Cô nói với con, và tất nhiên cả với Clay nữa. Cô đặt Melissa vào chiếc ghế đu ở giữa phòng khách, rồi tránh vào bếp. Ngay lập tức Melissa nhận ra nó bị bỏ lại một mình với người lạ và thế là nó mếu.

- Em không báo trước với con là anh sẽ đến để nó chuẩn bị về mặt vui vẻ nhất sao? - Clay gọi.

- Em có nói với con rồi. Em bảo với nó rằng anh là người thanh toán hoá đơn, vì vậy nó nên đón anh bằng một gương mặt thật tươi.

Melissa bắt đầu khóc, nhưng khi Catherine ra nó nín liền. Cô đưa cho Clay một ly côca, khẽ đứng đưa chiếc ghế đu, rồi ngồi xuống sàn bên cạnh chiếc ghế.

- Ô, anh đưa luôn kéo anh quên mất. - Clay rút tấm ngân phiếu từ túi áo ra và đưa cho cô.

- Ô, cảm ơn anh. Em thực sự ghét phải yêu cầu anh đưa thêm.

- Em có quyền mà, - anh nói không kịp suy nghĩ. Nhưng Catherine dường như không hề có ý định tranh cãi. Thay vì làm thế, cô bắt đầu kể về người trông trẻ, như thể để làm anh yên tâm.

- Em không phải cố làm anh yên tâm, Catherine ạ. Nếu có điều gì đó khiến anh thấy không phải lo thì đó chính là việc chăm sóc Melissa.

- Nó là một đứa bé ngoan, Clay ạ, rất ngoan. Nó giống tính anh. - Nói rồi Catherine mỉm cười, lắc đầu tự chê mình: - Clay, em rất vui vì con không giống tính em nếu không nó sẽ làm mẹ nó phát điên lên mất!

- Em cũng đã nhiều lúc phải chịu đựng tính nóng nảy của anh.

- Và thường những lúc đó đều do em bắt đầu trước. Ô, như nước tràn bờ, đúng không nhỉ? Vậy, anh và Jill thế nào? Hai người hạnh phúc chứ?

Clay hình như giật mình. Anh không ngờ Catherine lại hỏi về Jill, và lại hỏi bằng cái vẻ bình thản và dễ dàng như thế.

- Ôn cả. Bọn anh không... - Nhưng anh dừng lại một cách có ý thức.

- Ô, em không định tọc mạch.

- Ô, không. Anh chỉ định nói rằng Jill và anh không cãi nhau như anh và em trước đây. Bọn anh sống chung với nhau khá hoà thuận.

- Vậy thì tốt cho anh rồi. Em và Melissa cũng vậy. Hoà thuận là tốt, đúng không, Clay?

Anh uống côca, thầm nghĩ Catherine đã thay đổi biết bao và có vẻ như giờ đây cô đang rất hài lòng với bản thân và với cuộc sống của cô. Cô đưa tay gấp cổ áo xuống cho Melissa, khẽ đu đưa chiếc ghế, và bằng giọng nói dịu dàng cô vừa mỉm cười vừa nói:

- Melissa, đây là bố của con đấy. Con nhớ ra chưa nào? Thật xấu hổ quá, sao con lại mếu và khóc nhè với bố thế, hả? - Cô liếc nhìn Clay. - Bố của con đã đến thăm chúng ta một lần rồi mà. Bố đã mang cho Melissa đồ chơi này và hỏi mẹ con mình có khoẻ không này và bố con còn bảo nếu chúng ta cần gì

thì cứ cho bố biết. Bố con đã tốt với chúng ta quá rồi, tốt đến nỗi mẹ cảm thấy có lỗi nếu mẹ nhận thêm bất cứ thứ gì nữa của bố.

- Em có cần gì không?

- Không. Clay, anh thật rộng rãi. Em thực sự cảm kích. Năm nay học phí của em khá cao, em biết. Em muốn nói là em rất vui vì được tiếp tục đi học.. Em cảm thấy như thể em có thể chinh phục cả thế giới vậy, anh hiểu không?

Clay cũng đã từng cảm thấy như vậy; bây giờ anh đã mất cảm giác đó rồi.

- Em vẫn may và đánh máy thuê à?

- Vâng, bây giờ ở trường có nhiều việc lắm. Đừng lo, em sẽ cố gắng kiếm thêm tiền bằng bất cứ cách nào em có thể. Ít nhất cũng là để mua thực phẩm. Thức ăn cho trẻ quả là không rẻ. - Cô cười và xoa đầu Melissa dùng khi chiếc ghế đến tầm tay cô. - Tất nhiên, nếu em không ăn cùng con thì em cũng sẽ tiết kiệm được đáng kể. Em và Melissa dùng chung nhiều thứ. Em cho con tắm chung với em, còn con thì cho em ăn chung thức ăn của nó, đúng không nhỉ, Lissy?

- Em cho con tắm bằng vòi tắm sao! - Clay kêu lên. - Nó còn bé thế cơ mà?

- Ồ, nó thích tắm thế lắm. Cả bể bơi nữa. Hồi hè anh mà đến anh sẽ thấy Melissa ở trong bể bơi hết như một con rái cá con vậy. - Cô nói và bế Melissa ra khỏi chiếc ghế đu và để nó ngồi trên lòng cô quay mặt về phía Clay.

Anh nhận thấy một sự hài lòng mới ở Catherine trong cách cô vuốt tóc Melissa và trong cách cô cầm hai bà chân nhỏ xinh của nó khẽ đập vập nhay. Clay chợt cảm thấy mình bị loại bỏ. Anh càng nhìn Catherine và con anh bên nhau lâu bao nhiêu thì anh càng cảm thấy cô thay đổi bấy nhiêu. Cô tự do hơn bao giờ hết, hoạt bát và hạnh phúc, và không cố giấu giếm điều gì về Melissa. Dường như cô chia sẻ với anh tất cả những gì về Melissa mà cô có thể nhớ được. Cô làm như thế một cách vô tư không tính toán, và trong suốt thời gian đó sự chú ý của cô hết tập trung vào Melissa lại tập trung vào Clay. Cuối cùng cô nói:

- Em nghĩ con đã quen anh rồi đấy, anh có thể bế con một lát được rồi.

Nhưng khi anh đón Melissa, vừa đặt nó lên lòng thì con bé lập tức càu nhàu không chịu, và thế là anh ỉu xiu đưa Melissa trở lại lòng mẹ nó.

- Xin lỗi - Catherine nhún vai.

Anh đứng dậy ra về.

- Clay, anh có muốn lấy thứ gì đi không? Em cảm thấy em chiếm tất cả như thế này thật không phải. Hầu như tất cả mọi thứ trong căn nhà này đều là của anh cả. Nếu anh muốn lấy gì thì anh cứ nói.

Anh nhìn quanh phòng khách ngăn nắp nơi chỉ có chiếc nôi là trông không được gọn mắt. Anh nghĩ tới những món quần áo Jill thường vứt bừa trong phòng.

- Jill có mọi thứ cần thiết rồi, cảm ơn.

- Anh không muốn mang theo món quà cưới nào sao?
 - Không, em cứ giữ cả đi.
 - Cả cái nõ ngô anh cũng không lấy sao? - Trông cô giống như một thiên thần vậy.
 - Đó đâu phải là quà cưới. Cái đó chúng ta cùng đi mua mà.
 - Ồ, đúng vậy. Em không dùng nó nhiều đâu, anh muốn thì cứ lấy.
- Cô dường như hoàn toàn có thể thích nghi được với cuộc sống mà không cần có anh. Cô ra cửa và tiễn anh ra xe.
- Cảm ơn anh đã mang chi phiếu tới cho em, Clay ạ; mẹ con em thực sự cảm ơn anh.
 - Em đừng nói thế, bất cứ lúc nào anh cũng sẵn sàng.
 - Clay, em muốn nói điều này.

Anh đứng bên cửa xe đã mở, cảm ơn cái điều đã cho anh được ở lại một chút nữa cho dù nó là điều gì đi nữa. Catherine nhìn xuống đất, khẽ đá một viên cuội, rồi ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh.

- Bố anh nói rằng dạo này bố mẹ không gặp anh thường xuyên. Đó không phải là việc của em, nhưng em thấy bố anh buồn lắm. Clay, không có lý do gì khiến anh phải nghĩ rằng anh đã hại họ - hay gì gì đi nữa. - Đây là lần đầu tiên kể từ lúc anh đến anh thấy cô lúng túng. Má cô đỏ bừng. - Chắc anh hiểu những gì em muốn nói. Bố mẹ anh thực sự rất tốt. Đừng làm họ thất vọng, được không?

- Họ không ủng hộ việc anh sống với Jill.
- Hãy cho họ một cơ hội, - cô nói, giọng nhỏ nhẹ, rất thuyết phục.
- Làm sao họ ủng hộ ngay được khi mà họ chưa bao giờ thấy anh làm vậy? - Rồi bỗng nhiên, cô mỉm cười với anh. - Ồ, quên chuyện đó đi. Đó không phải là việc của em. Tạm biệt bố đi nào, Melissa.- cô đứng lùi lại, điều khiển cánh tay Melissa thực hiện một cái vẫy chào.
- Tại sao mình lại cảm thấy cô ấy đang điều khiển trái tim mình theo một cách khó lý giải thế nhỉ? - Clay bắn khoản tự hỏi.

Sáu tuần sau khi kỳ học bắt đầu một thầy giáo dạy lịch sử có tên là Frank Barrett mời Catherine đi xem ca nhạc ở Orpheum. Họ trở về nhà cô sau khi buổi diễn kết thúc. Frank Barrett là một người đàn ông đẹp trai có mái tóc đen, và khi Catherine để mình bị kéo vào vòng tay của người đàn ông ấy, để anh ta hôn cô, cô nghĩ việc đó như một phép trị liệu. Trước đây cô thấy bộ râu của ông thầy ấy cũng dễ ưa nhưng khi thấy lưỡi của anh ta thò ra qua những sợi râu thì cô chẳng thấy thích chút nào nữa. Cơ thể cường tráng của anh ta bỗng mất đi vẻ hấp dẫn khi ép Catherine vào tường ở hành lang. Đôi bàn tay với những móng tay sạch sẽ đột nhiên trở nên quá thân mật, và khi cô đẩy chúng ra cô cảm thấy chẳng có cảm tình với anh ta chút nào. Cô đơn giản không cảm thấy cuốn hút bởi người đàn ông ấy, và cô thấy dễ chịu khi đẩy được anh ta ra.

Anh ta xin lỗi cô, còn cô thì mỉm cười và nói:

- Ô, không cần phải xin lỗi đâu. Như thế rất hay.

Hiểu lắm ý cô, anh ta lại bắt đầu lần thứ hai.

- Không Frank. Tôi muốn nói không làm thế là rất hay.

Anh chàng Frank Barrett tội nghiệp lặng lẽ ra về, chắc mẩm rằng cô có gì đó không bình thường, không giống Catherine mà ngay lần đầu vào lớp anh ta đã phải để ý đến.

Cuối tháng mười Herb Anderson bị bắt và bị trả về Minnesota để hầu toà. Nhìn thấy ông ta trong phòng xử án Catherine không thể tin vào mắt mình. Cái bụng bia của ông ta đã biến mất, mặt ông ta vàng bệch, tay ông ta run rẩy; cuộc sống chui lủi rõ ràng đã quá khắc nghiệt đối với ông ta. Nhưng mặt ông ta vẫn giữ nguyên vẻ hằn học. Đôi môi xệ xuống cho thấy Herb vẫn nghĩ ông ta đáng được cuộc đời đền bù nhưng vẫn chưa nhận được sự đền bù đó.

Catherine rất ngạc nhiên khi thấy Clay cũng có mặt trong phòng xử án, không những thế bố mẹ anh cũng đến. Cô cố không nghĩ tới họ để tập trung vào các diễn biến của phiên toà, và cô bắt gặp nụ cười đắc ý của Herb khi ông ta nhận thấy những người nhà Forrester không ngồi cùng hàng ghế với Catherine và Ada.

Phiên tòa không kéo dài; bởi không có ai đứng ra biện hộ cho Herb Anderson, ngoại trừ hai người bạn bợm rượu trông còn đáng nghi hơn ông ta nữa. Lịch sử bạo lực của Herb Anderson được trình bày rõ ràng qua cá nhân chứng Ada, Catherine, em gái Herb và em rể ông ta, bác Frank và bác Ella. Vụ hành hung Clay trước đây của Herb cũng được đưa ra như một bằng chứng và mặc dù bị loại bỏ, nó vẫn có những ảnh hưởng nhất định. Bác sĩ điều trị cho Ada và người lái xe cứu thương cũng đứng ra làm chứng. Mặt Herb Anderson cứ mỗi lúc một tái đi. Lần này Herb không cãi được một lời nào, và khi thẩm phán phiên toàn tuyên phạt ông ta hai năm tù giam tại Stillwater state, môi ông ta run lên bần bật.

Nắm cánh tay mẹ đi ra khỏi phòng xử án, Catherine nhìn thấy Clay và bố mẹ anh cũng đang tiến ra lối đi. Clay mặc một chiếc áo khoác màu nâu may bằng vải len. Ánh mắt anh hướng lên tìm kiếm và anh bắt gặp ánh mắt cô, còn cô thì cảm thấy tim mình như có cánh khi cô nhận ra rằng anh đang đợi cô. Cô cảm thấy một cảm giác an toàn, khi anh đặt tay lên cánh tay cô.. Ghế của phòng xử án được dành cho vụ án tiếp theo. Dù chẳng nói năng gì bằng cách nào đó họ vẫn khiến cho Angela và Claiborne dừng giãn ra nhường lối cho Ada đi qua họ, rồi đến Catherine. Bước đi bên cạnh anh, cô bắt gặp mùi nước hoa quen thuộc của anh. Cô cố kiềm chế nhưng vẫn không thể không ngược lên nhìn anh, xiết chặt cánh tay anh và kéo bàn tay anh sát lại người cô.

- Cảm ơn anh, - cô mỉm cười. - Hôm nay em và mẹ em thực sự cần sự ủng hộ của anh.

Anh khẽ xoa cánh tay cô. Nụ cười của anh khiến cô run rẩy, và cô phải quay vội đi.

Một lần nữa Clay lại nhận thấy những thay đổi ở cô. Cô đã có được một vẻ tự tin mới khiến cô hấp dẫn hơn, và đồng thời cô cũng trở nên dịu dàng hơn. Cô không còn ngượng ngùng hay phòng thủ nữa. Anh nhận thấy rằng cô đã thay đổi kiểu tóc và nhận thấy rằng mái tóc cô đã trở lại màu vàng lửa tự nhiên. Anh ngắm mái tóc cô trong lúc cô bước lên trước anh, ngay người ra một lát trước những lọn tóc vàng óng xoã xuống bờ vai cô.

Họ đi tới hành lang và thấy Angela đang đứng đợi ở đó, đang nhìn Catherine đi tới với đôi mắt rơi lệ.

- Ôi, Catherine, được gặp con mẹ vui quá.

- Con cũng nhớ mẹ, - Catherine nói. Rồi hai người ôm lấy nhau, nước mắt chảy xuống từ đôi mắt của họ.

Nhìn cảnh ấy, Clay bỗng nhớ tới một lần Catherine đã thề rằng sẽ không để mình quen thuộc với bố mẹ anh, nhưng anh nhận thấy lời thề của cô không có hiệu lực, bởi bỗng Angela ra cô lại ào vào vòng tay của Claiborne. Ngoài lần anh chứng kiến cô với Steve ở sân bay ra đây là lần đầu tiên anh thấy cô cho phép mình đón nhận cái ôm một cách tự nhiên.

Cái ôm rất chặt của Claiborne khiến Catherine nghẹt thở và phải bật cười; nhưng qua vai Claiborne mắt cô lại tìm đến Clay, đang đứng lặng lẽ nhìn cô.

Tất cả họ bỗng nhiên nhớ đến Ada, và nhớ đến lý do họ có mặt ở đó. Sau khi nói về vụ án, họ nói tới những chuyện khác, và bước nhanh hơn. Cuối cùng Angela gợi ý:

- Tại sao tất cả chúng ta không đi đâu đó uống một ly và nói chuyện nhỉ? Mẹ rất muốn nghe tình hình của Catherine và Melissa.

- Đến Mullion nhé? - Claiborne đề nghị.

Catherine liếc nhanh sang Clay, rồi liếc sang mẹ cô.

- Tôi không biết. - Bàn tay bối rối của Ada bầu lấy vạt áo khoác của bà. Tôi đi cùng với Margaret. - Giờ họ mới nhận thấy bà Sullivan đang đứng đợi Ada cùng với Frank và Ella.

- Nếu bà đồng ý chúng tôi sẽ đưa bà về, - Claiborne bảo Ada.

- Cái đó... thì tùy Cathy.

Catherine nghe thấy Clay nói: "Catherine có thể đi với con". Catherine lại liếc nhìn anh, nhưng anh đã bắt đầu kéo áo khoác lên như thể việc đó đã được anh quyết định rồi.

- Em có xe của em, - cô nói.

- Em muốn sao cũng được. Em có thể đi cùng anh nếu em muốn, và sau đó anh sẽ đưa em quay lại để lấy xe.

Catherine của trước đây bỗng quay lại, với sự thôi thúc chống đỡ lại những tình cảm dành cho Clay. Nhưng Catherine của bây giờ, một Catherine tự tin, lại quyết định nắm lấy cơ hội ở bên anh khi cô có thể.

- Vậy cũng được, - cô đồng ý. - Như thế càng đỡ tốn xăng.
- Hẹn gặp mọi người ở đó nhé. - Clay quay sang những người khác mỉm cười và nói.

Và Catherine cảm thấy anh nắm lấy cánh tay cô và kéo cô sát vào người anh. Ở bên ngoài gió hú lên từng cơn, xoáy thành những cơn lốc nhỏ trong những thung lũng giữa các toà nhà cao tầng. Catherine cảm nhận cảm giác như bị kim châm trên má cô, bởi cả hai má cô đều nóng gần như bỏng vậy. Cô và Clay đến một góc đường và đứng đợi đèn xanh. Cô cố nhìn vào chiếc đèn đỏ ở bên kia đường, nhưng cô vẫn không thể không cảm thấy ánh mắt Clay đang nhìn cô. Cô đưa tay để dựng cổ áo lên nhưng nó lại bị vướng trong chiếc khăn lông cô quấn quanh cổ, và thế là Clay đưa tay lên giúp cô. Qua lớp len của chiếc găng tay sự đụng chạm của bàn tay anh vẫn khiến cô nổi da gà. Đèn xanh đã xuất hiện.

- Xe của anh ở bãi đỗ đằng kia. - Clay nói, và lại nắm cánh tay cô cùng băng qua đường đầy gió. Vai anh khẽ chạm vào vai cô khiến người cô nóng ran. Cô cố tìm lời nào đó để nói, nhưng cô không tìm được. Anh dẫn cô tới lối vào bãi đỗ xe được dựng bằng bê tông; sàn loang loáng vết dầu mỡ. Gót giày của cô bị trượt, và cô lao người sang một bên, nhưng cô cảm thấy mình được giữ lại bằng cánh tay khoẻ mạnh của anh.

- Em không sao chứ?

- Vâng, đi giày cao gót vào mùa đông thật bất tiện.

Anh nhìn xuống cổ chân xinh xắn của cô, không thể đồng tình với ý kiến đó của cô.

Đến chỗ thang máy anh bỏ tay cô ra, nghiêng người sang để bấm nút; và họ đứng ở giữa những bức tường xi măng lạnh lẽo so vai lại chờ đợi trong căng thẳng. Thang máy đã tới; Clay đứng sang một bên để Catherine vào trước. Anh ấn tay lên chiếc nút màu da cam. Họ vẫn im lặng, và Catherine ước gì cô có thể nói luôn mồm suốt thời gian ở trong thang máy bởi vì sự kín đáo của thang máy khiến cô không tài nào chịu nổi, thế nhưng cô không thể nghĩ ra lời nào để bắt đầu.

Clay cứ nhìn vào đèn báo tầng, vẫn nhìn vào đó anh hỏi:

- Melissa khỏe không?

- Melissa khỏe. Nó rất quần chị trông trẻ, ít nhất người ta nói với em rằng ở đó nó rất hài lòng và hạnh phúc.

Tiếng thang máy nghe như âm thanh phát ra từ một cái cửa.

- Jill thế nào?

Clay nhìn Catherine, do dự một lát rồi trả lời:

- Jill khỏe, ít nhất cô ấy cũng nói với anh rằng cô ấy hài lòng và hạnh phúc.

- Thế còn anh? - Catherine thấy tim mình đập thành thịch. - Anh nói với cô ấy thế nào?

Họ đã đến tầng họ cần đến. Cánh cửa thang máy mở ra.

Cả hai người đều không nhúc nhích. Cái lạnh dường như tấn công vào từng tế bào của họ, nhưng họ cứ đứng im như thể họ không cảm thấy lạnh vậy.

- Xe của anh để đằng này, - anh nói, cảm thấy bối rối và sợ không kiềm chế nổi.

- Em xin lỗi, Clay, em không nên hỏi như thế, - cô nói và bước ra khỏi thang máy cùng anh. - Anh có quyền hỏi về Melissa, nhưng em không có quyền hỏi về Jill. Mặc dầu vậy em muốn biết anh thế nào, và em hy vọng anh hạnh phúc. Em muốn anh được hạnh phúc.

Họ dừng lại bên chiếc Corvette. Anh cúi xuống mở cửa xe. Rồi anh ngẩng lên nhìn cô.

- Anh đang cố gắng để được như vậy.

Trên đường đến Mullion cả hai người cùng nhớ lại cái lần anh đã đưa cô đến đó.

- Anh cũng đang nghĩ đến cái lần chúng ta đã đến đây phải không? - Cô hỏi.

- Anh cũng định nhắc đến lần đó.

- Giờ chúng ta đã lớn. Chúng ta nên can đảm.

- Em đã thay đổi, Catherine ạ. Nửa năm trước em rất sợ phải đến đó.

- Em đã sợ ư?

- Còn bây giờ em không sợ sao?

- Em không hiểu câu hỏi của anh lắm. Ý anh muốn nói rằng em sợ anh ư?

- Không phải em chỉ luôn phòng thủ trước anh. Em còn sợ những điều khác, những nơi, những hoàn cảnh, những nỗi sợ của riêng em. Anh nghĩ em đã thoát khỏi nhiều nỗi sợ hãi mà trước đây em cảm thấy.

- Em cũng nghĩ vậy..

- Vì em đã hỏi anh, vậy anh sẽ hỏi lại em. Em có hạnh phúc không?

- Có. Và anh có biết điều gì làm em thay đổi không?

- Điều gì? - Anh liếc sang cô và nhận ra cô đang nhìn anh.

- Melissa, - cô nói khẽ. - Đã có biết bao lần em nhìn Melissa và vô cùng muốn gọi cho anh để nói rằng em cảm ơn anh vì đã mang Melissa đến cho em.

- Tại sao em không gọi?

Anh nhìn cô lâu đến nỗi cô lo chiếc xe không thể tự chạy như thế được. Cô lắc đầu và nhún vai để anh biết rằng cô không có câu trả lời. Anh lại nhìn đường đi, và những cảm giác về sự quen thuộc lại tấn công cô: dáng anh ngồi ở ghế lái xe, cách anh vắt cổ tay trên tay lái vẻ nhàn nhã. Cô để cho những thôi thúc trong cô được đi theo đường của chúng, và rất đột ngột cô rướn người sang, đặt một tay lên cằm anh và xoay má anh đến môi cô.

- Cho cả em và Melissa. Bởi vì em nghĩ Melissa cũng biết ơn anh vì giống như em. - Catherine rút vội về ghế của mình rồi mới nói tiếp. - Và anh biết còn gì khác nữa không, Clay? Em là một người mẹ phi thường. Đừng hỏi em tại sao lại như vậy, em chỉ biết rằng em đúng là như vậy.

- Và khiêm tốn nữa. - Anh không thể không cười.
- Em không giỏi trong nhiều việc nhưng làm mẹ của Melissa thì...tuyệt vời. - Cô ngả đầu ra ghế về hài lòng. - Từ khi em đi học trở lại em rất bận, nhưng em vẫn có thời gian dành cho Melissa. Nhưng em phải thú nhận rằng em muốn học xong nhanh để em không phải chia thời gian của em cho nhiều thứ như bây giờ.

Cái hôn đó đơn thuần là một cái hôn cảm ơn. Một điều rõ ràng hơn nữa là Catherine đang có một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc. Clay ngồi nghe những câu chuyện phải ánh cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc đó của cô mà cảm thấy buồn tiếc bởi khi còn sống với anh cô đã không có được sự hài lòng như thế. Anh đang chìm trong suy tư bỗng bừng tỉnh khi nhận ra rằng cô vừa mới nói cô đã bắt đầu hẹn hò với đàn ông. Anh cảm thấy tim anh đau nhói vì giờ đây anh không có quyền can thiệp vào chuyện đó, và anh chỉ hỏi đơn giản.

- Chuyện đó thế nào?

- Đáng sợ! Cô giơ hai tay lên. - Đáng sợ! Em có thể hôn mà không cảm thấy tội lỗi thì chỉ chút ít. Đôi khi em còn thấy dễ chịu nữa.

Cô nhìn anh với một nụ cười tinh quái và cả hai người cùng cười thành tiếng. Nhưng trong đầu anh lại sục sôi với hàng trăm câu hỏi về những cái hôn đó, những cái hôn mà cô đã chia sẻ với ai đó mà anh không có quyền hỏi.

Họ ở Mullion khoảng hai tiếng, và trong thời gian đó Angela đã tạm thỏa mãn với những thông tin về chuyện mọc răng của Melissa, chuyện tiêm phòng và những đồ chơi con bé thích. Catherine nói chuyện với mọi người với vẻ tự tin, hoạt bát và thoải mái. Clay nói ít, hầu như chỉ ngồi lặng lẽ nhìn cô, so sánh cô bây giờ và cô trước kia. Và anh không thể không so sánh cô với Jill. Anh băn khoăn không biết cô hẹn hò với một người đàn ông hay cùng lúc hẹn hò với vài người. Anh định sẽ hỏi cô chuyện đó trên đường đưa cô về chỗ lấy xe.

Nhưng lúc họ rời Mullion, Catherine nói rằng Claiborne và Angela tiện đường hơn nên cô đi với họ.

Chương 29

Clay đứng bên cửa sổ trong căn hộ anh thuê cùng với Jill và nhìn ra hồ Minnetonka lạnh giá. Clay ước gì bây giờ là mùa hè. Vào mùa hè hồ Minnetonka là một thiên đường của những người đến bơi thuyền, câu cá, nhảy dù, và ngắm cảnh. Những đảo nhỏ nhô lên giữa hồ như những viên ngọc bích. Bờ hồ được kiến tạo theo những khóm oải hương mọc ven hồ.

Nhưng bây giờ là đầu tháng chạp. Clay nhìn mặt nước hồ đã đóng băng mà cảm thấy buồn nản. Những trận gió đã quét lên mặt hồ tạo ra một lớp bọt đóng băng với những vết rỗ chằng chịt. Những chiếc thuyền có mái chèo và những chiếc thuyền buồm nằm úp sấp trên bờ hồ trông như thể bị cướp bóc. Trên một cây cột buồm, ba con chim sẻ đứng xù lông chống chọi với những cơn gió buốt cho tới khi chúng không chống chọi nổi phải bay đi tìm một chỗ kín gió hơn. Một đàn vịt trời đứng túm tụm lại ở nơi đầu gió rồi nhanh chóng bay đi tìm một chỗ kiếm ăn giữa mùa đông băng giá.

Nhìn những con vịt trời đó, Clay bỗng muốn hỏi mùa thu đã đi đâu. Anh đã đi qua nó quá hờ hững, và mặc dầu năm nay anh có thể tự do với thú vui săn bắn của anh, song không hiểu sao anh lại không hề đụng đến súng săn. Trước đây anh hay đi săn với bố anh nhất. Anh nhớ bố anh. Nhưng khi mùa đông càng dài ngày thì sự phản đối việc anh sống với Jill của bố mẹ anh dường như cũng tăng thêm. Mặc dù thỉnh thoảng họ có gọi điện cho anh, song anh cảm nhận được sự trừng phạt lạnh lùng của họ, vì thế anh không bao giờ gọi lại cho họ.

Anh nhìn thấy xe của Jill lượn vào garage. Một phút sau anh nghe thấy tiếng mở cửa. Thường thì anh vội ra mở cửa cho Jill, nhưng hôm nay anh cứ đứng yên nhìn ra quang cảnh ảm đạm bên ngoài.

- Ôi, Chúa ơi, lạnh chết đi được! Em hy vọng là có một ly Toddy nóng đợi em ở nhà. - Jill nói. Cô ta đi đến chỗ Clay, vừa đi vừa cởi găng tay, khăn, ví và áo khoác vứt bừa trong phòng. Cảnh ấy càng làm Clay thấy bức, bởi anh vừa mới dọn phòng xong. Jill luôn cánh tay mình qua cánh tay anh, dụi cái mũi lạnh của cô vào cằm anh.

- Em thích anh về nhà trước đợi em như thế này.

- Jill, sao em cứ quăng đồ của em lung tung thế?

- Ồ, em đã quăng lung tung à? - Cô ta quay đầu nhìn những thứ mình đã vứt, rồi lại níu cánh tay Clay - Chỉ vì em muốn đến với anh ngay thôi mà. Với lại, anh biết ở nhà em có riêng một người giúp việc nên em quen thế rồi.

- Đúng, anh biết. Em luôn bảo chữa như vậy. - Anh chạnh nhớ đến Catherine, nhớ cô luôn thích dọn dẹp và giữ cho ngôi nhà của họ luôn sạch sẽ ngăn nắp.

- Tôi nay anh không vui, đúng không, anh yêu?
- Không phải. Anh chỉ không thích sự bừa bãi thôi.
- Anh đang bực. Anh đứng đây bực tức về chuyện gì nào? Về bố mẹ anh à? Nếu chuyện đó làm anh day dứt thì sao tôi nay anh không đến thăm họ đi?
Lời Jill nói chỉ càng làm anh bực thêm, vì anh thấy cô ta nghĩ thật đơn giản, cứ như thể tất cả sẽ được giải quyết chỉ bằng một chuyến thăm. Jill tháo giày và quăng ở giữa phòng trên đường cô đi lấy rượu. Cô ta cầm chai rượu huơ lên trước mặt anh và nói:
- Hãy làm một ly đi nào, rồi ra ngoài ăn tối.
Đó là tối thứ sáu, lạnh và ẩm ướt, và anh ghét phải đi lại trong thời tiết như thế. Anh ước gì Jill đề nghị nấu bữa tối ở nhà, làm gì đó ấm cúng và thoải mái một chút. Kỷ niệm về những tối vừa ăn chung ngô nổ vừa đọc sách cùng Catherine lại trở về trong anh khiến anh thêm muốn. Anh hình dung ra ngôi nhà ở thung lũng Vàng, hình dung ra cảnh Melissa nằm trong chiếc ghế xích đu còn Catherine thì ngồi xếp bằng chân ở dưới sàn kê đu đưa chiếc ghế. Anh nhìn ra mặt hồ đang dần bị bóng tối xâm chiếm và băn khoăn tự hỏi không biết Catherine sẽ phản ứng thế nào nếu thấy anh xuất hiện ở cửa nhà. Đột nhiên anh bước tới, kéo rèm cửa sổ lại. Anh chưa kịp bật đèn thì Jill đã đi tới bên anh. Cô ta vòng tay ôm lấy anh, áp ngực vào anh và thở dài:
- Có lẽ em đã nghĩ ra cách làm anh vui rồi, - cô ta thì thào bên môi anh.
Anh hôn Jill, đợi ham muốn quay trở lại trong anh. Nhưng thay vì cảm thấy ham muốn Jill, anh lại chỉ thấy đói; trưa nay anh đã bỏ bữa. Anh cảm thấy cái dạ dày của anh đang biểu tình dữ dội khiến anh chẳng cảm thấy hứng thú với Jill chút nào. Anh thấy trống rỗng hơn, thấy khao khát một điều gì đó hơn cả ăn uống và tình dục.
- Để sau đi, - anh nói, khẽ vuốt tóc Jill, cảm thấy có lỗi với Jill. - Mặc áo khoác vào và đi ăn tối đã.

oOo

Mấy ngày nay Melissa mọc răng nên con bé hơi quấy. Nó không chịu ngủ đúng giờ, vì thế Catherine thường phải để con ở phòng khách cho đến khi nó ngủ trên ghế đu rồi mới bế nó về nôi được.

Chuông cửa reo và Melissa lại mở mắt.

Ôi, tệ thật, Catherine nghĩ. Nhưng cô cúi xuống hôn lên trán Melissa và thăm thì: “Mẹ sẽ quay lại ngay, cún ạ.”

Melissa lại bắt đầu mút sữa trong chai.

Ở bên ngoài, Clay nghe rõ tiếng Catherine hỏi vọng ra:

- Ai đó?

- Anh đây, Clay đây. - Anh ghé sát miệng vào cánh cửa trả lời cô. Bỗng nhiên Catherine quên đi nỗi bực mình của cô. Tim cô đập rộn. Clay, Clay,

Clay, cô nghĩ trong niềm hạnh phúc ngây ngất.

Đứng bên cánh cửa, Clay đang băn khoăn không biết anh nên nói gì với cô. Chắc chắn cô sẽ nhìn thấu cái cố mông manh của anh.

Cánh cửa được mở ra rất nhẹ nhàng. Sau khi cô mở nó ra, cô lại đứng như trời trồng. Ấn tượng đầu tiên khiến cô không sao thốt lên lời: mái tóc anh bị gió làm rối tung lên khiếm khuyết một cách đầy quyến rũ, chiếc quần bò bạc ôm sát lấy cặp đùi dài khỏe khoắn của anh; hai tay anh để trong túi áo khiến anh trông giống như một cậu học sinh trung học nhút nhát lần đầu đến gõ cửa nhà bạn gái. Anh do dự, dường như không biết nói gì, rồi anh nhìn xuống chân cô, rồi lại nhìn lên, rồi lại lúng túng như thể không biết nhìn vào đâu nữa. Cô thấy người mình như tan ra.

- Chào, Catherine.

- Chào anh, Clay.

Bỗng nhiên cô nhận ra cả hai đã đứng yên như thế khá lâu và nhớ ra Melissa đang ở trên sàn lạnh.

- Anh mang cho Melissa một món quà Giáng Sinh.

Cô bước lùi lại để anh vào, rồi đóng cửa lại và nhận thấy mình đang đứng gần anh trong hành lang hẹp.

- Hai mẹ con đã đi ngủ rồi sao? - Anh liếc nhanh sang cô.

- Ồ, à, chưa. - Cô vội kéo khóa áo choàng của cô lên cao hơn, rồi giấu đôi tay vào túi áo.

- Đáng lẽ anh nên gọi điện trước. - Anh đứng đó cảm thấy mình vô duyên và gây phiền phức. Chiếc áo choàng cô mặc phơn phớt hồng, có mũ, có túi. Tóc cô được kẹp bằng một chiếc kẹp nhựa và anh nhận thấy đuôi tóc cô vẫn còn ướt. Khuôn mặt cô trông sáng sủa và tươi tắn. Anh nhận ra ngay là cô vừa mới tắm xong. Anh biết rõ sau chiếc áo choàng kia cô không mặc áo lót.

- Không sao đâu.

- Lần sau anh sẽ nhớ gọi trước. Anh thấy một thứ anh ưng và thế là anh mua và muốn nhân tiện đi qua đây mang vào cho Melissa.

- Em đã nói là không sao mà. Dù sao mẹ con em cũng có làm gì đặc biệt đâu mà anh ngại.

- Không ư? - anh hỏi một cách ngớ ngẩn.

- Em bận học còn Melissa thì đang mọc răng.

Anh mỉm cười, một nụ cười ấm áp và quyến rũ, còn cô thì thọc tay xuống tận đáy túi trong khi họ bước vào trong nhà bởi cô không biết giấu niềm hạnh phúc được thấy anh vào đâu khác.

Bỗng nhiên từ phòng khách vọng ra tiếng vật gì đó bị rơi, và sau một phút yên lặng là tiếng Melissa khóc òa.

- Ôi, Chúa ơi! - Clay nghe thấy tiếng Catherine kêu lên hoảng sợ. Anh sò soạng trong bóng tối, tìm được tay áo choàng của cô và lao theo lên gác.

- Con đâu, Catherine?

- Em đặt con trên sàn.
- Em đón con đi. Anh sẽ vào bật đèn bếp.

Melissa đang khóc còn tim Catherine thì đang muốn vỡ tung ra. Lần tìm công tắc đèn, Clay cũng cảm thấy tim mình muốn ngừng đập. Anh tìm thấy công tắc và bật đèn lên, rồi chỉ với năm sải chân, anh đã kịp tới quỳ xuống bên cạnh Catherine trong khi cô bé Melissa lên ôm nó trong vòng tay cô để cho những tiếng khóc của nó bị hãm lại bên cổ cô. Trong ánh sáng mờ mờ, Clay có thể nhìn thấy chiếc đèn bàn nằm ở dưới sàn, nhưng không võ. Anh đặt tay lên vai Catherine, rồi đặt tay lên đầu Melissa.

- Catherine, hãy đưa con ra chỗ sáng xem nó có bị thương không. - Anh đỡ Catherine đứng dậy, dẫn cô đi, và qua lớp áo choàng anh biết cô cũng đang khóc. - Đi nào, - anh nói khẽ, - hãy đưa con vào phòng tắm.

Họ đặt Melissa lên một chiếc khăn bông dày trên bàn trang điểm. Họ có thể nhận ngay ra điểm chiếc đèn đập vào đầu Melissa. Chỗ đó đỏ và đã sưng lên to gần bằng quả trứng. Catherine hoảng sợ đến nỗi sự hoảng sợ đó truyền sang cả Melissa khiến nó càng khóc to hơn. Và cả Clay cũng hoảng sợ không kém nhưng anh vẫn phải vừa thăm vết thương cho Melissa, vừa an ủi cả hai mẹ con cô để cả hai bình tĩnh lại.

- Tất cả là lỗi của em. - Catherine tự trách mình. - Em chưa bao giờ để con trên sàn như thế cả. Đáng lẽ em phải biết con có thể với dây đèn, nó hay với các thứ. Nhưng lúc đó con đang thiêu thiêu ngủ rồi nên em không nghĩ con lại với cái này cái nọ. Nó đang ngậm bình sữa và em...

- Thôi nào, vết thương có gì nghiêm trọng đâu. Anh có trách em đâu, đúng không?

Ánh mắt họ gặp nhau trong gương.

- Nhưng một cái đèn to cỡ đó có thể giết chết con bé.

- Em đừng nói thế. Đó đâu phải là lần cuối cùng con bé bị va đập. Em có biết em còn sợ hơn cả Melissa không?

Anh nói đúng. Melissa thậm chí đã nín, và nó mở to đôi mắt ướt nhìn họ. Catherine mỉm cười ngượng ngùng, với một chiếc khăn giấy và hỉ mũi. Clay vòng tay quanh vai cô, khẽ lắc cô hai cái như thể muốn nói, cô gái ngốc nghếch ạ. Vào lúc đó anh hiểu ra tại sao tự nhiên lại tạo ra hai người sinh thành. Đúng, em là một người mẹ tốt, Catherine ạ, anh nghĩ, nhưng không giỏi trong những trường hợp khẩn cấp đâu. Trong những lúc như thế này, em cần anh đấy.

- Chúng ta cho con xem quà Giáng Sinh anh mua cho nó để nó quên đi chuyện không may vừa rồi.

- Đúng. Nhưng, Clay này, anh nghĩ có cần phải đưa con đi khâu không? Em chẳng biết xử lý những vết thương thế nào. Con chưa bao giờ bị như thế này. Em lo lắm.

Trong khi họ chuẩn bị kiểm tra vết thương của Melissa, họ giữ tay con bé

khiến nó lại bắt đầu cầu nhau.

- Anh cũng không có kinh nghiệm, nhưng anh nghĩ không cần phải khâu khâu. Vết thương đó nhỏ thôi mà. Với lại ở chỗ đó tóc che đi chẳng ai nhìn thấy sẹo đâu.

Cuối cùng, Melissa cũng được bế ra khỏi phòng tắm. Nó nhìn Clay bằng đôi mắt mở to đầy tò mò. Anh dựng chiếc đèn lên và cắm điện trở lại phích cắm, rồi tất cả họ cùng ngồi xuống sàn phòng khách. Melissa cứ nhìn Clay khiến anh phải bật cười. Thấy môi dưới của con bé lại bắt đầu run run, Clay vội giục Catherine:

- Nào, mở quà nhanh lên, kéo anh lại gặp rắc rối bây giờ.

Tiếng giấy sột soạt và màu đỏ của nó thu hút sự chú ý của con bé ngay lập tức, và khi Catherine kéo từ trong hộp ra một con gấu bông trắng có cái mũi tẹt ngộ nghĩnh và đôi mắt đen biết đưa đi đưa lại thì từ cái miệng xinh xắn của Melissa, những tiếng "o o o" liên tục được phát ra. Trong con gấu có một chiếc hộp phát ra nhạc, và thế là chẳng bao lâu sau thứ đồ chơi mới của Melissa đã giúp con bé chìm vào giấc ngủ.

Cho Melissa về phòng xong, Catherine quay xuống và thấy Clay đang đứng đợi ở chân cầu thang. Anh đang mặc áo khoác như thể để chuẩn bị ra về. Cô bỗng cảm thấy thất vọng. Cô dừng lại ở bậc thang cuối cùng, bấm những ngón chân trên mép bậc. Những ngón tay cô mân mê tay vịn cầu thang một cách vô thức. Anh đứng bên cạnh cô, mắt họ ở ngang tầm với nhau, và cả hai đều đang cố nghĩ ra điều gì đó để nói.

- Con ngủ rồi, - Catherine nói. Không hẳn là một sự mời mọc, cũng không hẳn không.

- Ồ... tốt... - Anh nhìn xuống thăm và từ từ xỏ tay vào áo khoác.

Vẫn nhìn xuống sàn, anh dựng cổ áo lên trong khi tay Catherine cứ bầu chặt lấy tay vịn cầu thang. Anh rút tay vào túi áo và hắng giọng:

- Anh nghĩ là anh nên đi thôi. - Giọng anh nghe hơi ngàn ngạt, có lẽ anh cố nói nhỏ để khỏi làm Melissa thức giấc.

- Vâng, - Catherine cảm thấy nghẹt thở. Tay vịn cầu thang dường như đang trượt dưới tay cô.

Clay ngẩng đầu lên, ánh mắt anh gặp ánh mắt cô. Anh làm một cử chỉ vẫy chào bằng bàn tay để trong túi áo:

- Tạm biệt.

Cô gần như không nghe thấy lời anh nói, anh nói khẽ quá.

- Tạm biệt.

Nhưng thay vì bước đi, anh lại đứng đó nhìn cô, nhìn cô đứng trên bậc thang cuối cùng như một con chim sẻ đậu trên cành cây. Đôi mắt cô mở to, và anh có thể thấy rõ cái cách cô nuốt xuống khó nhọc, và cả những nhịp thở hỗn loạn của cô. Anh cũng đâu có điều khiển nổi nhịp thở của mình. Anh ước gì trông cô thoải mái hơn, nhưng anh biết cô có lý do để sợ, sợ như anh cảm

thấy lúc này. Tóc cô đã khô, những lọn tóc vàng ôm quanh vai cô, rủ xuống chiếc mũ áo choàng. Cô đứng nguyên bên thanh chắn cầu thang.

Mặt cô sáng hồng, không trang điểm, tóc để rời, chân trần. Anh không cố phân tích, không nghĩ đến mình nên hay không nên, bởi anh chỉ biết rằng anh phải đi. Anh bước ba bước khó khăn về phía cô, mắt anh nhìn vào mắt cô. Rồi anh lặng lẽ nghiêng người anh tới, gục mặt vào nơi những lọn tóc của cô xoã xuống. Anh hít vào thật sâu mùi thơm của cô, mùi thơm mà anh nhớ rất rõ, cái mùi thơm dịu nhẹ đầy nữ tính mà anh luôn yêu thích. Đôi môi Catherin hé mở và cô nghiêng đầu về phía anh để má cô áp lên thái dương của anh trong khi tim cô đập những nhịp cuồng điên. Anh ngẩng đầu lên và mắt họ gặp nhau. Họ hỏi những câu hỏi bằng mắt, nhớ đến những đau đớn mà họ đã gây ra cho nhau. Rồi vẫn để nguyên tay trong túi áo, anh nghiêng đầu tới đặt môi lên môi cô, thấy cô cup mi xuống trước khi anh nhắm mắt lại. Anh hôn cô rất nhẹ, để cho quá khứ lu mờ đi, nhưng không thể ngăn cản nó trở thành một phần của cái hôn. Anh tự bảo mình rằng anh phải đi, nhưng khi anh đang cố để dứt ra thì môi cô lại níu lấy môi anh, bảo với anh rằng anh đừng đi. Họ mở mắt ra trong khoảnh khắc rồi anh lại bắt đầu một cái hôn khác quả quyết hơn. Đầu lưỡi ấm nóng của họ gặp nhau và Clay choàng áo khoác quanh người cô, kéo cô vào trong chiếc áo khoác cùng với anh. Họ ôm nhau, không phải bằng tay, bởi tay cô vẫn bấu lấy tay vịn cầu thang, còn tay anh thì vẫn nắm hút trong túi áo khoác ở sau lưng cô, vì anh sợ rút tay ra để rồi lại bắt đầu điều gì đó mà chắc chắn sẽ bị dang dở. Nhưng họ không thể chạm vào nhau như thế được mãi, và thế là Catherine buông tay vịn cầu thang ra, thả mình vào cái nơi ấm áp đang bao bọc cô, để cho đôi tay cô được tự do bên trong áo khoác của anh. Anh ôm cô qua lớp vải pha len mềm mịn, nhắc cô khỏi bậc thang, để cô đứng trên mũi giày của anh trong khi nụ hôn mỗi lúc một cuồng nhiệt. Một bàn tay của anh rời bỏ túi áo khoác để tìm đến mái tóc cô. Bàn tay kia của anh cũng không chịu nằm trong lớp vải mềm mà tìm đường đến lưng cô để rồi bắt đầu hành trình của nó với những cái vuốt ve êm ái. Qua lớp áo choàng, cô có thể cảm thấy đầu chiếc thắt lưng da của anh, và cô nhớ đến cái lần cô đã uống rượu trên người anh. Thật mỉa mai, ý nghĩ đó thức tỉnh cô và cô bắt đầu đẩy anh ra. Nhưng anh kiên quyết giữ cô lại, ôm cô chặt hơn.

- Ôi, lạy Chúa, Cat, - anh thì thầm bằng giọng nói nghe như không phải của anh, - ôi, Cat, chúng ta đã bắt đầu từ đầu.

- Không, - cô đáp bằng giọng run rẩy, - từ đó đến giờ chúng ta đã đi được một đoạn đường dài rồi.

- Đúng, em đã đi được một đoạn đường dài. Bây giờ em khác trước nhiều.

- Em chỉ trưởng thành hơn một chút, vậy thôi.

- Vậy có chuyện quái quỷ gì với anh chứ?

- Anh không biết sao?

- Cuộc đời anh đảo lộn hết cả. Mọi thứ đều đảo lộn kể từ khi anh và em thực hiện cái thỏa thuận chết tiệt đó. Năm vừa rồi là một năm tồi tệ. Anh không còn biết anh là ai và anh không biết anh đang đi về đâu nữa.

- Làm như thế này thì anh biết được sao?

- Anh không biết. Anh chỉ biết rằng ở đây với em như thế này là đúng.

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng cảm thấy đúng, và hãy xem sự việc đã đưa chúng ta đến đâu.

- Anh muốn em, - anh rên lên bên tóc cô.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy đủ tự tin để nói ra cái điều mà cô đã từ chối không nói trong suốt những tháng sống cùng anh:

- Nhưng em yêu anh, Clay ạ, và như thế có sự khác biệt đấy.

Anh đứng lùi ra để nhìn mặt cô, và cô thầm cầu mong anh cũng nói điều ấy với cô, nhưng anh không nói. Anh đọc được những ý nghĩ của cô và biết cô đang chờ đợi điều gì, nhưng anh lại không thể nói được điều ấy khi mà anh chưa hoàn toàn chắc chắn. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh nên anh không biết liệu mình đang hành động theo cảm hứng bất chợt hay theo tình cảm. Anh chỉ biết rằng cô trông quyến rũ quá, và rằng cô là mẹ của con anh và rằng họ vẫn còn là vợ chồng.

Anh lại ôm choàng lấy cô, và cái ôm mãnh liệt ấy đẩy họ xuống thảm. Anh ở trên người cô, và những ngón tay anh đã tìm thấy khóa áo của cô, kéo nó xuống.

- Dừng lại, Clay, dừng lại, - cô van nài bởi vì cô không muốn gì hơn là đáp lại anh.

- Em không muốn chuyện này dừng lại, em muốn nó tiếp tục giống như lần đầu tiên. - Anh nói bên cổ cô ấm nóng.

- Chỉ còn gần một tháng nữa là chúng ta sẽ chính thức ly dị, và lại anh đang sống với một người đàn bà khác.

- Và tất cả những gì anh làm trong thời gian vừa qua là anh so sánh em với cô ấy.

- Và vì thế mà anh ở đây để thực hiện những so sánh của anh ư, Clay?

- Không, không, anh không có ý như vậy. - Bàn tay anh lướt trên da thịt cô. - Ôi, Cat, em đang ở bên anh.

- Giống như một chỗ ngứa anh không thể đưa tay gãi tới chứ gì, Clay? - Cô giữ tay anh lại.

- Dừng đùa giỡn anh.

- Em không đùa giỡn anh, Clay ạ, chính anh mới đang đùa giỡn em.

Anh cảm thấy những móng tay cô bầu trên cổ tay anh. Anh ngẩng lên nhìn cô:

- Anh không đùa giỡn. Anh muốn em.

- Tại sao? Bởi vì em là lần đầu tiên trong đời anh không thể có được ư?

Anh ngồi dậy trên bậc thang và thọc những ngón tay vào mái tóc rối. Chúa ơi,

cô ấy nói đúng không, anh thăm hỏi. Có đúng là chỉ vì lòng tự trọng của mình không? Mình có phải loại đàn ông đáng khinh không? Anh nghe thấy tiếng cô kéo khoá áo lên nhưng anh vẫn ngồi ôm đầu, chưa thoát khỏi ý nghĩ về làn da trần của cô. Anh ngồi như thế hồi lâu, rồi anh gục mặt vào hai bàn tay. Nhưng qua những ngón tay, anh vẫn cảm thấy mùi thơm như hương hoa xuân tỏa ra từ cơ thể cô.

Cô ngồi cạnh anh, nhìn anh đấu tranh với bản thân mình. Sau một hồi anh ngã người trên bậc thang, nằm đó vắt chân lên nhau. Anh vắt một tay lên ngang mắt, để tay kia lên đùi, anh thở dài.

Cuối cùng cô cũng lên tiếng, nhưng giọng cô không bức bối, mà rất dịu dàng:

- Em nghĩ anh nên quyết định anh muốn ai, em hay Jill. Anh không thể cùng lúc có cả hai người.

- Anh biết, anh biết. - Anh nói về một mối. - Anh xin lỗi, Catherine.

- Đúng, anh nên xin lỗi. Em không dễ thích ứng như anh, Clay ạ. Khi em bị tổn thương, vết thương đó gây đau đớn cho em rất lâu. Và em không có một người yêu thay thế để giúp em quên đi.

- Anh cảm thấy anh đang mất phương hướng; tất cả như quay cuồng.

- Em biết. Sống với cô ấy, đến đây, rồi còn bố mẹ anh ở giữa. Họ thế nào, Clay? Anh đang cố chứng minh điều gì mà anh lại cự tuyệt họ để rồi đi làm việc cho một người khác, Clay?

Cô thấy yết hầu anh chuyển động, nhưng anh không trả lời.

- Nếu anh muốn tự trừng phạt mình thì xin anh đừng lôi em vào. Nếu anh muốn tiếp tục đặt mình vào những tình huống khó xử thì tùy anh. Em thì không. Em đã có cuộc sống với Melissa, và em đã chứng minh cho bản thân mình thấy rằng em có thể sống mà không có anh. Khi chúng ta gặp nhau, anh là một người có chí, một người tự tin. Bây giờ hình như chúng ta đã đổi chỗ cho nhau. Điều gì đã xảy ra với chí hướng của anh, những mục tiêu của anh đâu rồi?

Có lẽ những điều đó đã rời bỏ anh từ khi anh bỏ em, anh thăm nghĩ.

Cuối cùng anh ngồi dậy, rồi từ từ đứng lên, quay lưng lại phía cô, nhìn dăm dăm xuống sàn nhà.

- Em nghĩ anh nên đi đâu đó và suy nghĩ, xác định sự lựa chọn của anh cho rõ ràng, - cô nói, - và nếu anh đã suy nghĩ kỹ, và đã xác định rõ ràng rồi mà vẫn muốn gặp em thì... - Nhưng thay vì hoàn thành ý nghĩ đó, cô lại kết thúc.

- Đừng có quay lại đây yêu cầu em chuyện đó trừ khi anh đến để ở lại mãi mãi.

Cô nghe thấy anh kéo khoá áo khoác. Rồi không quay lại nhìn cô, anh lặng lẽ vẫy chào tạm biệt, và anh bước ra cửa.

Chương 30

Catherine chìm trong nỗi đau khổ và cay đắng ngọt ngào, nỗi đau khổ và cay đắng ngọt ngào mà trước đây khi Clay rời bỏ cô, cô đã từng phải chịu đựng. Cô đứng bên cửa sổ nhìn ra thành phố đầy tuyết mà ý nghĩ thì không sao dứt ra khỏi Clay. Clay, người mà cô đã có được một lần, có lẽ sẽ chẳng bao giờ trở thành của cô được. Sự hài lòng mà cô biết qua tình yêu đối với Melissa giờ đây không giúp ích gì được cho cô nữa. Cảm giác trống rỗng hành hạ cô, len lỏi vào tất cả các hoạt động của cô; lúc cô học, lúc gấp quần áo, lúc cô đi bộ trong khuôn viên của trường, lúc cô cho Melissa tắm, lúc cô lái xe. Khuôn mặt của Clay cứ liên tục hiện ra trong tâm trí cô, sự thiếu vắng anh lại một lần nữa mang đi niềm vui của cô, khiến cuộc sống của cô tẻ nhạt và trống rỗng, và nhiều lần sự trống vắng đó khiến cô rơi lệ. Trong nỗi nhớ anh da diết, cô thấy dường như ai cũng nhắc cô nghĩ đến anh: một người có mái tóc nâu đi trên phố; một người mặc áo khoác màu nâu; một tiếng cười của ai đó; một người đàn ông ngồi vắt cổ chân lên đầu gối; nấn lại cà vạt. Một thầy giáo của Catherine khi giảng bài có thói quen đứng chống nạnh, hai vạt áo khoác bay về phía sau, nhìn xuống khoảng sân nhà giữa hai chân giống hệt như cách Clay thường đứng. Ngôn ngữ cơ thể của thầy giáo đó giống ngôn ngữ cơ thể của Clay đến nỗi Catherine bị ám ảnh bởi ông ấy. Cô đã nhiều lần nhắc mình không được chuyển những tình cảm dành cho Clay sang một người lạ, nhưng chẳng ích gì. Mỗi lần ông thầy có tên là Neuman đó đứng giảng bài trên lớp là tim Catherine lại rạo rực.

Cô tính từng ngày mong cho kỳ nghỉ Giáng Sinh tới để cô không còn phải khổ sở vì thầy Neuman và cái dáng giống Clay của ông ấy. Nhưng Giáng Sinh lại mang đến những kỷ niệm cay đắng của riêng nó. Để quên đi những kỷ niệm ấy, cô gọi điện cho bác Ella của cô và gạ bà ấy mời cô và Ada đến dự Giáng Sinh với gia đình của bà. Sắp đặt như thế cũng chẳng giúp cô là bao, bởi cô chẳng thể bật những ngọn đèn màu trên cây thông nhỏ của cô mà không phải chế ngự và xua đuổi những ký ức về lễ Giáng Sinh tuyệt vời mà Angela và Claiborne đã tổ chức ở nhà họ năm ngoái. Cô cứ hay đi đến bên cửa kính, nhìn ra ngoài trời đầy tuyết và đút tay vào túi quần mà nhớ lại, nhớ lại. Ngôi nhà như thiên đường với tất cả tình yêu nồng ấm, những ngọn đèn màu huyền ảo, âm nhạc du dương, và gia đình đoàn tụ. Cô làm sao có thể quên nổi.

Gia đình. Ôi, gia đình. Nó là cội nguồn của sự đau khổ mà Catherine phải chịu đựng, là tất cả cuộc sống của cô. Cô nhìn Melissa mà không sao cầm nổi nước mắt, bởi Melissa của cô sẽ không bao giờ được biết đến sự che chở của mái ấm gia đình, cho dù cô có dành cho nó bao nhiêu tình yêu đi nữa.

Cô lại tưởng tượng ra cảnh Clay bước vào cửa, và chỉ lần này, lần này mới

khác. Lần này anh sẽ nói yêu cô, chỉ yêu mình cô thôi, và họ bọc Melissa trong chiếc áo khoác đi tuyết màu xanh da trời của nó để đến ngôi nhà lớn của Angela và Claiborne, và Giáng Sinh sẽ rất vui, vui hơn năm ngoái. Catherine nhắm mắt lại, vòng tay ôm quanh bụng, hít vào lồng ngực mùi nền mới, nhớ lại những cái hôn dưới cuộn dây tầm gửi...

Nhưng đó chỉ là tưởng tượng. Sự thật đang thực hiện hành trình của nó qua Giáng Sinh cô đơn, khi mà một người mẹ đơn độc tự đặt những gói quà cho mình và con mình xuống chân cây thông nhỏ lẻ loi.

oOo

- Hãy đi mua một cây thông và cùng trang trí nào, - Clay nói.
- Để làm gì chứ? - Jill hỏi.
- Mừng Giáng Sinh chứ để làm gì.
- Em không có thời gian. Nếu anh muốn thì tự đi mà làm một mình.
- Em hình như chẳng bao giờ có thời gian cho cái nhà này.
- Clay, em làm việc tám tiếng một ngày! Vả lại tại sao anh đột nhiên lại có thú vui về cây cối thế nhỉ?
- Đột nhiên ư?
- Ôi, Clay, đừng có bắt đầu với em lúc này. Em đang đi tìm cái áo len Cashmere của em vì ngày mai em muốn mặc chiếc áo đó. Khi thật, nó có thể ở đâu được nhỉ?
- Nếu em chịu khó dọn nhà mỗi tháng một lần thì có lẽ em đã chẳng phải vất vả tìm đồ của em như thế. - Phòng ngủ của họ trông chẳng khác gì một tiệm giặt thuê của người Trung Quốc.
- Ôi, em nhớ ra rồi! - Jill đột nhiên hớn hờ. - Em cực là em đã mang ra tiệm giặt cuối tuần trước. Clay, anh yêu, chịu khó tới đó lấy áo cho em đi, được không anh?
- Anh không phải là thằng làm công cho tiệm giặt. Nếu em muốn thì em tự đi mà lấy.
- Đừng cẩu, anh yêu. - Jill bước tới ghét sát vào mặt Clay. - Em chỉ nghĩ là lúc này anh không làm gì nên có thể giúp em thôi mà. - Jill gãi móng tay lên má anh làm lạnh, nhưng anh quay đầu đi.
- Jill, em thì có lúc nào nghĩ là anh bận. Em luôn nghĩ em là người duy nhất bận mà thôi.
- Nhưng anh yêu, em bận thật mà. Em sắp đi gặp kỹ sư phụ trách dự án và em muốn mình trông dễ nhìn nhất. - Cô ta vuốt ve anh để anh vui lên. Nhưng đây là lần thứ ba cô ta gọi anh là "anh yêu", mà anh thì đã ngán cách gọi như thế lắm rồi. Cô ta sử dụng từ này quá dễ dãi, đến nỗi đôi khi nó gây khó chịu cho anh. Nó nhắc anh nhớ tới quan điểm của Catherine về giá trị của tình cảm, nhớ cô đã nói rằng giá trị tình cảm tăng lên khi nó hiếm hoi.

- Jill, tại sao em lại muốn anh quay lại với em? - Đột nhiên anh hỏi.
 - Anh yêu, hỏi gì vậy? Em cảm thấy mất mát khi thiếu anh, anh biết mà.
 - Ngoài cảm giác mất mát, còn gì nữa không?
 - Gì thế, ngài thanh tra? Anh có thích em mặc bộ váy này không? - Cô ta giờ một chiếc váy mới của mình lên ướm vào người, nhìn anh bằng ánh mắt khêu gợi.
 - Jill, anh đang cố nói chuyện nghiêm túc với em. Em quên cái váy chết tiệt đó đi được không hả?
 - O.K. Quên. - Cô ta ném chiếc váy xuống chân giường và quay sang với chiếc lược bắt đầu chải tóc. - Vậy nói đi.
 - Nghe này, anh... anh không biết phải bắt đầu từ đâu. Anh đã nghĩ cách sống của chúng ta, nguồn gốc của chúng ta, tương lai của chúng ta giống nhau đến nỗi dường như chúng ta sinh ra là để dành cho nhau. Nhưng cuộc sống như thế này, như thế này không như anh đã nghĩ.
 - Không ư? Nói rõ đi, Clay. - Cô ta hỏi giọng dứt khoát trong khi vẫn chải tóc.
 - Jill, - Anh chỉ vào chính căn phòng họ đang ở. - Chúng ta quá khác nhau. Anh không thích sống trong một ngôi nhà bừa bộn, không thích lúc nào cũng đi ăn hàng, không thích ném quần áo ra tiệm cho người ta giặt, không thích bếp lúc nào cũng đầy những tạp chí vứt ngổn ngang.
 - Em không nghĩ là anh muốn em vì khả năng nội trợ của em.
 - Jill, anh sẽ làm cùng em, anh sẵn sàng chia sẻ với em công việc nhà. Anh cần cảm giác về một mái ấm gia đình, em có thể không?
 - Không, em không chắc là em hiểu. Em chỉ hiểu rằng dường như anh yêu cầu em từ bỏ sự nghiệp của mình để về quét nhà.
 - Anh không yêu cầu em từ bỏ bất cứ điều gì, và chỉ yêu cầu em trả lời thẳng vào các câu hỏi của anh.
 - Em sẽ trả lời nếu em biết chính xác anh đang hỏi gì.
- Clay nhắc chiếc áo khoác màu tím mà Jill đã vứt trên ghế lên để lấy chỗ ngồi xuống. Anh hỏi khẽ:
- Chuyện có con thì sao, Jill?
 - Có con ư? - Jill ngừng chải tóc.
- Clay nhìn lên:
- Một gia đình. Em đã bao giờ muốn có một gia đình chưa?
 - Thế mà anh nói rằng anh không yêu cầu em từ bỏ điều gì hết. - Cô ta quay nhìn anh bằng ánh mắt bức tức.
 - Anh không yêu cầu em từ bỏ điều gì hết, đúng vậy. Thậm chí anh không đề nghị chuyện đó vào lúc này, mà là một lúc nào đó. Sau này em có muốn có một đứa con không?
 - Mấy năm nay em chỉ muốn tập trung vào việc học để lấy được bằng tốt nghiệp. Em có tương lai của em ở phía trước và tương lai đó nằm trong một

lĩnh vực hiện đang phát triển nhanh nhất, thế mà anh lại nói chuyện con cái, thế có nghe được không?

Bỗng nhiên Clay nhớ đến hình ảnh Catherine khóc vì con của Grover chết, nhớ đến hôm ở phòng sản họ đã cùng để tay trên bụng cô chờ Melissa chào đời, anh nghĩ tới hình ảnh cô ngồi xếp bằng chân dưới sàn nhà khẽ cầm hai cổ chân của Melissa chập vào nhau, và nghĩ tới lần Melissa bị cái đèn rơi vào đầu cô đã khóc như thế nào.

Jill quăng chiếc lược xuống. Chiếc lược trượt qua mặt bàn, bắn vào gương và rơi xuống cạnh chiếc giày cao gót đã bị bỏ của Jill.

- Anh đã gặp con bé đó đúng không?

- Ai?

- Vợ... anh.

- Đúng. - Clay không muốn nói dối.

- Tôi biết mà! Anh về đây phàn nàn về sự bừa bộn là tôi biết ngay! Anh đã đưa cô ta lên giường rồi chứ gì?

- Vì Chúa hãy thôi đi. - Clay đứng dậy, quay lưng về phía Jill.

- Anh đã ngủ với cô ta, đúng không?

- Chuyện đó chẳng có liên quan gì ở đây hết.

- Ồ, không ư? Nghĩ lại đi, bởi vì tôi không định đóng thế cho bất cứ người đàn bà nào đâu! - Jill quay lại với chiếc gương, nhặt hộp phấn lên và bắt đầu trang điểm.

- Chính vì thế mà chúng ta cùng nhau ở đây, đúng không Jill?

- Vì cái gì? - Jill lườm Clay qua gương.

- Vì lòng tự ái của anh và em. Một phần lý do khiến em muốn anh là bởi vì em chưa bao giờ muốn mà không đạt được. Một phần lý do anh bỏ Catherine là vì anh chưa bao giờ muốn gì mà lại không đạt được.

Mắt Jill long lên và cô ta quay mặt lại phía anh.

- Ồ, chúng ta cùng một giuộc, đúng không, Clay?

- Không. Chúng ta không giống nhau. Anh đã nghĩ rằng chúng ta giống nhau, nhưng anh lầm. Chúng ta không còn hợp nhau nữa.

Họ đứng nhìn nhau với ánh mắt cô đầy tức giận và ánh mắt anh đầy hối hận giữa căn phòng ngổn ngang quần áo, tách chén, sách báo, và đồ trang điểm.

- Em có thể cạnh tranh với Catherine, nhưng em không thể cạnh tranh với Melissa. Phải thế không? - Cuối cùng thì Jill nói.

-Melissa tồn tại, Jill ạ. Con anh tồn tại, và anh là cha nó và anh không thể quên điều đó. Bây giờ Catherine đã thay đổi nhiều.

Không báo trước, Jill ném cái chổi dùng để đánh phấn vào Clay và nó rơi trúng má anh, rồi cô ta gào lên:

- Anh... anh, đồ chết tiệt! Quỷ tha ma bắt anh đi! Làm sao anh dám đứng đó mà ba hoa về cô ta! Nếu anh muốn cô ta như vậy thì anh ở đây làm gì chứ? Nhưng anh nhớ là nếu anh đi thì nửa giường của tôi không để trống lâu đâu

nhé!

- Jill, làm ơn thôi đi, anh không bao giờ muốn làm tổn thương em.
- Làm tổn thương ư? Làm sao anh có thể làm tổn thương tôi được cơ chứ? Anh chỉ làm tổn thương người mà anh yêu thôi, chẳng phải thế sao?

oOo

Rời hồ Minnetonka, Clay lái xe lang thang mấy giờ liền. Anh lái xe đến Minneapolis, vòng quanh hồ Calhoun, đến khu đông Phố Ven Hồ, đi qua khu Hennepin buôn bán tấp nập. Anh rẽ về phía Nam, gặp con đường chia đôi Bloomington và lái xe vòng về phía tây. Những ngọn đèn của tòa nhà Radison thấp sáng cả vùng trời đêm và Clay lái vào đường Belt, không ý thức được là mình đang hướng về khu Thung Lũng Vàng.

Anh đánh xe rẽ vào đường Thung Lũng Vàng mà không hề quyết định trước. Lái xe chạy qua các dãy phố đã từng là đường về nhà của anh, chạy qua siêu thị Byerly nơi lần đầu anh và Catherine đi mua sắm cùng nhau. Anh đánh xe vào bãi đỗ xe bên cạnh ngôi nhà vẫn còn là nhà của anh và Catherine. Anh nhìn lên khung cửa kính và ở đó, anh thấy những ánh đèn màu từ một cây thông Giáng Sinh. Anh ngồi trong xe nhìn những ngọn đèn ấy nhấp nháy rồi anh đánh xe ra và lái tới một khách sạn.

oOo

Khi Clay xuất hiện ở cửa phòng đọc, Claiborne ngẩng đầu lên, cố che giấu sự ngạc nhiên của mình, nhưng không thể. Ông đứng dậy khỏi ghế, rồi lại ngồi xuống với ánh mắt đầy hy vọng.

- Chào bố.
 - Chào con, Clay. Lâu rồi bố mẹ không gặp con.
 - Vâng, đừng nói với mẹ vội là con ở đây. Con muốn nói chuyện riêng với bố đã.
 - Ừ, được, con vào đi, vào đi. - Claiborne tháo kính ra và đặt xuống mặt bàn.
 - Bố dùng kính mới.
 - Ừ, bố mua nó được hai tháng rồi, thế mà bố đeo vẫn chưa quen.
- Hai bố con cùng nhìn chiếc kính. Căn phòng chìm trong yên lặng. Rồi bỗng như chợt nghĩ ra điều gì, Claiborne đứng dậy.
- Con uống một ly Brandy nhé?
 - Không, cảm ơn bố, con...
 - Một ly Scotch vậy? - Claiborne hỏi vẻ lo lắng. - Hay rượu vang trắng. Bố nhớ là con vẫn thích vang trắng mà.
 - Bố, thôi bố ạ. Chúng ta đều biết rằng rượu vang trắng chẳng hàn gắn gì được chuyện đó.

Claiborne ngồi phịch xuống ghế. Một khúc gỗ cháy lèo xèo trong lò sưởi, tạo ra ngọn lửa xanh nho nhỏ. Clay thờ dài, không biết nên bắt đầu từ đâu. Anh ngồi xuống thành sofa và úp mặt vào hai bàn tay.

- Chuyện quái quỷ gì không ổn chứ? - anh hỏi. Giọng anh trầm uất, chua chát và đau đớn.

- Chẳng có chuyện gì là không thể hàn gắn được. - Bố anh trả lời, và thậm chí trước khi mắt họ gặp nhau, trái tim họ đã trút bỏ được những gánh nặng mà chúng đã phải mang quá lâu.

oOo

Điện thoại reo đến lần thứ năm, và Clay đã bắt đầu thất vọng. Anh bỏ máy khỏi tai, ngả đầu ra ghế và nhắm mắt lại. Từ bên ngoài, tiếng xe cộ vọng vào rõ mồn một. Anh nhìn xuống chân mình, nhìn những chiếc va ly không đáy nấp, và thờ dài định bỏ cuộc thì nghe thấy tiếng Catherine chào từ đầu dây bên kia.

Cô đứng trong phòng ngủ không đèn, và vẫn chưa kịp lau khô người vì mãi chạy từ phòng tắm tới nhận điện thoại.

- Xin chào, Catherine đây phải không?

Tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực còn tay cô thì để bất động trên chiếc khăn tắm. Chiếc khăn trượt xuống dưới lưng cô và cô vội túm lấy nó kéo lên che ngực.

- Chào anh - cuối cùng cô lên tiếng.

Anh cảm nhận được sự xúc động trong giọng nói của cô và anh nuốt xuống.

- Clay đây.

- Vâng, em biết.

- Anh cứ nghĩ em không có nhà.

- Em đang tắm.

Đường dây im lặng một lát vì anh còn mãi nghĩ cô đang ở phòng nào và đang mặc gì.

- Anh xin lỗi, anh sẽ gọi lại sau.

- Không! - Rồi cô lấy lại bình tĩnh. - Không, nhưng... anh đợi một chút nhé, Clay, em đi mặc áo đã. Em đang rét run.

- Ừ, anh sẽ đợi. - Và anh đợi, cầm chặt ống nghe trong bàn tay rớm mồ hôi. Anh tưởng chừng hàng giờ đồng hồ đã trôi qua và hình ảnh chiếc áo choàng màu phớt hồng của cô cứ choán hết tâm trí anh.

Catherine chạy như bay đến tủ, vớt khăn tắm xuống, vội quờ tay vào tủ tìm áo choàng, luống cuống, mò mẫm vừa mặc áo vừa nghĩ, ôi, Chúa ơi, Clay đây, Clay! Ôi, Chúa ơi, chết tiệt thật, áo của mình đâu rồi? Anh ấy đang đợi... Nó đâu rồi nhỉ? Đợi em, Clay, đợi em! Em đến ngay đây!...

Cô vừa chạy vừa mặc áo, nhưng chiếc khóa lại bị kẹt lại, và cô chẳng kịp

kéo nó lên, cứ thế chạy đến chỗ để điện thoại.

- Clay? - anh nghe tiếng cô gọi và giọng nói đầy lo lắng của cô khiến anh mỉm cười và cảm thấy ấm lòng.

- Anh đây.

Cô thở phào một cái, kéo khóa áo lên và lần đến bên giường.

- Em xin lỗi để anh đợi lâu.

Anh tính cô đi mặc áo mất bảy giây. Và anh vẫn sợ hỏi cái điều anh tính gọi để hỏi, sợ cô sẽ từ chối anh.

- Em khỏe không? - Thay vì hỏi điều đó, anh lại hỏi như thế.

Cô hình dung khuôn mặt anh, khuôn mặt mà từ sau lần cuối cô nhìn thấy, cô đã luôn tìm kiếm trong những đám đông, và hình dung ra mái tóc anh, mái tóc mà cô đã mừng tưởng ra từ hàng trăm người xa lạ, và hình dung ra đôi mắt anh, cái miệng anh. Mấy giây trôi qua, rồi cô thú nhận:

- Từ khi anh rời đây lần cuối, em chẳng có được một ngày vui vẻ.

Anh nuốt xuống, ngạc nhiên trước câu trả lời của cô vì anh cứ nghĩ anh sẽ nhận được một câu trả lời thông thường như "em khỏe".

- Anh cũng vậy.

Chỉ mấy từ đơn giản vậy thôi cũng đủ khiến cô nghẹt thở. Cô cuống cuống tìm lời nào đó để nói, và cô cũng tự hỏi anh đang ở đâu, đang mặc gì.

- Vết thương ở đầu Melissa sao rồi? - anh hỏi.

- Ồ, không sao. Chỗ đó lành nhanh lắm, không làm Melissa xấu gái đi đâu.

Họ cùng cười một cách căng thẳng. Nhưng tiếng cười căng thẳng của họ mau chóng biến mất để nhường chỗ cho sự im lặng. Clay nâng một đầu gối lên, chống khuỷu tay lên đó, để những ngón tay anh trên sống mũi, tìm anh đập mạnh đến nỗi có lẽ ở đầu dây bên kia cô cũng có thể nghe thấy.

- Catherine, anh đang bận khoản không biết tối mai em có định làm gì.

Cô cảm ông nghe bằng cả hai tay.

- Đêm mai ư? Nhưng đêm mai là đêm trước Giáng Sinh mà?

- Ừ, anh biết.

Anh bỏ những ngón tay đang để trên sống mũi xuống, đặt lên đùi.

- Anh không biết em và con có kế hoạch gì chưa?

Catherine nhắm mắt lại. Cô nâng ống nghe lên tránh để anh khỏi nghe thấy những tiếng thở gấp gấp của cô.

- Không, tối mai em không định làm gì cả. Chúng em định đến nhà bác Frank dự Giáng Sinh, nhưng tối mai thì không có kế hoạch gì đâu.

- Em và con cùng đến nhà bố mẹ với anh được không?

Cô đặt tay lên đỉnh đầu như thể giữ cho nó khỏi biến mất, và cố gắng lấy lại bình tĩnh.

- Đến nhà bố mẹ anh ư?

- Ừ.

Trong những giây anh đợi cô suy nghĩ, anh cảm thấy mình nôn nao như bị

ôm, còn cô thì không thể dứt ra khỏi những câu hỏi "còn Jill thì sao? Jill đâu? Em đã nói với anh rằng đừng có gọi cho em trừ khi anh muốn ở lại mãi mãi cơ mà".

- Anh đang ở đâu, Clay? - cô hỏi rất khẽ đến nỗi anh phải căng tai mới nghe được.

- Ở một khách sạn.

- Một khách sạn ư?

- Một mình.

Sung sướng dâng lên từ mọi mạch máu trong người cô. Cổ họng cô và mắt cô như bị ngập lụt và cô cứ ngồi ngây ra đó, tay nắm chặt ống nghe.

- Catherine ơi? - Giọng anh khàn khàn.

- Vâng, em đây, - cô đáp.

- Vì Chúa, - bằng giọng nói rất lạ, anh cố thốt lên với cô, - hãy trả lời anh đi, được không?

Và cô nhớ đến nét mặt anh mỗi khi anh sợ.

- Vâng, - cô thì thầm và thả người xuống sàn nhà.

- Gì cơ?

- Vâng, em đồng ý, - cô nói rõ ràng hơn trong khi cô mỉm cười.

Đường dây im lặng một lát.

- Em đang ở phòng nào? - anh hỏi, thầm ước mình được ở bên cô lúc này.

- Em đang ở trong phòng ngủ, em đang ngồi dưới sàn cạnh giường.

- Melissa ngủ chưa em?

- Rồi, con ngủ lâu rồi.

- Con có ôm con gấu của anh ngủ cùng không?

- Có, - Catherine thì thầm, - nó nằm trong nôi với Melissa.

Đường dây lại im lặng. Một lát sau Clay nói:

- Anh sẽ quay về làm việc với bố.

- Ôi, Clay...

Cô nghe thấy tiếng anh cười, nhưng đó là tiếng cười chan chứa xúc động.

- Ôi, Cat, em đã đúng, em đúng.

- Em chỉ đoán thôi mà.

Lần này anh cười đỡ căng thẳng hơn, rồi cô nghe thấy tiếng anh thở dài.

- Catherine, anh phải đi ngủ đã. Đêm qua anh mất ngủ, cả đêm trước, đêm trước nữa cũng vậy.

- Em cũng thế.

- Anh sẽ đón em và con lúc năm giờ, được không em?

- Vâng.

Sự im lặng lại xen vào giữa họ, một sự im lặng kéo dài run rẩy, một sự im lặng dịu dàng như những lời dịu dàng tiếp theo của họ.

- Chúc em ngủ ngon, Catherine.

- Chúc anh ngủ ngon, Clay.

Và lại là sự im lặng, trong khi họ đợi nhau gác máy trước.

- Chúc ngủ ngon, anh đã nói thế, - anh nói.

- Em cũng thế.

- Vậy hãy làm cùng nhau nào.

- Làm gì cùng nhau?

- Cả việc đó nữa. Nhưng để sau này. Bây giờ hãy cùng gác máy và đi ngủ nào.

- O.K, đếm đến ba nhé.

- Một... hai... ba.

Lần này họ gác máy cùng nhau.

Nhưng nếu họ nghĩ rằng họ có thể ngủ được dễ dàng thì họ đã nhầm.

Chương 31

Ngày hôm sau trôi đi thật chậm chạp. Catherine cảm thấy đầu óc lâng lâng, thỉnh thoảng choáng váng. Cô soi gương, nhìn mình rất lâu, rồi áp hai bàn tay lên má, nhắm mắt lại, lắng nghe những nhịp đập hồi hộp của con tim. Cô mở mắt ra và tự nhắc nhở mình rằng đó có thể là một dự báo không đúng. Có lẽ Clay chỉ muốn gặp Melissa, muốn dành cho bố mẹ anh cơ hội nhìn thấy cháu nội trong một dịp lễ quan trọng mà thôi. Nhưng sau đó Catherine nhớ lại giọng nói của anh trên điện thoại, và cô biết rằng đó chính là điều cô đang mong ước. Cô nghĩ đến buổi tối sắp đến. Nhanh lên, hãy đến nhanh lên, ôi buổi tối!

Cuối cùng, để giết thời gian, cô ôm Melissa đặt vào xe và đi phố mua thứ gì đó mới để mặc trong buổi tối. Cô len lỏi qua những đám đông đi mua sắm cho Giáng Sinh. Cô mỉm cười với những người cô không quen biết. Cô lầm rầm hát theo những bài Thánh Ca. Cô kiên nhẫn đứng đợi trước một hàng dài những người chờ thanh toán. Thậm chí cô còn nói chuyện với một ông già có bộ mặt đỏ bừng đang sốt ruột chờ đến lượt mình trả tiền. Một cảm giác hăng hái mới như nâng bổng cô lên khi cô thấy sự vui vẻ của mình làm dịu đi tâm trạng sốt ruột của ông già. Và cô nghĩ, đã thấy tình yêu có thể làm được gì chưa?

Trở về nhà, cô đặt Melissa xuống cho con bé ngủ một lát để cô đi tắm. Tắm xong, cô đứng trước chiếc gương trang điểm lớn nhìn mình. Cô cảm thấy vui đến chóng mặt thấy mình vừa như trẻ con vừa như một người đàn bà. Cô đứng trong một dáng đứng hấp dẫn với chiếc khăn tắm che một phần cơ thể của cô, rồi cô thử một kiểu đứng khác, một vẻ mặt khác. Cô ghé đến gần gương hơn, cầm một lọn tóc nhỏ đã tuột ra khỏi búi tóc trên đỉnh đầu và nhìn nó bằng ánh mắt điệu bộ. Cô liếm môi, cho phép đôi môi cô hé mở, cup mi xuống, thì thầm, "Chào anh, Clay". Rồi cô cố đứng quay lưng vào gương ngoái đầu qua vai nhìn lại gương, nói một cách ranh mãnh "Chào anh, Clay". Rồi cô quay người lại, vắt chiếc khăn tắm quanh cổ, đặt tay cô lên cặp đùi trần và nói một cách khêu gợi "Anh nói gì đi, Clay?".

Nhưng đột nhiên cô thôi không diễn tập nữa; cô không có những tính cách cô vừa đóng. Cô không còn là một con bé con nữa, cô là một người đàn bà. Những gì đang xảy ra trong cuộc đời cô là thật, và đối với Clay, cô chỉ có thể là chính cô, Catherine chân thực. Catherine buông rơi chiếc khăn tắm. Cô đứng trước gương, nhìn cơ thể cô, mái tóc cô, khuôn mặt cô. Cô nhắc lọ nước hoa cô vừa mua lúc sáng lên, xúc một chút nước hoa vào lòng bàn tay và thoa lên cánh tay, vai, cổ, và lưng. Cô lấy thêm nước hoa, vừa thoa vừa hít sâu vào lồng ngực cái mùi thơm êm dịu của nó, mùi thơm mà cô biết

Clay ưa thích. Cô thoa nước hoa lên bụng, lên ngực, nhắm mắt lại trước cảm giác dễ chịu lan tỏa trong người. Đứng đó, cô nghĩ tới Clay, nghĩ đến cái đêm ở phía trước. Em muốn anh, Clay, cô nghĩ, em muốn anh từ rất lâu rồi. Cô hình dung ra bàn tay Clay vuốt ve da thịt cô. Cô mở mắt ra và lấy thêm nước hoa, và nhấc một chân lên bàn trang điểm và bắt đầu thoa nước hoa từ ngón chân thoa lên. Mình thật buông thả, cô nghĩ. Rồi cô lại nghĩ, không, mình là một người đàn bà với những ham muốn của đàn bà. Mùi thơm mà Clay yêu thích giờ đã phủ lên khắp cơ thể cô.

Cô với lược và bắt đầu chải tóc, nhớ lại cái tối đầu tiên họ gặp nhau, nhớ lại các cô ở Horizons chơi trò phù dâu. Tối đó là lần thứ hai cô hẹn hò với Clay. Cô phục sức cho mình cẩn thận như các cô gái Horizons đã làm tối hôm đó. Cô mặc chiếc áo lót nhỏ và chiếc quần lót mà Clay không nhìn thấy trong đêm tân hôn của họ. Cô trang điểm kỹ đến nỗi việc trang điểm của cô trở thành một công trình nghệ thuật. Tuy nhiên, cô để tóc xõa, đơn giản, giống như trong lần đầu cô gặp Clay.

Chiếc váy mới được may bằng vải sa mỏng màu nâu, suông và nhẹ. Nó không có cổ dựng, mà cổ của nó được khoét hình chữ V để lộ cái cổ dài kiêu hãnh của chủ nhân. Khi Catherine thắt chiếc dây lưng nhỏ xíu quanh váy, những đường nét trên cơ thể cô trông càng quyến rũ hơn. Cô cài khuy tay vào và đứng ngắm mình. Cô đặt bàn tay lên bụng, rồi đưa tay vén sợi tóc xòa trên má. Cô cảm thấy mùi nước hoa Charlie qua lớp vải sa mỏng. Cô đeo một đôi bông tai nhỏ bằng vàng và một sợi dây chuyền giản dị và đi đôi giày đen có dây cài. Cô chọn đôi giày đó bởi vì đó là đôi giày cao nhất mà cô có, vì cô biết Clay luôn thích phụ nữ đi giày cao gót.

Cô nhận thấy rõ cô đang cố quyến rũ Clay, và trong một thoáng, cô cảm thấy tội lỗi. Nhưng đúng lúc đó, Melissa thức dậy cần cô đón, và thế là cô vội tới với con bé.

oOo

Clay đã đi mua một bộ đồ mới tinh. Nhưng giờ đây, khi anh đang trên đường đến đón Catherine, anh cứ tự hỏi đến mười lần rằng liệu chiếc cà vạt lựa anh đang dùng có trang trọng quá không. Anh băn khoăn không biết anh ăn mặc như thế có chải chuốt quá không, có giống một anh chàng học sinh trung học căng thẳng và thiếu tự tin không. Anh bị làm sao thế không biết? Trước đây anh có bao giờ nghi ngờ chút nào về việc chọn quần áo anh mặc đâu cơ chứ. Vậy mà khi anh ngồi đợi đôi đèn ở một nút giao thông, anh lại xoay chiếc gương chiếu hậu để anh có thể kiểm tra chiếc cà vạt của anh thêm một lần nữa. Anh giật chiếc nút cà vạt kiểu Windsor xuống nửa chừng, để rồi sau đó lại đổi ý và thắt nó lại như cũ. Anh liếc nhìn tóc mình, đưa một bàn tay lên vuốt lại tóc, mặc dù chẳng có một sợi tóc nào không đúng nếp cả. Anh mãi

sửa sang đến nỗi xe sau anh phải bấm còi anh mới biết đèn xanh đã xuất hiện. Bỗng nhiên, như thể chợt nhớ ra, anh rút băng nhạc ra khỏi hộp đựng, tra nó vào cassette, và thế là âm nhạc của nhóm Lettermen rộn ràng trong xe. Quá lộ liễu! Anh tự mắng mình, rồi tắt cassette lấy cuộn băng của nhóm Lettermen ra cất vào hộp đựng băng.

Catherine đã sẵn sàng trước giờ hẹn cả nửa tiếng. Cô hình dung ra Clay đang trên đường đến đón mẹ con cô, tự hỏi không biết anh cảm thấy thế nào, anh đang nghĩ gì. Melissa dường như cảm nhận được sự sao lãng của mẹ và con bé tận dụng cơ hội đó để với những thứ mà nó không nên với: những đồ trang trí trên cây thông, những nút bấm của T.V, những thứ để trên bàn cà phê. Cuối cùng, để Melissa khỏi nghịch, Catherine đặt con bé vào nôi và cô lại tiếp tục đi đi lại lại trong khi chờ đợi.

Chuông cửa reo.

Hai lần, hãy để anh ấy bấm chuông hai lần. Cô mắng đôi chân nóng vội của mình, trong khi bên ngoài, Clay giam tay trong túi áo khoác để khỏi bấm chuông lần nữa quá sớm.

Mình nên nói gì đây, cô cuống cuống nghĩ ngợi.

Mình nên nói gì đây, anh cuống cuống nghĩ ngợi.

Cửa mở ra và cô đứng đó, mềm mại và đẹp tuyệt vời.

Tuyệt vời trên vai áo da màu nâu của Clay.

- Chúc Giáng Sinh vui vẻ, - anh nói, mắt anh hướng lên khuôn mặt cô, nhưng anh không bỏ qua đôi chân mảnh khảnh đi giày cao gót của cô, và cũng không bỏ qua kiểu váy ôm quanh cặp hông quyến rũ của cô.

- Chúc Giáng Sinh vui vẻ, - cô đáp lại, nở một nụ cười căng thẳng và bước sang một bên để anh bước vào. Anh quay lại nhìn cô đóng cửa, để cho ánh mắt anh lướt xuống bắp chân cô, rồi lướt lên những món tóc ôm quanh vai cô. Cô quay lại bắt gặp anh đang nhìn cô, và anh vội nói:

- Váy em mặc đẹp lắm.

- Cảm ơn anh. Em vừa mới mua đấy. Em... em đã dùng một ít tiền của anh để mua váy.

Tại sao mình lại nói thế chứ! Cô mắng mình, nhưng anh lại mỉm cười:

- Anh hoàn toàn ủng hộ việc đó, đặc biệt khi anh cũng làm điều tương tự.

- Anh ư?

- Quà Giáng Sinh cho anh mà. - Anh mở vạt áo khoác ra để cô có thể nhìn thấy bộ đồ mới được may bằng vải len thô màu cà phê kem của anh.

- Màu nâu, tất nhiên.

- Tất nhiên.

- Anh mặc màu nâu đẹp nhất. - Hành lang bỗng trở nên quá hẹp, và Catherine bước lên trước, tiến về phía phòng khách, vừa đi vừa nói, - Melissa cũng mặc váy mới, một chiếc váy mẹ anh mua cho dạo trước bây giờ Melissa mới mặc vừa. Anh đến với Melissa đi.

- Này, Melissa sẽ làm lu mờ cả hai chúng ta đây, - Clay nói ngay sau lưng cô. - Chào con, Melissa. - Và thật đáng khen, Melissa không khóc khi nhìn thấy Clay.

Catherine cúi xuống bế bé Melissa lên, tránh nhìn vào mắt Clay và nói:

- Con có thể chào bố con rồi, đúng không, Melissa? - Con gái họ chỉ nhìn Clay với đôi mắt không chớp. Catherine thì thầm gì đó Clay nghe không rõ và khẽ lắc bàn tay nhỏ xíu của Melissa. Melissa vẫn nhìn Clay, và nó mở những ngón tay hồng hào mồm mĩm ra rồi nắm chúng vào hai lần.

- Đó là chào đây, - Catherine phiên dịch, và liếc nhanh qua khuôn mặt đang cười rạng rỡ của Clay. Rồi cô ngồi xuống ghế dài bắt đầu mặc bộ đồ tuyệt màu xanh da trời cho Melissa.

- Clay, đi xe của em tiện hơn, như thế chúng ta có thể mang theo chiếc nôi của Melissa.

- Không cần mang cái đó theo đâu. Mẹ đã chuẩn bị một phòng trẻ rồi.

Catherine ngược lên nhìn Clay bằng ánh mắt ngạc nhiên.

- Vậy ư? - Clay gật đầu.

- Từ khi nào?

- Từ hè trước.

- Mẹ không nói với em.

- Mẹ không có cơ hội đó.

- Vậy mẹ... em muốn nói là, vậy bố mẹ anh có biết chúng em sẽ đến không, Melissa và em ấy?

- Không, anh không chắc là em nhận lời nên anh không dám thông báo, sợ họ thất vọng.

Chiếc xe lướt đi trên những đường phố đã bắt đầu lên đèn hết như cảnh trong một bộ phim nổi tiếng. Catherine chìm trong những cảm xúc chộn rộn. Cảm giác yên bình được về nhà pha lẫn cảm giác hồi hộp được đi về nhà mỗi lúc một tăng lên. Cô biết còn nhiều giờ nữa buổi tối mới kết thúc.

Clay liếc nhìn cô liên tục. Giáng Sinh đã mang nhiều điều đến cho một con người, anh nghĩ, mỉm cười thích thú trước cảnh Melissa cứ với tay lên hộp điều khiển trước mặt, còn Catherine thì vừa thu bàn tay bé nhỏ của Melissa về vừa mắng yêu nó. Anh liếc nhìn dáng ngồi nghiêng của Catherine một lần nữa, mũi anh hít vào mùi thơm dịu êm tỏa ra từ người cô, và anh không biết anh sẽ làm thế nào để cưỡng lại mùi thơm ấy cho đến hết buổi tối.

Họ đã đến lối rẽ vào nhà, và Catherine không thể không hít sâu một hơi.

- Em nhớ nơi này, - cô nói, gần như với chính mình. Dấu hiệu vui mừng hiện trên khóe môi quăn rũ của cô.

Họ đỗ xe trước cửa chính và Clay đi vòng qua bên kia xe đón Melissa, bế con lên, ôm trong tay rồi nắm cánh tay Catherine khi cô bước ra khỏi xe. Họ đứng im một lát nhìn những ngọn đèn lồng treo bên cửa. Những chiếc dây đèn màu đỏ bay trong gió tạo thành những âm thanh khe khẽ. Gió làm những

món tóc trên trán Clay bay ngược về phía sau đúng lúc Catherine liếc nhìn anh. Gió đùa với đôi bông tai của cô khiến chúng đu đưa và chạm vào hàm cô nơi anh muốn gửi một nụ hôn. Nhưng chuyện đó sẽ phải đợi.

- Cùng bám chuông nào, - anh nói giọng hào hứng.

- Nào, - cô hòa theo.

Angela vừa mở cửa vừa nói một mình:

- Mình không biết khi nào... - nhưng bà không nói hết câu được. Thay vì kết thúc câu nói, bà đặt những ngón tay mảnh dẻ lên môi.

- Mẹ có đủ chỗ cho ba người nữa không? - Clay hỏi.

Angela đứng ngây ra. Đôi mắt bà long lanh, hết hướng tới khuôn mặt rạng rỡ của Catherine, hướng tới cánh tay tự tin của Clay, rồi lại hướng tới Melissa.

- Angela, - Catherine khẽ gọi tên bà. Và người phụ nữ trung niên trong bộ váy màu vàng nhạt ấy bước tới ôm cả ba người, ôm chặt hết mức có thể, và không định che giấu cảm xúc, bà cứ để mặc những giọt nước mắt trào ra, vừa gọi Claiborne vừa đón lấy Melissa, vừa nhận những cái hôn của Clay và Catherine.

Nhìn thấy họ, Claiborne cũng vui mừng chẳng kém gì Angela. Họ ôm hôn nhau, và chị giúp việc Inella xuất hiện, đứng ngây ra vì ngạc nhiên để rồi sau đó không sao rời mắt khỏi Melissa trong khi con bé đang nhún nhảy trong lòng bà nội với chiếc áo đi tuyết đang được cởi dở dang.

Chiếc gậy của Elizabeth Forrester như thường lệ lại thông báo sự di chuyển của bà từ phòng khách sang. Bà đưa ánh mắt sắc sảo nhìn lướt qua phòng khách một lượt để không ai lọt vào tầm quan sát của bà lâu, rồi lên tiếng:

- Đã đến lúc mọi người quây quần rồi đây, - rồi bà lại quay người bước về phòng ăn với nụ cười hài lòng.

Dường như cuộn dây tâm gửi có mặt ở mọi nơi. Catherine không cố tình tránh nó, cũng không cố tìm kiếm. Cô lờ nó đi, một việc thật quá sức đối với cô bởi mỗi lần nhìn lên là cô lại bắt gặp đôi mắt của Clay đang tìm kiếm cô. Đôi mắt ấy không cần phải nguy trang để nhắc cô về cuộn tâm gửi trên đầu, và cảm thấy những cái nhìn họ trao cho nhau chứa đựng bao nhiêu sự khơi gợi. Thật kỳ cho Clay, cứ đứng từ đầu phòng liếc về phía cô. Hết lần này đến lần khác cô quay lưng lại phía anh để nói chuyện với người khác nhưng cô không tài nào tập trung được vào câu chuyện khi mà cô biết ánh mắt anh đang dán vào lưng cô. Và lần nào cũng vậy, cô luôn là người quay đi nhìn chỗ khác trước. Thức ăn được bày theo kiểu tự phục vụ và họ nhận ra họ đứng kế nhau trong phòng chờ lấy thức ăn.

- Em vui không? - anh hỏi.

- Vui lắm. Còn anh?

Anh tính nói thật, không, anh đang khổ sở đây. Nhưng thay vì nói vậy, anh lại trả lời:

- Vui, anh vui lắm.

- Anh không định ăn gì sao?

Anh nhìn xuống đĩa nhận ra rằng anh sắp đi qua chỗ để thức ăn với cái đĩa không. Cô xiên một miếng thịt hầm kiểu Thụy Sĩ và đặt nó vào đĩa của anh:

- Một chút bổ dưỡng nào, - cô nói, không nhìn vào mắt anh. Anh nhìn chỗ thức ăn cô lấy cho và mỉm cười. Cô biết rõ tối nay anh cần loại bổ dưỡng nào.

Melissa biết ngay là nó bị đưa đến một căn phòng lạ, bị đặt vào một chiếc nôi lạ, bị ở một mình. Catherine thở dài quay lại với Melissa, và ngay lập tức con gái cô nín khóc.

- Melissa, mẹ đây mà. Con mệt rồi, con yêu, con không chịu nằm xuống sao? Cô đặt Melissa xuống, đắp chăn cho nó, và khẽ rón rén bước ra ngoài. Nhưng cô chưa ra khỏi cửa phòng thì Melissa đã bò dậy, bám thành nôi đứng lên khóc rất tội nghiệp.

- Xấu hổ quá, con gái ạ - Catherine nói, vội đến bên nôi bế Melissa lên. - Con sẽ làm cho bà của con buồn đấy. Bà đã chuẩn bị cho con hẳn một phòng đẹp như thế này cơ mà.

Căn phòng quả là rất đẹp. Nó thể hiện sự quyến rũ mà Angela có thể dễ dàng tạo ra từ mọi thứ bà động tay vào. Catherine đang quay người ngắm căn phòng thì chợt thấy Clay xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Con lại quấy em phải không?

- Nó lạ nhà, anh ạ.

-Ừ, anh biết, - anh nói và bước tới đứng sau Catherine, nói với Melissa qua vai cô. - Con nghe nhạc nhé, Melissa? Con thích không? - Rồi quay sang nói với Catherine, - Mẹ đang chuẩn bị cho mọi người hát Thánh Ca. Chúng ta đưa con xuống dưới nhà nhé? Có thể nghe nhạc con sẽ dễ ngủ hơn.

Catherine nhìn Clay qua đầu Melissa. Cái nhìn của anh khiến tim cô đập rộn. Cô nhận ra họ đang ở riêng với nhau trong khi ở dưới nhà tiếng piano đã bắt đầu cất lên. Clay đưa một tay tới...

Nhưng anh đưa tay tới để đón lấy Melissa.

- Đi nào, - anh nói, ôm Melissa trong tay, nhưng ánh mắt anh không rời ánh mắt cô, - để anh bế con. Em đã bế con suốt cả buổi tối rồi.

Melissa ngủ trên tay Clay khi họ hát Thánh Ca, nhưng khi họ đưa con bé về nôi thì nó lập tức mở mắt và bắt đầu thút thít.

- Không ổn rồi, Clay ạ, - Catherine nói nhỏ, - Melissa mệt nhưng nó không chịu đầu hàng đâu.

- Vậy chúng ta nên đưa con về nhà chẳng?

Có gì đó trong cách anh nói từ "nhà", có gì đó trong cử chỉ của anh, trong giọng nói của anh khiến máu trong người Catherine dôn lên đầu cô.

- Vâng, em nghĩ nên như vậy.

- Em mặc áo cho con đi, anh sẽ đi nói với bố mẹ.

Trên đường về ngôi nhà ở Thung Lũng Vàng, họ không hề nói một lời. Anh bật radio và thấy kênh nào cũng phát những bài Thánh Ca. Với những giai điệu âm nhạc êm dịu, cuối cùng Melissa cũng đã ngủ say trên tay Catherine. Catherine cho Melissa về phòng ngủ, quay xuống để rồi thấy Clay đang đợi cô. Anh đang ngồi trên chiếc ghế xoay ở trong bếp, vẫn mặc nguyên áo khoác. Anh để một chân lên thanh ngang của chiếc ghế đối diện và chống khuỷu tay lên mặt chiếc tủ quầy. Một thứ gì đó bắt mắt Catherine, một thứ gì đó anh đang mê mẩn khiến cô cảm thấy vật đó như có bùa mê. Rồi cô nhận ra đó là một cuộn tầm gửi.

- Con... con, - cô nhìn đắm đắm vào cuộn tầm gửi, lấp bắp.

- Hãy quên Melissa đi, - anh khẽ ra lệnh.

- Anh có muốn uống một ly gì đó không? - cô hỏi ngớ ngẩn.

- Em muốn không?

Mắt cô bị hút vào mắt anh. Im lặng bao trùm giữa họ. Rồi vẫn ngồi nguyên như cũ, anh nói:

- Em biết anh muốn gì mà.

- Vâng, em biết. - Cô nhìn xuống chân mình, cảm thấy như anh ấy không đến và ôm cô.

- Em có biết em đã từ chối anh bao nhiêu lần không?

- Có, tám lần. - Cô nuốt xuống.

Khi cô thừa nhận điều đó, má cô đỏ bừng. Cô ngược lên nhìn anh, và qua ánh mắt cô đọc được cái giá của mỗi lần cô từ chối anh. Và trong im lặng, cuộn tầm gửi lại bắt đầu bị xoay đi xoay lại.

- Anh không cần biến nó thành lần thứ chín, - anh nói.

- Em cũng không.

-Vậy thì hãy tiến lên cùng anh, Catherine, - anh mời, chìa một tay ra, chờ đợi.

- Anh biết những điều kiện của em rồi.

- Đúng, anh biết, - anh vẫn để bàn tay như cũ mời cô.

- Vậy.... vậy... - cô cảm thấy cô hụt hơi. Anh không hiểu sao?

- Vậy anh nói điều đó nhé?

- Vâng, anh nói trước đi, - cô van xin, ánh mắt cô bị hút vào những ngón tay dài của bàn tay đang đợi cô.

- Đến đây để em có thể nghe rõ hơn. - Anh nói, giọng trầm thì.

Rất chậm, rất chậm, cô bước tới chạm vào những ngón tay anh bằng chính những ngón tay mình. Nhưng anh không nhúc nhích cho tới khi cô hoàn thành hành trình của cô, cái hành trình nói cho anh biết cô cũng muốn. Anh nắm lấy những ngón tay cô một cách rất thư thả và thậm chí còn thư thả hơn khi anh kéo cô lại phía anh. Tiếng tim cô đập dội vào lồng ngực nghe rõ mồn

một, còn mắt cô thì hướng lên mắt anh, và anh nhẹ nhàng kéo cô đến gần hơn, để cô đến giữa hai chân anh. Anh hoàn toàn chắc chắn mình muốn gì. Cơ thể anh lên tiếng cho nhu cầu của chính mình. Anh ôm lấy cô, mắt anh nhắm lại, môi anh hé mở bên môi cô. Cuộn tóc rơi trượt xuống qua tóc cô. Cô cảm thấy bàn tay nóng bỏng của anh trên lưng cô. Cái hôn của anh đầy khao khát và tìm kiếm và cô cảm thấy vị mặn từ lưỡi, của ai cô không kịp nghĩ. Anh đặt hai tay lên má cô, và gỡ cô ra khỏi cái hôn, nhìn sâu vào mắt cô với ánh mắt đau đớn.

- Anh yêu em, Cat ạ. Anh yêu em. Tại sao anh phải mất chừng ấy thời gian mới hiểu ra cơ chứ?

- Ôi Clay, hãy hứa với em là anh sẽ không bao giờ bỏ em nữa?

- Anh hứa, anh hứa, anh...

Cô ôm ghì lấy anh để anh không phải nói nữa. Anh ôm thân hình mềm mại của cô sát với anh hơn nữa. Anh xoay chiếc ghế và bằng một động tác nhẹ nhàng, anh để lưng cô áp vào mép chiếc tủ quần áo. Nhưng cạnh tủ làm vai cô đau, vì thế cô đẩy anh, và thế là cả hai người cùng quay một vòng trên chiếc ghế cho đến khi bàn chân cô chạm sàn giữa hai chân anh. Họ hôn nhau, cảm nhận sức nóng từ cơ thể nhau. Cô cảm thấy bàn tay anh lần tìm nút chiếc thắt lưng trên eo cô. Cô tính giúp anh, nhưng rồi cô chỉ mãi tận hưởng cảm giác dễ chịu do bàn tay anh mang lại, rồi cô nghe thấy tiếng chiếc thắt lưng rơi xuống sàn. Anh cười váy cô bằng một bàn tay và những ngón tay bắt đầu khám phá cơ thể cô.

- Anh có biết em đã mặc bộ đồ lót này trong cái đêm tân hôn của chúng ta không? - Cô hỏi bằng giọng nói nghe như không phải của cô.

- Vậy ư? - Ánh mắt anh như muốn thiêu đốt cô. - Đêm nay sẽ là đêm tân hôn của chúng ta.

Anh vòng tay ra sau lưng trần của cô. Cô khẽ rên trong khi luồn những ngón tay vào mái tóc mềm của anh, hướng cái hôn của anh đến những chỗ đang chờ đợi anh.

- Chúng ta đang ở trong bếp đây, Clay. - Cô thì thào bên tai anh.

- Anh không quan tâm.

- Hãy đưa em lên phòng ngủ của chúng ta.

Cô quàng tay quanh cổ anh để anh bế cô tới nơi cô muốn đến.

- Catherine, anh biết là một năm rưỡi nay anh muốn điều này nhưng em sẽ không có thai ngay chứ?

- Nhưng nếu anh hỏi như thế vào cái ngày mừng bốn tháng bảy đó thì chúng ta sẽ không có ở đây bây giờ, đúng không anh?

- Cat, anh muốn em đừng có thai một thời gian. Anh muốn được hưởng sự thon thả và khao khát của em một thời gian đã.

- Thon thả và khao khát ư?

Anh biết rằng mình đã để lộ, vì thế anh vội cúi xuống hôn cô để cô không

hỏi được nữa. Cô ngoảnh mặt sang một bên.

- Anh nói thế nghĩa là sao?

- Không có gì. - Anh cố tình lảng tránh, muốn cô ngừng hỏi để vuốt ve anh.

- Anh trả lời em rồi em sẽ trả lời anh, - cô nói, và tránh cái hôn của anh.

Anh nghĩ nếu bây giờ cô nổi giận với anh thì anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì đã mở miệng. Nhưng anh phải trả lời.

- Thôi được. Anh đã đọc nhật ký của em. Đọc tất cả về những gì chúng ta đã làm vì rượu, vì thế mà anh nói là anh muốn em khao khát anh.

Cô đỏ bừng mặt, nhưng không phải vì giận, mà vì ngượng ngùng và khao khát.

- Clay, em sẽ không có thai ngay đâu.

- Vậy anh phải đợi bao lâu nữa em mới âu yếm anh?

Không thêm một giây nào nữa, Clay ạ, cô nghĩ, và đặt những ngón tay dịu dàng của cô lên người anh, dành cho anh những cái vuốt ve khiến anh nghẹt thở. Những tháng trống vắng rơi vào lãng quên ngay từ những cái vuốt ve đầu tiên của cô. Những ngày tìm kiếm cuối cùng đã có được câu trả lời của chúng.

Anh gọi tên cô, Cat, gọi không biết bao nhiêu lần, để cô được nếm trải cảm giác sung sướng, mê mẩn. Cái cảm giác mà anh biết anh đã không mang đến cho cô trong lần đầu tiên, cái cảm giác mà anh biết anh sẽ đền bù cho cô trong suốt cuộc đời còn lại của hai người.

- Ôi, Cat, với anh rất tuyệt, với em cũng vậy. - Bên tóc cô, anh thì thầm trong hơi thở.

Anh đặt tay lên bụng cô, hôn lên bờ vai trần của cô.

- Đó là lần đầu tiên của em ư, Cat?

Cô xoay người sang để anh có thể nhìn rõ mặt cô hơn.

- Đúng, - cô thú nhận.

- Đây, - anh hơi nhích đầu ra để nhìn vào mắt cô, - sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua với nhau, em vẫn còn bền lữ với anh ư?

- Bây giờ làm sao em có thể thừa nhận là em bền lữ chứ?

- Vậy thì em đừng bao giờ ngại nói với anh bất cứ điều gì, được không? Nếu em không tin anh thì làm sao anh có thể giúp em được chứ? Tất cả những chuyện của quá khứ và những cảm giác của em về Herb, em có thấy là chúng ta đã cùng nhau chiến thắng được những cái đó rồi không?

- Ôi, Clay. - Cô thở phào, ôm ghì lấy anh, tự hứa với mình rằng cô sẽ không bao giờ che giấu tình cảm với anh nữa. Lát sau cô nói, - Anh có biết là em bắt đầu yêu anh từ khi anh đến Horizons ve vãn em không?

- Từ lâu thế sao?

- Ôi, Clay, làm sao em cưỡng nổi chứ? Tất cả các cô gái ở đó đều chết mê chết mệt anh. Họ nói với em anh hoàn hảo như thế nào, và những ngày ấy anh luôn đến bằng chiếc corvette quyền rũ của anh, anh mặc những bộ đồ

thật hấp dẫn, anh cười thật gợi cảm. Chúa ơi, anh làm em phát điên lên.

- Cô bé ngốc nghếch của anh, - anh cười, - em có biết là nếu em bộc lộ tình cảm của mình dù chỉ một lần thì chúng ta sẽ tiết kiệm được bao nhiêu thời gian không?

- Nhưng lúc đó em rất sợ. Liệu lúc ấy anh có cảm tình với em không? Em là kẻ phá đám mà.

- Vậy mà mỗi lần anh tiến lên, anh lại cảm thấy em không thể chịu nổi anh.

- Clay, trước đây em đã nói với anh rằng Herb đã bắt em phải đến nhà anh, rằng hôn nhân phải được gây dựng từ tình yêu. Xin hãy luôn như thế này, anh nhé? Hãy đối xử tốt với nhau và hãy hứa tất cả những điều mà hôm đám cưới chúng ta không thực sự hứa.

Nằm bên nhau, trong tình yêu chan chứa, họ trao nhau những lời thề.

- Anh hứa, Cat ạ.

- Em cũng xin hứa như vậy, Clay ạ.

oOo

Buổi sáng ngày Giáng Sinh, Melissa thức dậy vừa bập bẹ, vừa đập gót chân của nó vào thành nôi. Clay tỉnh giấc, vươn vai, cảm thấy làn da mát rượi bên người anh. Anh quay sang ngắm người đàn bà đang nằm sắp, ngủ ngon lành dưới những món tóc vàng.

Anh rón rén bò xuống khỏi giường.

- Anh đi đâu đấy? - Giọng nói êm ái của cô bay ra từ sau những sợi tóc.

- Đi đón Melissa lên đây với chúng ta, đồng ý không?

- Đồng ý, nhưng đừng có đi lâu, anh nhé?

Catherine nằm ngửa lên và Clay đặt Melissa xuống bên cạnh cô, rồi anh cũng trườn lên giường.

- Chào con, Lissy. Hôn mẹ con một cái nào, được không?

Melissa mút cằm mẹ, với nó có lẽ đó là một cái hôn.

Clay nhìn hai mẹ con Catherine, mỉm cười hạnh phúc.

Catherine nhìn mái tóc rối của anh, nhìn đôi mắt đang cười của anh và nói:

- Chào, Clay. Hôn mẹ của Melissa một cái nào, được không?

- Hơn một cái là khác, - anh cười. Melissa là đứa trẻ sớm học được giá trị của sự âu yếm.

Anh trườn qua Melissa để dành cho vợ anh những gì cô muốn.

-- Hết --